

A man in a dark suit and white shirt with a patterned tie is shown in profile, facing a woman. The woman is wearing a black blazer and has her hand on the man's chest. They are in a close, intimate pose. The background is a solid, bright yellow.

Nothing But Trouble

NEW YORK TIMES BESTSELLER

RACHEL
GIBSON

KHÔNG GÌ NGOÀI RẮC RỐI

RACHEL GIBSON

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Chương 1	
Chương 2.	
Chương 3	
Chương 4	
Chương 5	
Chương 6	
Chương 7	
Chương 8	
Chương 9	
Chương 10	
Chương 11	
Chương 12	
Chương 13	
Chương 14	
Chương 15	
Chương 16	
Chương 17	
Chương 18	
[1]	
[2]	
[3]	
[4]	
[5]	
[6]	
[7]	
[8]	
[9]	
[10]	
[11]	
[12]	
[13]	
[14]	
[15]	
[16]	
[17]	
[18]	
[19]	
[20]	

Giới thiệu nội dung

Anh là một cầu thủ khúc côn cầu trên băng bị chấn thương

Cô là một nữ diễn viên không có vai diễn.

Anh không có kế hoạch nào cho tương lai và dự tính muốn sống yên ổn một mình.

Cô có một kế hoạch khác...

Lần đầu tiên nhìn anh, cô biết anh sẽ là một rắc rối lớn.

*Lần đầu tiên nhìn thấy cô, anh biết cô sẽ **KHÔNG GÌ NGOÀI RẮC RỐI**.*

Siêu sao môn khúc côn cầu trên băng Mark Bressler bị chấn thương, và anh ta không phải là một bệnh nhân lành tính chút nào. Vì thế khi đội Chinooks đưa đến cho anh một trợ lý mới, Mark đã cố tìm cách đuổi cô ấy đi, như anh đã làm với những người khác trước đây. Nhưng Chelsea Ross không phải là một người yếu đuối. Cô có thời được xem là "nữ hoàng gào thét" tuyệt vời nhất ở Hollywood, cô gái đầu tiên bị giết chết trong vô số bộ phim kinh dị. Giờ là thời gian cho sự thay đổi, và cô quyết định lấy tiền thưởng mà cô đã được hứa vì ở cùng Mark. Nhưng rồi các rắc rối đã kéo đến - dưới hình dáng không thể ngờ được của đam mê... và tình yêu.

Mục lục

Chương 1

Chương 2.

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chỉ vì may mắn một người đàn ông được sống sót điều đó không có nghĩa anh ta phải hạnh phúc vì điều đó.

“Đêm qua đội khúc côn cầu của anh giành được cúp Stanley mà không có anh, anh nghĩ sao về điều đó?”

Cựu siêu sao giải NHL và một người tinh anh, Mark Bressler nhìn vào một dãy micro và một lớp camera cho đến một tá hay khoảng chừng đó các phóng viên đang chiếm đầy phòng báo chí bên trong Key Area. Anh đã chơi cho Seattle trong tám năm qua, làm đội trưởng trong sáu năm. Anh đã dành hết phần lớn cuộc đời mình để có thể nắm giữ được chiếc cúp Stanley, giờ cao nó lên khỏi đầu và cảm nhận lớp bạc mát lạnh trong hai bàn tay. Anh đã sống và thở cùng khúc côn cầu từ khi anh cột được dây đôi giày trượt băng đầu tiên. Anh đã để lại máu mình trên sân băng, đã bị gãy thật nhiều xương hơn là anh có thể nhớ. Khúc côn cầu trên băng chuyên nghiệp là tất cả những gì anh biết. Là tất cả những gì anh có, nhưng tối qua, các đồng đội của anh đã giành chiến thắng mà không có anh. Anh đã xem giải đấu từ phòng khách khi những thằng khốn đáng ghét đó trượt quanh sân với chiếc cúp của anh. Mọi người nghĩ cái quái gì về việc anh cảm nhận ra sao? “Dĩ nhiên tôi ước mình có thể ở đó cùng với các chàng trai, nhưng tôi vui sướng vì họ. Một trăm phần trăm vui sướng.”

“Sau tai nạn vào sáu tháng trước, người đàn ông ngồi bên cạnh đã được thuê để chơi ở vị trí của anh,” một người phóng viên nói, đề cập đến tay chơi khúc côn cầu kỳ cựu, Ty Savage, người đã thay thế Mark cho vị trí đội trưởng Chinooks. “Vào thời điểm nào đó trong quá khứ đó là một quyết định gây tranh cãi. Anh nghĩ gì khi nghe được rằng Savage sẽ tiếp quản vị trí của anh?”

Việc anh và Savage không thích nhau chẳng phải là điều gì bí mật. Lần cuối cùng Mark nhớ được mình ở gần như thế này với người đàn ông đó, là lần anh đối mặt với anh ta trong trong mùa giải thưởng. Anh đã gọi Savage là thằng chó chết được đánh giá cao. Savage đã gọi anh là gã hạng nhì muốn trở thành ả mèo cái. “Tôi bị hôn mê khi Savage được ký hợp đồng. Tôi không tin tôi có những ‘những suy nghĩ’ về bất cứ điều gì. Ít nhất đó không phải là điều tôi có thể nhớ lại.”

“Giờ anh nghĩ gì?”

Rằng Savage là thằng chó chết được đánh giá cao. “Ban lãnh đạo đã tập hợp được một đội chiến thắng. Tất cả các cầu thủ đều luyện tập chăm chỉ và làm những gì họ phải làm để mang chiếc cúp về cho Seattle. Tiến vào chơi các trận playoff, chúng tôi đang là năm tám và hai

tư. Tôi không phải nói với các bạn rằng đó là những con số ấn tượng.” Anh ngừng lại và suy nghĩ cẩn thận về câu tiếp theo. “Tất nhiên là Chinooks đã may mắn khi Savage đã hết hạn hợp đồng với khúc côn cầu cũ và sẵn sàng cho việc chuyển nhượng.” Anh không định nói anh biết ơn hay đội khúc côn cầu may mắn.

Cái gã chó chết được đánh giá cao bên cạnh anh cười lớn tiếng, và Mark gần như thích anh ta. Gần như thôi nhé.

Các phóng viên chuyển sự chú ý sang Ty. Khi họ hỏi về thông báo đột ngột của Savage cho việc giải nghệ tối hôm trước và các kế hoạch tương lai, Mark nhìn xuống bàn tay được đặt trên bàn. Anh đã tháo thanh nẹp khi dự buổi họp báo, nhưng ngón giữa của bàn tay phải vẫn cứng như thép không rỉ được nấu chảy và biến nó thành hình tượng “ngón tay thối” mãi mãi.

Thật thích hợp.

Các phóng viên đưa ra các câu hỏi cho các thành viên đội Chinooks đang ngồi ở một chiếc bàn họp báo dài trước khi quay trở lại Mark. “Bressler, anh có dự định quay lại không?” một phóng viên đến từ *Seattle Post* hỏi.

Mark ngược nhìn lên và mỉm cười như thể câu hỏi đó không chạm vào vết thương sâu kín nhất của anh. Anh nhìn vào mặt người đàn ông trước mặt mình và nhắc nhở mình rằng Jim là một anh chàng rất khá – đối với một phóng viên mà nói – và anh ta luôn công bằng. Vì lý do đó, Mark đã không đưa tay phải lên để biểu thị sự khinh rẻ. “Các bác sĩ nói với tôi là không.” Mặc dù anh không cần các bác sĩ xác nhận những gì anh biết ngay thời điểm anh mở mắt ở ICU^[1]. Tai nạn đó đã làm gãy một nửa xương trong người anh và đã làm đảo lộn cuộc đời anh. Việc quay lại là điều không thể. Ngay cả khi anh đang ở độ tuổi hai mươi tám thay cho độ tuổi ba mươi tám như hiện nay.

Tổng giám đốc Darby Hogue tiến lên phía trước và nói tiếp lời của Mark, “Sẽ luôn có chỗ trong Chinooks dành cho Mark.”

Như vị trí nào? Anh thậm chí còn không lái được xe cào băng Zamboni. Điều đó không còn quan trọng nữa. Nếu Mark không thể chơi khúc côn cầu, anh cũng không muốn có mặt ở bất cứ nơi nào gần sân băng.

Các câu hỏi lại quay về trận đấu của đêm vừa qua, và anh ngồi lùi lại phía sau ghế. Anh đặt bàn tay còn tốt của mình lên đầu cây batoong đang tựa vào chân trái và dùng ngón tay cái vuốt vuốt tay cầm được làm bằng gỗ óc chó mịn màng. Vào những ngày đẹp trời, Mark rất ghét các buổi họp báo. Hôm nay không phải một ngày đẹp trời nhưng anh vẫn ở đây, trong lòng Key Arena, chỉ vì anh không muốn trông như một người yếu đuối, tội nghiệp. Hay trông giống như một thằng ngốc, người không thể chịu nổi khi thấy đồng đội mình giành phần thưởng mà mọi người thèm muốn nhất trong khúc côn cầu mà không có mình sao. Thêm vào, người sở hữu đội Faith Duffy, đã gọi cho anh vào sáng nay và đề nghị anh đến tham dự. Thật khó có thể nói

“Không” với người phụ nữ vẫn đang trả tiền cho mình.

Trong vòng nửa giờ tiếp theo, Mark trả lời các câu hỏi và thậm chí còn cười tủm tỉm với những câu đùa vớ vẩn. Anh đợi cho đến khi phóng viên cuối cùng rời khỏi phòng họp báo trước khi anh nắm chặt cây batoong và giúp mình đứng lên. Savage đẩy một chiếc ghế ra khỏi đường đi của anh, và Mark lí nhí nói lời cảm ơn. Anh thậm chí còn tỏ vẻ thành thật khi đặt một chân trước chân kia và bước ngang qua căn phòng. Anh đi với nhịp độ cẩn thận và đi nhanh về phía cửa trước khi cơn đau nhức đầu tiên xuất hiện ở phần hông bên phải. Anh đã không uống bất cứ loại thuốc nào vào sáng nay. Anh không muốn bất cứ thứ gì làm cùn đi cảm giác của mình; kết quả là chẳng có gì trong cơ thể có thể ngăn lại cảm giác đau đớn sắp xảy ra.

Các đồng đội đập mạnh vào lưng và nói với anh rằng họ thật vui khi được gặp lại anh. Họ có thể có ý đó. Anh không quan tâm đến điều đó. Anh phải ra khỏi đây trước khi anh đi loạn xạ. Hay tệ hơn anh sẽ ngã chổng vó.

“Rất vui khi được gặp lại cậu.” Tiền đạo Daniel Holstrom bắt kịp anh ở hành lang.

Bắt đầu anh bắt đầu co rút và mồ hôi toát ra trên trán. “Tớ cũng vậy.” Anh đã cùng Daniel trải qua sáu năm ở tuyến đầu, Anh đã chỉ dạy khi cậu ta là tân binh mới vào đội. Điều cuối cùng mà anh cần là sụp đổ trước mặt Stromster hay bất kì người nào khác.

“Một vài người sẽ thẳng tiến đến quán Floyd’s. Cậu đi cùng nhé.”

“Lần khác đi.”

“Chắc chắn là cả đội sẽ đi chơi vào tối nay. Tớ sẽ gọi cho cậu.”

Dĩ nhiên là họ sẽ đi chơi rồi. Họ vừa mới giành được cúp chiến thắng vào tối hôm trước. “Tớ có hẹn rồi,” anh nói dối “Nhưng tớ sẽ sớm gặp lại cậu.”

Daniel đứng lại “Tớ sẽ bắt cậu giữ lời đấy,” anh ta gọi với theo Mark.

Mark gật đầu và hít thật sâu. Chúa ơi, hãy giúp anh vào đến được xe trước khi cơ thể anh kiệt sức.

Anh bắt đầu nghĩ Chúa thực sự lắng nghe anh cho đến khi một người phụ nữ nhỏ con với mái tóc màu đen bắt kịp anh ở cửa ra.

“Ông Bressler,” cô ấy gọi và đuổi kịp anh. “Tôi là Bo, đến từ bộ phận PR.”

Các cảm giác của anh có thể bị trì trệ nhưng anh biết cô là ai. Các chàng trai trong đội gọi cô là Mini Pit Bull, Mini Pit vì cô nhỏ con và vì một lý do chính đáng nào đó.

“Tôi muốn nói chuyện với anh. Anh có rảnh không?”

“Không.” Anh vẫn tiếp tục bước đi. Chân này trước chân kia. Anh vờ cánh tay bị thương về phía cánh cửa. Bo đã đẩy nó mở cho anh, và anh có thể hôn Mini Pit. Nhưng thay vào đó anh chỉ lăm bầm một lời cảm ơn.

“Hôm nay phòng nhân sự sẽ điều đến nhà anh một người chăm sóc sức khỏe mới.”

Vào ngày chủ nhật sao? Và liệu một người chăm sóc sức khỏe tại nhà có liên quan gì đến việc PR nhỉ?

“Tôi nghĩ anh sẽ thích người này,” Bo tiếp tục nói khi đi theo anh ra bên ngoài. Những cơn gió mát tháng Sáu đã làm nguội đi những giọt mồ hôi trên trán anh. Nhưng không khí trong lành chẳng thể nào làm giảm đi tiếng đập thành thịch trong đầu và sự nhức nhối khắp cơ thể. Một chiếc Lincoln đen đã đợi anh ở bên lề đường, và nhịp đi của anh chậm lại.

“Tôi tự mình tiến cử cô ấy.”

Lái xe ra khỏi xe và mở cửa sau cho anh. Mark nhẹ nhàng cho người vào bên trong và nghiêng chặt rằng để chống lại cơn đau đang co rút đôi chân.

“Tôi sẽ rất biết ơn nếu anh cho cô ấy một cơ hội,” Bo nói to khi người lái xe đóng cửa sau và quay trở lại trong xe.

Mark vờ tay vào túi quần và lấy ra một lọ thuốc giảm đau. Anh mở nắp, thấy sáu viên vào trong miệng và nhai chúng. Như một ngụm rượu mạnh tequila Jose Cuervo, thuốc giảm đau Vicodin thật sự là một sở thích do thói quen mà có.

Bo hét điều gì đó khi chiếc xe rời khỏi lề đường và tiến thẳng vào đường 520. Anh không hiểu được lý do tại sao bộ phận nhân sự lại vẫn tiếp tục gửi người chăm sóc sức khỏe tại nhà đến cho anh. Anh biết nó liên quan đến chương trình chăm sóc điều trị sau khi rời bệnh viện của tập đoàn, nhưng Mark không cần ai chăm sóc anh. Anh ghét việc phụ thuộc vào người nào đó. Chết tiệt, anh cũng ghét việc phụ thuộc vào việc xe đưa đón chuyên chở anh đi đây đó.

Anh tựa đầu ra sau và thở đều. Anh đã đuổi ba người chăm sóc sức khỏe đầu tiên ngay thời điểm họ đến nhà anh. Anh đã bảo họ cút khỏi nhà anh và đóng sầm cửa ngay sau lưng họ. Sau đó, Chinooks đã nói cho anh rằng các y tá đó làm việc cho họ. Họ đã trả lương cho các y tá đó cũng như các chi phí khám bệnh của anh không được bảo hiểm chi trả. Điều đó thật to lớn. Nói tóm lại, anh không thể đuổi thêm bất kỳ ai khác. Nhưng dĩ nhiên, điều đó không có nghĩa là anh không thể làm cho họ phải tự nghỉ việc. Hai người chăm sóc sức khỏe mới đây nhất mà tập đoàn gọi đến cho anh đã ở lại nhà anh chưa đến một tiếng. Anh cá là anh có thể làm cho người tiếp theo ra khỏi nhà anh chỉ với nửa thời gian đó.

Anh nhắm mắt lại và ngủ lơ mơ trong hai mươi phút trên đường đến Medina. Trong giấc mơ, các hình ảnh xuất hiện khắp trí nhớ mỗi của anh. Hình ảnh anh đang chơi khúc côn cầu, không khí mát lạnh chạm vào hai má anh và lùa vào bên dưới chiếc áo len dài tay của anh. Anh có thể ngửi được mùi băng. Cảm nhận được chất adrenalin trong lưỡi anh; một lần nữa anh lại trở thành người đàn ông như anh đã từng trước khi tai nạn xảy ra. Hoàn toàn khỏe mạnh.

Chiếc Lincoln nhẹ nhàng tiến vào làn đường rẽ vào đường nhà anh đã đánh thức anh, và, như mọi khi, anh thức dậy với sự đau đớn và chán ngán. Anh mở hai mắt và nhìn ra ngoài cửa xe về phía con đường với những hàng cây xếp thẳng tắp sắc mùi tiền và sự khoe khoang. Anh đã gần như về đến nhà. Về đến một căn nhà trống rỗng và một cuộc sống mà anh không thừa nhận và chán ghét.

Các đội xây dựng vườn và công viên cắt xén, tĩa tót các bãi cỏ không chệ vào đâu được trong khu vực ngoại ô nhỏ của Seattle. Một vài người giàu có nhất trên thế giới đã sống ở Medina, nhưng chỉ giàu có thôi cũng không mở cửa và quyền tham gia đảm bảo vào cộng đồng chỉ giành cho người giàu có này. Nhiều như sự mất tinh thần của người vợ cũ của anh. Christie đã mong muốn một cách tuyệt vọng được là hội viên của một nhóm phụ nữ giàu có, những người ăn trưa ở một câu lạc bộ thể thao ngoài trời trong các bộ vest của St. John và Chanel. Những người phụ nữ già với mái tóc hoàn hảo, và những người vợ trẻ của các tỉ phú Microsoft – những người ăn chơi chè chén và phơi mình trong sự màu mè hợm hĩnh của họ. Bất kể đến việc Chrissy đã lấy bao nhiêu tiền của anh để tặng cho các việc làm chính nghĩa của họ, họ không bao giờ để cô quên rằng mình được sinh ra trong một gia đình thuộc tầng lớp lao động đến từ Kent. Thậm chí việc đó có thể được bỏ qua nếu chồng cô kiếm được hàng triệu đô từ việc kinh doanh và hoạt động tài chính, nhưng Mark lại là một vận động viên. Và không phải là một vận động viên của một môn thể thao được chấp nhận như môn bóng nước. Anh chơi khúc côn cầu trên băng.

Anh có thể là một tay buôn thuốc phiện, đến chừng mực mà mọi người ở Medina quan tâm đến. Về phần anh, anh không bao giờ quan tâm đến việc mọi người nghĩ gì về mình. Đến giờ vẫn vậy, nhưng điều đó làm Chrissy điên tiết. Cô ta quá héo hon vì tiền và đã quá tin rằng tiền có thể mua cho cô ta mọi thứ. Và khi nó không mang lại thứ cô ta cực kỳ mong muốn, cô ta đổ mọi lỗi lầm lên người anh. Phải thừa nhận là có những điều anh đã sai trong đời sống hôn nhân của mình hay có thể làm tốt hơn, nhưng anh sẽ không chịu được việc bị đổ lỗi cho việc không được mời đến các buổi cocktail của hàng xóm hay bị khinh rẻ ở câu lạc bộ của vùng.

Vào ngày kỉ niệm lần thứ năm ngày cưới, anh về nhà sau năm ngày đi thi đấu chỉ để nhận ra rằng vợ anh đã bỏ đi. Cô ta đã mang đi hết tất cả mọi thứ của mình và chỉ để lại album ảnh cưới đang nằm chờ anh trên mặt đá granite ở giữa phòng bếp. Cô ta đã để mở ở bức ảnh chụp hai người họ, Chrissy đang mỉm cười, trông thật hạnh phúc và quyến rũ trong chiếc áo cưới của Vera Wang. Còn anh mặc bộ vest của Armani. Một cây dao chặt thịt được cắm xuyên qua đầu anh trong cuốn album đã làm hỏng đi bức ảnh về niềm hạnh phúc khi kết hôn. Ít nhất là nó xảy ra đối với anh.

Cứ gọi anh người lãng mạn.

Anh vẫn không hiểu cô ta quá tức giận vì điều gì. Nó không phải là việc anh không thể ở nhà đủ để làm cô ta thực sự tức giận. Cô ta là người đã bỏ anh đi vì anh và tiền của anh không đủ đối với cô ta. Cô ta muốn nhiều hơn nữa, và anh đã nhìn thấy cô ta trên phố cùng với một lão già đại gái lớn gấp đôi tuổi cô ta. Vết mực trên giấy ly hôn của họ vừa mới khô, cô ta đã chuyển đến sống cách nhà anh một vài con phố. Cô ta hiện đang sống trong một căn nhà nhìn ra hồ, cách không xa nhà Bill Gates cho lắm. Nhưng ngay cả khi ở trong căn nhà đáng giá hơn và một ông chồng được chấp nhận, Mark không cho rằng các quý bà ở câu lạc bộ thể thao ngoài trời đó sẽ đối xử tốt hơn với cô ta so với trước đây. Lịch sự hơn, có thể. Tốt hơn, không dám. Nhưng anh nghĩ Chrissy chẳng màng gì đến điều đó. Chỉ cần những nụ hôn gió vào má và những lời ca tụng về những bộ quần áo được thiết kế của cô ta, cô ta sẽ rất hạnh phúc.

Cuộc ly hôn đã được hoàn tất cách đây một năm, và Mark đã đặt việc “biến khỏi Medina một cách nhanh chóng” vào danh sách những việc cần phải làm ngay sau khi giành được cup Stanley. Mark không phải là người khéo xoay xở. Anh thích làm từng việc một vào đúng thời điểm. Việc tìm kiếm một căn nhà mới vẫn nằm ở vị trí thứ hai trong danh sách. Nhưng những ngày này, nó chiếm vị trí thứ hai sau việc đi được mười bước mà không bị đau.

Chiếc Lincoln rẽ vào đường lái xe vào nhà của anh và dừng lại sau chiếc CR-V cũ rích có biển số California. Nhân viên chăm sóc sức khỏe, Mark đoán. Anh quần tay quanh chiếc Batoong và nhìn ra cửa xe về phía người phụ nữ đang đứng ở bậc thềm phía trước nhà. Cô ta mang một cặp kính mát lớn và một chiếc áo jacket màu cam tươi rói.

Người lái xe đi vòng về phía cửa sau và mở nó. “Ông cần tôi giúp ông ra ngoài không, ông Bressler?”

“Được rồi, tôi ổn mà.” Anh đứng dậy và hông co rút lại, các cơ như bị đốt cháy. “Cảm ơn.” Anh chạm nhẹ vào vai người lái xe, hướng sự chú ý về con đường bằng gạch dẫn đến mái hiên và cánh cửa đôi bằng gỗ gụ. Anh bước đi chậm chạp và đều đặn, các viên Vicodin cuối cùng đã hoạt động, giúp anh thoát khỏi các cơn đau nhức. Cô gái trong chiếc jacket màu cam đứng và nhìn anh tiến đến. Bên dưới chiếc áo jacket màu cam, cô ta mặc một chiếc áo đầm có tất cả các màu sắc có thể hình dung được, nhưng cơn ác mộng màu sắc đó không dừng lại với trang phục. Tóc cô ta có màu vàng, với một ít màu hồng pha đỏ quái dị bên dưới. Cô ta trông ở cuối độ tuổi hai mươi hoặc đầu lứa tuổi ba mươi, trông trẻ hơn nhiều so với các nhân viên khác từng đến đây. Cũng xinh đẹp hơn, ngoại trừ đầu tóc. Cô ta cao chưa tới ngang vai anh, và nom rất gầy.

“Xin chào ông Bressler,” cô nói khi anh đi qua cô lên các bậc thềm. Cô đưa tay ra. “Tôi là Chelsea Ross. Nhân viên chăm sóc sức khỏe mới của ông.”

Chiếc áo jacket của người phụ nữ đó trông chẳng khá mấy khi nhìn gần. Nó được làm

bằng da và trông như thể cô ta đã tự gặm nát nó. Anh lờ đi bàn tay cô và thò tay vào túi tìm chìa khóa nhà. “Tôi không cần người chăm sóc sức khỏe.”

“Tôi nghe được ông đang mắc bệnh.” Cô ta đẩy cặp kính mát lên phía trên đầu và cười. “Ông sẽ không thực sự làm khó dễ tôi, phải không?”

Anh cắm chìa khóa vào ổ, sau đó nhìn ngang vai mình vào đôi mắt xanh sáng ngời của cô. Anh không biết nhiều lắm về thời trang của phụ nữ, nhưng ngay cả anh cũng biết được rằng không ai lại có thể mặc quá nhiều màu sắc sáng chói như thế cùng một lần. Nó khiến anh sợ mình sẽ có điểm mù vì giống như anh phải nhìn vào mặt trời quá lâu vậy. “Chỉ giúp cô tiết kiệm được thời gian thôi.”

“Tôi đánh giá cao về điều đó.” Cô ta đi theo anh vào nhà và đóng luôn cửa sau lưng họ. “Thực sự công việc của tôi ngày mai mới chính thức bắt đầu. Tôi chỉ muốn đến đây ngay ngày hôm nay và tự giới thiệu mình. Ông biết đấy, chỉ để chào hỏi thôi.”

Anh quăng chìa khóa lên bàn ở lối ra vào. Chúng trượt ngang qua mặt bàn và dừng lại kế bên một chiếc bình pha lê đã nhiều năm không biết đến các bông hoa thật là như thế nào. “Tốt. Giờ cô có thể đi,” anh nói và tiếp tục đi trên sàn nhà lát đá cẩm thạch, ngang qua cầu thang xoắn ốc, vào bếp. Anh bắt đầu cảm thấy nôn nao do các viên thuốc giảm đau gây ra khi uống chúng với cái dạ dày trống rỗng.

“Căn nhà này thật đẹp. Tôi từng làm việc ở một số nơi cũng đẹp, vì thế tôi biết mình đang nói về điều gì.” Cô ta đi theo đằng sau anh như thể chẳng vội vàng gì cuốn gói khỏi nhà anh. “Môn khúc côn cầu thật tốt với ông.”

“Nó trả các hóa đơn cho tôi.”

“Ông sống ở đây một mình à?”

“Tôi có một con chó.” *Và một người vợ*

“Chuyện gì xảy ra?”

“Nó đã chết,” anh trả lời và có cảm giác kỳ lạ rằng anh có thể đã gặp cô ta đâu đó trước đây, nhưng anh khá chắc rằng anh nhớ được mái tóc đó. Ngay cả khi mái tóc cô ta khác biệt, anh nghi ngờ về việc mình đã quen cô ta. Cô ta không phải mẫu người anh thích.

“Ông đã ăn gì chưa?”

Anh tiến về phía tủ lạnh làm bằng thép không rỉ, mở nó và lấy ra một chai nước lọc. “Chưa” Nói một cách cụt ngủn và vênh váo chưa bao giờ là kiểu cách con người của anh. “Tôi đã gặp cô lần nào trước đây chưa nhỉ?”

“Anh có xem phim *True Bold and the beautiful* chưa?”

“Phim gì?”

Cô ta cười lớn “Nếu ông đói, tôi có thể làm sandwich.”

“Không”

“Ngay cả khi sáng mai tôi mới chính thức bắt đầu làm việc, tôi có thể làm món súp.”

“Tôi nói không.” Anh đưa chai nước lên miệng và nhìn cô qua đáy chai nhựa trong. Phần đuôi tóc của cô có kiểu thật kỳ lạ. Đỏ cũng không ra đỏ, hồng cũng không ra hồng, và anh phải tự hỏi liệu cô có nhuộm cả tấm thân để nó hợp với tấm rèm treo cửa không. Một vài năm trước đây, một fan nữ của đội Chinooks đã nhuộm phần lông dưới của cô ra thành màu xanh và màu xanh lục để bày tỏ sự ủng hộ với đội. Mark không trực tiếp nhìn, nhưng anh đã thấy qua tấm ảnh chụp.

“Tốt thôi, ông vừa mới từ chối một lời đề nghị có một trong đời. Tôi chưa bao giờ nấu ăn cho chủ. Việc đó sẽ tạo ra tiền lệ xấu, và thành thật mà nói, tôi dở tệ chuyện bếp núc,” cô ta nói với nụ cười toe toét. Nó có thể làm cho cô ta trông thật đáng yêu nếu nó không quá làm anh bức tức.

Chúa ơi, anh ghét cay ghét đắng những người luôn vui vẻ. Đã đến lúc làm cô ta điên tiết và biến khỏi nhà anh. “Cô nói nghe như không phải là người Nga nhỉ?”

“Tôi không phải.”

Anh hạ thấp chai nước xuống khi hạ ánh nhìn đến chiếc áo jacket bằng da màu cam. “Thế tại sao cô lại mặc như thế vừa mới xuống thuyền vậy?”

Cô liếc nhìn chiếc áo đầm và chỉ vào nó, “Đây là Pucci của tôi.”

Mark khá chắc chắn rằng cô đã không nói từ “pussy”, nhưng anh chắc là cách phát âm của nó giống như vậy. “Tôi sẽ bị mù mất khi nhìn thấy cô.”

Cô ngược lên nhìn và khước đôi mắt xanh co hẹp lại và anh không thể khẳng định rằng liệu cô sẽ cười hay hét lên nữa. “Nói như thế thật không tế nhị chút nào.”

“Tôi là người không tế nhị.”

“Và cũng chẳng biết cách dùng từ làm vừa lòng phụ nữ.”

“Giờ điều gì đó sẽ khiến cho tôi tỉnh ngủ suốt đêm.” Anh uống thêm một ngụm nước nữa. Anh mệt mỏi, đói bụng và muốn ngồi xuống trước khi ngã xuống. Có thể anh sẽ ngủ trong chương trình quần vợt trên truyền hình. Sự thật, anh đã bỏ lỡ chương trình *Judge Joe Brown*. Anh chỉ tay về phía cửa trước. “Cánh cửa ở đằng kia. Đừng để nó va vào móng cô trên đường đi ra nhé.”

Cô ta cười lớn một lần nữa như thể cô ta là người dở hơi vậy. “Tôi thích ông. Tôi nghĩ chúng ta sẽ hòa thuận với nhau thôi.”

Cô ta còn hơn là một kẻ dở hơi. “Cô có...” Anh lắc đầu như thể anh đang tìm kiếm từ đúng đắn vậy “Thế từ tế nhị cho từ ‘đần’ là gì?”

“Tôi nghĩ cụm từ ông muốn tìm là ‘thiếu năng trí tuệ’. Và không. Tôi không phải là một người thiếu năng trí tuệ.”

Anh dùng chai nước chỉ về phía áo jacket của cô “Cô chắc chứ?”

“Hợp lý.” Cô nhún vai và đẩy người khỏi quầy bếp. “Nhưng lúc học đại học, có lần khi tôi cảm thấy muốn chơi trò ‘trồng cây chuối uống rượu’. Và tôi đã tích cực tham gia trò chơi đó. Tôi có thể đã bị lạc mất vài tế bào não vào đêm hôm đó.”

“Không còn nghi ngờ gì nữa.”

Cô ta cho tay vào túi chiếc áo jacket xấu xí của mình và lấy ra một chùm chìa khóa có móc một chiếc túi nhỏ hình trái tim. “Tôi có mặt ở đây chín giờ ngày mai.”

“Lúc đó tôi đang ngủ.”

“Ồ, được thôi,” cô ta nói với vẻ mặt hân hoan. “Tôi sẽ bấm chuông cửa cho đến khi ông thức dậy.”

“Tôi có một cây súng ngắn đã được lắp đầy đạn.” Anh nói dối

Tiếng cười theo chân cô ta ra khỏi phòng. “Mong sớm được gặp lại ông nhé, ông Bressler.”

Nếu cô ta không “thiếu năng trí tuệ”, cô ta sẽ hấp dẫn hơn so với một con sóc. Hay tệ hơn, là một trong những người phụ nữ luôn vui cười hơn hở.

Thật là một thẳng khốn khó chịu. Chelsea nhún vai cởi chiếc áo jacket ra và mở cửa chiếc Honda CR-V. Những giọt mồ hôi chảy xuống giữa khe ngực và làm ướt phần trong chiếc áo

ngực có gọng đỡ khi cô quăng chiếc áo jacket vào phía sau xe và leo vào xe. Cô đóng cửa và lục chiếc túi đang nằm trên ghế hành khách. Cô cầm lấy điện thoại di động, nhấn nút số bảy, và được chuyển đến hộp thư thoại. “Cảm ơn nhiều, Bo,” cô nói vào điện thoại khi đẩy chìa khóa vào ổ khóa. “Khi em nói gã này có thể khó tính, em có thể đề cập rằng hắn ta là một thằng khốn chứ.” Cô kẹp điện thoại vào giữa tai và vai, khởi động xe bằng một tay, tay còn lại quay cánh cửa xe xuống. “Một lời cảnh báo nho nhỏ có thể tốt. Hắn gọi chị là đồ dầm và xúc phạm bộ đồ Pucci của chị!” Cô gấp điện thoại lại và quăng nó lên ghế. Cô phải để dành hai tháng mới mua được đồ dầm hiệu Pucci này. Anh ta biết cái quái gì về thời trang chứ? Anh ta chỉ là tay chơi khúc côn cầu thôi mà.

Cô cho xe chạy ra đường và lái ngang qua những ngôi nhà của lũ giàu có và kẻ cả. Một ngọn gió mát lạnh thổi qua cửa xe. Chelsea kéo áo dầm cô cách xa ngực mình để luồng không khí mát lạnh đó làm khô da cô. Cô chắc chắn sẽ bị phát ban ở ngực và tất cả là lỗi của Mark Bressler. Không, anh ta đã không bắt cô phải mặc jacket bằng da vào một ngày nóng bức của tháng Sáu, nhưng cô cứ cảm thấy thích việc đổ lỗi cho anh ta. Anh ta là một vận động viên. Thế là đủ lý do cho việc đổ lỗi.

Chúa ơi, cô ghét những người như Mark Bressler. Những người thô lỗ luôn nghĩ rằng họ tốt hơn bất cứ người nào khác. Trong những năm qua, cô đã ở quanh những người như anh ta. Cô đã sắp xếp lịch hẹn, dẫn chó đi dạo, và lên kế hoạch cho các ngôi sao điện ảnh và những người có thể lục. Các nhân vật danh tiếng từ hạng A đến D cho đến khi cô cảm thấy quá đủ.

“Quá đủ” đã xảy ra vào tuần trước trong phòng dành cho khách của một diễn viên hạng B, người đột nhiên thành công về mặt tài chính với vai diễn trong loạt phim truyền hình của HBO. Cô làm việc cho anh ta được năm tháng, sống ở phòng dành cho khách, đảm bảo mọi thứ sẵn sàng cho các buổi hẹn và chạy việc vặt cho anh ta. Mọi thứ vẫn ổn cho đến cái đêm anh ta đi vào phòng cô, bắt cô quỳ “thối kèn” cho anh ta hoặc cô sẽ phải đi kiếm việc khác.

Cơn giận và sự bất lực dồn nén trong mười năm được thu tròn lại trong năm dấm của cô. Mười năm làm những công việc dở hơi, làm cật lực chỉ để mang lại sự chán ngán. Mười năm ngắm nhìn những người kiêu căng, bất tài, xấu xa có được sự thành công, trong khi cô vẫn đang chờ đợi cơ hội lớn của mình. Mười năm với những lời gạ gẫm ăn nằm bẩn thỉu và những công việc không có được một lời khen ngợi đã khiến cô vung tay lên và dấm ngay vào mắt của hắn ta. Sau đó cô thu dọn đồ lên chiếc CR-V và gọi cho người đại diện hạng nhì của cô để nói với cô ta rằng cô đã chịu đựng đủ rồi. Cô đã phải đi cách Hollywood một ngàn dặm để tránh khỏi sự ra đây và sự kiêu ngạo, để rồi lại được thuê bởi một gã khốn kiếp nhất hành tinh. Mặc dầu, nói một cách chính xác, cô cho là, Mark Bressler không phải là chủ của cô. Chính Chinooks Seattle đã trả lương cho cô – và một khoản tiền thưởng béo bở.

“Ba tháng,” cô lẩm bẩm. Nếu cô có thể làm việc này trong ba tháng, tập đoàn Chinooks đã hứa sẽ cho cô thêm mười ngàn đô la tiền thưởng. Sau khi gặp quý ông Bressler; cô biết khoản tiền thưởng đó dành cho việc gì.

Tiền mua chuộc.

Cô có thể làm điều này. Cô là một diễn viên. Cô sẽ được đóng phim, vấn đề là sớm hay muộn mà thôi. Cô rẽ vào đường 520, đi về hướng Bellevue và căn hộ của em gái cô. Cô muốn 10 ngàn đô. Không phải để dành cho các lý do đáng kính như giúp đỡ người đau yếu hay quyên tặng cho nhà thờ địa phương hay ngân hàng thực phẩm. Cô sẽ không làm gia đình vui lòng và cuối cùng cô có được các bằng cấp về điều dưỡng, thiết kế hay thiết kế đồ họa. Cô sẽ không dùng số tiền mặt đó vào một căn nhà hay một chiếc xe hơi mới. Cô sẽ không làm những điều đó chỉ để đảm bảo cho tương lai hay nâng cao trí óc của mình.

Sau khi 3 tháng đó kết thúc, cô sẽ sử dụng 10 ngàn đô la đó để tân trang *chính mình*. Cho đến cách đây một vài ngày, cô đã không có một kế hoạch hành động. Giờ cô đã có, và cô đã tính toán kỹ lưỡng về điều đó. Cô biết được phải làm gì và cách để bắt đầu, không có gì và không một ai có thể cản đường cô. Nguy cơ liên quan đến sức khỏe hay sự không chấp thuận của gia đình cũng sẽ không thể ngăn cản cô tiến tới mục tiêu của mình.

Đặc biệt là không phải anh chàng chơi bóng chày lập dị, quá khổ đoán gặp vận xui với vết nứt lớn trên đôi vai to lớn của anh ta.

Chương 2.

“Món này thật tuyệt, Chels. Cảm ơn chị.”

Chelsea ngược lên từ đĩa mì spaghetti và nhìn em gái mình – Bo ở phía bên kia bàn. Món ăn này chả ngon tí nào. Xốt của mì được nấu từ loại xốt được chế biến sẵn của hãng Prego. “Chị là đầu bếp của những kẻ sành ăn.”

“Nó ngon hơn món của Mẹ.”

Hai chị em cùng rùng mình. “Bà chẳng bao giờ lấy hết mỡ khỏi bất cứ món gì.”

“Tăng thêm mùi vị của món xốt,” Bo dẫn lời mẹ của họ khi cô nâng ly rượu merlot của mình lên. “Cạn ly nào.”

“Chúng ta chúc mừng cho điều gì?” Chelsea vói tay lấy ly rượu của mình. “Cho các kỹ năng mở lọ của chị sao.”

“Cho điều đó và cho việc làm mới của chị.”

Ngoại trừ màu tóc, nhìn vào Bo như nhìn vào chính mình trong gương. Cô có cùng màu mắt xanh, cái mũi nhỏ và một cặp môi đầy đặn. Có cùng cấu trúc xương nhỏ và bộ ngực lớn. Hai người trông như thể chị em sinh đôi nhà Olsen đi ra ngoài và mua một bộ ngực lớn của vũ nữ thoát y. Chỉ là thực tế, việc có hình thể giống với mẹ của họ thật chẳng quyến rũ tí nào. Sự thật là họ được sinh ra để chịu đựng những cơn đau lưng và đau vai. Vào độ tuổi 40, họ phải chịu đựng sự đầy đọa của việc cơ thể vồng xuống và đi đứng một cách chậm chạp.

Bo chạm ly vào ly của Chelsea. “Cái này là chúc cho chị sống sót lâu hơn những người chăm sóc sức khỏe khác.”

Chelsea lớn hơn Bo hai đến năm phút, nhưng Bo trưởng thành hơn. Hay như mọi người thường nói như thế. “Chị sẽ ở lại đó lâu hơn.” Cô muốn 10 ngàn đô la đó, nhưng cô không muốn nói cho em gái mình về ý định sử dụng số tiền. Lần trước, khi cô đề cập đến chủ đề thu nhỏ ngực lại, cả nhà cô đã nổi điên lên. Họ buộc cho cô tội bốc đồng, và xét cho cùng điều đó đôi khi cũng đúng, cô đã nghĩ về việc thu nhỏ ngực từ nhiều năm về trước. “Anh ta có thể nghi ngờ về

trí thông minh và không tôn trọng bộ đồ Pucci của chị. Nhưng chị đã làm việc cho nhiều thằng khốn và chị biết cách để thắng được anh ta với tính cách duyên dáng của chị. Chị chỉ việc mỉm cười và làm cho anh ta chết dở. Chị là một diễn viên mà. Không hề gì.” Cô uống một ngụm, sau đó đặt ly rượu xuống bàn. “Mặc dù anh ta chắc phải có một vài tế bào não bị đánh mạnh vào, vì không có ai lại không yêu Pucci cả?”

Bo đưa tay mình lên.

“Không tính em vào.” Chelsea quần Spaghetti vào nữa. “Em sợ màu sắc, và Mark Bressler không tính vì anh quá to lớn để có thể thưởng thức được nghệ thuật của áo quần được thiết kế.” Căn hộ của Bo cũng giống với Bo. Bình dị và giảm thiểu đến mức tối đa. Có một vài bức vẽ phác thảo bằng mực nước ở phía trên chiếc sofa sọc đen trắng. Bo có một vài cây dương xỉ bằng lụa không có màu rõ rệt, nhưng khắp nơi tuyệt đối không có bất cứ mảng màu sáng nào.

“Anh ta là một cầu thủ khúc côn cầu.” Bo nhún vai và ăn một miếng spaghetti. “Các cầu thủ khúc côn cầu nổi tiếng toàn là những gã kiêu căng và thô lỗ.” Sau khi nhai xong, cô nói thêm “Mặc dầu, bất cứ khi nào em làm việc với Mark, anh ra không tệ lắm. Ít nhất không giống với một vài người trong số họ. Trước tai nạn của anh ta, bọn em làm một chiến dịch truyền thông lớn, sử dụng hình ảnh của anh ta và một vài cầu thủ khác trong đội, và anh ta khá là dễ thương. Dĩ nhiên, có đôi lúc bọn em tranh cãi nhau, nhưng rốt cuộc anh ta luôn chấp nhận lẽ phải. Anh ta không ngần ngại cởi áo sơ mi của mình.” Cô ấy cười và đưa một tay lên. “Anh chàng đó có tám múi đấy. Em. Thề. Với. Chúa.”

Chelsea nghĩ về hình ảnh một người đàn ông nhìn thật yếu ớt đang bước một cách chậm chạp trên vỉa hè đi về phía cô. Mọi thứ về anh ta tỏa ra sức mạnh và sự cay độc. Đôi mắt, mái tóc, năng lượng. Một hình mẫu nguy hiểm. Như nhân vật Hugh Jackman trong phim *X-men*, trờ bỏ bộ móng sắc nhọn, bộ râu quai nón, và sức mạnh siêu nhiên. Bạn không nên nhầm lẫn với Hugh Jackman, người dẫn chương trình cho giải Oscars và nhảy múa. Cô chỉ không thể nào hình dung được cảnh Mark Bressler chè chén say sưa và ca hát. “Tai nạn của anh ta tệ như thế nào?”

“Không ai ở bộ phận chăm sóc điều trị sau khi rời viện nói cho chị à.”

“Một ít.” Chelsea nhún vai và cắn một miếng bánh mì tỏi. “Họ đã đưa cho chị một xấp tài liệu về lịch trình làm việc và một vài thông tin trong đó.”

“Và chị chưa đọc nó đúng không?”

“Chỉ mới liếc sơ sơ.”

Cặp mắt của Bo tròn vo “Chelsea!”

“Gì? Chị thấy là anh ta có một nhà điều trị vật lý trị liệu đến nhà hai lần một tuần, và chị sẽ đọc phần còn lại vào ngày mai. Chị chưa bao giờ đọc bất cứ thứ gì cho đến tận đêm trước đó. Nó giúp cho bộ não chị được tươi mới.”

“Đó luôn là lý do của chị khi còn học trung học. Thật kỳ diệu là chị cũng tốt nghiệp.”

Cô chĩa thanh bánh mì vào em gái mình. “Chuyện gì xảy ra với Bressler?”

“Tháng Giêng vừa qua, anh ta đã gặp phải lớp băng mỏng trên cầu 520. Chiếc Hummer của anh ta lặn 3 vòng.” Bo nhấp một ngụm rượu. “Tai nạn thật kinh khủng. Chiếc SUV to lớn đó trông như được ép lại. Không ai nghĩ rằng anh ta có thể sống được.”

“Có phải anh ta...” Chelsea gõ gõ ngón tay vào thái dương mình “...không được thông minh cho lắm?” Điều đó có thể giải thích cho cách cư xử thô lỗ và việc ghét chiếc áo đầm hiệu Pucci của cô.

“Em không chắc về việc thần kinh anh ta thế nào.”

“Chị có biết một người trang điểm trong bộ phim *The Young and the Restless*. Sau khi bị rơi khỏi ban công, cô ta đã không còn bộ lọc nữa. Mọi thứ chạy khắp đầu và được phát ra khỏi miệng cô ta. Cô ta đã nói với một trong số các đạo diễn rằng ông ra thật ngu ngốc.” Chelsea ăn nốt mẩu bánh mì và nói tiếp, “Điều đó thật đúng, nhưng cô ta đã bị đuổi việc.”

“Em nghĩ chị đóng vai phụ trong bộ phim *The bold and the Beautiful* cơ mà.”

“Đó là tháng vừa rồi. Chị có vai trong phim *The Young and the Restless* khoảng 3 năm trước.” Cô nhún vai. “Chị vào vai một ả trong quán bar, mặc một chiếc áo thun ba lỗ và một chiếc quần sooc ngắn. Câu thoại của chị là ‘Có muốn mua cho một cô gái một ly không?’” Cô hy vọng với việc chuyển tải một cách thông minh câu đó, cô sẽ có được một vai diễn cố định, nhưng dĩ nhiên điều đó là không xảy ra.

“Em có phim *Slasher Camp*,” Bo nói với nụ cười trên môi “Chúng ta có thể tua tới phần chị đóng và xem đi xem lại nó.”

Chelsea cười lớn. Đúng vậy, cô đóng vai một ả lả lơi bị xử lý đầu tiên bằng rìu trong một bộ phim hạng B. “Chị nghĩ đó là tiếng hét tuyệt nhất của chị từ trước tới nay.”

“Em nghĩ tiếng hét tuyệt nhất của chị là trong bộ phim *Killer Valentine*.”

“Ừm, cũng đúng.” Một lần nữa, cô là người đầu tiên bị giết chết trong phim. Lần đó là với một cây dao găm đâm vào trái tim cô.

“Mẹ ghét các phim kinh dị.”

Chelsea với tay lấy ly rượu, và nhìn về phía người em song sinh tốt bụng, thành công đang ngồi phía kia bàn. “Mẹ ghét hầu hết những thứ có liên quan đến chị.”

“Không phải đâu. Mẹ ghét phải nhìn chị bán khỏa thân và đầy máu. Bà chỉ lo cho chị thôi.”

Đây là một trong những mẫu đối thoại khác mà Chelsea không muốn nghe. Hầu hết vì nó sẽ có cùng một kết thúc. Bo cảm thấy tồi tệ vì mọi người nghĩ rằng Chelsea chẳng ra gì. Bốc đồng và thiếu suy nghĩ, nhưng trong một gia đình toàn những người tài giỏi, thì phải có ai đó thấp kém hơn chứ. “Kể cho chị nghe thêm về Bressler nào,” cô nói, cố ý thay đổi chủ đề trò chuyện.

Bo đứng dậy, cầm lấy đĩa và ly của mình. “Anh ta đã ly dị.”

Chelsea chắc chắn có thể đoán được điều đó. Cô đứng dậy và uống cạn ly rượu trong ly. “Có con không?”

“Không.”

Cô với lấy đĩa và đi theo em gái vào bếp. “Anh ta là đội trưởng. Đúng không?”

“Trong khoảng sáu năm qua.” Bo đặt đĩa vào chậu rửa và nhìn Chelsea qua vai mình. “Anh ta có một vài con số thống kê lớn nhất ở NHL, và nếu anh ta chơi trong trận dành chiến thắng tối hôm qua, anh ta sẽ giành được giải MVP[2].” Cô ấy mở vòi nước và rửa đĩa. “Một ngày sau tai nạn đó, toàn tập đoàn đều bị xáo động. Cực kỳ hỗn loạn. Mọi người đều lo lắng cho Mark, nhưng họ cũng đồng thời lo lắng cho cả đội khúc côn cầu nữa. Việc mất đi một người đội trưởng có tác động lớn đến cơ hội của Chinooks trong việc giành chiến thắng. Ông Duffy quá cố đã nhanh chóng hành động, ký hợp đồng với Ty Savage. Mọi người đều sốc khi mọi việc xảy ra. Savage đã vào đội và đã làm tốt công việc của Mark. Hay đúng hơn là trượt băng. Mark không phải lo lắng về mọi việc ngoại trừ việc cố gắng làm cho sức khỏe của mình trở nên tốt hơn mà thôi.”

Chelsea đã có mặt trong trận giành chiến thắng đêm hôm trước cùng Bo và Jules Garcia, trợ lý của bà Duffy và là người giống Mario Lopez như đúc. Giống Mario – khách mời trong chương trình *Nip/Tuck*. Không phải Mario của chương trình *Saved by the bell*.

Chelsea không phải là một fan bự của môn khúc côn cầu trên băng, nhưng cô phải thừa nhận rằng cô đã bị sự kích động của trận đấu cuốn hút và nhấp nhóm ngồi xem trên ghế. Ba người họ đã ở lại trong nghi thức trao cúp và xem tất cả các cầu thủ trượt quanh sân băng cùng

với chiếc cup được đưa lên phái trên đầu họ như những anh hùng giành được chiến thắng. “Bressler cũng ở trong vũ đài tối hôm đó sao?” Cô mở máy rửa bát và nhét đĩa vào khi em gái cô đã rửa qua.

Bo lắc đầu. “Bọn em đưa xe đến đón, nhưng anh ta không xuất hiện. Em nghĩ anh ta có đêm tốt và đêm xấu. Hẳn hôm đó sức khỏe của anh ta không được tốt cho lắm.”

Chelsea kéo giá phía trên ra và cho ly vào. “Anh ta chắc chắn sẽ thở phào nhẹ nhõm khi biết được rằng tai nạn của mình đã không làm cho đội khúc côn cầu của mình không dành được cup.”

“Em có thể tưởng tượng được điều đó. Anh ấy gần như phải chết và có những việc lớn hơn cần phải nghĩ đến.” Bo đưa cho cô cái đĩa.

“Và chị tưởng tượng rằng việc tỉnh dậy sau một tai nạn như thế, người đó chắc cảm thấy mình quá may mắn khi sống sót. Chị có biết một người đóng thế anh ta đã rơi xuống từ một tòa nhà đang cháy và không rơi trúng túi khí. Sau khi anh ta tỉnh dậy sau đợt hôn mê, anh ta đã quay lại trường và giờ trở thành một luật sư thương tật cá nhân. Việc đó đã thay đổi cả cuộc đời anh ta và giúp anh ta nhìn nhận mọi việc khác quan hơn.”

“Đúng vậy. Đôi khi những việc không lường trước được xảy ra và có thể thay đổi cuộc đời bạn.”

Bo tắt vòi nước và lau tay. “Chị sẽ làm gì với số tiền thưởng 10 ngàn đô đó?”

Chelsea tắt máy rửa chén và quay mặt đi. Nế có một người trên hành tinh này có thể biết được những gì cô nghĩ, ngay cả khi cô không muốn, đó chỉ có thể là em gái song sinh của cô. “Chị vẫn chưa quyết định.”

“Thế trường học thì sao?”

“Cũng có thể.” Cô đi vào phòng khách và đưa ta chà lên cây xương xỉ giả đang cần được lau sạch bụi bẩn.

“Thế còn việc đầu tư thì thế nào? Em có thể giới thiệu chị với người môi giới chứng khoán của em.”

Cô có thể nói dối, nhưng em gái cô sẽ nhận ra. Lảng tránh là lựa chọn tốt nhất của cô. “Chị còn nhiều thời gian mà. Chị sẽ suy nghĩ về điều đó.”

“Chị không thể dùng số tiền đó vào các loại quần áo thiết kế đấy nhé.”

“Chị thích được tiêu tiền vào quần áo.” Khi cô có tiền để tiêu xài. “Đặc biệt là quần áo được thiết kế.”

“Ừm, em xin lỗi vì sắp nói với chị điều này, nhưng Mark Bressler nói đúng. Chị là tổng thể xung đột giữa các màu sắc đối chọi nhau.”

Chelsea quay lại và nhìn cô em gái đang đứng ở cánh cửa bếp, mặc trang phục đen và trắng với mái tóc đen ngắn được túm lại phía sau đuôi tóc kiểu đuôi ngựa. Cô thật muốn cười về những gì em gái cô miêu tả về cô.

“Số tiền thưởng mà chị có được từ chương trình chăm sóc sức khỏe đó sẽ không dùng được lâu nếu chị dùng cho việc mua áo quần. Nếu giờ chị đăng ký cho các lớp học thì chị có thể đến trường vào mùa thu này.”

Họ đã không nói đến việc Chelsea rời đi, nhưng giờ là thời điểm tốt để nói chuyện đó. “Chị sẽ không ở đây vào mùa thu này. Chị sẽ quay lại L.A”. Cô nghĩ rằng em gái mình sẽ phản đối, và cố thuyết phục cô ở lại để họ có thể gần nhau hơn. Cô đã không nghĩ đến những lời tiếp theo của em gái cô như nắm đấm vào ngực cô.

“Chị đã ba mươi rồi và giờ là thời gian để chị tự chịu trách nhiệm về chính mình, Chelsea. Chị đã cố gắng trong lĩnh vực diễn xuất đó. Chị cần đặt ra các mục tiêu thực tế hơn.”

Cô biết là cả nhà cô đều thấy rằng việc cô theo đuổi giấc mơ diễn xuất là xuẩn ngốc. Cô biết rằng họ tròn mắt và nói rằng cô không thực tế, nhưng cô đã không biết rằng Bo cũng nghĩ như vậy. Cú đấm đó trở thành một cơn nhói đau nhỏ ở một góc trái tim cô.

“Nếu chị đột nhiên trở thành một người đáng tin cậy, mọi người sẽ nói gì khi chị rời khỏi phòng?” Toàn bộ gia đình có thể nói bất cứ những gì họ muốn về Chelsea và việc đó chưa bao giờ gây cho cô cảm giác đau đớn nhiều như khi Bo nói về điều đó.

Bo thở dài. “Chị không thể đóng các phim bị chỉ trích suốt đời được. Và chị có thực sự muốn trở thành trợ lý của một ai đó mãi không?”

Cô đẩy tóc ra sau tai. Không, cô không muốn trở thành trợ lý của ai đó mãi mãi. Và hơn tất cả mọi người, cô biết rõ là mình không thể có mặt trong các bộ phim đó suốt đời được. Cô đang trở nên già đi, nhưng cô đã có một kế hoạch cho mình. Khi cô chạy khỏi L.A, cô thực sự không cho mình bất cứ kế hoạch nào. Chỉ là cô phải ra khỏi thành phố trước khi cô giết chết ai đó. Cảm ơn tập đoàn Chinooks, giờ cô đã có một kế hoạch cho tương lai.

“Chị đừng buồn và đau khổ như thế. Tất cả những gì em muốn nói là giờ có thể là thời điểm để chị trưởng thành hơn.”

“Tại sao phải thế? Em đã trưởng thành đủ cho cả hai chúng ta,” cô nói và dự tính giữ cho nỗi đau cô cảm nhận không thể hiện qua giọng nói.

“Em buộc phải làm thế. Chị luôn là người chị song sinh vui vẻ. Người mà mọi người muốn vây quanh.” Bo khoanh tay mình bên dưới ngực cô ấy. “Người luôn tổ chức các buổi tiệc khi bố mẹ đi khỏi thành phố. Và em là người phải chạy khắp nhà với những cái lót ly để những lon bia

của các bạn chị không để lại dấu tròn trên bàn café của mẹ. Em là người thu dọn mọi thứ sau đó để chị không gặp rắc rối.”

Cơn đau nhói đó đã chuyển từ trái tim cô lên đến phía sau hốc mắt. “Em luôn chạy khắp nơi trong nhà với những cái lót ly trong tay vì em muốn mọi người nghĩ rằng em là một người em song sinh tốt bụng. Một người em song sinh có trách nhiệm.” Cô chỉ vào em gái mình đang đứng ở phía bên kia phòng. “Và em chưa bao giờ thu dọn mọi thứ vì chị.”

“Em vẫn đang làm việc đó đấy chứ.”

“Không. Em không làm.”

“Thế sao chị ở đây?”

“Vì chị cần một người em gái.” Tay cô rơi xuống vùng bụng như thể cô vừa mới bị đâm vào đó nhưng cô không khóc. Cô là một diễn viên giỏi hơn nhiều so với những gì mọi người khen tặng cô. “Chị tính sẽ chuyển khỏi căn hộ của em sau khi chị có tháng lương đầu tiên, nhưng giờ không cần nữa. Chị có đủ tiền trả tiền thuê phòng trong một tháng và tiền đặt cọc.” Cô nhìn vào đôi mắt xanh của em gái mình. Chúng quá khác biệt, nhưng lại khá giống nhau hơn chỉ là cái nhìn của họ. Và họ biết chính xác phải nói gì để làm đau lẫn nhau. “Chị biết cả nhà nghĩ rằng chị là một người chẳng ra gì, nhưng chị không hề biết là em cũng nghĩ như vậy.”

Bo buông tay mình xuống “Giờ thì chị đã biết.”

“Ừm.” Chelsea quay người lại phía căn phòng ngủ trống. “Giờ chị đã biết.” Cô bước về phía cuối hành lang trước khi cảm xúc chiến thắng được khả năng kiềm chế của cô. Cô nhẹ nhàng đóng cánh cửa sau lưng mình và ngồi xuống gờ giường. Bo là một nửa linh hồn của cô. Là người duy nhất trên thế giới này có thể thực sự làm cô tổn thương.

Chelsea nằm dài ra giường và nhìn vào bức tường. Quãng thời gian duy nhất cô luôn cảm thấy mình là một người thất bại là khi ở quanh gia đình cô. Mẹ cô là một nhà tổ chức thành công ở Vegas. Trước khi cái chết xảy đến cách đây ba năm, cha cô là một bác sĩ tim mạch. Anh trai cô làm luật sư ở Maryland. Một người chị lớn của cô sống ở Florida và là một CPA, người chỉ có một vài khách hàng và được xếp vào hàng ngũ các nhà triệu phú. Bo làm việc trong bộ phận quảng cáo cho đội dành chiến thắng ở giải Stanley Cup. Và Chelsea... là một diễn viên đang thất nghiệp.

Quãng thời gian duy nhất cô cảm thấy không hạnh phúc lắm về cuộc đời mình là khi cô ở bên người nhà. Cô thích việc làm hài lòng gia đình bằng từ cửa miệng và có cả dấu chứng thực đi kèm. Cô thích được đóng các vai chính trong các phim điện ảnh và truyền hình. Cô sẽ chết để có được nhiều thông tin hơn trong hồ sơ năng lực của mình ngoài các bộ phim dở hơi mà cô đã đóng, một ít vai trên truyền hình và các quảng cáo truyền hình. Cô ước gì bản lý lịch của mình không đầy các miêu tả về công việc hậu trường, vì điều đó thật xấu hổ. Nhưng không có nghĩa

cô là người bất hạnh. Cô không phải vậy. Thật ra mà nói, cô đã ngán đến tận cổ cuộc sống của mình ở Hollywood. Cô cần một kỳ nghỉ. Có thể quyết định rời khỏi đó là hơi nóng vội, nhưng cô sẽ quay trở lại, và khi đó, cô sẽ trở nên tốt hơn bao giờ hết. Cơ thể cô sẽ cân đối hơn. Không còn các cơn đau lưng, đau vai và các vai diễn lằng lơ nữa.

Cánh cửa phòng cô được mở ra, và cô cảm thấy sức nặng của em gái trên giường. “Em không muốn chị dọn ra khỏi đây.”

Chelsea lau nước mắt khỏi mặt mình. “Chị nghĩ như thế là tốt hơn.”

“Không đâu.” Bo nằm xuống ôm lấy cô như họ vẫn làm khi còn bé và quàng tay mình quanh vai cô. “Em muốn chị sống ở đây, và em muốn chị ở đến khi nào chị muốn. Em xin lỗi vì đã nói những lời như vậy. Em không nghĩ chị là một người không ra gì. Em nghĩ chị chỉ bốc đồng và em rất lo về chị.”

Chelsea quay lại và nhìn vào đôi mắt xanh của em gái mình. “Chị hiểu, nhưng em không nên làm thế. Chị đã tự chăm sóc mình trong một thời gian dài mà. Có thể nó không thể chuyên nghiệp như kiểu em hay mẹ thích, nhưng chị chưa bao giờ bị chết đói.” Ngoại trừ trong một vài tuần đầu, cô đã phải sống trong xe hơi của mình, nhưng gia đình cô không ai hay biết điều đó.

“Em xin lỗi vì đã nổi điên và nói những điều như thế với chị. Em chỉ muốn chị ở lại. Em nhớ chị lắm.”

“Chị cũng vậy và chị cũng xin lỗi em nhé.” Em gái cô là phần âm đối với phần dương của cô. Là bóng đêm trong ánh sáng của cô. Không người nào có thể tồn tại nếu thiếu người còn lại. “Chị cũng yêu em, Bo.”

“Em cũng yêu chị. Chels. Xin lỗi vì em đã nói những điều không đúng về áo quần của chị. Em biết những gì chị mặc đều quan trọng với chị.” Bo nhẹ nhàng xiết chặt vai cô, và cô có thể có thể nghe được tiếng cười trong giọng nói của em gái mình. “Chúng cũng không chói mắt lắm.”

“Cảm ơn. Và áo quần của em cũng chẳng tệ nhạt lắm.” Chelsea cười lớn. “Ít nhất là chúng ta không bao giờ đánh nhau vì quần áo như một vài cặp chị em khác.”

“Đúng vậy. Cả về bọn con trai nữa.”

Việc hẹn hò luôn là vấn đề tế nhị. Vì một vài lý do nào đó, nếu cô hay Bo đá một anh chàng nào đó, anh ta sẽ muốn đi coi với người còn lại. Việc đó thật kỳ cục, nhưng hai chị em cô lại bị thu hút bởi hai mẫu đàn ông khác nhau. Vì thế việc hẹn hò chẳng bao giờ là vấn đề gây tranh cãi giữa hai người. “Đó là vì em luôn hẹn hò với những anh chàng vụng về bám váy mẹ, và chị luôn hẹn hò với những anh chàng xấu tính nhưng ăn nói ngọt ngào. Chúng ta nên bắt đầu hẹn hò với những người khác ngoài mẫu người chúng ta thích.”

Bo đưa một tay lên trước mặt Chelsea và họ đánh tay vào nhau biểu thị sự đồng ý. “Em không muốn nghĩ về việc chị rời đi. Vì thế đừng nói về việc đó trong ít nhất ba tháng nữa nhé.”

“Đồng ý.”

“Chị định mặc gì trong ngày đầu tiên làm việc của mình.”

Chelsea nghĩ về người đàn ông đã sỉ nhục sự thông minh và quần áo của cô. “Chị sẽ mặc một chiếc áo tunic của Gaultier cùng với thắt lưng và quần jean bó.” Nếu Mark không thích Pucci, anh ta sẽ ghét chiếc áo với họa tiết hình lông chim của Gaultier.

“Hãy nhẹ nhàng với anh chàng tội nghiệp đó, Chels,” Bo nói với cái ngáp thật lớn. “Anh ta chỉ vừa mới rời khỏi bệnh viện sau một tháng điều trị phục hồi chức năng. Em không biết liệu anh ta có thể chịu thêm được cú sốc nào nữa không.”

Ánh sáng từ màn hình ti vi sáu mươi inch chiếu sáng và chuyển động khắp bờ ngực trần của Mark. Tay phải anh bóp một “quả cầu sức khỏe” khi xem các tin nổi bật về trận đấu tối qua. Anh ngồi trên chiếc sofa bằng da trong phòng ngủ chính, một mình trong bóng tối. Tin tức thể thao chuyển từ các bản tin nổi bật ở giải Stanley Cup đến buổi phỏng vấn được diễn ra bên trong Key vào sáng nay. Anh nhìn chính mình và tự hỏi làm sao anh có thể có vẻ ngoài và giọng nói trông bình thường như thế được. Tai nạn làm gãy xương đó đã xé toạc linh hồn anh. Anh cảm thấy bên trong mình trống rỗng, và việc trở nên vô dụng đó đã lộ ra cơn thịnh nộ đen tối. Đó là một điều gì đó mà anh không thể vượt qua. Không bao giờ cố để vượt qua. Không có cơn giận dữ thì anh là một cái xác trống rỗng mà thôi.

Với tay còn lại, anh nhắc điều khiển lên và hướng nó về phía tivi. Ngón tay cái của anh trượt khắp nút mũi tên lên và anh lướt qua các chương trình thực tế và các chương trình phát lại. Anh ngừng lại ở phần phim khiêu dâm ở kênh Cinemax. Trên màn hình, hai người phụ nữ xuất hiện như những con mèo, làm sạch nhau bằng lưỡi. Họ có những cặp ngực đẹp, phần mu được cạo sạch, và những đôi giày cao gót. Thông thường, đây là một kiểu giải trí cao cấp mà anh thích xem. Một người phụ nữ dán mặt vào giữa chân của người phụ nữ kia, và Mark xem trong một vài phút và... chờ đợi.

Không có gì nâng chiếc quần lót của anh lên và anh nhấn nút tắt, khiến cả căn phòng chìm vào trong bóng tối. Anh quẳng trái banh được chứa đầy jell đó lên ghế bên cạnh và đẩy người lên khỏi ghế. Anh đã không có được một lần cương cứng tử tế từ trước cả tai nạn đó, anh nghĩ khi băng qua căn phòng đến chiếc giường. Việc đó xảy ra chắc do tác động của thuốc. Hay có thể “thằng bé” của anh đã không còn hoạt động nữa. Điều ngạc nhiên là việc đó không làm anh phiền muộn lắm.

Căn cứ vào đời sống tình dục trước đây của anh, việc không thể cương cứng có thể sẽ làm

anh hoảng hốt. Anh luôn có thể làm nó cứng cứng. Ngày hay đêm đều không là vấn đề. Anh luôn sẵn sàng cho việc đó. Chẳng phải mất nhiều thời gian để làm anh có cảm hứng. Nhưng giờ, ngay cả phim khiêu dâm đồng tính nữ cũng không thu hút được anh.

Mark đẩy tấm drap dày trên giường và leo vào giữa. Giờ anh chỉ là cái vỏ trống rỗng của anh trước đây. Quá đáng thương đến nỗi anh có thể với cả một hộp thuốc đang được đặt trên bàn đầu giường và trút nguyên chai vào miệng nếu như việc đó không làm anh đáng thương hơn. Nếu đó không phải là cách giải quyết hèn nhất.

Mark chưa bao giờ sử dụng các cách giải quyết hèn nhất đối với mọi việc. Anh ghét sự yếu đuối. Đó cũng là một trong những lý do anh ghét có những người chăm sóc sức khỏe vây quanh, kiểm tra mạch và các loại thuốc của anh.

Chỉ trong một vài phút, thuốc giảm đau Ambien sẽ ngấm, rồi anh sẽ rơi vào một giấc ngủ sâu, thư thái và giấc mơ duy nhất anh có cho chính mình. Trong đầu anh, anh nghe tiếng la hét của đám đông cùng với những tiếng đập vào mặt băng của những cây gậy đánh cầu và tiếng *shh* từ những lưỡi thép bén nhọn từ các đôi giày trượt băng khô và lạnh, và mùi hot dog và bia tỏa khắp không khí trong khi vực thi đấu tràn vào mũi anh. Anh có thể cảm nhận được chất adrenaline và sự kiệt sức trong miệng, tim anh đập nhanh khi anh chạy rầm rập trên nền băng với quả cầu đang ở phần mũi gậy. Anh có thể cảm nhận được làn gió lạnh thổi qua hai má, lòn xuống bên dưới cổ áo đồng phục anh đang mặc, và làm lạnh mồ hôi trên ngực anh. Hàng ngàn đôi mắt nhìn anh chăm chú. Anh cảm nhận được sự đề phòng của họ, và anh có thể nhìn thấy sự kích động trên những khuôn mặt mờ nhạt của họ khi anh lướt ngang qua.

Trong giấc mơ của mình, anh đã quay trở lại. Anh đã lại khỏe mạnh. Anh là một người đàn ông. Các chuyển động của anh thay đổi, nhẹ nhàng và không đau đớn. Một vài đêm, anh mơ thấy mình chơi golf và ném đĩa Frisbee cho chú chó già Babe. Babe đã chết cách đây năm năm, nhưng việc đó không quan trọng. Trong giấc mơ, cả anh và chú chó của mình đều tràn đầy sức sống.

Nhưng trong ánh sáng chói chang của ban mai, anh luôn thức dậy với một sự thực chỉ mượng rằng cuộc sống mà anh luôn biết đến đã kết thúc. Đã biến đổi. Đã khác đi. Và anh luôn thức dậy với sự đau đớn, các cơ bắp căng cứng và xương đau nhức.

Ánh nắng ban mai xuyên qua các khe hở của tấm màn cửa và trải dài các cột ánh sáng lên chân chiếc giường ngủ lớn của Mark. Anh mở mắt và cơn đau đầu tiên xuất hiện. Anh liếc nhìn chiếc đồng hồ được đặt trên bàn đầu giường. Giờ là tám giờ hai mươi lăm phút sáng. Anh đã ngủ ngon trong chín tiếng, nhưng anh không cảm nhận được sự thư thái. Hông anh co thắt, các cơ như co rút lại. Anh từ từ nâng mình lên, cố gắng không để phát ra tiếng rên rỉ khi anh di chuyển cơ thể và ngồi ở gờ giường. Anh phải di chuyển trước khi các cơ co thắt lại nhưng anh không thể di chuyển quá nhanh nếu không các cơ lại sẽ xoắn lại. Anh với tay lấy chai Vicodin đặt ở bàn kế bên và uống một vài viên. Một cách cẩn thận, anh đứng lên và nắm lấy cây batoong bốn chân bằng aluminum được đặt cạnh giường. Hầu hết trong suốt cả ngày anh đều

cảm thấy mình như một lão già tàn tật, điều đó càng rõ ràng hơn vào mỗi buổi sáng trước khi anh làm ấm cơ thể.

Vững vàng và nhẹ nhàng, anh đi băng qua phòng trên tấm thảm màu be dày đến phòng tắm. Cây batoong bằng aluminum vang lên khắp sàn nhà bằng đá hoa bằng phẳng. Anh thường thức dậy với một vài mức độ đau nhức nào đó trong phần lớn cuộc đời trưởng thành của mình. Thường là từ những cú va đập mạnh mà anh nhận được trong trận đấu đêm trước hay từ các chấn thương trong thể thao có liên quan. Anh thường để mặc nó. Sự đau nhức luôn là một phần trong cuộc sống của anh, nhưng không có mức độ đau nhức nào có thể so sánh được với những gì anh đang phải chịu đựng. Giờ anh cần nhiều hơn là Motrin để giúp anh vượt qua được nó hàng ngày.

Nhiệt lượng tỏa ra bên dưới lớp đá làm ấm bàn chân trần của anh khi anh đứng trước toilet và đi vệ sinh. Anh có một cuộc hẹn với một bác sĩ chuyên về chấn thương ở tay trong sáng nay. Thường thì anh ghét tất cả các cuộc hẹn liên tục với các bác sĩ. Phần lớn thời gian của anh ở một bệnh viện tư là ngồi và chờ đợi, và Mark chưa bao giờ là một người đàn ông kiên nhẫn. Nhưng hôm nay anh hy vọng có được tin tốt rằng anh không cần phải mang thanh nẹp ở tay nữa. Nó có thể là không nhiều nhận gì, nhưng nó là một bước tiến mới.

Anh đẩy tóc ra khỏi mắt mình, sau đó nhấn nút xả toilet. Anh cần một cuộc hẹn cắt tóc nữa. Anh đã cắt nó một lần trong bệnh viện, và hiện giờ nó làm anh cực kỳ khó chịu. Sự thật rằng anh không thể nhảy vào xe mình rồi lái đến một tiệm cắt tóc nào đó khiến anh giận dữ và nó còn nhắc anh việc anh đã phụ thuộc như thế nào vào người khác.

Anh đẩy quần lót của mình xuống bên dưới chân, qua cả vết sẹo màu hồng đậm ở đùi và đầu gối bên trái. Ngoài tất cả những điều mà anh nhớ được trong cuộc sống trước đây, việc lái xe gần như nằm hàng đầu trong danh sách của anh. Anh ghét việc không thể nhảy vào một trong những chiếc xe của mình và lái đi. Anh đã ở trong bệnh viện này và bệnh viện khác trong vòng năm tháng. Hiện anh đang ở nhà trong gần một tháng, và anh cảm thấy mình như bị nhốt trong lồng.

Để chiếc batoong cạnh toilet, anh đặt bàn tay không bị thương lên tường và di chuyển về phía khu vực tắm đứng. Anh mở nước và chờ nước ấm hẳn trước khi bước vào bên trong. Sau nhiều tháng tắm bằng miếng bọt biển ở bệnh viện, anh thích việc đứng dưới vòi hoa sen trên hai bàn chân của chính mình.

Ngoại trừ chấn thương ở tay phải và vết nứt ở xương ống chân phải, phần lớn các tổn thương đều ở phía bên trái cơ thể anh. Khả năng lái xe của anh là điều duy nhất mà các bác sĩ chắc chắn anh sẽ có lại được. Anh mong đợi đến ngày mà anh không phải dựa vào bất cứ người nào về bất cứ điều gì.

Dòng nước ấm phun khắp ngực anh, anh nhúng đầu dưới dòng nước đang chảy mạnh. Anh chắc chắn một điều rằng mình sẽ đuổi cô chăm sóc sức khỏe với mái tóc hai màu và áo

đầm kêu Pucci đó.

Dòng nước len lỏi vào khoe môi đang mỉm cười khi anh nhớ lại cái há hốc miệng vì bị xúc phạm của cô ta. Cái cách cô ta nói từ “Pucci”, anh đoán đó ắt hẳn là tên của một thương hiệu mắc tiền. Cô ta nói giống y như người vợ trước của anh đã nói, “Nó là Chanel” Anh không quan tâm nó được mua bao nhiêu tiền. Anh chỉ biết nó trông xấu xí khi anh nhìn nó.

Anh gội đầu và thoa xà phòng khắp người, sau đó vớ tay lên phần vòi sen có thể tách ra được và chuyển nó sang chế độ massage. Anh đưa nó đến phần hông và bóp đùi bên trái rồi để cho làn nước ấm nóng bắn thật mạnh vào các cơ. Điều đó làm anh đau đớn vô cùng nhưng lại làm các cơn đau của anh phần nào giảm đi. Khi kết thúc, anh lau khô chính mình và đánh răng. Râu một ngày không cạo sạm lại ở ngực và cằm anh. Thay vì cạo nó, anh đi đến phòng thay đồ lớn và mặc một chiếc quần đi bộ bằng nylon màu xanh và một chiếc áo phông trơn màu trắng. Anh đẩy chân vào đôi dép kẹp màu đen hiện Nike vì những đôi giày cần thắt dây thật sự gây phiền nhiễu cho anh. Sáng hôm qua trước buổi họp báo, anh đã mất rất nhiều thời gian cho việc cài nút áo sơ mi và thắt dây giày. Ừm, thì có thể không nhiều lắm, nhưng những việc mà anh thường làm một cách thuộc lòng thì giờ lại lấy đi của anh quá nhiều suy nghĩ và nỗ lực.

Anh đặt tấm nẹp vào tay phải và xiết chặt khóa dán Velcro trước khi nắm lấy cây batoong bằng titanium đen từ đi văng mà anh ngồi vào tối qua.

Căn nhà vốn có một thang máy dành cho những người hầu được xây bên trong một phòng để đồ phía cuối hành lang. Với sự hỗ trợ của cây batoong, Mark bước ra khỏi phòng ngủ và đi bằng cầu thang xoắn ốc mà anh thường bước hai bậc một lần trước đây. Ánh nắng tràn đầy qua lớp kính được bọc chì ở lối vào, chiếu lên những hoa văn tối màu trên nền đá hoa bên dưới. Thang máy mở ra ở phòng bếp và anh bước ra. Anh tự làm một bát Wheaties và ăn tại bàn trong bếp vì anh cần một thứ gì đó trong dạ dày, nếu không những liều thuốc sẽ làm anh bị nôn mửa.

Lâu như anh có thể nhớ, anh đã từng ăn món ngũ cốc “Bữa sáng của các nhà vô địch”. Chủ yếu vì đó là những gì mà cha anh có đủ khả năng mua cho anh. Đôi khi anh không thể nhớ được những gì anh đã làm vào tuần trước. Nhưng anh có thể nhớ lại việc mình ngồi ở bàn trong căn bếp cũ kĩ của bà nội, một bát đường cát trắng lớn nằm giữa khăn trải bàn màu vàng, ăn ngũ cốc Wheaties trước khi đến trường. Anh nhớ một cách rõ ràng buổi sáng năm 1980 khi bà nội đặt một hộp màu cam trên bàn, và anh nhìn vào đội khúc côn cầu trên băng Olympic ở mặt trước. Trái tim anh ngừng đập. Cổ họng anh khít lại khi nhìn vào Dave Silk, Neil Broten, và các anh chàng còn lại trong đội. Khi đó anh tám tuổi và họ là các anh hùng của anh. Bà nội đã bảo rằng anh có thể lớn lên và trở thành bất cứ mẫu người nào mà anh mong muốn. Anh tin vào câu nói đó của bà nội mình. Có nhiều thứ anh không tin, nhưng anh luôn tin bà nội Bressler của mình. Bà chưa bao giờ nói dối anh. Đến giờ vẫn vậy. Ngay cả khi việc nói dối đó cực kỳ dễ dàng. Khi anh thức dậy từ cơn hôn mê một tháng sau vụ tai nạn, bà là người đầu tiên anh nhìn thấy. Bà đứng cạnh cha ở phía cuối giường và nói cho anh về tai nạn. Bà liệt kê cho anh tất cả những vết thương, bắt đầu từ khe nứt ở sọ và kết thúc với vết rạn ở ngón chân cái. Điều mà bà

chưa bao giờ đề cập là anh không bao giờ có thể chơi khúc côn cầu trên băng được nữa, nhưng bà không cần phải làm thế. Anh đã biết được nhờ vào danh sách các vết thương và cái nhìn trong đôi mắt của cha.

Trong hai người trưởng thành của cuộc đời anh, bà anh luôn là người mạnh mẽ hơn. Người làm mọi việc trở nên tốt đẹp hơn. Nhưng vào cái ngày trong bệnh viện đó, bà trông kiệt sức và trở nên yếu đuối. Sau khi liệt kê ra tất cả các vết thương, bà đã nói với anh rằng anh vẫn có thể trở thành bất cứ mẫu người nào mà anh mong muốn. Nhưng không giống với buổi sáng ba mươi năm về trước, anh không tin vào lời nói của bà nữa. Anh sẽ không bao giờ có thể chơi lại khúc côn cầu trên băng, và cả hai đều biết rằng đó là thứ duy nhất mà anh mong muốn.

Anh rửa bát của mình khi tiếng chuông cửa réo ầm ỉ. Anh chưa gọi người lái xe cơ mà, và anh không thể nghĩ ra được ai khác ngoài người lái xe, người đến nhà anh vào sáng sớm như thế.

Anh với tay lấy cây batoong và bước ra khỏi phòng bếp, đi xuyên qua hành lang. Trước khi đến phía cửa trước, anh có thể thấy kính vạn hoa của màu sắc thông qua lớp kính phun mờ. Anh giữ cơ thể đứng vững và kèp cánh cửa mở rộng với bàn tay không bị thương. Cô nhân viên chăm sóc sức khỏe đang đứng ở mái hiên nhà anh với cặp kính mát lớn và mái tóc màu vàng đỏ. Chiếc xe Honda kém chất lượng đậu ở đường lái xe vào nhà phía sau lưng cô ta. “Cô quay lại.”

Cô cười toe toét. “Chào buổi sáng. Ông Bressler.”

Cô ta trông như được bao phủ trong các lớp lông chim được sơn màu. Như một con công. Một con công với một cặp ngực thật lớn. Sao anh lại bỏ qua chúng cơ chứ? Có thể do cơn đau khiến anh đã không chú ý đến. Hoàn toàn giống với cái áo jacket màu cam xấu xí.

“Anh thích áo sơmi của tôi không?”

Anh nhìn vào mắt cô ta “Cô mặc nó chỉ để chọc tức tôi?”

Nụ cười của cô ta càng rộng hơn. “Này, sao tôi lại muốn chọc tức ông cơ chứ.”

Chương 3

Chelsea đẩy cặp kính mát lên phía trên đầu và nhìn vào người đàn ông đang đứng trong ánh sáng tự nhiên ở lối ra vào. Mái tóc ẩm ướt của anh ta được chải ra sau. Nó xoắn lại hai bên tai và dọc theo đường viền chiếc áo phông trắng bóc. Anh ta nhìn cô một cách cúi kính với cặp lông mày đen nhăn tít lại; sự bức mình hiện rõ trong đôi mắt nâu thể hiện rõ cảm xúc của anh ta đối với cô. Anh ta không cạo râu, và một lớp râu đen bao phủ khắp má và chiếc cằm răn rỏi. Anh ta trông to lớn, khó chịu và trịch thượng. Khuôn mặt anh ta trông thật u ám và đáng ngại, cô có thể cảm thấy hơi bị hăm dọa nếu như anh ta không có cặp lông mi dài mà cô chưa bao giờ thấy ở một người đàn ông. Cặp lông mi đó không thích hợp với khuôn mặt cực kỳ nam tính của anh ta đã khiến cô bật cười.

“Anh không mời tôi vào nhà sao?” Cô hỏi.

“Thế cô có bỏ đi nếu tôi không mời cô vào nhà không?”

“Không.”

Anh ta nhìn cô một cách khó chịu trong một vài giây trước khi quay người bỏ đi. Như cô đã nhận ra vào ngày hôm qua, anh ta di chuyển chậm hơn nhiều so với những người đàn ông khác cùng độ tuổi. Cây batoong chuyển động nhịp nhàng với tay trái của anh ta. Điều mà cô đã không nhận ra là anh ta sử dụng cây batoong ở phía bên trái, bên không phải là tay thuận. Cô có thể không chú ý gì đến điều đó nếu như không có vụ tranh cãi lớn về việc Gregory House sử dụng sai cây batoong của ông ta trong bộ phim truyền hình về đề tài y khoa *Home*. Các nhà biên kịch của *Home* đã mắc sai lầm, nhưng cô đoán Mark Bressler sử dụng sai bên vì anh ta đang mang một kiểu thanh nẹp nào đó được làm bằng aluminum và băng dán Velcro ở tay phải.

“Không có gì để làm ngày hôm nay,” anh ta nói qua vai mình. “Về nhà đi.”

“Tôi có lịch trình của anh.” Cô đóng cánh cửa trước lại sau lưng mình, và gót giày sandal vang trên sàn nhà bằng đá cẩm thạch khi đi theo anh ta vào trong một phòng làm việc lớn chứa đầy các vật kỷ niệm có liên quan đến khúc côn cầu. “Anh có một cuộc hẹn với bác sỹ chỉnh hình vào mười giờ ba mươi phút sáng hôm nay và một cuộc phỏng vấn với tờ *Sports Illustrated* vào lúc một giờ chiều ở Spitfire.”

Anh ta tựa cây batoong màu đen vào gờ chiếc bàn làm bằng gỗ dái ngựa khổng lồ và quay lại nhìn thẳng vào cô. “Hôm nay tôi sẽ không đến cuộc phỏng vấn với tờ *Sports Illustrated*.”

Chelsea đã làm việc với nhiều người chủ khó chịu. Công việc của cô là mang họ đến nơi họ cần có mặt, ngay cả khi họ không muốn. “Nó đã được dời lại hai lần rồi.”

“Nó có thể dời thêm lần thứ ba.”

“Tại sao?”

Anh ta nhìn vào mắt cô và nói, “Tôi cần cắt tóc.” Hoặc anh ta là một gã nói dối tệ hoặc anh ta không thèm quan tâm liệu cô có biết anh ta đang nói dối hay không.

Cô lấy điện thoại ra khỏi túi xách. “Anh có sở thích nào không?”

“Cho điều gì? Việc cắt tóc ư?” Anh ta nhún vai và hạ mình xuống chiếc ghế da lớn.

Chelsea bấm số điện thoại của em gái, và khi Bo trả lời, cô nói, “Chị cần tên của một tiệm cắt tóc hay một thợ cắt tóc tốt.”

“Ừm, em không biết,” em gái cô trả lời “Chờ chút. Em sẽ hỏi Jules. Anh ấy đang đứng ngay đây thôi.” Chelsea bước đến bên cửa sổ, đẩy tấm màn rũ nặng đó sang một bên và nhìn ra ngoài. Việc cãi cọ tối qua với em gái vẫn khiến cô phiền lòng. Nếu người duy nhất trên thế giới mà cô yêu thương và tin tưởng hơn những người khác nghĩ cô là một người thua cuộc... vậy cô có phải là người như thế không?

Bo quay trở lại với tên và địa chỉ của một salon ở Belltown. Chelsea tắt máy, sau đó nhấn số một cuộc gọi khác. “Hãy cầu cho chúng ta được may mắn đi.” Cô nói khi quay người về phía căn phòng.

“Cô đang phí thời gian của mình đấy.” Mark cầu nhàu khi mở một ngăn kéo bàn làm việc. “Tôi sẽ không đến buổi phỏng vấn hôm nay đâu.”

Chelsea đưa một ngón tay lên khi điện thoại phía salon được nhắc lên. “Salon John Louis. Đây là Isis.”

“Chào Isis. Tôi là Chelsea Ross và tôi làm việc cho Mark Bressler. Anh ấy có một buổi phỏng vấn quan trọng và một buổi chụp hình với tờ *Sports Illustrated* vào chiều nay lúc một giờ. Liệu cô có cách nào sắp xếp cho anh ấy một cuộc hẹn cắt, gội sấy đơn giản không?”

“Cắt, gội, sấy? Chúa ơi.” Người đang cau có đằng sau bàn làm việc tiếp tục cầu nhàu. “Để tôi xem có thể làm gì được cho cô,” Isis cam đoan với cô bằng giọng thường hay được sử dụng bởi các cô lễ tân trịch thượng ở các salon kiêu kỳ.

“Chúng tôi sẽ biết ơn nếu...” cái ả lễ tân đáng ghét đó bắt cô giữ máy.

“Ngay cả khi tôi cắt xong tóc, tôi vẫn không có áo quần mặc cho buổi phỏng vấn.”

Chelsea đưa điện thoại ra xa miệng. “Lý do phản đối tiếp theo của anh là gì?”

“Tôi không có gì để mặc,” anh ta nói nhưng cô biết đó là một lời nói dối. Cô không có manh mối cho lý do anh ta không muốn đến buổi phỏng vấn, nhưng cô nghĩ rằng nó không đáng gì đến vẻ ngoài của anh ta. Mà vẻ ngoài của anh ta, thì chính cô cũng phải thừa nhận là cực kỳ quyến rũ ngay cả khi mặc áo quần bình thường, một phong cách lôi thôi lếch thếch chỉ có những người đàn ông thực sự đẹp trai mới có thể có được. Quá tệ là anh ta thực sự là một gã gốc và thô lỗ.

“Được rồi, vì nó chỉ là một cuộc phỏng vấn và không cần hình ảnh nên tôi nghĩ việc đó không quan trọng.”

“Nhưng cô nói là có chụp hình cơ mà.”

“Ừ, thì tôi có thêm thắt vào ấy mà.”

“Cô đã nói dối.”

Isis quay trở lại trên đường dây, và Chelsea đưa điện thoại về lại miệng “Tôi nghe.”

“Chúng tôi bắt đầu mở cửa vào lúc 2h chiều.”

“Anh ấy cần cắt, gội và sấy và ra khỏi salon vào lúc 12h45.”

“Ừm, tôi không nghĩ là chúng tôi có thể giúp cô.”

“Chuyển máy cho tôi gặp người quản lý của cô vì tôi khá chắc rằng ông ấy hay bà ấy sẽ muốn có được công trạng vì đã làm cho đội trưởng khúc côn cầu trên băng Chinooks trông thật tuyệt trên một tờ tạp chí hàng triệu độc giả trên toàn thế giới.” Cô nhìn ngang qua căn phòng

vào bức poster lớn có hình Mark đang mặc trang phục thi đấu và đánh cầu. “Hoặc đơn giản tôi sẽ chọn một salon khác nếu cô...” Cô kéo điện thoại ra xa mặt mình và nhìn vào nó. “Ắ khốn đó lại làm thế một lần nữa.” cô lau bầu, và tiến về phía bức ảnh được lồng khung. Mark trên poster không khác gì với vẻ bề ngoài hiện tại. Có thể hơi tiêu tụy. Đôi mắt nâu khá mãnh liệt khi anh nhìn ra bên ngoài bên dưới chiếc mũ bảo hiểm màu đen. Cô nghiêng cứu ánh mắt anh ta, sau đó liếc ngang vai mình để nghiêng cứu con người đang hiện diện trong phòng. “Anh đang làm gì vậy?” cô hỏi khi thấy anh ta nhắc điện thoại trên bàn làm việc lên.

“Gọi dịch vụ mang xe đến.”

“Không cần thiết. Công việc của tôi là đưa anh đến các cuộc hẹn. Tôi sẽ đưa anh đi.”

“Bằng cái gì?”

“Xe của tôi.”

Anh cầm điện thoại và chỉ về phía trước nhà. “Cái xe kém chất lượng đang đậu ở đường lái xe vào nhà tôi ư?”

Cô một lần nữa đưa ngón tay mình ra hiệu với anh khi Isis quay lại.

“Chúng tôi có thể sắp xếp cho ông Bressler vào giữa trưa.”

“Thật tuyệt. Địa chỉ ở đó là gì?”

Cô tiến đến bàn làm việc và viết vào một tấm giấy note trước khi gấp điện thoại lại và thả nó vào túi xách của mình. “Anh không thích hãng Honda, được rồi. Anh có loại xe nào trong garage.”

Anh đặt điện thoại vào lại giá để ống nghe. “Cô muốn lái xe của tôi à?”

Không có gì mới lạ về việc đó. Cô đã phải luôn lái xe của những người chủ trước đây để đưa họ đi khắp nơi. Họ càng nằm trong danh sách diễn viên hạng D, họ càng muốn xuất hiện như thế họ có lái xe riêng vậy. “Dĩ nhiên.”

“Cô cực kỳ điên khùng khi nghĩ rằng tôi sẽ để cô lái xe của tôi. Tôi sẽ đi gặp bác sĩ bằng chiếc xe Honda của cô.”

“Chỉ là những vết xước nhỏ gây ra ở bãi đậu xe,” cô cam đoan với anh ta. “Không phải xe của anh được bảo hiểm sao?”

“Dĩ nhiên.” Anh ta ngồi lùi lại ghế và khoanh hai tay ngang bộ ngực to rộng.

“Và không phải sẽ thuận lợi cho anh khi có tôi làm tái xế hơn là lúc nào cũng phải ngồi đợi dịch vụ đưa đón cơ chứ?”

Anh ta không nói bất cứ điều gì, chỉ ngồi đó với vẻ mặt cau có.

Cô nhìn đồng hồ “Giờ là mười giờ hơn. Anh không có thời gian để chờ xe đến đón.”

“Tôi có thể đến trễ.” Anh ta nói với sự tự tin của một người đàn ông thường được cả thế giới chờ đợi.

“Tôi đang mang đến cho anh cơ hội khiến cuộc sống của mình trở nên dễ dàng hơn, và anh thì ngoan cố và không biết điều với những lý do chẳng thuyết phục chút nào. Trừ phi anh thích phụ thuộc vào dịch vụ đưa đón.”

“Có gì khác nhau giữa việc phụ thuộc vào dịch vụ đưa đón và phụ thuộc vào cô? Ngoài ra cô còn phiền toái hơn.”

Cô đưa ba ngón tay lên và đếm từng ngón một. “Tôi xinh xắn, anh không cầnboa cho tôi, và tôi đã có mặt sẵn sàng ở đây.”

Anh ta liếc nhìn cô trong giây lát, sau đó từ từ đứng lên và đưa tay cầm lấy cây batoong của mình. “Cô không xinh xắn lắm đâu. Nếu cô chỉ cần làm xước một vết nhỏ ở xe của tôi, tôi sẽ

giết cô.”

Cô mỉm cười và đi theo anh ta ra khỏi phòng. Ánh nhìn của cô đáp xuống trên đôi vai rộng và hướng theo thân hình hình cái nệm xuống đến phần eo của anh ta. Chiếc ví làm túi của chiếc quần tập chạy nylon màu đen của anh ta phồng lên. Có một vài người trông như dỏ hơi khi mặc quần áo thể thao. Nhưng cũng có những người đàn ông như Mark lại trông thật tuyệt khi khoác vào người bộ quần áo thể thao với đôi chân dài và cặp mông rắn chắc. Anh ta có thể gặp phải một tai nạn khủng khiếp sáu tháng trước, nhưng cơ thể anh ta vẫn sẵn chắc nhờ vào việc tập thể dục suốt đời. “Anh không cảm thấy cô đơn khi sống một mình trong căn nhà lớn như vậy sao?” cô cất tiếng hỏi để lấp đi sự im lặng đáng sợ.

“Không.” Cách anh ta bước đi, cây batoong và thanh nẹp trên tay tương phản với khí thế đầy uy lực của anh ta. Xung đột giữa sức mạnh và sự tổn thương đầy hấp dẫn. Và điều đó đã hoàn toàn bị anh ta phá hỏng bởi tính cách thô lỗ, khó chịu của mình. “Mãi cho đến gần đây, tôi hiếm khi có mặt ở nhà.” Anh ta bổ sung thêm “Trong một vài năm qua, tôi đã có ý định rao bán nó. Cô thích nó à?”

“Đúng vậy. Mức giá đưa ra của anh là gì?” Cô không thể trả tiền nổi cho người chăm sóc bãi cỏ.

“Ít nhất là bằng giá với giá tôi bỏ ra để mua nó.” Họ đi xuyên qua phòng bếp khổng lồ với các tác phẩm bằng gạch và đá lát tinh tế, các thiết bị đồ dùng nhà bếp đẳng cấp. Cô đi theo anh ta ngang qua một phòng chứa thức ăn và phòng giặt ủi, và phía trên học tử được xây âm tường kế bên cửa sau, hai chùm chìa khóa được treo trên móc. Một chùm có huy hiệu tượng trưng của Mercedes, hiển nhiên cái còn lại là chìa khóa của chiếc Hummer. “Tôi chắc chắn mình sẽ hối hận vì điều này,” anh ta làu bàu khi nắm lấy chùm chìa khóa Mercedes bằng ngón tay cái và ngón tay trỏ ở bàn tay bị thương.

Chelsea vòng qua người anh ta, mở cửa sau và giữ nó khi anh ta cẩn thận nhẹ nhàng bước xuống. Chiếc Mercedes S550 sedan màu vàng sáng chói nằm giữa garage có thể chứa được năm chiếc xe. Các bóng đèn được bật, các ổ khóa được mở bằng khóa điều khiển. Một trong số các người chủ trước đây của cô cũng có một chiếc S550, nhưng đời cũ hơn. Chiếc xe này là một chiếc cực kỳ mới. Cô đóng cánh cửa đằng sau hai người lại. “Ôi. Đến với Mẹ nào.”

“Cô sẽ lái xe một cách cẩn thận. Đúng không?” Anh ta quay lại, và cô gần như lao vào ngực anh ta.

“Đúng vậy.” Bàn tay to của anh đã ngăn chiếc Gauliter của cô với lớp cotton trắng trơn. Cô ngược nhìn từ chiếc áo phông tiến đến cổ và chiếc cằm râu lởm chởm, đến miệng anh.

“Tôi chỉ mới lái chiếc xe này một lần.” cô nhìn anh ta nói trước khi ngược nhìn vào đôi mắt đang liếc nhìn xuống cô. “Ba ngày trước tai nạn, tôi lái nó về nhà từ hãng xe.” Anh ta có thể là một thằng ngốc, nhưng người anh ta có mùi rất thơm. Như thể là mùi của một loại xà phòng dành cho đàn ông trên một làn da đàn ông sạch sẽ. Anh ta đưa chùm chìa khóa lên cao, sau đó thả chúng vào lòng bàn tay đang chờ đợi của cô. “Tôi không nói đùa về việc giết cô đâu.”

Nhìn anh ta có vẻ như đang nói thật. “Tôi chưa bao giờ có vé phạt trong khoảng 5 năm qua,” cô nói khi đi theo anh ta vòng qua phía ghế phụ. “Ừm, có thể chỉ là một vài vé phạt cho việc đậu sai chỗ, nhưng những lỗi vi phạm khi không di chuyển thì không cần tính đến.”

Anh ta vươn tay tới tay nắm cửa ghế phụ phía trước khi cô nắm ở phần tay nắm cửa phía sau. “Tôi không ngồi ở phía sau.” Thanh nẹp cứng bọc quanh ngón giữa của anh ta va vào cánh cửa nên anh ta không thể nắm tay nắm bằng những ngón tay khác. “Chó chết!” Chelsea đẩy tay

anh ta ra và mở cửa. “Tôi có thể mở được những cánh cửa chết tiệt đó.” Anh ta quát cô.

“Tôi là người lái xe. Nhớ không?” mặc dầu, sẽ dễ dàng và nhanh hơn nếu để cô làm việc đó. Cô nhìn anh ta từ từ hạ thấp người xuống và leo vào xe, một bên miệng mím chặt khi anh ta kéo đôi chân mình vào trong. “Anh có cần giúp thắt dây an toàn không?”

“Không cần.” Anh ta vớ lấy nó bằng tay trái. “Tôi không phải là trẻ lên hai. Tôi có thể tự thắt dây an toàn. Tôi có thể tự cho mình ăn, thắt dây giày, và tôi không cần ai giúp tôi đi tiểu.”

Chelsea đóng cửa xe lại và đi về phía tay trái. “Mười ngàn đô la. Mười ngàn đô la,” cô thì thào.

Mùi xe mới lan tỏa khắp đầu khi cô leo vào bên trong và thả túi xách xuống ghế sau. Da màu be mềm vuốt ve ở phía lưng và hông cô. Cô thở dài và nhấn nút khởi động. Tiếng động cơ kêu rừ rừ như tiếng con mèo con khi được thỏa mãn. “Anh có nguyên bộ đồ chơi cho xe hơi đắt tiền.” Cô đưa tay mình lên khắp vô lăng được bọc da. “Mọi thứ được làm ấm. GPS. Nơi để gắn máy ipod. Thật đẹp.”

“Sao cô biết được những thứ đó?”

Cô lờ đi lời cạnh khỏe của anh ta. “Tôi đến từ LA. Chúng tôi làm ấm các ghế ngồi, vô lăng ngay khi thời tiết hiếm khi thấp hơn 15 độ.” Cô ấn nút mở cửa garage được gắn ở tấm che nắng, và một trong những cánh cửa được cuộn lên. Khi cô khởi động hệ thống GPS, màn hình bật sáng và một giọng nữ đầy sức sống vang lên, “*Chào Mark. Muốn đi đâu?*” Cô liếc nhìn nét mặt nghiêng nghiêng đầy lạnh lùng của anh ta chờ màn hình đưa ra cá chỉ dẫn đường đến trung tâm y tế. Sau đó cô thắt dây an toàn và nhìn ra sau khi cô lùi chiếc Mercedes ra khỏi garage râm mát và đi vào trong ánh nắng. “Bất cứ khi nào tôi lái một chiếc xe đắt tiền ra khỏi garage của ai đó, tôi luôn cảm thấy mình như Ferris Bueller. Tôi thề là mình có thể nghe được tiếng nhạc vang lên trong đầu mình.” Cô hạ thấp giọng mình xuống và nói càng trầm càng tốt. “Bow bow – oooh yeaaaaaah”

“Cô đang say thuốc à?”

Cánh cửa garage đóng lại và cô nhẹ nhàng cho xe chạy.

“Không. Tôi không chơi ma túy.” Có một khoảng thời gian cô chơi ma túy. Trải qua chuyện này chuyện kia, tận mắt chứng kiến sự tàn phá khủng khiếp của việc nghiện hút, cô đã chọn không đi theo con đường đó. “Anh sẽ vui khi biết được tôi đã vượt qua một kỳ kiểm tra ma túy để được nhận việc này.” Cô nhẹ nhàng nhắc chân mình ra khỏi phanh, vượt qua chiếc Honda, và đi xuống đường lái xe vào nhà. “Hình như họ cẩn thận hơn về người mà họ thuê.”

“Hiển nhiên rồi.” Anh tựa đầu ra sau và lướt ngón tay cái mình dọc theo tay cầm cây batoong. “Họ gửi cho tôi một y tá thích đóng vai người lái xe hơn.”

“*Rẽ phải*” hệ thống GPS hướng dẫn, và Chelsea đi về hướng 520. “*một dặm về hướng bắc, 8.8 dặm là đến nơi.*”

“Nó thật ồn ào,” Mark cầu nhàu khi anh ngả người tới trước, và can thiệp vào màn hình GPS cho đến khi giọng nói hướng dẫn im lặng.

Chiếc Mercedes lăn nhanh trên lớp nhựa đường như thể nó làm chủ con đường. Trong vài giây, cô cân nhắc liệu có nên nói với anh ta rằng cô không phải là một y tá không. Nếu sau này anh ta khám phá ra, anh ta có thể sẽ nổi điên. Nhưng ngược lại, có thể sau này anh ta khám phá ra, anh ta sẽ thích cô và điều đó không còn là vấn đề nữa. Cô nhìn anh ta qua khóe mắt, anh ta ngồi như Grim Reaper. Ừ, được rồi. “Nghe này Mark – Liệu tôi gọi anh là Mark được không?”

“Ông Bressler là được.”

Cô hướng sự chú ý của mình về lại làn đường. “Nghe này ông Bressler, tôi không phải là y tá. Nói cho đúng thuật ngữ thì tôi cũng không phải làm người chăm sóc sức khỏe.” Vì đằng nào thì anh sẽ nổi điên, cô đành chơi liều luôn. “Anh thật là một kẻ phiền phức – với tất cả sự tôn trọng – không ai ở Chinooks quan tâm đến việc cung cấp cho tôi những gì tôi cần làm cho anh. Tôi nghĩ rằng không ai mong đợi tôi sẽ làm được ở chỗ anh lâu hơn mười phút. Tôi chỉ được phát cho một tờ lịch trình và được chúc may mắn.”

Trong khoảng khắc căng thẳng đó, sự im lặng đầy kinh ngạc diễn ra trong xe. “Cô không phải là ‘một nhân viên chăm sóc sức khỏe nếu xét theo thuật ngữ’. Cô có bất cứ bằng cấp đào tạo y khoa nào không?”

“Tôi biết CPR và tôi đã vào vai một y tá trên truyền hình.”

“Cô đã làm gì?”

“Tôi đã vào vai một nữ y tá trong bộ phim *The Bold and the beautiful*.”

“Nếu như cô ‘không phải là một nhân viên chăm sóc sức khỏe xét theo thuật ngữ’, thế cô là ai?”

Cô quay sang nhìn anh. Ánh nắng ban mai xuyên qua các tán cây rậm rạp trên con đường đầy cây xanh và tràn vào trong xe qua kính chắn gió. Bóng râm màu xám lướt qua mặt và lan xuống khắp chiếc áo phông trắng sáng của anh ta. “Tôi là một diễn viên.”

Anh ta há hốc miệng vì sốc. “Họ gửi cho tôi một nữ diễn viên sao?”

“Ừ. Rõ ràng thế còn gì.”

“Đi theo đường 530 West,” anh ta nói, mặc dầu màn hình GPS hiện ra cho cô cùng một chỉ dẫn.

Cô tròn tròn mắt bên dưới cặp mắt kính mát và chạy xe trên đường cao tốc đi về Seattle. “Tôi từng là trợ lý riêng cho rất nhiều người nổi tiếng trong hơn 7 năm qua. Tôi có nhiều kinh nghiệm trong việc chịu đựng những chuyện tào lao.” Phần lớn đều là những kẻ cầu nhàu cao ngạo. “Một trợ lý tốt hơn một y tá. Tôi làm tất cả mọi việc, còn anh có được tất cả sự khen ngợi. Nếu có điều gì xấu xảy ra, tôi là người chịu trách nhiệm. Không có vấn đề gì cả.”

“Ngoại trừ việc tôi phải chịu đựng cô. Lượn lờ và xem chừng tôi. Thậm chí cô không có khả năng để bắt mạch hay lau móng cho tôi.” Anh ta mở hộc giữa hai ghế và lấy ra một cặp kính mát có viền bạc.

“Anh trông có vẻ là một gã khỏe mạnh. Anh cần người lau móng cho anh sao?”

“Cô đang đề nghị sao?”

Cô lắc đầu và vượt qua một chiếc minivan với sticker ở hãm xung có dòng chữ con- tôi- thông-minh-hơn-con-bạn. “Không. Tôi đặt ra ranh giới với tất cả các kiểu tiếp xúc trực tiếp cùng với chủ của tôi.” Cô liếc ngang vai trái mình và rẽ xe vào làn đường cho phép chạy nhanh hơn.

“Cô vừa mới cắt đầu một chiếc xe đầy con nít.”

Cô liếc nhìn anh ta. “Không có đứa bé nào trong đó cả.”

“Cô lái quá nhanh.” Anh ta nói với vẻ mặt cực kỳ cáu kỉnh có thể dọa dẫm người khác. Những người không thường đối phó với những kẻ cực kỳ ích kỷ đầy khó khăn như thế này.

“Tôi đi quá tốc độ chỉ trong năm dặm. Ai cũng biết điều đó không bị phạt cơ mà.” Cô hướng sự chú ý của mình về lại mặt đường. “Nếu anh muốn làm tài xế băng sau, tôi sẽ cho anh ngồi băng sau như cô Daisy vậy.” Cả hai đều biết đó là một lời đe dọa khá hão huyền. Não của cô gào thét một câu đáp trả nếu anh ta chèn ép cô. Chìa khóa cho sự sống còn của một trợ lý là

luôn giữ cho sức khỏe và tâm trí luôn nhanh nhẹn và tiên đoán được bước tiếp theo của người chủ tự phụ của bạn.

“Cô ấy hẳn không phải là một diễn viên giỏi nếu cô ở Seattle làm vú em cho tôi.”

Trí óc nhanh nhẹn của cô đã không đoán được câu nói đó của anh ta. Cô tự nói với chính mình mười lý do cho việc tại sao cô không đẩy anh ta ra khỏi xe. Thay vào đó cô chỉ nói: “Tôi là một diễn viên rất giỏi, tôi chỉ chưa có được một vai diễn mang tính đột phá. Phần lớn các vai diễn của tôi đều nằm trong các cảnh ngắn hoặc nằm trên sàn nhà của phòng cắt phim.” Cô liếc nhìn màn hình GPS và bật đèn xi nhan.

“Cô đã đóng những vai nào?”

“Rất nhiều vai khác nhau.” Chelsea đã quen với câu hỏi đó. Cô hầu như học thuộc lòng nó.

“Anh đã bao giờ xem *Juno* chưa?”

“Cô đóng trong *Juno* à?”

“Ừ. Khi đó tôi làm trợ lý cho một ngôi sao hạng B ở Canada, người đang đóng một bộ phim cho hãng Lifetime, thì nhận được cuộc gọi rằng công ty sản xuất phim cần một số diễn viên phụ, vì thế tôi đến đó.” Cô chạy xe vào lối ra I-5 South. “Tôi có mặt trong cảnh mua sắm ở khu thương mại. Nếu như anh nhìn qua chiếc bụng lớn của Ellen Page, anh có thể thấy tôi đang nói chuyện điện thoại.”

“Chỉ thế thôi sao?”

“Đối với vai trong bộ phim *Juno*, thì đúng là vậy. Nhưng tôi đã đóng rất nhiều phim khác nhau.”

“Kể cả một vài phim nào. Ngoài cái những cái phần chỉ-cần-chớp-mắt-và-bạn-đã-bỏ-lỡ-nó.”

“*Slasher camp, Killer Valentine, Prom Night 2, He Know it's you* và *Motel on Lake Hell*.”

Sự im lặng bao phủ cả chiếc xe, và sau đó anh ta bắt đầu cười lớn tiếng. Một tiếng ùng ục trầm trầm phát ra từ ngực anh ta. “Cô là nữ hoàng la hét. Không đùa chứ?”

Cô đã không biết rằng mình có thể được xem là *nữ hoàng* la hét. Không phải một người phụ nữ lẳng lơ chuyên la hét. Hoặc người bạn tốt của nữ hoàng la hét. Các vai cô đóng chưa bao giờ đủ lớn để được xem là một nữ hoàng. “Tôi cũng đã đóng nhiều vai khác. Như vai phụ trong *The young and the Restless* và *the bold and the beautiful*. Và trong *CSI: Miami*, tôi đã đóng một trong các cô gái bị chết trong vụ giết người hàng loạt bị trôi giạt vào bờ biển. việc hóa trang thành nhân vật cực kỳ thú vị.” Cô nhìn qua vai trái và vượt qua xe giao hàng. “Hầu hết mọi người đều cho rằng *CSI: Miami* được quay ở Miami nhưng không phải thế. Nó thực sự được quay ở Mahattan Beach và Long Beach,” cô nói tiếp. “Tôi đã đóng *một loạt* các phim mà chưa bao giờ được duyệt. Chưa kể đến *hàng loạt* các quảng cáo. Quảng cáo mới nhất mà tôi mới thực hiện là cho sản phẩm Hillshire Farms. Tôi đã mặc trang phục của cổ động viên và hét vang, “Thịt ời tiến lên.” Đó là cách đây sáu tháng. Khi tôi ở...”

“Chúa ơi!” anh ta cắt ngang khi với tay đến các nút trên radio và bên trong chiếc Merc tràn ngập âm nhạc “Slither”. Tiếng Bass nặng làm rung sàn xe bên dưới chân cô, và Chelsea cắn một bên môi để tránh bật tiếng cười. Không nghi ngờ gì về tính cách thô lỗ của anh ta, nhưng Velvet Revolver là một trong những ban nhạc yêu thích của cô. Scott Weiland là một vị thần nhạc rock gầy trơ xương, nóng bỏng và cô thích lắng nghe Scott hát hơn ép buộc não mình thực hiện một nhiệm vụ hết sức gay go trong một nỗ lực vô ích phục vụ cho một gã chơi khúc côn cầu trên băng cục cằn.

Quá tệ Scott lại là một kẻ nghiện ma túy, cô nghĩ khi gõ những ngón tay lên vô lăng theo nhịp điệu của bài hát. Nếu cô một mình, cô sẽ đập phá và hát lớn theo, nhưng *ông* Bressler đã khá phiền lòng về cô rồi. Và khi Chelsea gần như nhớ lại hoàn hảo lời bài hát với các lời đối thoại trong một bộ phim – kiểu tài năng của một nhà bác học được ẩn giấu – cô không thể nào theo kịp nhịp điệu.

Cô liếc nhìn về phía màn hình GPS, rời khỏi đường 165A và rẽ vào phố James như hệ thống định vị đáng tin cậy chỉ dẫn. Trong vòng một vài phút, Chelsea lái chiếc Merc về phía trước một trung tâm y tế lớn.

Mark tắt radio và chỉ cán của cây batoong về phía kính chắn gió. “Cứ tiếp tục đi. Lối vào bệnh viện nằm ở phía dưới kia.”

“Tôi sẽ tìm nơi đỗ xe, sau đó tôi sẽ đến tìm anh.”

“Tôi không cần cô tìm tôi,” anh nói khi chiếc xe ngừng lại cạnh lề đường. “Tôi sẽ bảo y tá nào đó gọi cho cô khi tôi sẵn sàng ra về.”

“Anh có số của tôi không?”

“Không.” Anh tháo dây an toàn và mở cửa xe với bàn tay không bị thương. “Viết nó lên cái gì đó.”

Chelsea với tay ra ghế sau và cầm lấy ví. Cô lấy ra một tấm danh thiếp cũ và một cây viết. Cô viết số điện thoại di động mới của mình vào mặt sau, sau đó nhìn sang phía Mark. “Số điện thoại mới của tôi nằm ở mặt sau.” Cô nói khi đưa nó cho anh ta.

Đầu những ngón tay anh chạm vào cô khi anh cầm lấy tấm danh thiếp và liếc qua nó. Anh ta đưa hai chân mình ra khỏi xe và nắm lấy cây batoong. “Đừng làm hỏng chiếc xe,” anh nói khi nắm lấy phía trên khung cửa xe và đứng dậy. anh nhét tấm danh thiếp vào túi quần sau rồi đóng cửa xe lại.

Một chiếc taxi đằng sau chiếc Merc bấm còi inh ỏi, và Chelsea nói lỏng chân mình ra khỏi phanh, lái thẳng về phía đường cái. Ở gương chiếu hậu, cô bắt gặp cái nhìn thoáng qua của Mark Bressler trước khi anh ta đi vào bên trong. Ánh nắng ban mai rực rỡ chiếu các tia sáng lấp lánh lên chiếc kính mát và làm mái tóc đen mượt mà của anh ta sáng rực lên. Anh ta ngừng lại để nhìn cô – chỉ để chắc chắn rằng cô không “làm hỏng chiếc xe” – trước khi đi sâu vào bóng râm của tòa nhà.

Cô hướng sự chú ý về con đường trước mặt và tính toán cô có được hơn một giờ để giết thời gian. Cô đang ở khu thương mại Seattle. Cô phải đến một nơi nào đó để giải tỏa đầu óc mình trong một giờ rảnh rỗi. Cô cần tìm nơi hạnh phúc của mình.

Cô chạm vào màn hình GPS và bật chế độ ra lệnh bằng giọng nói “*Nơi đến, Mark?*” tiếng ở màn hình vang lên. Rõ ràng nó không biết được rằng mình phải gọi anh ta là *ông* Bressler.

“Neiman Marcus,” cô nói “Tôi cần đến cửa hàng Neiman Marcus.”

Chương 4

Mark liếc nhìn những chiếc túi của cửa hàng Neiman Marcus ở ghế sau và thắt dây an toàn. Trong ngày đầu tiên làm việc của cô ta, cô ta chắc chắn đã làm cho mình thấy thoải mái.

“Đi đâu, Chelsea?”

Anh nhìn cô, sau đó nhìn vào màn hình định vị của mình, “Cái quái gì thế?”

“Trợ lý” của anh đưa cho GPS địa chỉ ở Belltown, sau đó nhìn qua anh và mỉm cười. “Tôi không nghĩ là anh phiền lòng khi tôi cài tên mình vào chương trình nhận giọng nói. Nó vẫn cứ gọi tôi là Mark, điều đó khiến tôi thực sự bối rối vì tôi rõ ràng không phải là anh.”

“Rẽ trái. Còn 3.6 dặm là đến nơi.”

Anh ngả người tới trước, bật màn hình bảng chọn lên và tắt âm thanh đi. “Bối rối với ai?”

“GPS.”

“GPS không làm ai bị bối rối cả.” Anh tựa người ra sau ghế và nhắm mắt lại. Anh đã đúng về cô ta. Cô ta còn điên khùng hơn con sóc, và cô ta đang lái chiếc xe trị giá chín-mươi-ngàn-đô-la của anh.

“Cuộc hẹn của anh thế nào?” Cô ta hỏi với sự vui vẻ.

“Tuyệt.” Mark mở mắt và nhìn ra cửa xe bên phía ghế phụ vào Nhà thờ St. James.

Nhưng cuộc hẹn đã không tuyệt như anh nói. Anh đã không nhận được tin tốt lành mà anh muốn nghe. Bác sĩ dường như rất hài lòng, nhưng các dây chằng dường như không phục hồi nhanh như Mark hy vọng và anh phải mang thanh nẹp ít nhất một tháng nữa. Điều đó có nghĩa là anh không thể chuyển cây batoong sang bên phải với sự cân bằng tốt hơn. Điều đó cũng có nghĩa rằng anh phải tháo thanh nẹp ra khi cài nút áo sơ mi hay quần, khi tắm, hay ăn. Mặc dầu anh đánh vào phía bên trái, nhưng việc cố ký tên bằng tay trái tương tự như việc viết với một chiếc bút máy được gắn vào các ngón chân.

Một cơn đau âm ỉ phát ra từ sâu bên trong phần tủy của xương đùi và lan khắp hông anh. Lúc này, cơn đau không tệ lắm. Không có cơn đau nào mà anh không thể chịu đựng, nhưng trong một vài giờ cơn đau dường như trở nên tệ hơn. Anh đã không mang bất cứ loại thuốc nào theo vì anh không muốn nó ở nơi công cộng. Anh không muốn bất cứ ai nghĩ rằng anh không thể chịu đựng được một cơn đau nhỏ. Anh là Mark Bressler. Anh đã từng chơi khúc côn cầu trên băng với một mắt cá chân bị nứt và một ngón tay cái bị gãy. Anh đã từng chơi với cơn choáng váng cùng với các cơ bị cắt sâu và thâm tím. Anh có thể chịu đựng được sự đau đớn. Nếu anh may mắn, nó sẽ không trở nên tệ hơn cho đến khi anh quay về nhà, nơi anh có thể ngồi trước chiếc ti vi lớn và nốc cả một chai thuốc yêu thích của mình.

Chiếc xe rẽ vào đường Madison, và Mark liếc nhìn trợ lý của mình. Ngoại trừ cặp kính mát quá khổ, mái tóc hai màu và chiếc áo sơ mi góm ghiếc, cô ta khá xinh xắn. Như một con mèo đáng yêu vậy, nhưng Mark không thích mèo. Mèo là loại vật vụng trộm. Giây trước, một con mèo trông yếu đuối, vô hại với đôi mắt màu xanh mở lớn và ngây thơ. Giây trước, bạn đang nhìn vào nó và nghĩ rằng, *Huh, đây là một chú mèo đáng yêu*, nhưng sau đó nó cắn răng mình vào tay bạn và bỏ chạy. Một kiểu tấn công chớp nhoáng đã để lại một anh chàng ngơ ngác và đang tự hỏi cái quái quỷ gì vừa gì vừa mới xảy ra vậy.

Bên dưới mắt kính, anh hạ thấp tầm nhìn xuống một bên cổ, vai và tiến đến bộ ngực

của cô ta. Cô ta chắc chắn không phải là một con mèo con bé nhỏ, mà giống một ngôi sao phim khiêu dâm hơn. Cô ta đã nói rằng mình là một diễn viên. Tất cả các ngôi sao phim khiêu dâm đều nghĩ rằng họ cũng là diễn viên. Anh tự hỏi cô ta đã phải trả bao nhiêu tiền cho bộ ngực đó.

Anh nhắm mắt mình lại và rên rỉ. Điều gì đã làm cuộc đời anh trở nên nông nổi này? Nhìn vào cặp ngực đẹp và tự hỏi cô ta đã phải trả bao nhiêu tiền cho chúng sao? Ai mà thêm quan tâm cơ chứ! Trong đời sống khác, cuộc đời khác *của anh*, anh có thể đang nghĩ về cách làm thế nào để vùi mặt sâu vào giữa khe ngực kia. Ý nghĩ duy nhất của anh về những con mèo con sẽ bắt đầu và kết thúc với việc anh sẽ làm thế nào để cho cô mèo bé nhỏ đó trần truồng và cười lên bụng anh.

Trong phần lớn cuộc đời của mình, Mark giỏi hai điều: khúc côn cầu trên băng và tình dục. Anh chỉ phô bày mặt tốt của mình trong việc đánh bóng khúc côn cầu, nhưng một gã trai không thể cứ sống mãi trong sân băng mà không biết đến cơ thể của người phụ nữ là gì. Giờ anh không thể làm điều thứ nhất và không có bất cứ niềm hứng thú nào đối với điều thứ hai. Anh chưa bao giờ là một anh chàng để cho đời sống tình dục chi phối cuộc sống, nhưng chắc chắn tình dục là một phần lớn trong cuộc sống của anh. Nhưng việc đã không còn từ khi anh cưới vợ. Christine thường dùng tình dục như một phần thưởng. Khi cô ta có được những gì mình cần, anh có được một lần ân ái.

Chết tiệt, anh luôn nghĩ mình phải thường xuyên được thưởng vì anh luôn chung thủy. Điều đó làm khoảng thời gian anh lên đường đi thi đấu trở nên cực kỳ khắc nghiệt vì hàng tá phụ nữ cứ đổ nhào vào người anh.

“Cuộc hẹn này đáng lẽ ra không nên kéo dài trong một tiếng,” trợ lý của anh nói trong khi rẽ vào First Avenue và đi về phía bắc. “Tôi phải đưa anh đến ngay Spitfire và cuộc hẹn của anh với tờ *Sports Illustrated* phải đúng hẹn mới được.”

Anh không thể nhớ được trước đây mình đã đồng ý với cuộc hẹn này, nhưng anh phải thực hiện nó. Khi anh nói với người đại diện của mình về điều này, anh chắc hẳn đang say morphine vì anh không bao giờ nhận lời phỏng vấn khi anh chưa hồi phục hoàn toàn. Bình thường, người đại diện của anh, Ron Dorsey, sẽ không bao giờ thúc ép anh làm điều đó. Nhưng với cái tên Mark đang dần biến mất trên các trang tạp chí thể thao, các hợp đồng quảng cáo đang cạn đi một cách nhanh chóng so với một vùng nước nhỏ ở Mojave, Ron đã sắp xếp một trong số các cuộc phỏng vấn mới nhất nhằm mang lại tiếng tăm cho Mark.

Anh thích cuộc phỏng vấn lần này được diễn ra vào tháng tới hay thậm chí vào tuần tới khi đầu anh thoải mái hơn. Khi anh có cơ hội nghĩ về những gì anh muốn nói như một trong số các tờ báo trước đây đã viết về anh. Anh không được chuẩn bị, và anh không chắc chắn việc anh có thể tự mình trả lời phỏng vấn *ngày hôm nay* được không. Một cách trực tiếp.

Đợi đã – anh đã nhận ra được một cái gì đó. Bằng cách nào đó anh đã để cho người phụ nữ bé nhỏ này buộc anh phải làm điều đó. Anh không quan tâm đến việc hoàn thành cuộc phỏng vấn và việc thực hiện nó hoàn toàn dễ dàng trong một thời gian dài, không kể đến những điều đúng đắn đã làm. Anh đã để cho cô ta quay anh vòng vòng như thể anh không nặng hơn cô ta bốn mươi lăm cân vậy. Giờ cô ta đang lái chiếc xe của anh như thể tên cô ta nằm trên giấy báo tin nghỉ việc.

Lúc sớm, khi cô ta đề nghị làm trợ lý cho anh thay cho chức vụ nhân viên chăm sóc sức khỏe, trong một khoảng thời gian ngắn anh đã nghĩ, *Tại sao lại không cơ chứ?* Việc không còn chờ đợi dịch vụ đưa đón có thể khiến anh cảm thấy mình ít lệ thuộc hơn và khả năng tự chăm

sóc chính mình ngày càng ít đi. Những người chăm sóc sức khỏe muốn chế ngự cơn đau của anh. Chelsea Ross rõ ràng đang muốn chế ngự cuộc đời anh. Anh không cần cô ta và không muốn cô ta quanh quẩn bên cạnh.

“Tôi vừa mới nhận được tin nhắn từ phóng viên tờ *Sports Illustrated* một vài phút trước đây và cô ấy hẹn gặp mặt anh trong phòng VIP,” Chelsea nói khi cô cùng Mark đi về phía cửa ra vào của Spitfire. Âm thanh thành phố bao quanh họ. Làn gió mát lạnh nhẹ nhàng thổi từ vịnh chạm nhẹ vào khuôn mặt cô khi cô ngược nhìn anh ta qua khước mắt. Cô đã làm tốt công việc. Cô đã đưa anh vào và ra khỏi Salon John Louis vừa kịp thời gian cho cuộc phỏng vấn với tờ *Sports Illustrated*. Điều đó ắt hẳn phải có giá trị gì đó. Điều đó cũng đã chứng minh với anh ta một điều, cô đã hoàn thành tốt công việc và anh ta phải cần cô. “Tên cô ấy là Donda Clark và cô ấy đã nói rằng cuộc phỏng vấn sẽ không kéo dài hơn một tiếng.”

Anh ta trông cũng thật tuyệt. Phía sau mái tóc đen đã được cắt ngắn nhẹ nhàng chạm vào cổ chiếc áo phông và phía trên hai tai. Anh ta trông gọn gàng. Đẹp trai. Nam tính.

Cô đã lo lắng rất nhiều.

Salon John Louis chuyên phục vụ cho một nhóm khách hàng lập dị. Những người lãng xê mốt mới. Những người theo cảm xúc emo. Và Chelsea đã lo lắng rằng Mark sẽ xuất hiện với đôi mắt được trang điểm đậm và mái tóc kiểu Pete Wentz hoặc ban nhạc Flock of Seagulls.

“Sau khi tôi sắp xếp ổn thỏa cho anh và cô phóng viên, tôi phải đến văn phòng của Chinooks.” Cô phải ký một vài giấy tờ bảo hiểm, mà văn phòng chỉ cách đây khoảng năm tòa nhà. “Gọi cho tôi nếu anh xong sớm nhé.”

“Lần cuối cùng tôi thấy điện thoại di động của mình là vào đêm xảy ra tai nạn.” Anh liếc nhìn cô từ phía sau cặp mắt kính, sau đó quay về phía vỉa hè. “Tôi đoán nó nằm đâu đó trong chiếc Hummer.”

Cô biết anh có điện thoại nhà, nhưng làm thế nào một người có thể sống mà không cần nhắn tin trong sáu tháng? Cô sống ở Seattle ít hơn hai tuần nhưng cô đã thay đổi số và lập danh sách bạn bè mới. “Anh dùng thuê bao của hãng nào?”

“Verizon. Có chuyện gì sao?”

Tôi sẽ đăng ký cho anh một số điện thoại mới,” cô nói khi mở cửa đi vào sảnh lớn và đi theo anh vào trong. “Rồi đưa anh vào danh sách bạn bè và gia đình.”

Anh đẩy mắt kính lên trên đỉnh đầu và nói điều gì đó đại loại như cứ làm theo ý cô và điều đó giết chết chính mình. Mùi thơm và tiếng xèo xèo của món carnitas và món bánh kẹp xông vào mũi làm dạ dày cô lên tiếng. Không gian lò mò bên trong được thắp sáng bởi một chuỗi đèn trần, các bóng đèn hình quả cầu trắng và đèn chùm. Các ti vi màn hình phẳng bốn mươi hai inch được treo giữa các tác phẩm artwork địa phương đang lấp lóe các chương trình thể thao quan trọng. Một nhóm khách hàng đang ngồi ở quầy bar là một sự trộn lẫn giữa những người thành đạt và những tay lẻ phè mặc đồ cà tàng. Mũ len và các bộ vét doanh nhân tất cả đều hòa lẫn bên trong sảnh thể thao này.

Một nhóm khách ăn trưa tươm tất lấp đầy các bàn và các gian khi Chelsea theo Mark đi qua quầy bar. Những cái đầu quay lại nhìn khi họ đi qua, và cô đã không tự lừa phỉnh chính mình rằng tất cả sự chú ý đều hướng về cô. Có ai đó gọi tên anh ta. Anh ta nâng cánh tay bị

thương lên như lời đáp trả, ánh sáng mờ mờ chiếu sáng lên thanh kẹp bằng aluminum.

Chelsea thường bước vào một nhà hàng và nhìn thấy mọi con mắt đều đổ dồn vào người chủ của mình. Một hoặc hai lần gì đó, cô cố tình tạo sự chú ý cho họ bằng cách ra vẻ như một người hâm mộ hoặc một paparazzi giả mạo. Nhưng nguồn năng lượng này khác rất nhiều so với những gì cô đã trải qua. Nó không phải là sự sùng bái người nổi tiếng một cách hời hợt. Nó rất thật và còn lớn hơn so với bất cứ người nào trong danh sách hạng B, C, hay D mà cô từng làm việc cùng.

“Rất vui được gặp anh, Sát thủ,” anh chàng bartender gọi lớn khi họ đi ngang qua. “Tôi có thể lấy gì cho anh?”

“Không, cảm ơn. Không phải bây giờ.”

Chelsea cắn một bên môi. *Sát thủ?*

Phóng viên từ *Sports Illustrated* ngồi ở chiếc sofa bằng da đỏ ở cuối sảnh. Mái tóc vàng dài của cô ta uốn lộn ngang vai, bùng sáng trong ánh sáng dịu nhẹ của căn phòng. Người phóng viên đứng dậy khi họ tiến đến và đi đến đằng sau chiếc bàn cocktail lớn. Cô ta mặc chiếc áo jacket có hình mắt chim màu đỏ và một chiếc váy bút chì dài ngang đùi giữa. Cô ta cao, quyến rũ và có thân hình hoàn hảo, đó là tất cả những gì mà Chelsea không có. Ôi, Chelsea có thể có được chính xác một mái tóc vàng như thế và cô cũng đã dự tính giảm kích thước ngực mình xuống để phù hợp với cơ thể, nhưng cô sẽ không bao giờ có được cặp chân dài như vậy.

“Xin chào, tôi là Chelsea Ross.” Chelsea đưa tay nắm bàn tay thon thả của nữ phóng viên đó. “Trợ lý của Ông Bressler.”

“Rất vui được gặp cô,” cô ta nói nhưng mắt lại gắn chặt vào người đàn ông phía sau Chelsea. “Anh là người đàn ông khó có thể bị hạ gục,” cô ta nói khi thả tay Chelsea ra và đưa tay về phía Mark. “Tôi là Donda Clark.”

Anh chuyển cây batoong sang tay phải. “Mark Bressler.”

“Ừm, tôi biết anh mà.” Cô ta mỉm cười và di chuyển về chiếc ghế kế bên chiếc sofa mà cô ta đã ngồi. Tôi đã xem trận đấu ở Detroit vào tháng Mười hai năm ngoái.”

Một nụ cười kín đáo xuất hiện trên khóe môi của Mark. “Đó là một trong số các trận đấu cuối cùng mà tôi đã chơi.” Anh di chuyển đến chiếc sofa, đặt bàn tay còn tốt lên thanh nắm và từ từ ngồi xuống. Khóe miệng anh càng xiết chặt hơn, và Chelsea tự hỏi liệu anh có đủ sức cho cuộc phỏng vấn không. Anh ta dường như khá mạnh mẽ. Điều đó khiến mọi người dễ dàng quên đi việc anh ta suýt chết chỉ một vài tháng trước đây.

“Tôi đã nghĩ Detroit có thể thắng được trận đó sau khi Leclair dính phải cú phạt bốn phút[3], nhưng hỏa lực của đội Chinooks rõ ràng đã lấn át được đội Cánh Đỏ.”

Wow, thật là một ả nịnh bợ. “Tôi có thể lấy cho hai người cái gì đó trước khi tôi rời đi?” Chelsea hỏi.

“Tôi muốn một ly Chablis,” Donda trả lời khi cô ngồi xuống và lấy máy thu âm từ trong túi xách ra. “Cảm ơn cô.”

“Còn ông, ông Bressler?”

Anh lấy cặp mắt kính đang ở phía trên đầu xuống và nhét một cọng của nó vào một bên cổ chiếc áo phông. “Nước.”

Chelsea đi về phía quầy bar và tự hỏi liệu Donda có chú ý đến cơn đau như khắc vào một bên miệng Mark và liệu cô ta có viết rõ ra điều đó hay không.

“Tôi có thể giúp gì cho cưng?” Anh chàng bartender hỏi khi con mắt cứ tập trung vào

ngực cô. Cô đã quá quen với phản ứng của các anh chàng đối với ngực cô, điều đó không làm cô giận dữ như trước đây. Khó chịu, có. Giận dữ, không.

Chelsea đợi một vài giây trước khi ánh mắt anh ta nhìn thẳng vào mắt cô. :Một ly Chablis và một ly nước đá." Cô nhìn vào bảng tên được gắn vào chiếc áo polo màu xanh của anh ta. "Colin."

Anh ta mỉm cười. Một nụ cười vênh vác của những anh chàng bartender khắp nơi trên thế giới, những người biết được rằng mình là các anh chàng xinh trai. "Cô đã biết tên tôi. Tên cô là gì?"

Cô từng hẹn hò với một vài anh chàng bartender vênh vác. Hầu hết trong số họ đều là các nam diễn viên thất nghiệp. "Anh đã biết nó rồi cơ mà. Đó là Cung."

Anh ta vớ tay lấy một cái ly và cho đầy đá vào đó. "Rất vui được gặp em, cung. Điều gì đưa em đến với Spitfire vậy?"

"Tôi là trợ lý của Ông Bressler."

Colin ngẩng đầu lên từ cái ly anh ta đang đẩy nhẹ nó qua mặt bên kia của quầy bar, cười toe toét. "Tôi không nghĩ cô là bạn gái của anh ấy. Cô không phải là mẫu người anh ấy thích."

"Sao anh biết được mẫu người anh ấy thích?"

"Có rất nhiều vận động viên khúc côn cầu trên băng lang thang ở đây. Anh ấy thường đến đây với một vài anh chàng khác."

Anh ta rót rượu, và Chelsea nhìn đồng hồ trong chốc lát. "Thế mẫu người yêu thích của anh ấy là gì?" Cô hỏi, chỉ vì công việc của cô cần phải biết đến những chuyện kiểu như thế. Không phải vì cô tò mò hay đại loại như thế.

"Anh ấy thích các cô người mẫu. Như cô gái tóc vàng mà anh ấy đang nói chuyện."

"À." Đã hiểu.

"Tôi thích những cô gái đáng yêu và nổi loạn. Như cô vậy."

Đáng yêu. Cô luôn luôn đáng yêu. Thông thường, cô luôn tán thành điều đó. Trừ khi cô bị buộc phải đứng bên cạnh một siêu mẫu quyến rũ và được đánh giá cùng lúc. Vì cô thấp hơn, nên mọi người thường cho rằng cô "thật can đảm". Hoặc có thể do sự tinh tế về thời trang của cô. Mặc dầu mọi người luôn nhận xét giống như vậy đối với Bo, và Bo có xu hướng thời trang của người làm dịch vụ tang lễ. "Điều gì làm anh nghĩ tôi là một người nổi loạn?"

Anh ta tắc lưỡi. "Có thể vì nó được viết rõ trên trán cô."

Điều đó chẳng cho cô biết điều gì. Cô vớ tay lấy hai ly nước. "Gặp lại sau, Colin."

"Đừng tỏ ra là người xa lạ thế, cung."

Cô quay lại sảnh VIP và đặt hai ly nước lên bàn trước ghế sofa. Mark ngược lên nhìn cô và đẩy kính mát sang phía bên kia cổ áo. "Tôi sẽ quay lại sau một tiếng", cô nói với anh. "Nếu anh cần gì, cứ gọi."

"Tôi sẽ chăm sóc anh ấy," cô phóng viên cam đoan với cô. Và Chelsea phải đợi cho đến khi cô quay người đi trước khi không thể kìm chế được việc mở to mắt. Cô di chuyển qua quầy bar và bước vào cái ấm áp của ánh nắng ban chiều. Những chiếc xe buýt chạy nhanh qua, âm thanh của xe ô tô và tiếng rít của phanh bật vào các tòa nhà bằng đá. Rõ ràng bầu không khí ở Seattle khác hẳn so với L.A. Nó có tốc độ nhanh hơn. Có thể là do khí trời mát mẻ hơn. Hoặc có thể vì những người mặc quần áo sử dụng chất liệu Gore-Tex, vừa đi bộ vừa uống Starbucks kèm với việc nhâm nhi các thanh granola[4]. Dù nó là gì đi nữa, Chelsea thích cuộc sống như vậy. Cô không ngại ở lại Seattle cho đến sau cuộc giải phẫu. Cô nghĩ mình cần một vài tuần lễ

để hồi phục trước khi quay trở lại L.A nhằm tìm kiếm may mắn trong việc theo đuổi giấc mơ của mình.

Cô thường nói với các bạn mình rằng các đạo diễn casting thuê ngực cô, chứ không phải con người cô. Cô luôn luôn được phân các vai lãng lơ hoặc nhân vật quan hệ tình dục bừa bãi. Một khi cặp ngực cô không còn là nhân tố gây chú ý nữa, các đạo diễn sẽ phải dùng cô nghiêm túc hơn. Họ phải chú ý nhiều đến tài năng hơn so với cơ thể cô.

Nếu cô vẫn không có được điều đó thì sao? Phần bi quan nhỏ trong bộ não cô lên tiếng. Cô sẽ cho chính bản thân mình hai năm. Không, năm năm. Nếu cô vẫn không đạt được bất kỳ điều gì quan trọng vào lúc cô ba mươi tuổi, cô sẽ tìm kiếm một điều khác. Cô sẽ buồn, nhưng cô sẽ không có bất cứ sự hối tiếc nào. Không phải về việc theo đuổi giấc mơ. Dĩ nhiên là không hối tiếc về việc giảm kích thước bộ ngực.

Cô mất ít hơn mười phút để đi bộ đến văn phòng của Chinooks. Cô đã có mặt ở phòng nhân sự vào tuần trước và cảm thấy nó thật dễ dàng. Sau khi cô điền vào các mẫu giấy bảo hiểm, cô đi thẳng đến bộ phận truyền thông nơi em gái cô làm việc. Ngay khi bước vào cửa, cô có thể cảm nhận được có cái gì đó không ổn.

Bo ngồi trên gờ bàn làm việc của mình với hai tay che đi nửa khuôn mặt mình. Jules Garcia đứng trước cô ấy. “Cô lo lắng cho chuyện đâu đâu,” anh ta nói.

“Anh nói nghe dễ dàng. Anh không phải giải quyết việc đó.”

“Cô không cần phải làm gì cả.”

“Chỉ lúc này thôi.”

“Chào mọi người,” Chelsea nói khi cô tiến đến.

Bo thả hai tay ra khỏi mặt. “Chào, Chels.”

“Chào,” Jules cất tiếng chào, đôi mắt xanh lục quyến rũ anh ta đánh giá chiếc áo chim công Gaultier của cô. Đêm trước khi lần đầu tiên cô gặp Jules, cô cho rằng anh ta là gay. Chỉ vì anh ta quá đẹp. Các cơ bắp bị cầm tù của anh ta gào thét anh ta là gay, ngưng một vài phút đồng hành cùng anh ta đã làm sáng tỏ sự rối loạn đó. Chelsea đã từng gặp gỡ nhiều người đàn ông gay trong đời mình. Cả các anh chàng “thẳng tính” nữa. Jules là kiểu người hiếm có, anh ta không dễ dàng phù hợp với phe này hay phe khác. Không giống với Mark Bressler. Sẽ chẳng ai đặt câu hỏi cho việc Mark sẽ thuộc phe nào. Cả cơ thể anh ta tỏa ra độc tố của người có tình dục khác giới. Bản năng giới tính của Jules bị che đậy nhiều hơn, bên dưới keo xịt tóc và các mối nguy hiểm do thời trang. Như chiếc áo sơ mi sọc màu tím-thanh-và-hồng anh ta mặc hôm nay.

“Có chuyện gì sao?”

Bo đưa cho Chelsea chuyên mục thể thao trên tờ *Seattle Times*. Một bức ảnh được phóng to về một vài người đàn ông đang đứng trên một chiếc du thuyền, một trong số họ đổ bia từ chiếc cup Stanley vào một người phụ nữ mặc bộ bikini, chiếm gần hết trang đầu tiên, với lời chú thích: *Chinooks ăn mừng ở gần Vashon với chiếc cúp của Lord Stanley*.

“Họ tiệc tùng cùng với chiếc cúp Stanley? Họ có thể làm điều đó không?” Chelsea nghiêng cứu bức ảnh. Nó hơi mờ nhưng khá rõ. “Ý chị là, điều đó có được phép không?”

“Thực ra đó là truyền thống,” Jules quả quyết với cô. “Mỗi một thành viên của đội được phép giữ chiếc cup trong một ngày.”

“Họ có thể làm bất kỳ điều gì họ muốn với nó sao?” Giờ cô hiểu được một vài nỗi lo lắng của Bo.

“Có chùng mực,” Jules trả lời. “Và một người đại diện của tòa nhà Danh Vọng sẽ có mặt cùng với chiếc cup mọi lúc mọi nơi.”

Rõ ràng việc đổ bia lên người phụ nữ mặc bikini được xem là “có chùng mực”.

Bo trượt khỏi bàn làm việc của mình. “Giờ sẽ là cơ hội tuyệt vời cho các kẻ chơi xấu.”

Jules lắc đầu. “Cô lo lắng quá nhiều. Sau khi tất cả họ được giữ nó, nó sẽ được mang đi, tên họ sẽ được khắc lên đó và mọi việc sẽ lắng xuống.”

Chelsea quẳng tờ báo lên bàn của em gái mình. “Có bao nhiêu cầu thủ được giữ chiếc cup đó?”

“Tất cả những người có đủ tư cách có tên được khắc lên đó. Nếu phải nói mà không cần suy nghĩ thì tôi nghĩ là hai mươi bốn người,” Jules trả lời. “Bao gồm cả Ty Savage và Mark Bressler. Ngay cả những người không chơi đủ trận trong cả mùa giải.”

“Ông Bressler có một ngày với chiếc cup sao?” Anh ta không nói đến điều đó. Nhưng ngược lại, anh ta đã không nói quá nhiều. Ngoại trừ những khi anh ta muốn thô lỗ.

“Dĩ nhiên. Anh ấy là đội trưởng cho đến trước lượt đấu playoff. Bất cứ cầu thủ nào chơi trong bốn mươi một trận ở mùa giải thưởng hay năm trận playoff đều hợp lệ. Bressler đã chơi rất tốt trong bốn mươi một trận và là nhân tố lớn giúp đội lọt vào vòng chung kết. Anh ấy đã giúp hình thành đội và đáng nhận được sự khen ngợi cho chiến thắng ở mùa giải như tất cả các cầu thủ khác. Thật tiếc là anh ấy đã không thể chơi trong trận chung kết.”

“Khi nào thì đến ngày của anh ấy?” Cô lôi chiếc BlackBerry ra khỏi túi xách để ghi nhớ.

“Em không biết.” Bo trả lời.

“Tôi chắc là anh ấy có thể có nó bất cứ khi nào anh ấy muốn. Anh ấy đã nói chuyện với bất cứ ai về ngày anh ấy sẽ giữ chiếc cup chưa?”

Chelsea lắc đầu. “Tôi không biết. Tôi sẽ hỏi anh ấy.”

Jules đưa tay ra và vuốt nhẹ vào vạt áo sơ mi của cô. “Thật đẹp.”

“Cám ơn. Nó của Gaultier.”

“Đúng như tôi đã nghĩ. Tôi có một chiếc áo Gaultier bằng lụa màu thiếc và vàng.”

Dĩ nhiên là anh ta có. “Anh có chắc là mình không phải là gay không?” Cô hếch đầu sang một bên. “Bo không thích thú gì thời trang, và tôi thích tìm một người bạn tốt là gay để đi mua sắm cùng.”

“Em có những điều quan trọng hơn phải làm trong đời mình,” Bo đáp trả lại.

“Như điều gì?” Jules và Chelsea cùng nhau hỏi.

“Như... như việc làm của em chẳng hạn.”

Jules nhìn hai chị em. “Nếu hai người không giống nhau, tôi sẽ không nhận ra hai người là chị em sinh đôi đấy. Hai người quá khác biệt.”

Chelsea nghĩ về cuộc tranh cãi với em gái mình vào tối hôm trước. “Bo đáng tin cậy hơn tôi.”

Em gái cô mỉm cười với cô. “Em có thể thuộc mẫu người hay lo lắng.”

“Đó là một cách nói khéo léo.” Jules cười tủm tỉm. “Cô hách dịch như quý.”

“Ừm, thì phải có ai đó như thế nếu không chẳng có việc gì được hoàn thành ở đây.”

“Đúng vậy. Cả tập đoàn sẽ sụp đổ nếu không có một người phụ nữ cao một mét năm ở phòng PR nói cho mọi người biết việc phải làm và cách thực hiện nó.”

“Tôi cao một mét năm *sáu*,” Bo nói như thể họ đang ở trường trung học và chỉ sáu phân cũng là điều quan trọng. Con bé cau mày và đẩy mái tóc ngắn ra sau tai. “Sao anh ở đây, Jules?”

Chỉ để cãi nhau với tôi thôi sao?”

“Như mọi khi, thật vui khi được cãi nhau với cô, và tôi cũng muốn đến xem liệu cô có rảnh đi ăn trưa cùng tôi không.”

“Tôi có cuộc họp trong mười phút nữa,” Bo càu nhàu.

Anh ta nhìn về phía Chelsea. “Cô rảnh không?”

Cô liếc nhìn đồng hồ trên điện thoại. Cô không có cảm giác rằng Jules hỏi cô chỉ vì anh ta nghĩ cô và Bo có thể hoán đổi cho nhau. Anh ta là một anh chàng tốt bụng. Cả hai đều phải ăn, nhưng cô vẫn phải hỏi em gái mình vì anh ta đã hỏi Bo trước. “Em có phiền không?”

“Không sao đâu.”

“Tuyệt, vì chị đang đói muốn chết đây.” Cô nhìn Jules. “Tôi phải quay lại Spitfire trong nửa tiếng nữa.”

“Tôi biết một quán sandwich không xa đây lắm. Cô có thể mua thứ gì đó và ăn trên đường đi.”

“Được.” Chelsea liếc nhìn em gái mình, người đang liếc Jules như thể anh ta đang làm gì đó sai vậy. “Em có chắc là em không phiền không?” cô hỏi.

“Em chắc mà.” Con bé quay về phía bàn làm việc và cầm tờ tạp chí lên. “Một trong số chúng ta phải làm việc.”

“Một trong số chúng ta có ngày nghỉ.” Jules đi về phía cửa. “Thật tệ người đó là cô.”

“Ừm.” Cô ấy thở dài náo nức. “Thật tệ đó là tôi.”

“Gặp em ở nhà nhé,” Chelsea nói kho cô đi về phía cửa. Bo gật đầu nhưng không quay người lại.

“Có chuyện gì đã xảy ra vậy?” Cô hỏi Jules khi họ đi về phía cuối hành lang. “Bo cư xử thật lạ.”

“Phải vậy không?” Anh ta mở cửa cho cô, và khi cô đi qua, cô ngửi được mùi nước hoa của anh ta. “Tôi nghĩ tất cả những việc xảy ra với chiếc cup làm cho cô ấy lo lắng hơn bình thường. Và cô ấy cũng thường hơi căng thẳng một chút.”

“Có lẽ thế.” Cô thả điện thoại vào ví và lấy mắt kính mát ra. “Anh có thể kể cho tôi nghe về Mark Bressler không?”

“Tôi không biết nhiều lắm. Tôi biết anh ấy một thời gian ngắn khi tôi làm việc cho Chinooks năm năm trước đây. Tôi cũng chỉ vừa mới bắt đầu làm việc lại cho tập đoàn. Tôi được thuê để giúp đỡ cho bà Duffy khi bà ấy được thừa kế đội khúc côn cầu. Vào khoảng một hoặc hai tháng gì đó sau tai nạn của anh ấy.”

Chelsea nghĩ mình sẽ chẳng bao giờ quên được trận đấu tối hôm kia. Không chỉ vì nó thật thích thú để xem mà còn vì trong buổi trao giải, Bà Duffy xuất hiện trên sân băng trong đôi giày trượt băng màu hồng phấn, và đội trưởng đội khúc côn cầu, Ty Savage đã ngã người cô ấy ra và tặng cho cô ấy một nụ hôn kiểu Pháp cho toàn thể giới nhìn thấy. “Điều đó thật quá lãng mạn,” cô thở dài.

“Ừm.”

Cô ngược nhìn anh ta, khi ánh mặt trời chiếu sáng mái tóc đen nhẹ như tơ đỏ. “Anh không nghĩ vậy sao?”

“Dĩ nhiên là có nghĩ đến.” Anh ta nhún đôi vai lớn. “Tôi chỉ hy vọng Ty sẽ không làm tan vỡ trái tim cô ấy. Cô ấy là một người tốt, và tôi ghét phải nhìn thấy cô ấy bị tổn thương.”

“Anh ta đã giải nghệ vì cô ấy. Không có nhiều người đàn ông làm những việc như thế.”

Anh ta ắt hẳn phải yêu cô ấy lắm.”

Họ đi thêm một vài bước nữa, Jules mở cửa một tiệm ăn nhỏ và cả hai bước vào bên trong. Mùi bánh mì mới nướng làm dạ dày Chelsea phát ra tiếng kêu. “Yêu không bao giờ tính toán,” anh ta nói.

Cô biết điều đó khá rõ. Cô đã từng yêu một vài lần, chỉ để nhận được toàn sự bội bạc. Nhưng cô luôn nhanh chóng ổn định lại chính mình và tiếp tục bước tiếp. Trong quá khứ, cô đã để sự ham muốn và tình yêu hòa trộn trong đầu mình. Cô đã để cho những khuôn mặt điển trai, cơ thể nóng bỏng và những hành động khéo léo thuyết phục chính cô rằng những gì cô cảm nhận là tình yêu. Kiểu tình yêu tồn tại mãi mãi. Kiểu tình yêu mà cha mẹ cô đã chia sẻ. Nhưng điều đó chưa bao giờ đúng với cô, nhưng cô chắc mình sẽ kiếm được một người nào đó như vậy trong một ngày nào đó. “Anh nói có vẻ hơi cay độc nhỉ?”

Anh ta nhún vai. Họ cùng đi về phía quầy tính tiền. “Tôi luôn công kích những cô gái không thích tôi hay chỉ muốn làm ‘bạn’. Chúa ơi, tôi ghét khi một người phụ nữ chỉ muốn làm *bạn*.”

Cô tự hỏi có phải anh ta đang nói về chủ mình không. Cô ngược nhìn bảng thực đơn viết bằng phấn và hỏi, “Ai là người chỉ muốn làm bạn với anh?”

Jules lắc đầu. “Đừng bận tâm.” Anh ta gọi món sandwich gà tây kèm pho mát Swiss, nhiều rau và không sốt mayonnaise. “Ngày đầu tiên của cô thế nào?”

Chelsea gọi món sandwich thịt lợn muối và pho mát dày, có rau và sốt mayonnaise. “Anh đang đổi chủ đề à?”

“Đúng vậy.”

Ngày đầu tiên của cô thế nào ư? Cô đã sống sót và thậm chí còn xoay sở được việc tìm kiếm chiếc váy trong bộ sưu tập của Betsey Johnson đang giảm giá ở Neiman Marcus. Nhưng... “Ông Bressler thật khó tính.”

“Tôi có nghe nói. Chỉ hơn một tháng, anh ấy đã đuổi năm người chăm sóc sức khỏe. Cô là người thứ sáu.”

Cô không biết được con số chính xác, nhưng cô không ngạc nhiên lắm về điều đó. “Tôi không phải người chăm sóc sức khỏe. Kế hoạch của tôi là làm cho anh ta hoa mắt với các kỹ năng trợ lý của tôi.” Anh ta dường như chưa từng bị hoa mắt về điều đó, nhưng Jules không cần phải biết. “Vào lúc tôi đón anh ta quay về nhà ngày hôm nay, anh ta sẽ tự hỏi phải xoay sở như thế nào khi không có tôi.”

Chương 5

Chelsea ăn ngấu nghiến phần sandwich thịt lợn muối và quay về Spitfire vào lúc hai giờ kém mười. Cô dùng mười phút dư đó để đỗ chiếc Mercedes ở cửa quán bar, để Ông Bressler không phải đi bộ thêm một tòa nhà nữa. Chắc chắn anh ta sẽ biết ơn cô về điều đó.

Khách trong quán thừa thốt hẳn đi, và cô vẫy tay chào Colin khi đi vào sảnh VIP. Tiếng cười trầm ấm đầy nam tính vang lên khắp căn phòng, và không phải đợi đến khi Chelsea nhìn thấy Mark, cô mới nhận ra đó là tiếng cười của anh. Donda ngồi ở gờ chiếc ghế sofa đỏ, một tay

cô ta đặt lên đầu gối anh ta khi cô nói, tay còn lại làm điệu bộ một cách vung vít. Một vài đĩa thức ăn khai vị cùng với các ly nước và rượu trắng được đặt ở bàn. Chelsea lấy điện thoại BlackBerry của mình ra và nhìn nó như thể đang tra cứu lịch trình. “Chúng ta có vừa đủ thời gian cho cuộc hẹn kế tiếp của anh,” cô nói. Những người nổi tiếng thường thích việc họ trông có vẻ là nhân vật quan trọng. Như thế họ luôn phải rời đi vì những cuộc hẹn lớn hơn và quan trọng hơn. Phần lớn nó chỉ là những lời nói dối vô hại.

“Tôi chỉ muốn hỏi thêm một vài câu nữa thôi,” Donda nói.

Chelsea ngẩng đầu lên và liếc nhìn Mark. Hàng lông mày anh ta nhíu lại như thể cô đang nói thứ ngôn ngữ anh ta không thể nào nhận ra được. Chắc chắn anh ta bối rối vì lời nói dối vô hại đó. Anh ta chưa bao giờ có trợ lý riêng và không quen với cách cô làm việc cũng như những gì cô có thể làm cho anh. Chẳng chóng thì chày, anh sẽ phải ca ngợi cô thôi. “Tôi đã đỗ xe cạnh một xe khác phía trước cửa, nhưng nếu anh cần thêm thời gian, tôi sẽ quay lại sau vậy.”

“Tôi nghĩ chúng tôi đã xong việc.” Anh với tay lấy cây batoong.

“Cám ơn vì đã gặp mặt tôi, Mark.” Donda cọ tay mình lên một vài phân trên chân anh ta, và Chelsea tự hỏi liệu đó có phải là cách cư xử chuyên nghiệp của phóng viên tờ *Sport Illustrated* không. Cô cá là không. “Nếu tôi viết thêm một bài nữa, tôi sẽ liên lạc với anh.”

Anh ta đặt tay lành lặn lên tay ghế sofa và đứng lên. Anh ta hít sâu, sau đó nghiêng chặt hàm lại. Chelsea tự hỏi lần gần nhất anh ta uống thuốc là khi nào. Nếu là sáng nay, cô cần phải đưa anh ta về nhà. Mặc dù chắc chắn anh ta sẽ có mang theo bên người loại thuốc nào đó. Nhưng khi đi ra khỏi sảnh, bước chân của anh ta chậm hơn và thận trọng hơn so với một giờ trước đây.

“Cẩn thận nhé cưng,” Colin gọi lớn. “Quay trở lại đây khi nào có thời gian nhé.”

Cô mỉm cười với anh ta. “Tạm biệt, Colin. Đừng làm việc quá sức nhé.”

Khi họ bước ra ngoài, Mark hỏi cô, “Bạn trai à?”

“Tôi chỉ mới ở Seattle ít hơn một tuần thôi. Chưa đủ lâu để tìm kiếm một người bạn trai.” Cô đeo kính mát lên và đi về chiếc Mercedes. “Cho tôi thêm một vài ngày nữa,” cô nói khi mở cửa cho anh. Sau đó cô liếc nhìn về phía dòng xe cộ đang lưu thông trên đường và chạy vòng qua phía tài xế trước khi anh ta có thể càu nhàu về hành động mở cửa xe của cô. “Chờ thêm một tuần nữa đi,” cô nói thêm khi leo vào xe.

Anh nhìn qua cô và đóng cửa xe lại. “Sao lại phải lâu đến thế?”

Cô chắc là anh ta đang tỏ ra hài hước, nhưng cô không quan tâm. “Tìm kiếm một chàng trai để *hẹn hò*, điều đó không thành vấn đề. Nhưng tìm kiếm bạn trai thì cần phải mất nhiều thời gian hơn,” cô nói khi tắt đèn xi nhan kép. “Các anh chàng nóng bỏng như Colin có ở khắp nơi. Những anh chàng trông khỏe mạnh chỉ với quần jeans và áo thun ba lỗ. Những chàng trai kiểu đó khá thú vị, nhưng họ không phải mẫu bạn trai thực sự được.” Cô thắt dây an toàn của mình vào.

“Thế anh chàng Colin tôi nghiệp đó không nằm trong danh sách sao?”

“Không. Tôi sẽ hẹn hò với anh ta.” Cô nhún vai. “Anh ta nghĩ tôi là người nổi loạn.”

“Đó là một từ dành cho cô.” Anh lấy kính mát từ cổ áo phông và đóng cửa xe lại. “Từ khác là ‘hung hăng’.”

“Đúng vậy.” Cô khởi động và lái xe rời khỏi Spitfire. “Nhưng tôi là người của anh.”

“May mắn làm sao.” Anh đeo kính và thắt dây an toàn.

Anh ta nói như thể anh ta không hề có ý đó, nhưng không phải vậy. Cô liếc nhìn màn

hình GPS và tiếp tục đi theo hướng đông bắc. “Anh đã đọc trang mở đầu chuyên mục thể thao của tờ *Seattle Times* chưa?”

Anh quay ra nhìn về phía cửa xe ở phía ghế phụ. “E là chưa.”

Điều đó làm cô hơi ngạc nhiên vì anh từng là đội trưởng đội Chinooks cho đến sáu tháng trước đây. “Chiếm một nửa trang báo là bức ảnh một nhóm cầu thủ đang đứng trên một chiếc du thuyền ở đâu đó, và một người nào đó đang rót bia từ chiếc cup Stanley lên người phụ nữ mặc bikini.”

Anh không hề đáp lại. Có thể anh ta đang quá đau. Trước đây cô đã từng bị rạn xương cụt khi rút khỏi bàn. Vào thời điểm đó, cô có quá nhiều sự chào đón và được xem là một trong số các vũ công múa bụng xinh đẹp. Điều đó thật lố bịch vì cô chưa bao giờ học và khiêu vũ tốt so với việc hát hò của cô. Vào sáng hôm sau, xương cụt của cô đau đớn kinh khủng và cô vừa phải duy chuyển vừa phải chửi rửa gì đó. Vì thế cô có thể thông cảm với tâm trạng của Mark. “Đầu tiên tôi hơi hoảng sợ, nhưng Jules bảo tôi rằng việc đó được tán thành và thậm chí còn được phép. Mọi người trong đội sẽ có một ngày với chiếc cup. Họ có thể làm bất cứ điều gì họ muốn. Dĩ nhiên, trong chừng mực cho phép. Đó là luật. Mặc dầu tôi nghĩ nó khá lỏng lẻo.” Cô liếc nhìn màn hình GPS và nhẹ nhàng rẽ phải. “Nhưng tôi đoán anh đã rõ tất cả điều đó.”

“Ừm. Tôi biết rõ tất cả điều đó.”

“Thế khi nào anh muốn có chiếc cup? Hãy cho tôi biết và tôi sẽ làm tất cả những việc còn lại.”

“Tôi không muốn chiếc cup chết tiệt đó,” anh nói với vẻ mặt không một chút xúc cảm.

Cô nhìn qua phía sau mái tóc đen của anh ta. “Anh đang đùa sao. Tại sao? Jules nói anh là một nhân tố lớn giúp đội lọt vào vòng chung kết.”

“Jules là đứa quái quỷ nào thế?”

“Julian Garcia. Trợ lý của Bà Duffy. Kiểu như tôi là trợ lý của anh vậy. Chỉ khác là Jules biết rất nhiều về khúc côn cầu trên băng, còn tôi chỉ biết tí chút về môn thể thao đó.” Cô nhún vai và nói tiếp, “Jules nói anh xứng đáng nhận được nhiều sự khen ngợi cho việc hình thành nên đội hơn so với bất cứ người nào khác.” Được rồi, có lẽ cô dạ thêm thối hơi nhiều một chút. Nhưng việc nói những lời thối phồng với những người nổi tiếng là một công việc của cô. Với tinh thần đó, cô nói thêm, “Nhiều hơn cả Ty Savage.”

“Tôi không muốn nghe tên của thằng khốn đó.”

Được thôi. Ai đó đang khó chịu. “Được rồi, anh có được một ngày với chiếc cup như các thành viên khác trong đội. Chắc chắn vì anh đã từng làm đội trưởng và anh...”

“Tôi cần ngừng lại ở hiệu thuốc trên đường về nhà,” anh cắt ngang lời cô và chỉ về phía bên trái. “Ghé vào Tiệm thuốc Bartell ở đó.”

Cô cho xe chạy chậm lại, cắt ngang ba làn đường và rẽ vào bãi đỗ xe.

“Chúa ơi! Cô sẽ giết chết chúng ta mất thôi.”

“Anh muốn ghé Bartell cơ mà.”

“Đúng thế, nhưng tôi nghĩ cô sẽ rẽ trái ở cột đèn giao thông như những người bình thường chứ.”

“Tôi là người bình thường.” Cô đỗ xe ở cửa trước và xoay người qua, nhìn vào hình ảnh phản chiếu ở mắt kính mát của anh ta. Hàm anh ta nghiến chặt lại như thể cô vừa làm điều gì sai trái vậy. Chẳng có chiếc xe nào ở gần đó, và mọi người biết rằng sai một ly đi một dặm. Cô khá chắc chắn rằng mình đã học được luật đó ở lớp dạy học lái xe. “Tôi nghĩ anh cần phải mua

thuốc theo đơn đúng không?”

Anh ta vớ tay vào túi sau và lấy ví ra. “Thuốc của tôi đã được chuyển đến rồi.” Anh ta lấy hai tờ hai mươi đô và đưa chúng cho cô.

Cô đoán điều đó có nghĩa cô phải tự mình đi vào trong đó. Điều đó tốt thôi. Sẽ mất nhiều thời gian hơn nếu anh ta là người đi vào đó. “Anh cần gì? Kem đánh răng? Lăn khử mùi? Thuốc mỡ Preparation H[5]?”

“Một hộp bao cao su.”

Cô nhắm mắt lại và tưởng tượng mình đang đập đầu vào vô lăng. *Mười ngàn đô. Mười ngàn đô.* “Anh có chắc là anh không muốn tự mình vào mua thứ đó không?”

Anh lắc đầu và mỉm cười. Hàm răng trắng đều và trắng một cách khác thường bên trong chiếc Mercedes. “Như cô vẫn thường nhắc nhở tôi, cô là trợ lý của tôi. Chúc may mắn.”

Việc mua bao cao su thật là xấu hổ. Tệ hơn việc mua băng vệ sinh và chỉ hơi khá hơn việc mua đơn thuốc Valtrex[6] hàng tháng mà cô từng làm cho một nam diễn viên trẻ nào đó, người có một bộ phim sitcom trên WB. “Cỡ nào?”

“Cỡ lớn. Loại có gân ấy.”

Cỡ lớn? Nhưng dĩ nhiên anh ta phải mang loại lớn. Một gã đáng ghét. Với lần thứ một trăm trong ngày, cô buộc mình nở nụ cười và quay sang nhìn anh ta thêm một lần nữa. “Anh có cần gì nữa không?”

“Gel bôi trơn có tính năng ‘làm ấm’ KY và vòng rung. Phải chắc cô chọn loại lớn đấy nhé.” Anh nâng hông lên và nhét ví vào lại túi sau. “Tôi không muốn nó quá chặt vì thế sẽ ngăn sự tuần hoàn máu.”

“Không. Anh sẽ không cần cái đó chứ?” Đây là cuộc hội thoại dài nhất mà họ có được mà nó là về sự tuần hoàn máu đối với ‘thằng nhóc’ của anh ta. Cô hầu như sợ hãi khi phải hỏi anh ta lại một lần nữa. “Hết rồi chứ?”

“Một túi kẹo cam thảo Red Vines.” Anh nghĩ nghĩ thêm một chút nữa và nói, “Tôi đoán tốt hơn hết tôi cần một vài hộp kẹp bạc hà Tic Tac.”

Có thể chứ, lạy trời đừng làm cho hơi thở anh ta không có mùi bạc hà.

Ngay khi về đến nhà, xương anh nhoi nhói và các cơ đau nhức. Anh phải mất một vài phút để tổng khứ cô trợ lý bé nhỏ. Có khả năng là cô ta dường như khá vui vẻ khi ra về. Với một ít may mắn, anh hy vọng cô ta sẽ không quay lại. Nếu về mặt khi cô ta quay trở lại sau khi đi mua bao cao su biểu lộ bất cứ điều gì, chắc chắn cô ta sẽ phải tìm kiếm các mẫu quảng cáo tuyển dụng trên trang quảng cáo trực tuyến Craigslist[7] và được gọi phỏng vấn vào bất cứ khi nào. Việc bảo cô ta vào Bartell cực kỳ thú vị. Ý tưởng thông minh và chớp nhoáng được nghĩ ra một cách nhanh chóng.

Mark nốc ngay sáu viên Vicodin, cầm lấy túi Red Vines, và đi về phía mà người môi giới bất động sản đã gọi là phòng thư giãn ở phía sau ngôi nhà. Anh nhặt điều khiển chiếc ti vi màn hình phẳng sáu mươi inch và ngồi vào chiếc ghế dài bằng da lớn Chrissy đã mua ở đâu đó. Hầu hết các đồ đạc khác cô ta đã mua đều đã ra đi, nhưng anh chỉ giữ lại duy nhất chiếc ghế này vì nó vừa với cơ thể và mang lại cho anh cảm giác thoải mái.

Với ngón cái đặt lên nút điều khiển, anh chuyển từ kênh này đến kênh khác mà không tập trung chú ý vào bất cứ kênh nào. Anh đã có một cuộc hẹn gặp với bác sĩ, đã cắt tóc và một cuộc phỏng vấn dài một tiếng. Giờ vẫn chưa đến ba giờ, nhưng anh đã hoàn toàn kiệt sức. Trước khi gặp tai nạn, anh thường chạy năm dặm và tập thể lực với tạ, sau đó đến sân băng luyện tập. Anh chỉ mới ba mươi tám tuổi nhưng đã cảm giác như bảy mươi tám vậy.

Tiến sĩ Phil xuất hiện trên màn hình và anh ngừng lại để xem vị bác sĩ tuyệt vời đó hét vào mặt một số anh chàng la hét vợ mình. Anh xé túi cam thảo và lôi ra một vài cây. Lâu như anh còn có thể nhớ, anh luôn yêu thích vị cam thảo đỏ này. Nó gọi cho anh nhớ về các buổi chiếu ngày Chủ nhật tại rạp chiếu phim Heights ở Minneapolis. Bà nội anh là một fan lớn của phim nhựa. Bà đã mua chuộc anh bằng Red Vines và nước xá xị. Mặc dù đó là điều mà anh sẽ không bao giờ lớn tiếng thừa nhận, nhưng anh đã xem rất nhiều phim dành cho phái đẹp vào cuối những năm bảy mươi và đầu những năm tám mươi. Tất cả các phim từ Kramer vs. Kramer đến Sixteen Candles. Anh và bà nội luôn đi xem phim vào các ngày Chủ nhật vì anh luôn có các trận đấu khúc côn cầu trên băng vào thứ Bảy. Ngoài ra cũng vì các bạn anh sẽ có ít cơ hội bắt gặp anh đi vào xem bộ phim ngớ ngẩn vào ngày Chủ nhật. Cha anh luôn làm thêm công việc thứ hai và thứ ba để nuôi nấng anh và Bà nội, ngoài ra còn để mua được cho Mark đôi giày trượt và dụng cụ dành cho môn khúc côn cầu trên băng tốt nhất. Một trong những ngày tuyệt vời nhất trong cuộc đời của Mark là ngày anh đặt bút ký hợp đồng trị giá hàng triệu đôla đầu tiên và cung cấp đầy đủ cho cha mình để ông có thể nghỉ hưu.

Mark cắn một miếng cam thảo và nhai nó. Anh chưa bao giờ biết đến mẹ mình. Bà đã bỏ đi trước sinh nhật lần thứ ba của anh và đã chết một vài năm sau đó trong một tai nạn xe hơi cách nơi anh và cha sinh sống hàng ngàn dặm ở Florida. Anh có ký ức mơ hồ về bà, còn mờ nhạt hơn một vài tấm bưu thiếp mà bà đã gửi. Bà đã viết rằng bà yêu anh hơn bất cứ điều gì, nhưng anh không ngốc. Bà yêu ma túy còn hơn cả anh. Chồng và con trai là không đủ đối với bà. Bà đã chọn Crack Cocaine[8], từ bỏ cả gia đình và thậm chí là cả cuộc sống của bà nữa. Và đó cũng là lý do cho việc anh không bao giờ bị ma túy quyến rũ.

Đến tận bây giờ. Không phải là anh đã nghiện. Anh chưa nghiện, nhưng dứt khoát anh đã có được một sự hiểu biết rõ ràng về việc đó xảy ra dễ dàng như thế nào. Về việc thuốc làm giảm sự đau đớn và làm cuộc sống trở nên tốt hơn như thế nào. Về việc người sử dụng các loại thuốc làm giảm đau sẽ vượt qua ranh giới và trở thành một người nghiện nạng tiên nân dễ dàng như thế nào. Nhưng anh chưa đến mức đó.

Cả ngày, anh phải chống chọi lại với sự đau nhức, và khi Vicodin có tác dụng, anh cảm thấy các cơ nhẹ nhàng hẳn. Anh cảm thấy thoải mái và nghĩ về bức hình ở chuyên mục thể thao mà cô trợ lý bé nhỏ đã kể. Nghe có vẻ như những anh chàng đó đã có quãng thời gian vui vẻ. Và nếu anh cũng tham gia vào trận đấu giành cup, anh chắc chắn mình cũng sẽ có mặt tại đó. Nhưng anh đã không và anh không muốn uống từ chiếc cup và ăn mừng. Dù sao thì việc cho anh giữ chiếc cup trong một ngày cũng khiến anh cảm thấy bị thương hại.

Chắc chắn là có một vài gã anh biết, những người đã không chơi trong các trận chung kết vì lý do này hay lý do khác và vẫn ăn mừng. Tốt thôi. Điều đó làm họ vui vẻ. Mark chỉ không muốn như thế. Đối với anh, việc nhìn, chạm vào và uống từ chiếc cup là sự nhắc nhở lớn về tất cả những gì anh đã mất. Có lẽ một ngày nào đó anh có thể vượt qua được sự chua xót đó, nhưng không phải bây giờ. Ngày mai trông cũng chẳng tốt đẹp gì cho lắm.

Phóng viên từ *Sports illustrated* đã hỏi anh về các kế hoạch trong tương lai. Anh đã nói với cô ta rằng anh chỉ biết sống từng ngày một. Điều đó hoàn toàn đúng. Anh chỉ không đề cập đến việc anh không biết đến tương lai của mình. Cuộc đời anh là một sự trống rỗng vô vị.

Trước tai nạn, anh đã nghĩ đến việc giải nghệ. Dĩ nhiên anh làm được điều đó. Anh có đủ tiền vì thế anh không cần phải làm việc cho đến hết đời, nhưng anh không dự tính *không làm gì cả*. Anh dự tính là sau khi giải nghệ, anh sẽ được thuê làm huấn luyện viên tấn công ở đâu đó.

Đó là những gì anh biết. Anh giỏi trong việc nhận ra trong đầu trước khi chúng thực sự diễn ra. Tìm ra các hướng đánh cầu qua sự chuyển động và ghi bàn là kỹ năng đã giúp anh trở thành một trong số mười người ghi nhiều bàn thắng nhất trong sáu năm qua, và đó cũng là điều anh dạy cho các thành viên trong đội. Nhưng dù là huấn luyện viên tấn công hay phòng thủ, người đó cũng phải trượt băng. Không còn cách nào khác, nhưng Mark khó có thể bước đi một trăm bước mà không gặp phải bất cứ cơn đau nào.

Anh ăn thêm một vài miếng cam thảo và quăng túi cam thảo lên bàn kế bên chiếc ghế. Khi quảng cáo của Burger King xuất hiện trên màn hình, Mark nhắm mắt lại. Và trước khi Tiến sĩ Phil quay trở lại, anh đã rơi vào giấc ngủ an bình, kết quả của thuốc giảm đau, điều khiển vẫn còn trong tay anh. Như hầu hết trong các giấc mơ, anh quay trở lại sân Key Arena, chiến đấu cùng các bạn mình. Như thường lệ, anh nghe được tiếng gào thét của đám đông, tiếng đập của gậy làm bằng than chì lên mặt sân băng, và tiếng *shh* của các lưỡi dao giày trượt. Anh có thể cảm nhận được mùi mồ hôi, mùi da thuộc và mùi vị độc đáo của băng. Làn gió mát lạnh chạm vào má và cổ anh khi hàng ngàn đôi mắt chăm chú dõi theo từ khán đài. Sự đề phòng và kích thích trên khuôn mặt họ chỉ hiện ra mờ mờ khi anh lướt ngang qua. Chất adrenaline xuất hiện ở cổ khi ngực anh và chân đập mạnh xuống mặt băng. Anh liếc nhìn về quả cầu ở góc cong chiếc gậy, và khi anh quay đầu nhìn lại, anh nhìn thấy cô. Một khuôn mặt hiện rõ trong một biển người với nhân ảnh mờ nhạt. Đôi mắt xanh lớn của cô dường như chỉ nhìn anh. Ánh sáng trải dài trên nền tóc hai màu của cô. Anh trượt ra thành sân và dừng lại. Mọi thứ quanh anh biến mất khi anh tiếp tục nhìn chăm chăm vào cô qua tấm Plexiglas.

“Sao cô lại ở đây?” anh hỏi với sự khó chịu vì cô đã xuất hiện và cản trở trận đấu của anh.

Cô mỉm cười – đôi môi đầy đặn làm miệng cô hơi nghiêng mà anh nhận ra được sau một ngày ở bên cạnh cô – nhưng cô không trả lời. Anh lướt đến gần hơn phía lối ra vào sân và chiếc gậy rơi khỏi tay anh. “Cô muốn gì?”

“Mang đến cho anh những gì anh cần.”

Anh cần rất nhiều thứ. Nhiều thật nhiều. Bắt đầu với nhu cầu cảm nhận điều gì đó ngoài cơn đau đeo bám không dứt và sự trống rỗng trong cuộc đời anh.

“Chúc may mắn,” cô thì thầm.

Mark mở mắt và thở hổn hển. Anh ngồi dậy quá nhanh khiến cái điều khiển rơi nhanh xuống sàn nhà. Đầu anh quay mòng khi anh liếc nhìn vào đồng hồ ở phía cuối bên trái màn hình ti vi. Anh đã ngủ trong một tiếng. Chúa ơi, cô ta đã xâm phạm vào cuộc đời anh. Giờ cô ta còn xâm nhập vào trong cả giấc mơ của anh nữa. Tại sao chỉ có khuôn mặt của cô ta hiện rõ giữa biển người mờ nhạt đó trong giấc mơ của anh?

Anh cúi người xuống và nắm lấy cây batoong đang nằm trên sàn nhà. Tạ ơn Chúa là giấc mơ của anh không phải là giấc mơ tình dục. Anh không muốn nghĩ về việc làm cho nó ngừng dậy với cô trợ lý của mình. Thậm chí ngay cả trong giấc mơ.

Thanh nẹp trên tay anh khiến anh ngứa ngáy, và anh bỏ nó ra khỏi tay. Quăng băng dán Velcro và thanh nẹp bằng aluminum sang một bên, anh nhẹ nhàng đứng dậy và đi ra khỏi phòng. Tại sao lại là *cô ta*? Không phải là cô trợ lý bé nhỏ đó không xinh. Quá xinh là đằng khác, và Chúa biết là cô ta có một cơ thể có thể làm giao thông tắc nghẽn, nhưng cô ta quá khó chịu. Đầu cao su của cây batoong đập mạnh xuống sàn nhà bằng đá và tiếng đôi dép tông kêu xòen xọet. Ngủ ngoi và thế là cơn đau của anh dường như lùi lại, anh bước đi tương đối dễ dàng.

Vào bếp, bao hàng của tiệm Bartell chứa bao cao su, KY và vòng rung nằm trên mặt đảo bếp bằng đá granite. Anh không biết mình làm cái quái gì với những thứ đó. Dù gì thì anh chả dùng nó ngay. Anh mở ngăn kéo và vút tất cả vào đó.

Anh cũng không biết mình sẽ phải làm gì với cô trợ lý đó. Quá tệ là anh không thể vút cô ta vào ngăn kéo và khóa cô ta lại bên trong. Anh nghĩ về việc cô ta lái chiếc xe Mercedes mới *của anh* như thể cô ta làm chủ mặt đường. Anh nghĩ về khuôn mặt cô ta khi lần đầu ngồi vào chiếc ghế tài xế bằng da. Cô ta trông như thể sắp đạt cực khoái vậy. Trong các hoàn cảnh khác, anh sẽ không chần chừ kéo ngay cô ta lên đùi mình. Trong hoàn cảnh khác, anh có thể nghĩ cái cách cô ta vuốt ve đồ bằng da trong xe anh là điều nóng bỏng nhất mà anh từng nhìn thấy. Trong hoàn cảnh hiện tại, điều đó chỉ là một điều phiền toái nữa khiến anh phát cáu.

Chắc chắn một điều, ngày mai cô ta sẽ quay lại. Sự lạc quan trong một vài phút trước tan biến đi. Vì lý do nào đó anh có thể không bắt đầu hiểu, cô ta dường như thực sự muốn trở thành trợ lý của anh. Có thể cô ta hơi bị mất trí. Không, cô ta hoàn toàn mất trí vì lý do gì mà cô ta đi vào mua bao cao su và KY theo như lời anh bảo trong khi cô ta hoàn toàn không thích điều đó?

Chelsea kiên nhẫn chịu đựng rất nhiều vì mười ngàn đôla. “Anh ta bảo chị mua bao cao su,” cô nói phía sau mái tóc đen của em gái mình. “Và cả loại gel bôi trơn có tính năng ‘làm ấm’ KY nữa chứ.”

Bo nhìn qua vai mình và với tay lấy hộp sữa nửa gallon. “Ừm, anh ta là cầu thủ khúc côn cầu trên băng cơ mà,” cô ấy nói, như thể để giải thích và xin lỗi cho hành động của anh ta. “Và anh ta luôn có thật nhiều bạn gái. Ít nhất anh ta đã sử dụng đồ bảo vệ.”

“Và một vòng rung.”

“Đó là cái gì?”

“Một cái vòng gắn vào cái ấy và nó có thể rung.”

Bo liếc nhìn về phía dãy quầy sữa ở Safeway để chắc chắn không có ai có thể nghe lỏm cuộc nói chuyện của họ trước khi cô đặt sữa vào trong xe đẩy. “Người ta cũng làm mấy cái đó sao?”

“Hình như, và trong trường hợp em cần một cái, có ba loại khác nhau cho em lựa chọn ở tiệm thuốc Bartell. Loại bộ đôi, loại lớn, và loại mang lại khoái lạc mãnh liệt. Loại bộ đôi có hai mức nút khoái cảm, mỗi nút ở mỗi bên. Loại lớn thì không cần phải giải thích cũng đã quá rõ ràng, và loại thứ ba rung nhanh hơn nhằm – em biết đó, tạo khoái cảm mãnh liệt.”

“Chị đọc ghi chú trên mỗi loại sao?”

“Đó là công việc của chị.” Mặc dầu, sự thật cô đọc nó do tò mò chứ không vì bất cứ điều gì khác. Việc đó không làm cô trở thành chuyên gia về vòng rung.

“Chị đã bao giờ...” Bo hạ thấp giọng mình xuống và liếc nhìn quanh một lần nữa. “...sử dụng nó chưa?”

“Chưa.” Nhưng nếu cô có bạn trai, có thể cô sẽ làm thế. Việc mua bao cao su ngày hôm nay đã nhắc cô rằng đã bảy tháng kể từ lần quan hệ cuối cùng của cô.

Và vì Bo quá tò mò như người chị song sinh của mình, cô đã hỏi, “Chị đã mua cho Mark loại nào?”

“Anh ta bảo chị mua loại lớn vì anh ta quan tâm đến việc nó sẽ làm tắc nghẽn vòng tuần hoàn máu của anh ta.”

Lông mày Bo nhướn lên. “Loại lớn? Thật đáng sợ.”

Chelsea đẩy xe đẩy xuống phía xa hơn về phía quầy nông phẩm. “Em đã thấy rồi à?”

“Không trực tiếp.” Bo lắc đầu. “Chỉ trong các bộ phim khêu dâm mà David thường hay xem,” cô ấy nói, đề cập người bạn trai cũ. “Chị có nghĩ anh ta thật sự cần loại lớn hay anh ta chỉ muốn làm cho chị sốc thôi?”

“Chị không biết, và chị không muốn nghĩ về điều đó. Nó khá phiền phức.”

“Đúng vậy,” em gái cô đồng ý. “Chị phải làm việc với anh ta vào ngày mai, và đó là điều cuối cùng chị muốn nghĩ đến khi bước vào nhà anh ta.” Họ di chuyển thêm một vài bước nữa xuống sâu hơn dãy sản phẩm sữa. Bo liếc nhìn vào danh sách những thứ cần mua. “Em biết Mark không phải là người hay thay đổi nhưng việc bắt chị mua bao cao su và các đồ vớ vẫn khác thực sự quá đáng.”

“Chị cũng nghĩ thế, nhưng chị từng phải làm một vài việc tệ hơn nữa cơ.”

Bo đặt tay lên xe đẩy và ngừng lại ở kệ bên quầy bơ. Sự lo lắng hằn nét rõ ràng trên trán cô ấy. “Em gần như e sợ khi hỏi chị, nhưng đó là những việc gì?”

“Ừm, nó giống như việc mang về lại chiếc áo đầm thiết kế gởi bán ở Saks với những vết nhor lớn ở nách luôn khiến chị thấy xấu hổ. Việc đi mua các toa thuốc dành cho các loại bệnh truyền nhiễm qua đường tình dục thật xấu hổ, và việc làm chia rẽ bạn gái hay bạn trai của một ai đó là điều đáng trách.”

“Ôi.” Bo thở dài và với tay lấy một vài loại phô mai tươi.

Em gái cô trông nhẹ nhõm lắm khiến Chelsea phải lên tiếng hỏi, “Em đã nghĩ chị sẽ nói gì tệ lắm sao? Rằng chị đang làm việc cho một tú bà ở Hollywood Hills hay sao?”

“Không.” Họ tiếp tục đi bên dưới ánh sáng huỳnh quang của Safeway. “Em chỉ hy vọng chị không bị buộc phải làm gì không hợp pháp.”

Hôm nay cũng là vấn đề không hợp pháp. Lúc trước cũng là *không hợp pháp*. Cô hầu như biến cuộc sống thường ngày trở thành những vấn đề trái pháp luật. Vượt đèn đỏ. Lái xe quá nhanh. Dùng ganja trong một vài bữa tiệc ở quá khứ. “Em có cần thêm bơ không?” cô hỏi, nhằm thay đổi đề tài trước khi em gái mình có thể hỏi bất cứ câu hỏi chi tiết nào.

Bo lắc đầu, kiểm tra sữa và phô mát tươi trong danh sách. “Jules không quay lại sau giờ ăn trưa.”

“Hmm.” Chelsea cầm một vài hũ sữa chua hương anh đào loại không có chất béo.

“Anh ta đến Spitfire với chị à?”

“Không.” Cô thả sữa chua vào trong xe đẩy. “Em có muốn phô mát dây không? Chúng ta thường thích ăn chúng.”

“Em không còn thích ăn nữa.” Bo đi về phía quầy trứng. “Chị nghĩ gì về Jules?”

“Chị nghĩ anh ấy đã làm hết sức để mình trông đẹp hơn.” Cô cũng lấy một vài hũ sữa chua có vị chanh. “Chẳng có gì sai khi làm điều đó.”

“Ngoại trừ việc anh ta luôn tự mãn.”

Chelsea không nghĩ như thế về Jules. “Nếu em chăm chỉ luyện tập để có một cơ thể khỏe mạnh xinh đẹp, em có quyền khoe khoang về điều đó. Nếu chị luyện tập, chị sẽ khoe khoang. Nhưng chị không luyện tập vì chị ghét những cơn đau.”

“Anh ta cũng thô lỗ nữa.” Bo mở lốc trứng ra để kiểm tra xem có quả nào bị vỡ không.

“Và khó chịu.”

Một bà mẹ và ba đứa con đang bám vào phía ngoài xe đẩy đi ngang qua, và Chelsea nhìn em gái mình. “Chị không nghĩ vậy. Có thể anh ta chỉ ăn nói hơi cay độc thôi.”

Bo nhìn qua chị mình khi cô đóng nắp lồng trứng. “Sao chị nói anh ta là người thích nói lời cay độc?”

“Vì anh ta đã nói điều gì đó về việc tình yêu sẽ chẳng mang lại kết quả gì. Theo suy đoán của chị, anh ta chắc hẳn đã có một vài lần tan vỡ.” Cô ngã người tới trước và tựa cổ tay lên tay cầm xe đẩy. “Nhưng không phải tất cả chúng ta đều như vậy sao?”

“Anh ta đã từng rất béo, và em nghĩ anh ta vẫn xem mình là một cậu bé béo tốt như khi còn ở trường.”

“Em cứ nói đùa. Chị thấy hiện giờ anh ta chẳng béo chút nào cả,” Chelsea nói khi Bo đặt lồng trứng bên cạnh ví tiền của hai chị em. “Giờ anh ta có một cơ thể hoàn hảo và đôi mắt màu xanh lục tuyệt đẹp. Em nên hẹn hò với anh ta.”

“Với Jules?” Bo ho khan.

“Em nên làm thế. Anh ta rất đẹp trai, và cả hai đều có nhiều điểm chung.”

“Chị tính làm gì vào ngày mai?” Em gái cô hỏi nhằm thay đổi chủ đề.

“Chị không chắc.” Chelsea nhận ra điều đó và để cho em gái mình làm thế. “Chị chưa bao giờ làm việc cho người không có một cái list danh sách cần làm dài bằng tay chị và đòi hỏi cái không thể đạt được. Mark đã nói một điều gì đó như là muốn rời khỏi Medina. Vì thế có thể ngày mai chị sẽ bắt đầu tìm kiếm một vài bất động sản cho anh ta. Dù sao thì căn nhà hiện tại quá lớn với một người.”

“Hầu hết các vận động viên quanh đây đều sống ở khu thương mại hay ở Mercer, hoặc ở đồi Newport. Đó là lý do cho việc nơi đó được gọi Jock Rock.”

Chelsea ghi nhớ về việc kiểm tra danh sách các bất động sản ở các khu vực đó. “Chúng ta sẽ xem phim gì vào tối nay?”

“Phim về những người ngoài hành tinh thế nào?” Bo gợi ý và lấy một túi thịt băm viên.

Chelsea lấy một túi thịt gà. “Một phim gì đó không hoành tráng, như *Independence Day*? Có thể hơi lớn một chút như *Men In Black*? Hoặc toàn các nhân vật quan trọng trong *Critters*?”

“Nặng nề như *Mars Attacks*!”

“Chọn hay đấy. Một ít hài kịch kết hợp với sự châm biếm chính trị, tất cả được trộn lẫn lại trong một bộ phim điện ảnh nhái hạng B. Chúng ta sẽ thích Tim Burton cho mà xem.”

“Chị sẽ không trích dẫn các lời hội thoại trong suốt bộ phim chứ?” Bo thở dài. “Em chỉ muốn giết chị mỗi khi chị làm thế.”

Chelsea lấy một phần chân và đùi gà. Ở L.A, cô và các bạn mình đã kể lể các dòng hội thoại trong suốt cả bộ phim. Việc đó là một trong số các thú vui. Ít nhất là chỉ với họ. “Ý em là ‘Này những người lùn, sao chúng ta lại không thể hòa thuận với nhau?’.”

Mặc dầu không dễ dàng gì nhưng Chelsea đã kiểm soát được mình trong suốt bộ phim *Mars Attacks!*, và đã không kể ra các đoạn hội thoại. Sau đó, cô lấy laptop và leo lên giường. Cô đặt máy tính phía trước đầu gối khoanh tròn và mở máy. Bức hình của Christian Bale, một anh chàng ăn mặc bánh bao trong phim *3.10 to Yuna*, xuất hiện trên màn hình nền. Cô chưa bao giờ gặp Christian Bale nhưng cô ngưỡng mộ bất cứ diễn viên nào đóng vai chúa Jesus trong phim này và Batman trong phim tiếp theo, trong cả hai phim đều là người thực thi công lý. Chắc chắn, anh ta cũng có một ít rắc rối gây ra tức giận. Cũng như Russell Crowe vậy, nhưng điều đó không làm cho cả hai người họ trở thành những diễn viên tồi. Mặc dầu cô phải thừa nhận rằng nếu Christian không học cách tự kiểm soát chính mình như Russell, cô sẽ phải kiếm một người nào khác để yêu từ xa.

Cô cắm card Verizon và vào mạng Internet. Cô cố ý không bấm vào các trang làm dấu của mình. Cô không muốn biết bất cứ điều gì về các chuyện ngồi lê đôi mách ở Hollywood hay đọc bất cứ những gì mà nhà sản xuất tìm kiếm cho các vai diễn trong một bộ phim nào đó. Khi cô quay lại L.A, cô sẽ liên lạc với văn phòng đại diện, báo với họ rằng cô đã quay lại và gửi hồ sơ năng lực của mình một lần nữa.

Mọi người trong gia đình đều nghĩ rằng cô bị lóa mắt. Có thể nhưng cô dựa chắc vào thực tế. Cô biết rằng ở Hollywood, có được một vai diễn sau độ tuổi 30 là điều dễ dàng như tìm kiếm một người đàn ông. Nhưng điều đó không có nghĩa là lựa chọn duy nhất của cô là trượt chân vào đôi Crocs, mua một con mèo, và từ bỏ.

Trong khi tìm kiếm các bất động sản ở khu vực Seattle và lưu lại các trang có nhà và căn hộ mà cô nghĩ Mark có thể thích, cô nghĩ về cuộc sống của mình ở L.A. Phần nào của cuộc sống đó đã từng rất thú vị và cực kỳ vui vẻ, và cô cũng nhớ việc bù khú với các bạn của mình. Nhưng cuộc sống đó cũng có cả phần tối của nó nữa. Những câu chuyện kinh dị về tình dục và ma túy quá nhiều để có thể đếm được. Các diễn viên đến từ các thành phố nhỏ, mơ ước có được một cái gì đó lớn lao, nhưng rốt cuộc chỉ bị lợi dụng và bị vứt bỏ như rác rưởi. Sự tuyệt vọng khi chờ đợi các cuộc gọi casting thật sự kinh tởm, và cô đã không thể bỏ lỡ việc tranh giành cho từng vai diễn nhỏ và các vai phụ. Cô không bỏ lỡ việc đứng nơi dựng cảnh trong mười tiếng đồng hồ, ăn mặc như một cô gái điếm với bộ ngực lồ lộ ra trong một bộ phim xưa. Cô thích đóng thể loại phim kinh dị. Cô thích được tham gia vào một vai diễn và trở thành một người khác chỉ trong một vài giờ. Điều đó thật vui là thú vị. Cô mong chờ được quay trở lại L.A và có được cơ hội dành các vai diễn ghi điểm chứ không phải là các vai lẻ loi.

Tuy nhiên, điều cần thiết đầu tiên là cô phải mắc kẹt với anh chàng cầu thủ khúc côn cầu trên băng hay cầu gắt này trong ba tháng.

Cô bấm vào một vài trang web khác và tìm thấy một vài lựa chọn khá hứa hẹn. Cô lưu lại các trang đó, sau đó thử tìm Mark trên google. Một bên mày cô nhướn lên vì ngạc nhiên khi nhìn vào hơn 1 triệu kết quả và hàng chục trang web người hâm mộ gọi anh là "Sát thủ".

"Geez." Anh ta đâu giống Brad Pitt cơ chứ.

Trên trang web chính thức của anh ta, cô xem những đoạn phim ngắn quay lại những lúc anh ta ghi bàn, trượt trên mặt băng với gậy khúc côn cầu vung cao trên đầu, hay thả găng tay và đấm đối thủ. Trong các cuộc phỏng vấn, anh ta cười, nói đùa và nói nhiều về việc chiến thắng ở giải Stanley Cup có ý nghĩa với anh ta và cả đội Chinooks nhiều như thế nào. Mỗi một trang có đầy các bức ảnh khác nhau về anh, tất cả đều trông mạnh mẽ và đầy mồ hôi khi anh

đánh quả cầu. Các bức ảnh đủ các loại từ các bức ảnh với vết máu trên mặt đến hình ảnh sạch sẽ bảnh bao và nụ cười tươi tắn trên môi.

Cô bấm vào một đường link và xem một quảng cáo mà anh ta đóng cho Gatorade. Trong đó anh chẳng mặc gì ngoài chiếc quần chơi hockey được mặc trễ bên dưới hông. Trên màn hình laptop, anh ta đang từ từ ngẩng đầu ra sau, đưa chai nước màu xanh lá cây lên môi, và uống cạn loại thức uống thể thao đó. Với sự hỗ trợ của ánh sáng xanh của đèn neon, từng giọt, từng giọt nước chảy ra từ khoe môi, chảy xuống hàm và một bên cổ anh. Một lớp lông đen bao phủ toàn bộ phần ngực lớn, và Bo đã đúng. Người đàn ông này có đến tám múi. Nhưng những gì mà em gái cô không nhắc đến là phần lông bụng chảy dài từ giữa vùng bụng phẳng lì và bao quanh rốn trước khi ẩn sâu bên dưới chiếc quần sooc đó. Ôi bé yêu. Chelsea từng làm việc ở Hollywood và từng nhìn thấy nhiều cơ thể lực lưỡng của đàn ông. Cơ thể của Mark là trong những cơ thể gây cho cô ấn tượng mà cô nhìn thấy ngoài cuộc thi cơ thể ở Vinice Beach.

Cô đọc các điểm ghi bàn trung bình, không phải cô hiểu hết những gì được kể ra, nhưng ngay cả Wikipedia cũng nói rằng nó thật ấn tượng, vì thế cô cũng cho như thế. Cô tìm thấy một trang web của người hâm mộ có một bức ảnh anh đang lướt đi trên sân băng, và cô bấm vào một đường dẫn với tiêu đề “Những câu trích dẫn của Bressler”

Cô lướt qua một vài trích dẫn về việc chơi môn khúc côn cầu trên băng trước khi ngừng lại ở câu “Tôi không vui mừng việc đứng vị trí thứ 2.” Cô không biết anh đủ rõ nhưng cô có thể tưởng tượng được việc anh ta nói như thế. Khi được hỏi cảm giác của anh như thế nào khi đội trưởng của Chinooks, anh ta đã trả lời, “Tôi chỉ là một trong số các thành viên. Trên xe buýt hay máy bay, tôi chỉ việc ngồi ở phía sau, chơi bài và cố để lấy được tiền của các thành viên còn lại.” Câu nói khiến cô ngạc nhiên nhất là “Khi tôi còn bé, tôi biết mình muốn chơi ở giải khúc côn cầu trên băng chuyên nghiệp. Cha tôi đã làm việc rất cực nhọc để có thể mua cho tôi đôi giày trượt, và bà nội luôn nói với tôi rằng tôi có thể trở thành bất cứ mẫu người nào tôi muốn.” Hầu hết mọi người đều cảm ơn cha mẹ, nhưng tại sao lại là *bà nội*? Điều đó thật khác biệt và không ngờ. Một nụ cười làm cong một bên khoe môi cô. Việc đề cập đến cha và bà nội làm anh ta giống người hơn. Sự thật, trong tất cả các bức ảnh và video anh xuất hiện giống người hơn là anh chàng cô hiện đang tiếp xúc. Anh hiện giờ có điều gì đó thật khác. Một điều gì đó khác biệt, không phải là cách anh ta đi và sử dụng bàn tay phải. Một điều gì đó thật u ám. Khó chịu.

Ở một trang web khác, người chủ trang web đã đăng lên ba bức ảnh khác nhau về chiếc Hummer hư hỏng nặng của Mark. Lần này cả hai bên lông mày của Chelsea đều nhướn lên vì ngạc nhiên khi nhìn thấy tình trạng hư hại của chiếc xe. Người đàn ông này đúng thật là may mắn vì còn sống. Bức ảnh thứ tư là hình ảnh anh được đẩy ra khỏi bệnh viện trên chiếc xe lăn xuất hiện ở trang thứ 2 của trang web. Bức ảnh có phần hơi mờ nhưng không thể nào nhầm lẫn được về đôi mắt đen nhánh đang trừng trừng từ khuôn mặt anh.

Đây rồi!

Đây chính là anh. Đây chính là anh chàng mà cô đang làm việc. một anh chàng u ám, khó chịu và buồn rầu.

Cô biết rằng chấn thương ở đầu có thể làm thay đổi tính cách của một con người. Cô tự hỏi liệu nó có thay đổi tính cách của anh ta không. Nếu việc đó xảy ra, cô tự hỏi đến bao giờ anh ta mới có lại được nụ cười rạng rỡ và những mảnh đời vui nhộn đó. Cô chỉ lảng vảng ở đây trong ba tháng cho đến khi cô có được mười ngàn đô đó thôi.

Trên trang web chính thức của Chinooks, tập đoàn có tạo ra một phần lưu bút cho người

hâm mộ, những người muốn để lại những lời chúc tốt đẹp cho sự phục hồi của Mark. Có hơn bảy ngàn người hâm mộ đã đăng ký viết những lời chúc sức khỏe với anh ta. Một vài lời nhắn thật dễ thương, và cô tự hỏi liệu Mark có biết đến việc có quá nhiều người đã dành thời gian viết cho anh ta không. Cô muốn biết liệu anh ta có quan tâm đến việc đó không.

Trước khi cô đóng laptop và tắt đèn để đi ngủ, cô tìm kiếm trên Google các địa điểm phẫu thuật thẩm mỹ ở khu vực Seattle. Cô chú ý đến nơi họ đã theo học và số năm hành nghề. Nhưng phần lớn cô thường nhìn vào các bức ảnh trước và sau của những lần thu nhỏ ngực. Cô không phải là một người hay ganh tị, nhưng sự đổ kị đâm mạnh vào tâm hồn khi cô nghiên cứu các bức ảnh. Vì nhiều lý do khác nhau, cô cực kỳ muốn thu nhỏ bộ ngực cỡ D lớn của cô xuống cỡ C. Cô muốn được chạy nhảy mà không gặp bất cứ sự đau đớn nào. Không phải cô sẽ làm thế, nhưng thật tốt khi có được quyền lựa chọn. Cô muốn được mọi người công nhận một cách nghiêm túc như một người phụ nữ có kích thước trung bình. ở Hollywood, cô chỉ được thuê để làm căng trang phục, chứ không phải vì khả năng diễn xuất. Và ở L.A, mọi người đều tự cho rằng cô đã nâng ngực, điều đó cũng luôn khiến cô tức điên.

Cô muốn quan hệ mà không cần bộ ngực nặng nề cứ nảy lên nảy xuống. Như cô hiện giờ, cô chỉ thích việc được làm tình khi mặc áo ngực. Cô cảm thấy thế thật tiện lợi, nhưng không phải tất cả đàn ông mà cô quan hệ đều thích điều đó.

Ngực cô đã có cỡ lớn khi cô lên lớp mười. Điều đó khiến cô thấy tủi nhục và đau đớn, nhưng chắc chắn đó là lý do Bo có một khoảng thời gian khó khăn trong việc tìm kiếm người đàn ông và những người phụ nữ nhìn hai chị em cô và cho rằng cả hai là những người phụ nữ cuồng dâm. Điều đó đến giờ vẫn gây trở ngại cho cô. Cô không hiểu được việc có một cặp ngực lớn có liên quan gì tới sự chung chạ tình dục bừa bãi cơ chứ. Sự thật là vì kích thước của bộ ngực nên cô lo lắng rất nhiều về tình dục so với những người phụ nữ khác mà cô biết.

Một trong những lý do lớn nhất mà cô muốn thu nhỏ ngực lại là cô muốn mọi người nhìn vào mắt cô khi nói chuyện, chứ không phải nhìn chằm chằm vào ngực cô. Cô thích, chỉ một lần thôi cũng được, gặp được một người đàn ông không liếc nhìn ngực cô. Một người đàn ông như Mark Bressler.

Cô nhắc nhó. Mark Bressler có thể không liếc nhìn ngực cô, nhưng anh ta là một thằng khốn trong nhiều tình huống khác nhau. Nhiều như cách anh ta trực tiếp công kích cô. Như sỉ nhục áo quần, sự thông minh và cả kỹ năng lái xe của cô.

“Này.” Bo ló đầu vào phòng, và Chelsea tắt máy tính vì Bo không nên thấy các hình ảnh trước và sau khi thu nhỏ ngực trên màn hình. “Jules vừa gọi và muốn hỏi chị liệu Mark có tham gia chơi trong giải golf của những người nổi tiếng của Chinooks trong một vài tuần tới không. Trước đây anh ta luôn tham gia.”

“Sao Jules không đi hỏi anh ta?”

“Vì Mark không trả lời điện thoại của anh ta.” Bo mỉm cười. “Nhưng giờ anh ta đã có chị.”

“Ừm. May mắn làm sao”

“Tối qua tôi có ghé qua một trang web mà Chinooks tạo riêng cho anh sau tai nạn. Nơi những người hâm mộ anh có thể vào và gửi cho anh các tin nhắn đặc biệt. Điều đó thật tuyệt.”

Mark ngồi ở bàn làm việc và đang nhìn bao quát các bất động sản mà cô trợ lý đã mở ra trên máy tính. Anh chỉ làm theo kế hoạch của cô vì anh thực sự muốn chuyển đi. Thời gian ở lại ngôi nhà này sau tai nạn của anh tính đến nay còn nhiều hơn so với năm năm qua. Hay ít nhất

nó có vẻ như thế. Ngôi nhà là vật gợi nhớ thường xuyên về quá khứ của anh và những bức tường dường như đang nhốt chặt anh trong đó.

Anh dùng tay trái cào cào lớp râu lởm chởm trên cằm khi nghiêng người về phía trước để nhìn rõ hơn khung cảnh vuông vức của một căn nhà trên màn hình máy tính. Anh đã tắm khi sớm, mặc chiếc áo phông và chiếc quần chạy bộ thường ngày, nhưng không buồn cạo râu vì anh không có ý định rời nhà trong hôm nay.

“Anh có biết về trang web đó không?”

Anh lắc đầu khi di chuyển chuột. Việc này thật khó với thanh nẹp cồng kềnh trên tay phải. Có thể một người nào đó đã nói cho anh nghe về trang web đó. Anh không thể nhớ lại. Có phải do thuốc hay cú đánh vào đầu đã làm cho ký ức trong 6 tháng qua của anh trở nên không hoàn hảo không. “Như một trang tưởng niệm sao?”

“Không. Đó là nơi mà họ có thể gửi cho anh những lời chúc cho sự phục hồi của anh. Hơn bảy ngàn người hâm mộ môn khúc côn cầu trên băng đã viết thư và lời nhắn cho anh.”

Chỉ bảy ngàn thôi sao? Mark ngược nhìn lên từ màn hình máy tính trên bàn làm việc. Anh nhìn phía trên bộ ngực lớn được bao bọc trong lớp diêm xếp nếp màu sáng chói, qua cổ đến đôi đôi mắt xanh của cô. Hôm nay, cô mặc một chiếc váy ngắn màu sắc quái gở, có thể là từ “Pucci”, và mang đôi giày sandal đế xuồng tạo nên âm thanh khắp sàn nhà khi cô bước đi. Vì cô, áo quần cô phải dụi màu đi.

“Anh sẽ trả lời chúng chứ?”

Không phải là anh không cảm kích với những người hâm mộ, anh thực sự cảm kích. Nhưng việc viết một danh sách mua tạp phẩm ngăn ngăn thôi cũng khiến anh chán ghét, chứ đừng nói đến việc viết trả lại bảy ngàn email. “Không.”

“Anh có thể gửi một thư cảm ơn chung cho tất cả. Tôi thực sự nghĩ đó là một điều lịch sự nên làm.”

“Điều tốt là tôi không quan tâm cô nghĩ gì.”

Cô thở ra và tròn mắt nhìn anh. “Tôi cũng được hỏi liệu anh có dự tính tham gia chơi trong giải golf của những người nổi tiếng của Chinooks mùa hè này không?”

Cô như một con ruồi bay vo vo quanh đầu anh làm anh cực kỳ khó chịu. Quá tệ là anh không thể đập cho cô một phát. Anh thấy mình bị xúi giục với ý nghĩ đột nhiên hiện ra trong một phút rằng chỉ cần một cú đập mạnh vào mông, có thể làm cô thấy bị xúc phạm và bỏ đi. Giờ chỉ mới hơn mười giờ trưa và anh cực kỳ mệt mỏi. Chuyên gia vật lý trị liệu của anh, Cyrus, đã tạt qua từ sáng sớm và họ đã luyện tập chăm chỉ trong một tiếng ở phòng tập trên lầu. Nhưng điều đó lại không làm anh mệt nhọc. Anh đã không ngủ đủ giấc đêm trước vì không uống thuốc ngủ. Phần nào vì anh muốn biết liệu còn cần nó không và phần nào vì anh không muốn bất cứ giấc mơ quái đản có cô trợ lý xuất hiện.

Cô nghiêng đầu sang một bên, phần đuôi tóc màu hồng pha đỏ tươi chạm nhẹ vào một bên cổ mềm mại. “Anh nghe tôi nói gì không, ông Bressler.”

“Thật không may là có.” Anh quay lại màn hình và nhìn vào bất động sản ở Newport Hills. Nó nằm trên nước và anh không thích lắm. Việc sống gần nước sẽ xuất hiện rất nhiều rệp. “Tôi sẽ không chơi trong năm nay.”

“Tại sao? Anh luôn chơi trước đây mà.”

“Tôi không thể chơi với một tay.” Điều đó không nhất thiết là sự thật. nếu anh muốn chơi, anh có thể chơi bằng cách dùng răng giữ lấy gậy.

“Tôi có thể giúp.”

Anh gần như bật cười, và bấm vào bất động sản tiếp theo mà cô ta nghĩ anh có thể thích. “Ừm, bằng cách nào?” Đứng phía trước và giữ gậy bằng tay phải trong khi anh giữ nó bằng tay trái sao? Anh nghĩ về phần lưng của cô tựa vào ngực anh, mũi anh vùi vào tóc cô, và tay anh trên tay cô trên chiếc gậy đánh golf chín iron. Bộ não anh trượt dốc không phanh, và một sức nặng kỳ quặc đang đè ép lên dạ dày anh.

“Tôi có thể tìm những câu lạc bộ dành cho người đặc biệt.”

Sức nặng quá bất ngờ đó khiến anh khó chịu. Chắc là do anh đã nhận ra nó. Anh đã không dám nhận bất cứ điều gì như thế trong một thời gian dài, nhưng anh không biết sức hút nặng nề đó là gì. “Một câu lạc bộ dành cho những người khiếm khuyết sao? Không cần đâu, cảm ơn.” Điều cuối cùng anh muốn là cảm nhận bất cứ điều gì đối với cô trợ lý. Không phải anh phản đối việc có cảm giác đối với phụ nữ một lần nữa, chỉ là không phải với người phụ nữ này.

Cô nghiêng người về phía trước và chỉ vào một căn hộ trên màn hình, và anh buộc phải nhìn vào bàn tay bé nhỏ với làn da mịn màng. Cô cắt ngắn các đầu ngón tay, và không sơn bất cứ màu gì lên đó. Thường thì anh rất thích màu sắc. Anh đưa mắt lướt nhìn tĩnh mạch xanh mỏng manh ở cổ tay cô. Cô đứng quá gần đến nỗi nếu muốn, anh có thể chạm môi mình vào khuỷu tay trần của cô và anh như đang được bao bọc bằng mùi hương nước hoa của cô. Nó có mùi của hoa và quả, giống cô vậy.

“Tầm nhìn từ các cửa sổ này thật ngoạn mục,” cô nói và tựa người vào sát hơn. Mái tóc cô rơi ra phía trước và bộ ngực mềm mại chạm nhẹ vào phía sau vai anh. Sức nặng ở dạ dày anh trượt xuống thêm một vài phân nữa và nếu anh không biết rõ chính mình, anh sẽ nghĩ mình đang hứng tình. “Tôi không muốn sống ở khu thương mại. Ở đó quá ồn.”

“Anh sẽ ở trên cao và sẽ không nghe thấy gì đâu.”

“Tôi đã không uống bất cứ loại thuốc ngủ nào. Tôi sẽ nghe thấy,” anh nói, và Chelsea click vào một ngôi nhà ở khu vực Queen Anne. Có thể cảm giác trong dạ dày anh liên quan đến việc uống thuốc của anh chăng.

Cô cười khúc khích kể bên tai anh. Âm thanh dịu dàng, nghe rõ cả hơi thở mơn trớn thái dương anh. “Cao trong ý tôi là về độ cao cơ.”

Anh gần như mỉm cười. Cho thấy tinh thần mấy ngày gần đây của anh hình như đang có vấn đề.

Cô nghiêng tới trước thêm một chút, áp cả người mình lên trên anh. “Căn nhà này gần một ngàn hai mét vuông. Nó có tầm nhìn tốt ra vịnh và chỉ có một tầng thôi. Tôi nghĩ nó có thể phù hợp với anh.”

Anh tự hỏi liệu việc cô đang làm có phải là cố ý hay không. Phụ nữ đã từng áp sát và cọ vào người anh kể từ ngày anh mới vào nghề. Việc đó cho anh biết họ muốn được làm tình với anh. Nhưng anh thật sự không nghĩ cô trợ lý nhỏ bé đang cọ người vào người anh vì cô ta muốn anh đẩy cô ta xuống bàn làm việc và làm tình với cô ngay tại đó.

Hay cô ta cũng nghĩ thế nhỉ?

“Bếp hoàn toàn được nâng cấp và đổi mới. Anh nghĩ sao?”

Anh nghĩ sao ư? Anh nghĩ về hình ảnh cô đang ngồi trên bàn trước mặt anh, hai tay anh đang đẩy váy cô lên cao. Vì cũng nhiều như việc yêu thích một cặp ngực đẹp, suy cho cùng Mark là một người đàn ông say mê những cặp chân đẹp. Phần đùi bên trong mịn màng của người phụ nữ là một trong những điều yêu thích của Mark. Anh yêu thích việc lướt lòng bàn tay

mình len xuống làn da mềm mại ấm áp đó, rồi sau đó nó càng mềm mại và ấm áp hơn khi tay anh di chuyển càng ngày càng lên cao.

“Anh nghĩ sao?”

Sức nặng từ từ tiến xuống sâu hơn ngay bên dưới rốn và ngừng lại trước khi tiến xuống sâu hơn.

“Tôi không nấu ăn.” sáu tháng trước, anh chắc mình sẽ có thể bắn ra ngay.

“Anh không cần phải nấu.”

Sức nặng nóng ấm đó là điều mà anh cảm nhận được một thời gian dài trước đây và là điều cuối cùng mà anh muốn cảm nhận với người phụ nữ đang áp sát vào người anh. “Nói lại cho tôi nghe. Tại sao tôi phải tìm kiếm một ngôi nhà mới.”

“Vì anh muốn rời khỏi đây.”

Anh đặt tay trái lên bàn và đứng dậy, giữ thăng bằng phần lớn sức nặng của mình lên phần bên phải. Anh không cần cô can thiệp vào việc làm cũng như cố điều khiển cuộc đời anh. “Tôi chưa bao giờ nói như thế.”

Cô buộc phải bước lùi lại. “Anh đã nhắc đến điều đó.”

Anh quay lại và tựa lưng vào bàn. “Nếu tôi nói rằng tôi chưa làm tình với ai trong sáu tháng, liệu cô có sắp xếp người làm chuyện đó với tôi không?”

Cô nhú mày lại. “Anh đã không làm tình với ai trong ngày hôm qua sao?”

Chúa ơi, liệu cô ta có bao giờ cư xử như một người phụ nữ bình thường không?

“Anh đã không ngủ với Donda sao?”

Cô phóng viên tờ *Sports Illustrated* sao? “Không.” Anh chưa bao giờ quan hệ với một phóng viên, vì với khả năng mỏng manh, cô ta có thể viết về điều đó.

“Hay với bất cứ người nào khác?”

Sao cô ta lại nghĩ ra được những điều như thế? “Đó không phải là việc của cô.”

Cô nheo nheo đôi mắt xanh của mình lại. “Đó là việc của tôi, vì anh bảo tôi mua bao cao su, KY và cả chiếc vòng rung cỡ lớn đó nữa. Chúa ơi, việc đó thật xấu hổ và cực kỳ ghê tởm. Và tôi làm việc đó chẳng để làm gì sao?”

Anh khoanh tay ngang ngực. “Tôi đang nghĩ về việc làm tình.” Cô ta trông giận dữ. Tốt. Một người phụ nữ huênh hoang. Cô ta cần phải lùi lại, và cô ta thực sự cần phải ngừng lại việc cọ vào anh trước khi anh thực sự cương cứng. Hay tệ hơn, tệ hơn rất nhiều, trước khi cô ta chú ý đến việc anh không thể làm cho nó thẳng lên. “Nhưng nghĩ về việc quan hệ và mua bao cao su không có nghĩa là tôi muốn làm điều đó với cô. Vì thế cô có thể ngừng cọ người cô vào người tôi. Tôi không tuyệt vọng đến mức đó đâu.”

Đôi mắt xanh của cô mở lớn. “Cái gì?”

“Cô không phải mẫu phụ nữ tôi thích. Tôi không phải là mẫu người đàn ông thích cặp ngực lớn của cô, và việc cọ quẹt nó vào người tôi chẳng làm thẳng bé của tôi phần khởi đâu.”

“Tôi không làm điều đó.”

“Cô có.” Anh chỉ ngón tay giữa không thể cử động của mình vào viền xếp nếp trên áo cô. “Tôi không muốn làm tình với cô. Thế nên đừng tấn công tôi.”

Cô há hốc miệng. “ ‘Thế nên đừng tấn công tôi.’ Cái gì cơ chứ? Anh đã cố xúc phạm tôi kể từ ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau.”

Anh thả tay mình lên mặt bàn làm việc kế bên hông phải anh. Điều đó đúng như vậy.

“Giờ anh lại đang cố làm cho nó nghiêm trọng thêm à?”

Không. Anh không làm thế. Nếu anh làm thế, anh sẽ nói, “Nào, đừng có điên tiết, đau khổ và tổn thương như thế. Tôi chắc một vài người đàn ông cảm thấy cô quyến rũ. Tôi không phải là một trong số họ. Nói thật, tôi không thể bắt dậy với một người phụ nữ có tài ăn nói, có cặp ngực lớn và mái tóc kì dị. Việc đó là không thể được.”

Cô nhấp nháy mắt. Anh đã làm cô sốc, và anh hơi hy vọng cô ta sẽ đắm sầm đi ra khỏi nhà anh. “Thật nhẹ cả người.” Một nụ cười xuất hiện ở khóe đôi môi căng mọng của cô. “Tôi đã nghỉ việc, hay bị đuổi việc, từ rất nhiều công việc khác nhau vì đã từ chối không ngủ cùng ông chủ mình.” Mũi cô chun lại như thể cô nghĩ được điều gì đó xấu xa. “Anh không tin được những gì những gã đó muốn tôi làm đâu.”

Thật ra, anh có thể. Đàn ông có thể dễ dàng đoán được.

“Điều đó thật kinh dị. Gã cuối cùng tôi làm việc cho còn yêu cầu một lần khẩu giao nữa chứ.”

Và trong khi đàn ông và một vài người phụ nữ có thể dễ dàng đoán được, cô ta thì không. Cô ta không phản ứng như anh mong đợi vì cô ta không phải là một phụ nữ bình thường. Cô ta có một mái tóc vàng và hồng đỏ và ăn mặc như một bức tranh tương phản.

Cô vừa cười vừa lắc đầu. “Thật nhẹ nhõm khi biết rằng tôi sẽ không phải lo lắng điều đó từ anh.”

Với một người đàn ông chưa bao giờ gặp khó khăn trong việc đưa một người phụ nữ lên giường, nụ cười của cô làm anh phát cáu hơn bình thường. Điều đó nói lên nhiều điều. “Từ từ nào. Cô không đến nỗi xấu xí. Tôi đã không nói bất cứ điều gì về việc một lần khẩu giao là không thể được.”

Cô khoanh tay dưới ngực, cánh tay cô như biến mất bên dưới diềm xếp nếp màu vàng. “Ồ, có đấy.” Sự thật, anh chưa bao giờ nhìn thấy một sự thanh thản như thế trên mặt của một người phụ nữ. Nó làm nụ cười của cô trông tươi hơn và làm đôi mắt cô sáng bừng như thể cô vừa trúng số 3 bang vậy. “Và vì chúng ta đang trở nên thành thật, tôi phải nói điều này với ông, ông Bressler, rằng tôi thấy ông cũng quyến rũ không kém đâu.” Cô đưa một tay khỏi mớ diềm xếp nếp đó trước khi nhét chúng vào lại bên trong.

“Tạ ơn chúa.” Anh nói với một cái cau mày như thể một cơn đau âm ỉ xuất hiện phía sau mắt anh. Cuộc hội thoại này sẽ không dẫn đến việc mà anh muốn. Cô ta phải điên tiết và anh cho rằng mình sẽ cười lớn khi nhìn cô ta đi ra khỏi cửa nhà anh.

Chương 7

Chelsea nhìn vào người đàn ông cao lớn, kiêu ngạo đang đứng trước mặt cô. Nhìn vào cánh tay mạnh mẽ và bờ ngực rộng. Nhìn và vẻ mặt cau có và ánh nhìn gay gắt. Anh chàng chẳng thích gì ngoài vị thuốc anh ta hay dùng. “Thật là, anh không biết tôi an tâm thế nào đâu khi biết được tôi sẽ *không bao giờ* bị buộc phải ngủ cùng anh.”

“Ừ, tôi nghĩ tôi đã biết được. Cô đã nói điều đó đến ba lần rồi.”

“Tôi quá vui mừng khi chúng ta nói rõ chuyện đó ra.” Cô không đến nỗi xấu xí. Ít nhất là cô sẽ không xấu. Sự thật, cô cho rằng mình xinh đẹp hơn là quyến rũ. Anh ta chỉ là một tay vận động viên diễn hình khốn kiếp, người luôn nghĩ mình quá đặc biệt nên chỉ hẹn hò với các siêu mẫu. “Và trong tương lai, nếu tôi nghiêng người về phía trước để chỉ cho anh điều gì đó, tôi vô tình chạm phải anh. Đó không phải là tôi cố ý.” Và vì cô thực sự muốn giữ công việc của mình, cô nói thêm, “Mặc dù tôi chắc rằng có rất nhiều người phụ nữ sẵn sàng chết để được chạm vào anh.”

Cặp lông mày anh ngày càng hạ thấp hơn phía trên đôi mắt đen và kết hợp với bóng đen của bộ râu, anh ta trông thật đáng sợ. “Chỉ cần không phải là cô.”

Nhưng Chelsea đã từng đối mặt với nhiều thứ còn đáng sợ hơn nhiều so với một cầu thủ khúc côn cầu trên băng luôn ủ rũ. Với cân nặng và kích thước và sự giận dữ, anh ta đã không dọa dẫm được cô. “Không, trừ tôi ra.” Giờ là thời điểm thay đổi chủ đề trước khi anh ta phát cáu và đuổi việc cô. Hay tệ hơn, anh ta sẽ bắt cô làm những việc xấu hổ và vớ vẩn như đi mua bao cao su. “Tôi nghĩ sự có mặt của anh hôm đó là quan trọng. Thứ nhất, vì đó là chương trình từ thiện và giới báo chí sẽ chú ý nhiều hơn đến nó nếu anh ở đó. Thứ hai, vì những người hâm mộ muốn thấy mặt anh.”

“Chúng ta quay lại vấn đề đó sao?” Anh nhắm mắt lại và lẩm bẩm. “Chúa ơi, cô như một con bét làm tổ trong đầu tôi vậy. Tôi đã nói với cô là tôi không thể chơi cơ mà.”

Anh ta đã bảo cô là pit bull, giờ còn bảo là con bét nữa. Phải căng bực anh ta. “Điểm số của anh không phải là vấn đề.”

“Điểm số luôn là vấn đề đối với tôi.” Anh vớ tay lấy cây batoong và đứng thẳng người lên. “Tôi không muốn chơi bất cứ môn thể thao nào mà tôi không thể giành chiến thắng.”

“Anh không thích vị trí thứ hai sao?”

“Đúng vậy.”

“Sự kiện này được tổ chức nhằm mục đích từ thiện. Mục đích chơi trong bất cứ trận đấu nào dành cho việc từ thiện không phải là việc liệu anh giành chiến thắng ở vị trí thứ nhất, thứ hai hay thứ ba. Đó chính là sự tham gia của anh.” Anh tính mở miệng phản đối, nhưng cô đã đưa một tay lên. “Anh hãy nghĩ lại về việc đó. Tôi có thêm một tuần nữa trước khi cho họ câu trả lời.”

Anh đi vượt qua cô. “Ngừng việc can thiệp vào cuộc sống của tôi đi.”

“Tôi chỉ đang cố giúp anh mà thôi.” Cô đi theo anh. “Tôi thực sự thấy mình như một kẻ vô dụng rồi nghề ở đây. Tôi không biết anh cần gì.”

Anh đột nhiên ngừng lại khiến cô gần như đâm sầm vào phía sau tấm lưng và chiếc quần tập nylon đen.

“Anh là người duy nhất tôi từng làm việc mà chẳng có một danh sách những việc không thể dành cho tôi. Anh chẳng có danh sách nào cả. Nói cho tôi, anh cần tôi làm những gì cho anh.”

Anh thẳng lưng lên. “Tôi không cần cô làm bất cứ điều gì cho tôi.”

Cô chuyển ra phía trước và nhìn vào mặt anh. Ánh sáng từ phía trước ngôi nhà chiếu ngang mũi và phía trên ngực anh. “Chinooks đang trả khá nhiều tiền để tôi làm trợ lý cho anh.”

“Tôi không cần biết họ trả cho cô bao nhiêu, tôi sẽ trả gấp đôi nếu cô nghỉ việc.”

Vì một lý do nào đó, cô nghi ngờ việc mình nhận được hai mươi ngàn đô la từ anh. “Việc

đó không phải vì tiền,” cô nói dối. “Tôi có được sự thỏa mãn trong công việc. Anh cần tôi và...”
“Tôi không cần cô.”

“... và,” cô tiếp tục như thể anh ta không cắt ngang lời cô nói, “nếu anh không nói cho tôi biết tôi có thể giúp được gì cho anh, tôi sẽ tự theo quyết định của chính mình.”

“Được rồi. Cô có thể viết trả lời lại cho bảy ngàn lá thư mà người hâm mộ đã gửi tới cho tôi, theo như cô quan tâm.”

Không phải là cô chưa từng trả lời thư hâm mộ của người nào đó trước đây. “Anh muốn bức email đó viết gì?”

“Viết chung 1 email thì quá lạnh lùng.” Anh tiếp tục đi quanh qua cầu thang và tiến về phía hành lang tối tăm. “Tôi nghĩ cô cần trả lời riêng cho mỗi email.”

Cô gọi với theo sau, đôi giày hiệu Kate Spade của cô đột nhiên bị mắc vào lớp đá lót sàn. “Anh vừa nói gì?”

“Viết trả lời riêng cho từng người hâm mộ,” anh lặp lại, giọng anh văng vẳng lại sau bước chân.

Sự kinh hãi đè nặng lên đôi chân cô, và cô buộc mình phải đi theo anh ta. “Tôi nghĩ một email chung kiểu “cảm ơn vì sự quan tâm của bạn” đã thể hiện sự tử tế của anh rồi.”

“Tôi không muốn vậy.” anh đi vào một căn phòng lớn có chiếc tivi lớn nhất mà cô từng thấy, một chiếc đi văng bằng da cỡ bự, một chiếc ghế dài rộng, và ba chiếc bàn chơi poker. Cô ngừng lại ở cửa ra vào.

“Đề cập đến email của họ rất có ý nghĩa đối với tôi thế nào,” anh nói qua vai mình. “Và thêm vào một vài điều về lá thư của chính họ để họ nghĩ rằng tôi đã tự đọc nó.”

“Đồ lừa bịp.” cô thì thầm.

Anh quay lại và nhìn cô từ phía bên kia phòng. “Có phải cô vừa gọi tôi là đồ bịp bợm không?”

Anh ta có thể bị gãy hơn ½ xương trong người, nhưng anh ta không gặp vấn đề trong việc nghe. Cô chỉ về phía bàn poker và trả lời. “Không. Tôi nói, cái đó thật tuyệt. Anh có chơi bài poker nhiều không?”

“Tôi từng.” Anh cầm điều khiển tivi ở bàn cuối lên và chữa về phía màn hình. “Tốt hơn hết cô nên bắt đầu với những email đó.”

Đồ lừa bịp, cô nói không ra tiếng sau lưng anh. Sau đó cô quay lưng lại và đi về phía văn phòng làm việc ở phía trước ngôi nhà. Gót giày bằng gỗ vang lên trên sàn nhà lát đá như hồi chuông báo tử. “bảy ngàn email,” cô rên rỉ. *Mười ngàn đô la*.

Cô kéo chiếc ghế Mark vừa ngồi trước đây không lâu và gọi cho em gái mình. “Chị cần biết người liên lạc để có thể vào được trang lưu bút của Mark trên trang web của Chinooks,” cô giải thích. “Địa chỉ email của những người đăng nhập vào đó bị ẩn đi.” Sau một vài phút giải thích, cô lấy từ ngăn kéo bút và một tập giấy ghi chú. Cô viết tên, số điện thoại và gọi cho giám đốc cấp cao phụ trách trang web. Sau một vài câu hỏi và trả lời, ông ấy khẳng định được cô không phải là một kẻ dở hơi nào đó đang tìm cách vào trang web của Chinooks. Ông gửi cho cô đường dẫn đến panel quản trị mạng, tên tài khoản và mật khẩu cô có thể sử dụng. Chỉ một vài phút cô vào được hệ thống. Dễ như ăn cháo. Giờ đến phần khó khăn đây, trả lời cho tất cả email.

Mười bức thư đầu tiên bày tỏ những lời chúc tốt đẹp nhất của người viết đối với sự hồi phục của Mark. Chúng chứa đầy sự quan tâm, những kỷ niệm và sự tôn sùng anh hùng. Chelsea

bấm vào nút trả lời và viết cung nội dung cho tất cả các lá thư đó:

Cảm ơn về sự quan tâm và việc bạn dành thời gian để viết thư cho tôi. Sự hỗ trợ chu đáo của bạn có ý nghĩa rất nhiều đối với tôi. Tôi đang phục hồi tốt và cảm thấy ngày càng tốt đẹp hơn.

Mark Bressler

Sau 45 phút với công việc căng thẳng đầu óc, cô gặp phải bức email:

Chào Mark,

Em là Lydia Ferrari.

Chelsea mỉm cười. Ferrari. Đúng vậy.

Chúng ta đã gặp nhau ở Lava Lounge một vài tháng trước tai nạn của anh. Em đã mặc chiếc áo đầm thun ngắn màu xanh lá cây và anh đã nói em trông thật giống Heidi Klum.

Chelsea tròn mắt khi cô tiếp tục đọc.

Chúng ta đã có một đêm tuyệt vời tại căn hộ của em ở Redmond. Chúa ơi! Đó là một trong những đêm tuyệt vời nhất trong đời em. Em đã cho anh số điện thoại nhưng anh chưa bao giờ gọi. Cảm giác lúc đầu của em là tổn thương nhưng giờ em rất buồn khi nghe về tai nạn của anh. Em hy vọng anh sớm bình phục.

Lydia

Cô không biết điều gì tệ hơn. Rằng cô Lydia đó ngủ với đàn ông mà cô ta chỉ gặp ở quầy bar hay việc cô ta viết điều đó lên một forum công khai. Theo như tính cách của Mark, cô không ngạc nhiên lắm khi đọc được email này. Chán ghét chứ không ngạc nhiên. Anh ta là một vận động viên cơ mà.

Lydia thân yêu, cô viết.

Xin lỗi vì anh đã quan hệ và không bao giờ gọi cho em. Con người anh là như vậy. Đại diện cho tất cả đàn ông ở khắp mọi nơi, những người nói họ sẽ gọi và không bao giờ thực hiện, anh muốn được xin lỗi em. Tuy nhiên, sự thật là, Lydia, em đang mong đợi điều gì? Hãy dành cho mình một ít lòng tự trọng và từ bỏ việc ngủ với bất cứ người đàn ông nào em gặp trong các quán bar.

Chelsea ngồi lù lại và nhìn những gì cô viết. Thay vì nhấn nút Hồi âm, cô ấn nút xóa và xóa đi bức thư không phù hợp của Lydia và phần trả lời của cô.

Bức email tiếp theo bắt đầu:

Mark con rùa rụt đầu,

Thằng chó đẻ của nghiệp chướng. Cú đánh vào Marleau là cực kỳ vi phạm luật. Tao vui vì mày đang bị hôn mê.

Dan từ San Jose.

Cô cũng xóa ngay bức email đó. Không có lời bào chữa nào khi một người nào đó viết một điều gì đó thật tồi tệ, và cô không nghĩ mình nên đề cao Dan với một câu đáp trả.

Cô trả lời thêm một vài bức email nữa, sau đó cô đọc được:

Mark,

Tôi và con trai mình chưa bao giờ bỏ lỡ một trận đấu nào ở sân nhà của Chinooks và cơ hội được xem anh thi đấu. Anh là nguồn cảm hứng cho cậu con trai tám tuổi của tôi, Derek, người đã gặp anh tại trại khúc côn cầu trên băng dành cho thiếu nhi mùa hè năm ngoái. Anh là huấn luyện viên của nó và đã dạy nó không bao giờ được từ bỏ. Nó lúc nào cũng nhắc đến anh, và vì lời động

viên của anh, nó muốn được chơi trong giải khúc côn cầu trên băng chuyên nghiệp vào một ngày nào đó.

Mary White

Chelsea rời mắt khỏi màn hình và nhìn các tấm poster và các chiếc cup cũng như các vật lưu niệm khắp phòng. Một chiếc áo thi đấu của Chinooks với số “12” và tên “Bressler” được viết ngang vai áo được treo đằng sau tấm kính Plexiglas và bên dưới một cây khúc côn cầu bị gãy được dán chặt vào tường. Trên một bức tường khác là bức hình anh ta mặc một chiếc áo thi đấu màu xanh đậm, tóc được bện lại và đầy mồ hôi với một nụ cười rạng rỡ và một hàm răng trắng bóng. Anh ta giữ một quả bóng khúc côn cầu trên tay với một mảnh băng dán được dán ngang qua nó. Con số “500” được viết ngang miếng băng dán trắng đó.

Tất cả những điều này có ý nghĩa rất lớn với anh ta và có thể tái hiện được cuộc đời anh. Một cuộc đời chứa đầy sự tôn sùng và khúc côn cầu trên băng, qua đêm với những người phụ nữ ngẫu nhiên nào đó, và truyền cảm hứng cho những cậu bé.

Anh ta là một câu chuyện mà cô không hề biết đến. Và thành thật mà nói, cô hoàn toàn không hiểu. Anh ta có quá nhiều. Quá may mắn, thế nhưng anh ta khá giận dữ. Như thể anh ta bật công tắc và giấu đi anh chàng luôn cười mà cô nhìn thấy trong video phỏng vấn. Mark Bressler mà cô biết được khá giống với người đàn ông cô nhìn thấy trong các đoạn video khác, một cầu thủ khúc côn cầu trên băng đang tung nắm đấm vào mặt đối thủ trên sân băng.

Không. Cô không thể hiểu nổi sự giận dữ và tâm trạng u ám của anh ta, nhưng cô cho rằng cô không được trả lương để hiểu anh ta. Cô nhìn vào màn hình máy tính và quay trở lại với công việc.

Mary thân mến, cô viết.

Tôi rất vui khi trở thành huấn luyện viên cho Derek vào mùa hè năm ngoái. Tôi thật vui khi biết rằng cậu bé không có ý định từ bỏ. Tôi sẽ đến xem cậu ấy thi đấu ở giải NHL một ngày không xa.

Giữ gìn sức khỏe,

Mark Bressler.

Cô đưa chuột đến lá thư tiếp theo và ghi nhớ trong đầu về việc hỏi Mark về trại hè khúc côn cầu trên băng dành cho thiếu niên. Anh ta sẽ không thích đề cập đến điều đó. Chắc chắn anh ta sẽ buộc cô tội huênh hoang và tội cố điều khiển cuộc đời anh ta. Anh ta sẽ gọi cô là con bét, nhưng cuộc đời anh ta cần có ai đó điều khiển nó.

Sau bốn mươi phút đọc và trả lời thêm hơn mười lá thư nữa, cô đứng dậy và duỗi hai tay lên phía trên đầu. Với tốc độ này, cô phải mất cả đời mới trả lời hết các email gửi đến. Và cô nghi ngờ đó là lý do anh ta bảo cô làm việc này. Cô thả hai tay xuống và đi xuyên qua nhà đến phòng thư giãn. Ánh sáng từ tất cả các cửa sổ bằng kính trải những mảng màu sữa khắp mặt đá và gỗ khiến cô nghĩ mình đang ở trong một biệt thự ở Tuscany. Cô băn khoăn không biết liệu có phải người vợ trước của anh ta đã chọn ngôi nhà không. Vì như cô được biết, ngôi nhà dường như không phù hợp với thị hiếu của anh ta lắm. Anh ta dường như là mẫu người thích các kiểu kiến trúc hiện đại.

Khi cô bước vào, tấm thảm lớn trong căn phòng đã giúp cho gót giày cô không phát ra tiếng. Trên tivi, bản tin trưa đang đưa tin dự báo thời tiết cho tuần tới. Âm thanh nhỏ đến nỗi

cô hầu như không nghe được gì. Các màn cửa được mở ra, ánh nắng ban trưa tràn qua các cánh cửa Pháp lớn, như đang tẩy trắng tấm thảm màu be và ngừng lại cách chiếc ghế nơi Mark đang nằm ngủ một khoảng ngắn. Tay phải anh đặt phía trên bụng, thanh nẹp màu xanh tương phản với màu trắng của chiếc áo phông. Tay trái đặt ở trên chiếc ghế da, với lòng bàn tay ngửa ra, những ngón tay cuộn lại quanh chiếc điều khiển. Cái cau mày thường trực giữa cặp lông mày đã biến mất, phía trước trán anh ta phẳng lì. Anh ta trông trẻ hơn, ôn hòa hơn. Điều đó khiến cô nghĩ thật kì cục với khuôn mặt mạnh mẽ và chòm râu đen mọc lởm chởm của anh ta.

Nếu tôi nói rằng tôi chưa làm tình với ai trong sáu tháng, liệu cô có sắp xếp người làm chuyện đó với tôi không? Anh ta đã hỏi cô, và cô cắn một bên môi để ngăn mình khỏi bật cười và tiến đến đánh thức anh ta dậy. Trước đây cô từng làm việc cho một diễn viên hài, người đã yêu cầu cô kiểm tra cho ông ta người ngủ cùng. Ông ta sử dụng dịch vụ nào đó và muốn Chelsea đến đón rồi đưa cô gái ấy về. Ông ta muốn cô quay lại sau hai giờ, sau đó mang cô gái đó về chỗ cô ta. Cô đã từ chối, và diễn viên hài đó đã tự mình trả tiền taxi cho cô ta.

Không giống với diễn viên hài đó, Mark Bressler dĩ nhiên không gặp rắc rối gì trong việc tìm kiếm phụ nữ. Anh ta trông thật đẹp trai và có một mùi hương nhục dục bao bọc lấy anh ta như một đám mây chất độc. Trừ khi anh ta sùng bái điều gì đó, vì cô không thấy anh ta gọi người tới ngủ cùng.

Cô tiến về phía tấm màn cửa nặng và kéo nó lại. Điều tốt là cô cảm thấy mình đã không còn dễ dàng cảm thấy khó chịu nữa. Nếu anh ta đưa ra những lời nhận xét về cặp ngực lớn của cô một vài năm trước đây, cô sẽ bật khóc và chạy ra khỏi nhà anh ta. Cô nghi ngờ đó chính là lý do anh ta lãng mạn cô.

Một lần nữa.

Cô quay lại và anh ta cọ xát bàn tay bị thương lên vùng bụng và ngực. Tiếng sột soạt của thanh nẹp có thể nghe được so với những giọng nói nhỏ phát ra từ tivi. Anh ta vẫn nhắm mắt, và cô tự hỏi mình có nên đánh thức anh ta dậy ăn trưa hay không. Thay cho việc đánh thức, cô nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng. Tốt hơn hết là không nên chọc vào người hung bạo.

Cô quay lại phòng làm việc, trả lời một vài thư từ người hâm mộ. Trong hai ngày tiếp theo cô chủ yếu viết các email trả lời chung cho tất cả, hoặc xóa đi các thông điệp không thích hợp. Vào thứ tư, cô không trả lời thư để lái xe đưa Mark đến tái khám với bác sĩ cách đó một vài dặm, và vào thứ năm cô lái xe đưa anh ta đến cửa hàng của Verizon. Cả hai lần anh ta đều là một tài xế băng sau tồi tệ. Cô đã đe dọa là sẽ chở anh đi vòng quanh bằng chiếc Honda của cô nếu anh ta không câm miệng.

Anh ta đã làm thế. Chỉ trong một vài phút.

"Mẹ kiếp!" anh ta hét toáng lên khi cô chở anh ta về nhà từ cửa hàng Verizon vào chiều thứ năm đó. "Chiếc xe đó suýt nữa đụng trúng vào thân xe chúng ta."

"Sai một ly đi một dặm," cô trích lời mẹ mình thường nói.

"Dĩ nhiên là không, nếu không xe cô sẽ không sút mẻ như vậy."

Chiếc Honda của cô không "sút mẻ". Nó chỉ có một vài vết xước khi đỗ xe. "Nếu thế, từ nay trở đi chúng ta sẽ đi bằng xe của tôi. Anh có thể gọi tôi là con bét và con ngựa nhỏ, nhưng anh là tài xế băng sau tồi tệ nhất toàn bang Washington và một nửa bang Oregon."

"Cô không biết mọi tài xế băng sau ở Washington và một nửa bang Oregon."

Cô lờ đi lời nhận xét của anh. "Anh chê bai khi tôi lùi lại hơi nhanh. Anh chê bai khi xe không đi đủ nhanh. Anh chê bai khi tôi vượt đèn vàng và chê bai khi tôi ngừng lại," cô nói. "Với

một người có quá nhiều thứ trong cuộc sống như anh, anh kêu ca hơi bị nhiều.”

“Cô chẳng biết tí gì về cuộc đời của tôi.”

“Tôi biết anh buồn bực. Anh cần có một sở thích nào đó. Anh cũng cần làm điều gì đó.”

“Không sở thích gì cả.”

“Tôi nghĩ anh nên tham gia vào trại khúc côn cầu trên băng cho thiếu niên. Qua việc đọc email của người hâm mộ gửi cho anh, tôi nhận ra rằng anh là một người có ảnh hưởng tích cực đến cuộc sống của những đứa trẻ đó.”

Anh nhìn ra cửa sổ ghế phụ và im lặng trong một vài giây trước khi anh ta nói, “Trong trường hợp cô không nghĩ đến, hiện tôi không thể trượt băng được nữa.”

“Khi tôi đi xem trận đấu chung kết Stanley Cup với em gái và Jules, tôi chú ý rằng các huấn luyện viên của Chinooks chỉ đứng đằng sau băng ghế, cực kỳ cáu kỉnh và gào thét rất nhiều. Anh có thể làm điều như thế. Anh rất giỏi trong cáu kỉnh và gào thét.”

“Tôi chưa bao giờ la hét với cô.”

“Anh vừa mới hét ‘mẹ kiếp!’ với tôi.”

“Tôi chỉ lên giọng nhằm phản ứng lại việc cô gần như giết chết tôi. Tôi đã sống sót được trong một tai nạn xe hơi. Tôi không muốn mình lại được lôi ra ngoài bởi một người bé nhỏ, hầu như chỉ nhìn thấy được không quá bằng đồng hồ.”

Có thể điều đó giải thích lý do cho việc anh ta quá tồi tệ khi cô đưa anh ta đi quanh thành phố. Anh ta sợ hãi sẽ gặp một lần tai nạn khác. Tuy nhiên điều đó không giải thích cho cách đối xử chó chết của anh ta khi ở nhà. “Tôi cao đúng chuẩn một mét sáu bảy.”

Cô dừng xe ở đèn đỏ và nhìn qua anh. “Để được xem là người thấp bé và tham gia vào hội nghị quốc gia LPA hằng năm, tôi phải đạt mức một mét hai hay thấp hơn.”

Anh quay lại và nhìn vào mắt cô. Hai hàng lông mày của anh nhướn lên trên cả viền cặp kính mát.

“Cái gì?”

Anh lắc lắc đầu mình. “Cô biết cả độ cao yêu cầu của những người thấp bé sao?”

Cô nhún vai và liếc nhìn đèn giao thông. “Khi anh lớn lên với những đứa trẻ gọi anh là người lùn, anh cần tìm kiếm và nắm bắt những điều đó.”

Anh ta cười tủm tỉm nhưng cô không cho là vậy. Lần trước anh ta đã cười vì muốn chế nhạo cô. Đèn giao thông bật chuyển, và cô đặt chân mình lên chân ga. Một lần nữa cô có ý định thay đổi chủ đề cuộc nói chuyện. “Một trong những email tôi đã trả lời hôm qua đến từ Mary White. Anh đã huấn luyện cho con trai cô ấy. Derek.”

Anh quay lại và nhìn ra cửa sổ ghế phụ, một lần nữa. Anh im lặng ít phút sau đó trả lời. “Tôi không nhớ ai là Derek.”

Cô không biết liệu đó có phải là sự thật hay anh ta đang cố làm cho cô câm miệng lại. “Thật đáng tiếc. Ấn tượng tôi có được từ mẹ cậu bé là anh là một huấn luyện viên tuyệt vời.”

“Hãy dành một quãng thời gian nào đó trong ngày hôm nay để lập chương trình cho điện thoại của tôi.” Anh ta nói, và chủ đề mà cô nêu ra đã bị chặn đứng. “Tôi sẽ đưa cô danh sách tên và cô có thể tìm kiếm số của các tên đó.”

Cô không nhắc đến chủ đề đó nữa. Chỉ trong lúc này thôi. “Việc lập trình cho điện thoại di động rất dễ.” Vì điện thoại của anh ta bị mất và anh ta không ghi lưu các số điện thoại của mình với trang an toàn của Verizon, vì thế không còn gì lưu lại. Ừ, việc lập trình thì dễ thôi, nhưng việc tìm kiếm tất cả các số điện thoại và lập trình nó vào điện thoại của anh ta sẽ mất rất nhiều

thời gian. Cô thà dùng thời gian đó để lục lợi đồng email từ người hâm mộ của anh ta hơn. “Anh có thể làm được điều đó.”

“Tôi không được trả tiền để làm việc đó,” anh ta nói khi rẽ vào garage. “Cô làm đi.”

Khi họ bước vào nhà, người từ dịch vụ quét tước đang hút bụi và lau chùi tất cả các cửa sổ. Mark viết nguệch ngoạc danh sách tên, sau đó đưa điện thoại cho cô. “Cô hãy bắt đầu với những tên này.” Anh ta nói, sau đó biến mất vào bên trong thang máy.

Chelsea cắm sạc điện thoại trước khi mở máy tính của Mark và quay trở lại với công việc. Khi cô trả lời lá thư của người hâm mộ, một email mới xuất hiện trong hộp thư cá nhân của anh ta. Cho rằng đó là thư của người môi giới bất động sản, cô mở chương trình email của anh ra. Địa chỉ gửi trả đập vào mắt cô và cô mở nó ra.

Huấn luyện viên Mark, bức thư viết.

Mẹ cháu cho cháu đọc những gì chú đã viết. Cháu hy vọng chú sẽ sớm hồi phục. Cháu đang luyện cách chặn đối thủ như chú đã dạy cháu. Rồi chú sẽ nhận ra cháu ngày càng chơi tốt hơn.

Derek White.

Derek White? Một đứa trẻ làm sao lại có thể có được địa chỉ email của Mark? Không phải cậu ta mới lên tám sao? Nếu cậu ta lớn hơn, cô sẽ hoảng sợ. Có thể nói như vậy, cô cảm thấy sợ hãi.

Derek, cô viết.

Rất vui khi nhận được thư của cháu. Chú không biết liệu chú có thể có mặt ở trại khúc côn cầu trên băng vào năm nay không. Nếu chú không đến đó, chú cũng sẽ nhớ cháu. Chú rất vui khi nghe được cháu đang luyện tập chăm chỉ và chú muốn được nhìn thấy cháu đang trở nên tốt như thế nào?

Huấn luyện viên Mark.

Tái bút: làm thế nào cháu có được địa chỉ email của chú?

Chương 8

Chiều thứ sáu, Mark trông chờ một ngày không phải làm gì ngoài việc nằm xem tivi. Đúng như cuộc đời anh gần đây, việc thay đổi các kế hoạch của anh là một âm mưu thâm độc. “Trận đấu thêm giờ đó với Colorado trong mùa giải thường khiến tôi kiệt sức. Một trong những trận đấu khó nhai nhất mà tôi từng chơi,” Sam Leclair nói khi cậu ta đưa chai Corona lên môi. Ánh sáng trong phòng vượt ve con mắt phải bầm tím đen do bị tổn thương của cậu ta.

“Nó chẳng đẹp tí nào. Đặc biệt khi cậu ngồi ngoài một tấm kính hai lớp,” Mark đồng ý khi anh nhìn vào bốn cầu thủ khúc côn cầu trên băng đang ngồi uể oải trên đi văng và những chiếc ghế trong phòng thư giãn. Bên ngoài cánh cửa kính đã được mở ra, thêm hai cầu thủ nữa đang đứng bên ngoài mái hiên, đang đánh những quả golf ngang qua sân vào bức tường dày, thấp. Bên kia hàng rào là sân golf Medina, và Mark hy vọng họ không làm rơi banh xuống mặt sân golf, nếu không anh sẽ nghe được lời phàn nàn từ người quản lý mặt sân, hay còn gọi là Kenneth – Nhà độc tài. Kenneth là nguyên nhân kèm theo cho việc anh cần rời khỏi Medina.

“Hensick đã giả vờ ngã trong trận đó. Cái gã ẻo lả đó đã lăn tròn như một đứa con gái. Hắn ta tự làm xấu mình.”

Điều đó cũng có thể đúng, nhưng điều đó không có nghĩa là Sam không ngáng chân Hensick. Rồi sau đó đâm hẳn ta thừa sống thiếu chết và mang lại cho Colorado điểm lợi thế.

Các anh chàng này xuất hiện ở nhà anh cách đây nửa tiếng, không báo trước. Anh chắc chắn một điều rằng họ tổ chức một chuyến thăm nho nhỏ này mà không gọi trước vì họ biết anh sẽ bảo họ đừng đến. Anh ghét phải thừa nhận điều đó, nhưng anh rất vui khi thấy họ đến mà không thèm báo trước gì cả. Anh biết hầu hết các anh chàng này trong một thời gian dài. Anh đã từng là đội trưởng của họ, nhưng họ còn hơn cả những người đồng đội. Họ là bạn. Gần gũi như những người anh em, và anh nhớ những lần trò chuyện phiếm với họ. Cho đến tận bây giờ, anh đã không biết mình nhớ điều đó như thế nào.

Hôm nay, tất cả họ trông thật giản dị. Như những chiến binh vừa mới sống sót trong trận chiến. Hai anh chàng hậu vệ ngoài kia trông tệ hơn nhiều so với những người còn lại. Hậu vệ cánh trái Vlad Fetisvov có một vài vết khâu ở lông mày, trong khi “chiến binh” của đội, Andre Courtoire có một miếng băng dán mỏng đang làm khép lại vết cắt trên cằm. Bên trong nhà, phó chỉ huy, đội trưởng thay thế Walker Brooks, đang mang băng thun gối ở phần gối trái. Dĩ nhiên còn cả vết bầm tím trên mặt Sam, nhưng trên mặt Sam luôn có vết bầm tím. Cậu ta là một anh chàng tốt bụng. Luôn cười và hài hước, nhưng có một điều gì đó đen tối ẩn sâu bên trong con người cậu ta. Một điều gì đó mà cậu ta muốn phát tiết ra trên mặt băng. Điều đó làm Sam thành một chướng ngại nhiều gần như tương ứng với một cầu thủ khúc côn cầu trên băng giỏi.

“Có tin đồn là Eddie sẽ ra đi,” tiền đạo Daniel Holstrom, thông báo cho mọi người từ phía trên cạnh của chiếc ghế dài của anh. Đáng tiếc là Daniel đã không cạo râu trong suốt các trận playoffs của Stanley Cup, và sự phát triển của đám lông vàng trên má và cằm khiến anh ta trông thật tiều tụy.

“Xạ thủ” Frankie Kawczynski đưa một chai Corona lên môi. “Không phải anh ta đang chơi trong giải nhà nghề Thụy Điển trong những ngày này hay sao?”

“Không phải Eddie Đại bàng. Phụ tá huấn luyện viên Eddie,” Daniel làm rõ.

“Cái gì?” Walker nhìn Daniel với vẻ mặt đầy hoài nghi. “Eddie Thornton?”

“Thorny?”

“Đó là những gì tớ nghe được. Ông ta vừa mới ký xong hợp đồng làm phụ tá huấn luyện viên ở Dallas.”

“Cậu nghe được tin đó từ đâu?” Mark muốn biết rõ hơn.

“Nghe đâu đó. Nhưng tớ cá điều đó là thật. Thorny không bao giờ làm ăn cạnh với Larry,” cậu ta nói thêm, nhắc đến huấn luyện viên trưởng của Chinooks, Larry Nystrom.

“Nustrom có thể là thằng cha cực kỳ khó tính,” Frankie nói. Cậu ta ngồi trong một chiếc ghế ở phía bên trái Mark, một cậu bé to xác đến từ Wisconsin với cân nặng và cơ thể to lớn đã làm thất vọng rất nhiều cầu thủ đối phương. Frankie nhanh nhẹn như một diễn viên múa ba lê, với một cú đánh đạt một trăm mười lăm dặm một giờ. Chỉ ít hơn ba dặm so với người giữ kỷ lục, Bobby Hull. Mark từng giúp chọn lựa Frankie, khi anh và người chủ quá cố của đội. Virgil Duffy, kiểm ra khắp bản dự thảo của giải NHL một vài năm trước đây.

Mark nhún vai, “Larry luôn là một người khó tính công bằng.”

“Đúng vậy,” Frankie đồng ý. “Nhưng hãy nhớ lại khuôn mặt của ông ấy lúc đỏ lúc tái sau khi Tampa Bay chuyển quả cầu về phía chúng ta trong một vài mùa giải trước đây. Tôi nghĩ ông ấy sẽ làm vỡ tất cả các tĩnh mạch trong đầu và máu sẽ bắn ra từ hốc mắt của ông ấy.”

“Ngập máu ư?” Mark cười lớn. “Cậu lại đang đọc cái gì đó à?”

“Không giống tất cả các cậu, tớ đã theo học đại học trong một vài năm trước khi được gọi vào đội.”

Nhiều như các anh chàng có thể làm cho Mark phát cáu, anh nhớ những lời chọc ghẹo không ngớt này. Anh chỉ vào cằm mình và hỏi Daniel, “Sao cậu vẫn giữ chùm râu đó vậy?” Anh và Stromster đã cùng nhau chơi ở vị trí đầu tàu trong hơn sáu mùa giải. Anh chàng người Thụy Điển này đã được Chinooks chọn trong năm đầu tiên khi cậu ta bắt đầu chơi môn này. Cùng năm Mark được đưa lên làm đội trưởng.

“Tớ thích để như vậy.”

“Cậu nên nhìn của Blake.” Sam cười khúc khích và uống một ngụm từ chai bia của mình. “Anh ta trông như thể ai đó vừa giúp anh ta tẩy bikini trên mặt. Một trong những cô nàng Brazil như cô bạn gái cũ của tớ thường hay làm.”

Mark liếc về phía cánh cửa. Những anh chàng này không biết còn có một người phụ nữ trong nhà. Mark không biết chính xác cô trợ lý nhỏ bé của mình hiện đang ở đâu trong nhà. Khi anh ra mở cửa, cô đã không có trong văn phòng phía trước nhà.

“Điều đó thật tệ,” Walker đồng ý, “nhưng tớ nghĩ bộ râu của Johan là...” Cậu ta ngừng nói, và sự chú ý của cậu ta hướng đến phần gần đáy quần của Mark nơi bài hát “American Woman” vang lên từ túi quần thể thao của anh. Chiếc túi quần nylon đã trượt vào mặt đùi trong, và anh nhìn những khuôn mặt tò mò đang vây quanh anh. Mark rút tay vào và mò mẫm khắp túi quần mình. Anh lôi ra chiếc điện thoại mới và bức hình Chelsea hiện ra trên màn hình điện thoại. “Có gì không?” anh trả lời.

“Chào, là tôi.”

“Tôi cũng đoán vậy. Tôi muốn biết về bài ‘American Woman’.”

“‘American Woman’ là một bài hát được viết và trình diễn bởi Guess Who và sau đó là Lenny Kravitz.”

“Tôi biết tất cả điều đó. Nhưng tại sao nó lại nằm trong điện thoại của tôi?”

“Tôi cài bài đó làm nhạc chuông cho tên tôi, để anh biết đó là tôi. Tôi nghĩ nó phù hợp cho mối quan hệ của chúng ta.”

“Cô đang ở đâu và tại sao cô lại gọi cho tôi?”

“Tôi đang ở trong bếp. Tôi đang nghỉ giải lao sau khi trả lời thư cho người hâm mộ, và tôi muốn biết liệu anh hay khách của anh có cần thứ gì không.”

Lại thêm lần nữa. Cần. “Tôi chắc các anh chàng này cần thêm bia.”

“Tôi đoán vậy. Có bao nhiêu người ở đó?”

“Sáu tính luôn cả Vlad, nhưng hôm nay cậu ta không uống bia.” Điều Mark biết được từ sự kết giao lâu dài với anh chàng người Nga, đó có nghĩa cậu ta đang choáng váng sau cơn say. Anh gấp điện thoại lại, nhấc một bên hông lên và nhét nó lại vào trong túi quần. Trong tất cả các trường hợp, khi các anh chàng này tụ tập ở nhà anh để uống hay chơi bài poker hay cả hai thì cũng chỉ có toàn đàn ông với nhau mà thôi. Anh không biết cách họ phản ứng với một người phụ nữ khi người đó xuất hiện trong những lần gặp mặt chuyện phiếm của họ như thế nào. “Đó là trợ lý của tớ,” anh nói với họ. “Cô ấy sẽ mang thêm bia cho các cậu.”

Sam uống hết chai Corona và đặt chai bia trống lên phía cuối bàn. “Cậu có một trợ lý sao?”

“Giống như cái nhọt ở mông hơn.” Mark nhét một ngón tay xuống bên dưới thanh nẹp và gãi gãi bên dưới tay mình. “Chinooks vẫn tiếp tục gọi đến các cô y tá để kiểm tra mạch và chắc chắn rằng tớ đi tiêu tốt. Tớ ghét họ lảng vảng quanh tớ, để mắt đến tớ mọi lúc mọi nơi. Vì thế tớ đoán là tập đoàn nghĩ họ sẽ may mắn gọi cho tớ một trợ lý.”

“Cô ấy trông như thế nào?”

“Hết sức quấy rầy tớ.” Mark ngã người ra sau lớp da mềm mại của chiếc divăng. “Các cậu sẽ biết ngay thôi.”

Một vài phút sau, cô ta bước vào phòng, một cô gái cao một mét năm đang mang một cái thùng bé tẹo chứa đầy đá và bia Corona. “Chào các quý ông. Không cần đứng lên đâu,” cô nói mặc dù không một ai trong số họ đứng lên. Cô ta mang đôi giày rườm rà mà cô ta yêu thích và một chiếc váy da ngắn với hình động vật được in trên đó – là hình con ngựa vằn thì phải. Chiếc áo cánh màu đen rộng lưng thùng có một cái nơ bướm ở phía trước, và chiếc điện thoại màu cánh sen đỏ được gắn vào chiếc thắt lưng đỏ được quấn quanh eo cô ta. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn làm việc với cô ta, Mark nhận ra rằng phần áo phía trên của cô ta luôn chùng xuống và phần dưới luôn bó sát. Anh tự hỏi liệu có phải cô ta nghĩ rằng những chiếc áo lớn, rộng rãi sẽ làm cho bộ ngực lớn của cô ta trông ít được chú ý đến hay không. Chúng không như thế. “Tôi là Chelsea Ross, trợ lý riêng của ông Bressler.” Cô cúi người tới trước để đặt chiếc thùng đựng bia lên bàn café, và Mark nhìn thấy ánh mắt của Frankie chăm chú vào phần mông được bao bọc trong chiếc váy da sọc-đen-trắng. “Tôi đã mang bia đến. Có ai muốn uống thêm không?”

Tất cả bốn quý ông đều đưa tay lên như thể họ đang học ở trường vậy.

“Trông cô rất quen,” Walker nói, nghiêng đầu mình sang bên để nhìn kỹ cô hơn.

Mark cũng đã luôn nghĩ như thế.

Cô cầm lấy một chai bia ra khỏi thùng, trượt tay mình lên phía trên chai bia và mở nắp nó ra. “Anh đã xem bộ phim *The Young and the Restless* chưa?”

“Chưa.”

“Thế đã bao giờ xem *Slasher Camp* chưa?”

“Chưa.”

Cô đưa cho Walker một chai Corona. “Thế còn *Killer Valentine? Prom Night 2? He Knows It's You?*” Cô ta quay lại thùng bia. “*Motel on Lake Hell?*”

“Đừng quên đoạn quảng cáo ‘cổ lên thịt’ đó,” Mark nhắc cô. “Cái mà cô mặc bộ trang phục cổ động viên ấy.”

Cô tắc lưỡi và lấy ra một chai bia khác từ thùng đá. “Rất vui khi biết được anh có chú ý.”

Những giọt nước chảy khắp các đầu ngón tay cô, chảy xuống chai bia, và nhỏ vào thùng đá. Ừ. Anh có chú ý. Chú ý quá nhiều, mặc dầu anh không biết tại sao mình lại làm thế. “Trong tất cả các tài năng của Chelsea, cô ấy là một nữ hoàng chuyên la hét,” anh thông báo với các bạn mình.

Daniel ngược nhìn cô khi cô đi về phía cậu ta. “Cô là gì?”

“Tôi là một nữ diễn viên.” Cô đưa chai bia cho anh chàng Thụy Điển đó và búng những giọt nước ở đầu ngón tay của mình đi. “Tôi vừa mới chuyển đến đây từ L.A.”

“Và cô đóng vai chính trong các phim kinh dị sao?” Walker hỏi.

“Tôi ước được như thế.” Cô lắc đầu và đi về lại bàn café. “Tôi không đóng vai chính trong các phim kinh dị, nhưng tôi đóng một vai trong số chúng. Vai diễn lớn nhất của tôi là trong phim *Slasher Camp*. Tôi bị chặt bằng rìu, đúng theo nghĩa đen, chỉ trong nửa tiếng ban đầu của bộ phim.” Cô mò mẫm trong thùng đá và lấy ra thêm chai một chai Corona. “Khối lượng máu được dùng cho vai diễn đó thật kinh khủng. Cảnh được quay trong rừng vào ban đêm và tôi được báo là mình hầu như khỏa thân. Họ không thêm làm ấm máu giả trước khi vẩy chúng lên cổ tôi. Tất cả những thứ góp ghiếc đó trào xuống ngực và thấm vào chiếc quần lót màu trắng. Tôi suýt bị chết vì lạnh cóng.”

Một sự im lặng vì choáng váng xuất hiện trong phòng thư giãn vì Mark, và anh chắc mỗi anh chàng nghe được những lời cô nói đang có mặt trong phòng này, đang tưởng tượng hình ảnh bộ ngực trần, đầu ngực cương cứng vì lạnh giá, bao phủ với máu giả. Chúa ơi, anh lại cảm nhận được cảm giác nặng nề đó trong dạ dày mình.

Cuối cùng Sam là người phá vỡ sự im lặng, “Tên bộ phim đó là gì nhỉ?”

“*Slasher Camp*. Tôi đóng vai Angel, bạn thân của cô gái điểm.” Cô vặn nắp bia và thả nó vào thùng. “Trong rất nhiều các bộ phim kinh dị, cô gái điểm là phép ẩn dụ cho một xã hội đồi bại và phải bị giết chết. Các anh có thể thay thế cô gái điểm bằng hình ảnh các chàng trai hút cần sa, nhưng nó luôn có cùng chung một thông điệp. Những lựa chọn đồi bại cần phải bị trừng phạt, trong khi nhân vật vai chính ngây thơ trong trắng, không một vết nhơ sẽ giết anh chàng xấu xa đó và còn sống.” Cô hít vào thật sâu và thở dài. “Tôi luôn từ chối với phim khiêu dâm biến dạng như *Turistas* hay *Hostel*. Có sự khác biệt lớn giữa các khuôn mẫu ẩn dụ trong xã hội và sự thể hiện tình dục ra ngoài.”

Cái gì chứ? Điều đó có nghĩa là gì?

“Tôi không xem các phim đó. Chúng làm tôi sợ chết khiếp đi được,” Frankie nói, sau đó búng những ngón tay. “Tôi biết rồi. Cô giống với cô gái nhỏ ở phòng PR.” Cậu ta ngửa lòng đôi bàn tay mình và nâng nâng như thể cậu ta đang giữ hai quả dưa phía trước ngực mình, nghĩ nghĩ nhanh về điều đó, sau đó thả tay mình xuống. “Tên cô ấy là gì nhỉ?”

“Bo.” Cô đi vòng quanh bàn để đi về phía Frankie. “Bo Ross. Cô ấy là em gái song sinh của tôi.”

“Chúa ơi, Mini Pitt.” Dĩ nhiên. Điều đó quá rõ ràng. Mark tự hỏi sao mình không kết nối hai người đó với nhau cơ chứ.

Cô liếc nhìn về phía anh. “Ai?”

“Mini Pitt,” Sam giải thích. “Đó là từ rút gọn của từ Mini Pitt Bull.”

“Các anh gọi em gái tôi là Mini Pitt?”

Sam lắc đầu. “Không phải nói trước mặt cô ấy. Chúng tôi rất sợ cô ấy.”

Cô cười thầm, và Mark vẫn đang kinh ngạc vì đã không kết nối hai người với nhau. “Thấp bé. Hồng hách. Cực kỳ quấy nhiễu. Tôi nên liên tưởng hai người với nhau trong ngày đầu gặp mặt mới phải.” Ý nghĩ về hai người phụ nữ thấp bé, hồng hách, cực kỳ quấy nhiễu giống y chang nhau khiến anh sợ mất vía. Cảm giác trong dạ dày anh biến mất. Đó là điều tốt. Một điều rất tốt.

Cô nhìn Mark qua vai mình khi cô đưa baia cho Frankie. “Có thể là do mái tóc đã làm cho anh không nghĩ đến.”

“Cái đó thật tệ, nhưng trên hết...” Anh ngừng lại để chỉ vào chiếc váy hoang dại của cô. “Là do bộ quần áo làm tê liệt não mà cô mặc.”

Cô đi về phía chiếc thùng và cầm lấy một chai bia khác. “Nếu não anh bị tê liệt thì là do Vicodin.”

Sam cười ngất. Cậu ta thích cách nói chuyện lảng mạ, dù người nói là ai đi chăng nữa.”

“Trí nhớ của anh ấy còn rất nhiều đấy.” Cô vặn nắp và đưa chai bia về phía Sam.

“Cám ơn, Sếp Nhỏ.”

Cô kéo chai bia lùi lại trước khi cậu ta có thể cầm lấy nó. “Anh vừa gọi tôi là *Sếp Nhỏ* hay *Xe buýt Nhỏ*?”

“Sếp.” Cô đẩy chai bia về phía cậu ta và cậu ta cầm lấy nó. “Cuối ngày này cô có làm gì không?”

“Này, cậu đang cố tán tỉnh trợ lý của tôi à?” Mark hỏi trước khi cô có thể trả lời. Anh không thích ý tưởng có bất cứ ai trong số những người ngồi trong phòng này tán tỉnh Chelsea. Không phải vì anh có bất cứ sự thích thú nào đối với cô, mà vì anh đang làm điều tốt nhất để ngăn cản cô ta không lảng vảng quanh anh nữa. Nếu có ai đó thích cô ta, cô ta sẽ không bao giờ rời đi.

“Tôi chưa bao giờ biết là có một nữ hoàng la hét.” Sam cười toe toét và nhấp một ngụm bia. Mark biết sự thật rằng Chelsea không phải là mẫu con gái Sam thích. Sam thích những cô gái cao ráo với cặp chân dài và đôi môi đầy đặn. Kiểu như Angelina Jolie. Sở thích của cậu ta nổi tiếng đến nỗi mọi người chọc ghẹo cậu ta về việc hẹn hò với Octomom[9].

“Tôi đi nhà thờ với em gái,” cô nói, đôi mắt xanh sáng bừng đầy hài hước. “Anh sẽ được chào đón nếu cùng tham dự.”

“Tôi bỏ qua.”

Vlad và Andre từ ngoài mái hiên bước vào, hoàn toàn không biết gì về Chelsea. “Nếu cậu muốn đi đến câu lạc bộ vũ thoát y,” anh chàng người Nga to lớn đang dạy dỗ cho anh chàng tân binh, “câu lạc bộ Luztee Lady là một câu lạc bộ tốt. Nơi tốt nhất.”

“Câu lạc bộ Lusty Lady là câu lạc bộ chui,” Andre nói, “Tôi thích các câu lạc bộ ở Canada hơn. Cheetahs ở Kelowna có các vũ điệu hoàn toàn khóa thân và các cô gái ở đó thật nóng bỏng. Nếu anh đến đó, hãy thưởng thức màn khiêu vũ gợi tình từ cô nàng Cinnamon. Tôi không biết đó có phải là tên thật của cô ta không, nhưng cô ta có... tốt hơn hẳn.”

“Hai người chưa gặp qua trợ lý của tôi,” Mark chen vào trước khi cả hai bắt đầu cuộc tranh luận về việc câu lạc bộ khóa thân nào có màn khiêu vũ gợi tình tuyệt vời nhất. Mặc dù

mọi người đều biết rõ nó không thể là Cheetahs được. Đó là câu lạc bộ Scores ở Las Vegas.

“Chào hai anh.” Cô ngược nhìn lên và mỉm cười. “Anh chắc hẳn là Vlad.”

Vlad không phải là người ít hấp dẫn, nhưng vẻ mặt cậu ta khá nghiêm khắc. Phụ nữ đều biết cách tránh xa cậu ta ra. Đặc biệt khi cậu ta thả rơi quần mình ra và cho họ thấy cái đó. Mặc dầu công bằng mà nói, anh ta đã không làm như thế nữa.

Vlad liếc nhìn Mark mà không cần di chuyển đầu mình trước khi quay lại nhìn chăm chú vào Chelsea. “Chào.”

“Ông Bressler đã đề cập rằng anh không uống bia ngày hôm nay.” Cô thò tay vào trong thùng đá và lấy ra chai nước tinh khiết Evian. Cô đi về phía cậu ta và ngửa đầu lên nhìn vào mặt cậu ta. “Vì thế tôi mang nước đến cho anh.”

“Cám ơn.”

“Không có gì.” Cô quay sang Andre. “Tôi lấy bia cho anh nhé?”

Andre không cao như Vlad hay các cầu thủ còn lại, nhưng cậu ta cũng to lớn và có một trọng tâm thấp, như một cột điện bằng bê tông. Điều đó rất có ích khi cậu ta cần đốn ngã cầu thủ đối phương khỏi quả cầu hay đâm vào đối thủ. “À, vâng. Tôi cũng nghĩ vậy.”

Mark không biết có phải anh chàng tân binh, “chiến binh” của đội đang sừng sốt hay xấu hổ nữa. Có thể là cả hai. Trong những năm trước đây, chưa bao giờ có một phụ nữ nào xuất hiện trong nhà khi mọi người tụ tập. Họ thường không thể hiện tính cách tốt nhất của mình khi họ uống bia ở nhà Mark.

“Tôi đã xem các anh thi đấu vào đêm đó.” Chelsea đi về phía thùng đá. “Tôi chưa bao giờ xem một trận đấu khúc côn cầu nào trên băng trước đó, và tôi chẳng biết gì về nó, nhưng các anh đã thể hiện rất tuyệt.”

“Đúng vậy,” Mark nói với vẻ lạnh nhạt. “Họ đã giành được cup.”

Cô hơi ngã người về phía trước, và chiếc váy của cô trượt lên cao ở mặt sau đôi chân mịn màng. Cô có kiểu chân mà anh thích ở một người phụ nữ. Giả sử cô đang đứng hoàn toàn trần truồng trước mặt anh, với hai đầu gối chạm vào nhau, và chỉ có vừa đủ một chỗ trống để anh trượt tay mình vào giữa hai đùi cô.

Cô đứng thẳng dậy và tay cầm chai bia đi về phía Andre. “Sao anh lại đánh vào đầu của anh ta đêm hôm đó?”

“Khi nào?”

“Vào hiệp hai.”

Cặp lông mày của Andre hạ thấp xuống. “Vì anh ta có quả cầu,” cậu ta trả lời, như thể điều đó có thể giải thích cho tất cả. Và đúng như thế. Cô ta đưa bia cho cho cậu ta và cậu ta nói, “Cám ơn.”

Cô nàng Ánh nắng bé nhỏ mỉm cười với anh chàng tân binh. “Không có gì. Cảm anh có đau lắm không?”

Cậu ta lắc đầu và đáp lại nụ cười của cô. “Nó chỉ là một cái băng dán tình yêu.”

Cô nhìn về phía Vlad và chỉ vào chính lông mày của cô. “Cái đó cũng là băng dán tình yêu sao?”

“Không. Đau như quỷ vậy.”

Cô cười lớn, và Mark chợt nảy ra ý nghĩ là cô không chỉ không bỏ chạy trốn chết, mà cô ta còn không cảm thấy bị đe dọa bởi bất cứ người nào trong số sáu cầu thủ khúc côn cầu trên băng to lớn trong phòng. Cô cầm một chai nước và đi về phía anh. “Hãy gọi tôi nếu anh cần bất

cứ điều gì nhé,” cô nói và đưa anh chai nước Evian. Anh cầm nó nhưng cô không thả tay mình ra. Đầu ngón tay anh chạm nhẹ vào bàn tay cô và anh gần như phải giựt tay mình lại. “Số điện thoại của tôi được lập trình trong điện thoại của anh. Vì thế anh không cần phải đến tận nơi để tìm tôi.”

“Thế nhạc chuông của tôi là gì?”

Cô chỉ mỉm cười và thả chai nước ra. “Có ai cần thêm gì nữa không?” cô hỏi những người trong phòng thay vì trả lời câu hỏi anh.

“Có thể là món nachos[\[10\]](#),” Andre trả lời.

Cô quay lại nhìn anh chàng tân binh, lưng cô hướng về phía Mark. “Tôi không nấu ăn.”

“Nhưng cô là con gái cơ mà.”

Mark cho tay vào túi và lấy ra điện thoại của mình.

“Điều đó không có nghĩa là tôi được sinh ra với một khát khao cháy bỏng với việc rán vàng thịt và mài pho mát.”

Anh nhấn nút gọi lại trên điện thoại, và chiếc điện thoại BlackBerry của Chelsea chớp sáng trong một phần giây trước khi câu “ở cùng với một thằng khốn” được vang lên quanh thắt lưng cô. Cô vội lấy điện thoại, bấm một vài nút trên đó, sau đó quay lại đối diện với anh.

Anh nhướn mày lên và cô giải thích, “Tôi nghĩ mình trung thành với nhạc của Guess Who. Một kiểu nhạc chuông ấy mà.”

Sam cười ngất.

“Chúc vui về nhé các chàng trai,” cô nói, và gần như chạy nhanh ra khỏi phòng và đi về phía cuối hành lang dài.

Các cậu trai nhìn cô bỏ đi, và căn phòng lại im ắng trở lại. Dĩ nhiên Sam lại là người phá vỡ bầu không khí đó.

“Cô ấy thật dễ thương.”

Mark nhìn cho đến khi các sọc trắng trên chiếc váy của cô biến mất khỏi tầm nhìn. Cô đúng là một cô gái quyến rũ, nhưng họ không biết con người thật của Chelsea.

“Tớ thích cô gái nhỏ đó.”

“Cậu thích bất cứ cô gái nào.”

Vlad nhún đôi vai người Nga to lớn của mình và chỉ về phía cánh cửa. “Và mang cả bia đến nữa chứ.”

“Khỉ thật. Tớ cũng cần tìm cho mình một trợ lý.” Sam đưa chai Corona lên và uống một ngụm dài. “Tốt hơn một người vợ. Ít rắc rối hơn một cô bạn gái.”

Mark lắc đầu mình. “Cậu chỉ vừa thấy mặt tốt của cô ta thôi. Cô ta huênh hoang và quấy rầy. Cô ta là một con pit bull nhỏ.” Anh chỉ ngón tay giữa cứng đờ của mình về phía họ. “Giống y hệt cô em gái song sinh của cô ta. Các cậu hãy nhớ điều đó.”

Chỉ cần nhắc đến Bo Ross thôi cũng khiến tất cả họ cau mày, chỉ trừ Andre. “Tớ luôn nghĩ Mini Pitt thật dễ thương. Một mẫu người phụ nữ dễ nổi nóng.”

“Tớ thích phụ nữ dễ nổi nóng.”

Căn phòng rơi vào im lặng trong một vài phút. Các chàng trai nhìn nhau như thể họ đang đợi điều gì đó. Sau đó Walker nghiêng người ra trước và đặt hai tay lên đùi mình. “Nghe này Mark. Tất cả bọn tớ đều muốn biết điều này.” Cậu ta đứng đưa chai bia trong tay và cuối cùng Mark cũng biết được lý do thực sự của việc tất cả bọn họ xuất hiện ở trước cửa nhà anh. “Cậu đã ở đâu vào đêm hôm đó?” Cậu ta quay đầu lại và nhìn Mark. “Bọn tớ cứ nghĩ là cậu có mặt ở

đó.”

Cậu ta không cần phải nói chi tiết. Mark biết cái đêm cậu ta nhắc đến là gì.

“Tất cả bọn tớ đều đã nói trước về việc đó. Nếu bọn tớ thắng, Savage sẽ nhanh chóng đưa cup cho cậu vì cậu là đội trưởng của bọn tớ trong một thời gian dài trước cậu ấy. Cậu ấy đã làm tốt công việc của mình thay cho cậu sau khi tai nạn. Cậu ấy thật tuyệt và tất cả các thành viên trong đội đều thích và kính trọng cậu ấy, nhưng cậu ấy không phải là cậu. Cậu ấy sẽ không bao giờ là cậu, và xứng đáng với sự khen ngợi, cậu ấy không bao giờ biết mệt mỏi.” Walker nhìn vào những thành viên khác trong phòng. Cậu ta là đội trưởng thay thế. Người đứng đầu thứ hai khi đội trưởng vắng mặt. Cậu ta là một người đàn ông và một người đứng đầu tốt. Đó là lý do cho việc cậu ta mang chữ A trong bộ đồ thi đấu của mình. “Thi đấu mà không có cậu thật không dễ gì đối với mọi người. Bọn tớ lo cho cậu, cố để làm quen với Savage, và chiến đấu để có được chiếc cup. Cậu đã có tám năm ở cùng với đội. Cậu là người đã tạo dựng nên nó và cậu đã dẫn chúng ta đến với trận playoff. Chúng ta giành được chiếc cup không phải vì chúng ta có Savage. Cậu ấy là một cầu thủ khúc côn cầu trên băng hay tuyệt và chúng ta thật may mắn khi có được cậu ấy. Chúng ta chiến thắng vì chúng ta đã luyện tập hết mình vì nó. Cậu cũng đã hết lòng vì nó, vì thế đáng lý ra cậu nên có mặt ở đó vào cái đêm chúng ta giành chiến thắng. Tại sao cậu không ở đó?”

Họ cần cậu trả lời, và anh cho rằng mình có thể nói dối, sau đó tát cả đều ra về với niềm vui sướng. Nhưng họ đáng được đối xử tốt hơn thế, và anh luôn nói sự thật với họ. “Tớ có cảm xúc lẫn lộn vào đêm đó,” anh nói và mở nắp của chai Evian ra. “Tớ có thể nói dối các cậu, nhưng tớ sẽ không làm thế. Tớ rất vui khi các cậu giành được chiến thắng. Vui mừng hơn chính cả bản thân mỗi người các cậu. Các cậu xứng đáng với điều đó, và tớ thật tâm với điều đó.” Anh đặt bàn tay phải mình lên ngực. “Nhưng đồng thời, tớ cũng bực mình vì tớ không thể cùng với các cậu giành được chiếc cup. Tớ bực mình vì người có thể làm điều đó lại là Savage chứ không phải tớ. Tớ có thể đến đó vào tối hôm đó và giả vờ rằng việc đó không là vấn đề gì cả. Rằng mọi việc đều vui tươi và đầy màu sắc, nhưng tất cả các cậu sẽ có thể nhận ra chuyện nhảm nhí đó.”

Anh uống một ngụm nước, sau đó vặn nắp lại. “Cả cuộc đời tớ, đó là giấc mơ duy nhất mà tớ có được. Điều duy nhất mà tớ thực sự muốn có, nhưng một tai nạn quái quỷ đã lấy nó khỏi tớ.” Anh thả tay xuống một bên hông. “Mọi người đều nói với tớ rằng tớ nên cảm thấy được an ủi vì còn sống. Đúng vậy, tớ đã không cảm thấy vậy. Tớ không cảm thấy được bất cứ điều gì. Chỉ toàn sự giận dữ mà thôi.” Một quả cầu giận dữ đang bùng cháy mà anh đã không biết cách để từ bỏ nó. “Tớ xin lỗi. Tớ là một thằng ích kỷ. Tớ xin lỗi vì đã bỏ rơi các cậu. Các cậu nói đúng. Tớ nên ở đó với các cậu, nhưng tớ không thể.”

“Cám ơn cậu vì đã thành thật với bọn tớ.” Walker ngồi lùi lại. “Tớ không thể nói là tớ hiểu hết những gì cậu nói. Hơn tất cả bất cứ ai trong phòng này, cậu xứng đáng là người đầu tiên nắm lấy chiếc cup. Việc cậu đã không chơi trong các trận playoff cũng không thay đổi được điều đó.”

Sam cũng đồng ý với những gì Walker vừa nói. “Đúng vậy.”

Mark nhìn qua Sam. “Nhưng việc tớ không ở đó không có nghĩa là tớ không xem trận đấu đó. Tớ đã xem nó ở đây.” Anh chỉ về phía đi vắng. “Và bàn penalty mà cậu dựng lên trong hiệp hai thật ngu ngốc và có thể làm hỏng trận đấu. Và thay vì việc tiệc tùng và rót bia từ chiếc cup vào những cô gái trong các bộ đồ bikini, cậu nên mở to mắt ra như một cô gái.”

“Savage cũng làm thế.”

“Savage bị đánh từ đằng sau. Cậu thì không. Có khi nào trong đầu cậu nghĩ rằng cậu không phải là ‘chiến binh’ của đội không? Đó là công việc của Andre.”

Sam cười toe toét.

Daniel tủm tỉm cười.

Vlad đứng đưa cơ thể mình và mỉm cười.

“Gì?” Mark hỏi. “Có cái quái gì buồn cười sao?”

“Cậu trông đã trở lại như xưa.” Walker trả lời.

Anh sẽ không bao giờ còn là anh như trước kia. Nếu anh có quên thì những cơn đau nhức ở hông và đùi sẽ là những điều gọi nhớ kiên định.

“Cậu nên nói chuyện với ai đó về công việc huấn luyện viên,” Daniel gợi ý. “Ở buổi họp báo ngày hôm đó. Darby đã nói sẽ luôn có chỗ cho cậu ở Chinooks.”

“Tớ nghĩ ông ta chỉ nói cho vui vậy thôi.” Ý nghĩ về việc lái xe đến làm việc ở Key Arena làm lòng anh quặn thắt.

“Tớ không tin ông ta dám làm như thế,” Walker nói. “Cậu nên nghĩ về điều đó.”

Họ đến đây ngày hôm nay để tìm kiếm câu trả lời từ anh. Nhưng họ cũng đến bởi vì họ muốn xem anh có ổn không. Anh có thể thấy được điều đó trong mắt họ. Vì họ dường như rất muốn tin điều đó, anh đã mở miệng và nói dối, “Tớ sẽ nghĩ về điều đó.”

Chương 9

“Tôi biết anh cần gì?”

Anh nhìn vào khuôn mặt nhỏ nhắn, một nửa đã bị bóng tối che khuất. “Cái gì?” Cô lướt đôi bàn tay nhỏ của mình lên bờ ngực trần của anh và nhón chân lên. “Điều này.” Cô hôn vào một bên cổ anh. Sức hút từ cái miệng nóng bỏng, ẩm ướt lên làn da anh làm ngực anh như tắc lại, khiến anh cảm thấy không thể thở được. “Anh cần điều này.” Hơi thở ấm áp lan tỏa khắp cổ, và anh run bắn lên. Toàn bộ cơ thể anh như sống lại, mỗi một tế bào và cơ quan cảm thụ khoái lạc trong cơ thể nhạy cảm với mỗi cái chạm nhẹ nhàng như tơ của cô.

“Đúng vậy.” Anh đưa hai tay lên và quấn các ngón tay mình vào mái tóc vàng và đỏ của cô. Anh kéo đầu cô hơi ngả ra sau và nhìn vào đôi mắt màu xanh đầy khao khát khi anh từ từ hạ thấp miệng mình xuống đôi môi ngọt ngào, ướt át đó. Cô có vị thật tuyệt, như khoái lạc mà anh đã đánh mất trong cuộc đời. Như tình dục. Như tình dục nóng bỏng, đầy khao khát. Kiểu khoái lạc xé tan người đàn ông ra thành từng mảnh. Kiểu khoái lạc khiến anh méo mó, tàn bạo và sẵn sàng chết để được có nhiều hơn.

Lưỡi cô tiến vào miệng anh, mềm mại và đầy ham muốn. Anh mang lại cho cô những nụ hôn dài, đầy khao khát khi hai tay cô lướt khắp cơ thể anh. Những ngón tay cô cào cào khắp lớp lông ngắn trên ngực anh. Chạm vào và để lại những vết lửa khắp da thịt anh.

Anh nhắc đầu lên, thở dốc, và nhìn vào khuôn mặt, đôi môi hơi bĩu và ướt át, cùng đôi mắt đang sáng bừng đầy khao khát. Cô bước lùi lại và kéo áo đầm ra khỏi đầu. Ngoại trừ một mảnh quần lót be bé màu trắng, cô chẳng mặc gì bên dưới. Anh không thèm bận tâm kiểm tra phản ứng của mình. Giảm bớt cường độ một chút thôi. Anh quay trở về với nhịp điệu hoang dã đang đập thành thạch bên trong ngực và phía bên dưới, và anh đẩy cô xuống chiếc ghế dài. Chiếc quần nhỏ biến mất cùng với áo quần của anh, và anh nằm lên phía trên cơ thể mềm mại và nóng ẩm của cô.

“Đúng rồi,” cô thì thầm khi anh lùi lại và đẩy mạnh vào trong. Lưng cô cong lên và cô mỉm cười. “Đây là những gì anh cần.”

Mắt Mark mở to và anh nhìn lên trần nhà tối đen. Các cánh quạt màu đen của chiếc quạt làm nhiễu loạn không khí và đẩy chúng khắp mặt anh. Trái tim anh đập mạnh trong lồng ngực và phía dưới của anh đau nhức. Ham muốn, đột ngột và âm ỉ, đã tấn công vào tinh hoàn của anh. Anh trượt tay vào dưới tấm drap chỉ để kiểm tra cho chắc chắn rằng mình không mơ đến phần đó. Anh đặt lòng bàn tay mình ngang qua mặt quần lót, lên phần trên đầu thẳng bé đang uốn người đầy oai vệ. Anh hít thật sâu qua kẽ răng và khoái cảm và đau nhức khắp cơ thể. Sự trôi dạt của thẳng bé làm nóng lớp vải cotton quần lót cùng lòng bàn tay anh. Anh nắm chặt lấy nó. Vì giấc mơ tình ái với cô trợ lý bé nhỏ, nó cứng như một cây gậy thép. Anh không biết liệu

mình phải có thái độ như thế nào, lo lắng hay khiếp sợ hay quỳ ngay xuống bên cạnh giường và cầu nguyện.

Chelsea hé mở mắt và nhăn mặt lải khi ánh nắng ban mai chiếu thẳng vào mắt cô. Đầu cô đau nhức, và có cảm giác như mình đã tự ăn vớ vậy. Cô nhìn vào mặt cô em gái đang nằm trên gối bên cạnh cô, như khi họ còn nhỏ vậy. Điều gì đã xảy ra? Họ đã ở đâu vào đêm trước?

“Ôi trời,” cô rên rỉ. Hình ảnh hát karaoke ở quán rượu Ozzie xuất hiện trước đôi mắt nhắm tít của cô, một ký ức rõ ràng về hình ảnh cô và Bo gào thét bài “Like a Virgin” và “I’m Too Sexy”. Chỉ một người duy nhất trên hành tinh này có giọng hát tệ hơn cả Chelsea. Đó là Bo. Bo là người có giọng hát thật tệ. Chelsea đã rất kinh ngạc vì đám đông khán giả ở Ozzie đã không quăng họ ra ngoài.

Cô ngồi dậy và chờ cho tiếng đập uỳnh ạch trong đầu mình bớt đi trước khi vung chân ra một bên gờ giường. Mắt nhắm mắt mở, cô lờ mờ đi về phía cuối hành lang để vào phòng tắm. Sàn phòng tắm bằng nhựa vinyl mát lạnh bên dưới chân cô. Cô há miệng bên dưới vòi nước và mở nước lạnh. Cô uống như một con lạc đà, sau đó đứng lên và nhìn chính mình trong gương. Các vết bầm màu đen quanh mắt, còn tóc chải thẳng sang một bên. Cô thấy mình vẫn ổn và với tay lấy lọ Tylenol. Cô uống ba viên và lờ mờ quay trở lại phòng ngủ.

“Chào buổi sáng, ánh nắng.”

Chelsea đứng lại và nhìn chăm chú về phía cuối hành lang, nơi người đàn ông đang để ngực trần đứng trong bếp nhà cô. “Anh đang làm gì ở đây vậy?”

“Ăn sáng,” Jules trả lời khi rót sữa vào bát ngũ cốc.

“Nhưng tại sao anh lại ăn sáng ở đây?”

“Tôi không lấy làm ngạc nhiên khi cô chẳng nhớ được gì. Tối qua Bo đã gọi cho tôi và tôi đã đến gặp hai cô. Tôi là người duy nhất đáp ứng được điều kiện để lái xe về.”

Chelsea bước lùi lại, cầm lấy áo choàng bằng vải bông phía sau cửa phòng tắm và tiếp tục đi về phía bếp. Từng chi tiết một bắt đầu quay trở lại. “Sao anh vẫn còn ở đây?” cô hỏi khi thắt dây lưng của chiếc áo choàng quanh eo.

“Vì tôi sống ở Kent. Khi tôi đưa hai chị em cô về đã là hơn hai giờ sáng. Cô và em gái cô bảo tôi nghỉ lại trong phòng Bo.” Anh ta mở ngăn kéo và lấy ra một cái muỗng.

Thật tệ là cô đang bị choáng váng sau cơn say và mắt thì đau nhức. Vì thế cô không thể hoàn toàn thưởng thức được bờ ngực vạm vỡ và cơ bụng sáu múi của Jules. Cô chỉ về chiếc quần da bó sát của anh ta. “Anh đang cố trở thành Tom Jones hay Slash?”

“Chúng ta đã nói đến điều này tối qua khi cô buộc tội tôi về việc để tở ra năng lượng đom đóm ra khắp nơi.” Anh ta ăn một miếng ngũ cốc và nói tiếp, “Nhưng một lần nữa, tôi không ngạc nhiên khi biết cô chẳng nhớ gì. Cả hai đều say bí tỉ.”

“Tôi nhớ.” Không may là, không chỉ là từng chi tiết một đã quay trở lại, mà tất cả đều đã quay trở lại. Màn hát hò. Uống thả cửa. Tán tỉnh với các chàng trai sinh viên và cả khách du lịch.

Jules chỉ muỗng về phía cô. “Cô trông thật tệ.”

“Tuyệt. Tôi cũng cảm thấy vậy.”

“Muốn một ít granola không?”

“Có lẽ nên thế.” Cô đi qua anh và lấy một lon Coca ra khỏi tủ lạnh. Một lon Coca đầy đường chẳng giúp gì nhiều cho một người sau cơn say xỉn. Trừ khi nó là một phần hamburger Quarter Pounder với phô mát và một phần khoai tây chiên béo ngậy. Thiên đường thuần khiết của những kẻ say xỉn.

“Bo thế nào?”

Chelsea đưa lon Coca lên môi và nốc một nửa lon nước ngọt. “Vẫn còn đang ngủ,” cô nói khi hạ thấp lon xuống. Cô nhớ mang máng em gái cô và Jules âu yếm nhau khi mình bận tán tỉnh với một anh chàng du khách đến từ Ireland. Cô sẽ hỏi Bo về điều đó sau. Cô làm cho mình một bát ngũ cốc và đến ngồi ăn với Jules ở bàn ăn trong bếp.

“Làm việc với Bressler như thế nào rồi?” anh ta hỏi.

“Vẫn như mọi khi thôi. Anh ta bực tức với việc tôi ở đó và bắt tôi làm những việc vớ vẩn.” Cô ăn một muỗng, và tiếng nhai kêu lạo xạo trong đầu khiến cô nghĩ cô khó có thể vượt qua cơn đau đầu này. “Một nhóm cầu thủ đã đến nhà anh ta và uống bia ngày hôm qua.”

“Cô đã nhắc đến nó tối qua, nhưng cô chưa bao giờ nói đến ai là người đến đó.”

Chelsea nghĩ về những anh chàng to lớn đó. Cô phải thừa nhận rằng cô cảm thấy hơi bị đe dọa. Không phải vì kích thước của họ. Hầu hết mọi người đều to cao hơn cô và Bo, nhưng cô đã nhìn thấy họ chơi khúc côn cầu trên băng. Cô đã nhìn thấy họ đâm mạnh vào các tấm bảng bao quanh mặt sân khiến gỗ và tấm kính Plexiglas rung lên bần bật. Cô đã nhìn thấy họ đâm khá mạnh vào các cầu thủ khác. Bước vào trong căn phòng đó ngày hôm qua tương tự như việc bước vào một bức tường testosterone, nhưng Chelsea là một diễn viên. Cô đã thử vai trước các giám đốc casting và nhà sản xuất, và cô đã học được trong một thời gian dài trước đây cách để làm chủ thần kinh. Để tỏ ra điềm tĩnh và nhiệt tình ở bề ngoài, cho dù cô có phải bước vào nơi nào đi chăng nữa. “Có một anh chàng người Nga to lớn, Vlad,” cô trả lời.

“Thế anh ta có cởi quần mình ra không?”

“Không.”

“Tuyệt. Tôi nghe được rằng anh ta đã không còn làm thế nhiều như đã từng làm. Còn ai nữa không?” Jules ăn thêm một miếng nữa và chờ cô trả lời.

“Để xem. Một người với đôi mắt bị bầm đen.” Trong một vài giây gặp mặt với các cầu thủ khác, cô khám phá ra rằng bản thân họ không có gì mang tính đe dọa cả. Họ thực sự là những anh chàng dễ thương. Ừm, trừ Mark ra. Mặc dầu, ngòichung với các đồng đội mình, anh ta đã thoải mái hơn nhiều. Và đúng vậy, dễ thương hơn.

“Trong đội có rất nhiều cầu thủ có đôi mắt bị bầm đen.”

“Tôi nghĩ tên anh ta là Sam.”

“Sam Leclair. Anh ta ghi được sáu mươi sáu bàn trong mùa giải này. Mười trong số đó...”

“Ngừng lại.” Chelsea đưa một tay lên. “Tha cho tôi khỏi những con số thống kê đó đi.” Cô đã phải nghe anh ta và Bo tranh cãi về các bàn thắng, điểm số và các phút penalty suốt cả đoạn đường từ Ozzie trở về nhà, và thành thật mà nói, cô muốn bắt bỏ cả hai người họ.

Jules cười lớn. “Cô nhắc cho tôi về Faith.”

“Ai cơ?”

“Người chủ của Chinooks. Khi mọi người bắt đầu nói về những con số thống kê, cô ấy liên lè mắt và tỏ ra không chú ý đến nữa.”

Giờ Chelsea đã nhớ được người Jules vừa nói. Người phụ nữ tóc vàng xinh đẹp đã được

anh chàng đội trưởng mới tặng một nụ hôn dài, từ tốn kiểu Pháp ngay giữa sân Key Arena, trong khi cả khán đài đầy người hâm mộ la hét và chúc mừng họ. “Chẳng phải chủ của đội phải cần biết về những con số thống kê đó hay sao?” Chelsea cố ăn thêm một miếng nữa. Lần này cô cố nhai nó một cách từ tốn.

“Cô ấy chỉ vừa mới được thừa kế đội khúc côn cầu trong tháng Tư vừa qua. Trước đó, cô ấy cũng như cô và chẳng biết tí gì về môn này cả. Nhưng cô ấy đã nhanh chóng nắm bắt được những điều quan trọng.” Anh ta nhún vai, “Giờ thì đã có Ty giúp cho cô ấy.”

“Anh chàng đội trưởng ấy à?”

“Ừm. Họ đang ở Bahamas.”

“Làm gì?”

Jules nâng đôi mắt xanh lục của anh ta từ bát ngũ cốc lên và nhìn thẳng vào mắt cô.

“Ồ.” Cô đặt muỗng xuống, không chắc mình có thể ăn thêm được nữa hay không. “Nếu Ty giúp cô ấy, anh có lo lắng cho công việc của mình không?”

Anh lắc đầu và lại nhún vai lần nữa. “Không hẳn thế. Tôi nghĩ Ty chỉ làm công việc của một người chiêu mộ hoặc giữ vai trò nào đó trong bộ phận cầu thủ, vì thế cô ấy vẫn sẽ cần một trợ lý. Tôi sẽ nói chuyện với cô ấy về vai trò của mình khi cô ấy quay lại.”

“Đó là khi nào?” Với tư cách cá nhân, cô ghét khi nghĩ đến công việc bấp bênh của mình. Ừm, còn hơn cả tình trạng bấp bênh với công việc, đó chính là phải ở cùng với Mark Bressler.

“Hy vọng là trước buổi tiệc chúc mừng.”

“Sẽ tổ chức tiệc chúc mừng sao?”

Jules ngồi lúi lại sau ghế. “Buổi tiệc chúc mừng chiến thắng ở Mùa Giải Thứ Tư vào tháng tới. Vào ngày hai mươi tư thì phải? Việc đó đã được bàn bạc xong vào tuần trước, nhưng tôi chắc Bressler đã nhận được thiệp mời. Nếu không thì cũng sẽ sớm nhận được.”

Dĩ nhiên là anh ta đã không nhắc gì đến điều này.

“Nếu cô không được mời, mỗi người đến dự đều được phép kèm theo một người. Cô có thể đi cùng Bo.”

Vừa nhắc đến Bo, cô đã thấy em gái vừa ngáp ngắn ngáp dài đi về phía họ.

“Chelsea chết tiệt,” cô ấy càu nhàu. “Em chưa bao giờ choáng váng sau khi say kể từ lần cuối cùng đến thăm chị ở L.A.” Cô lê bước đến bên bàn và ngồi xuống. “Chị có pha café không?”

Chelsea lắc đầu và đưa cho em gái mình lon Coca.

“Tôi có.” Jules đứng dậy và rót cho Bo một tách café.

“Chúng ta đã quá già cho những việc như thế,” Bo nói khi nằm bẹp xuống trên mặt bàn.

Chelsea âm thầm đồng ý. Cả hai đều ở độ tuổi ba mươi. Và ở một thời điểm nào đó trong cuộc đời của mỗi con người, việc tiệc tùng trở nên không còn hấp dẫn nữa. Nó chỉ mang lại sự thảm bại trước khi một cô gái có thể biết được điều đó. Và cô là một trong số những người phụ nữ đó, những người luôn luôn có mặt ở các quán bar. Cô cố ăn thêm một miếng ngũ cốc và cẩn thận nhai nó. Chelsea không muốn trở thành một trong số những người nữ có giọng nói nhừa nhựa và mái tóc được xử lý quá mức. Cô không muốn có hàm răng xấu và làn da tai tái. Cô không muốn có một người bạn trai tên Cooter, người đang thụ án từ mười đến hai mươi năm tù vì tội cướp có vũ trang.

Jules đặt tách café trước mặt Bo, sau đó quay trở lại ghế. “Cả hai cô có mùi như mùi của nhà máy bia Rainier cũ rích trước khi nó ngừng hoạt động vậy.”

Bo đưa tách café lên môi. “Anh không được phép nhắc đến từ bia trong hai ngày.”

“Được thôi.” Jules cười ngất. “Mini Pitt.”

Tối qua, khi Chelsea kể cho Bo nghe về việc các cầu thủ gọi cô là Mini Pitt, Jules đã cười sặc sụa. Cả hai chị em cô đều không thấy việc đó thú vị ở chỗ nào. Nhưng để khiến Bo không khó chịu, Chelsea đã thú nhận rằng họ cũng gọi cô là Short Boss.

“Không phải hôm nay, Jules.” Bo đặt tách café xuống. “Áo sơ mi của anh đâu rồi?”

Jules cười toe toét, đưa hai tay lên và uốn cong như thể đang ở trong một cuộc thể dục thể hình. “Tôi nghĩ các cô gái thường thích màn khoe bắp tay.”

“Làm ơn đi Jules,” Chelsea rên rỉ. “Bọn tôi đã thực sự rất đau đầu.”

“Tôi vừa mới nôn trong miệng mình,” em gái cô thêm vào.

Jules cười ngất và hạ tay mình xuống. “Tôi sẽ cất nó đi vậy.”

“Chú ơi, tôi ghét cay ghét đắng khi thấy anh hơn hờ như vậy. Sao anh không bị gì nhỉ?” Bo lên tiếng hỏi.

“Vì tôi là người lái xe được cô chọn. Cô không nhớ gì cả sao?”

“Chỉ một ít.”

Chelsea tự hỏi liệu em gái cô có nhớ là mình đã âu yếm với Jules. Cô tự hỏi có thể giờ cô không nên nhắc đến vấn đề đó. Không bao giờ. Có đôi khi việc không nên nhớ gì là điều tốt nhất. Như lần cô chạy trần truồng trong một buổi tiệc ở Hollywood Hills cách đây một vài năm. Chelsea chưa bao giờ chạy như kiểu con linh dương gazen, vì kiểu chạy đó không được đẹp mắt. Quá tệ là cô không thể nhớ được gì cho đến sáng hôm sau. Xùy, giờ nghĩ về điều đó, cô thấy mình thật sốc đồng. Đặc biệt là khi cô uống say.

“Hai cô có nhớ mình đã hát bài ‘Kiss’ không?”

“Bài hát của Prince hả?” Chelsea hỏi. Cô không nhớ mình đã hát nhạc của Prince. Madonna và Celine Dion đã là quá tệ rồi.

“Ừm. Và hai cô thật sự nhập tâm vào bài ‘I Will Survive’.”

Hình như ở đó có khá nhiều bài hát. Sao không ai ngăn họ lại? Chắc chắn là giọng hát của họ khủng khiếp lắm. Chelsea quay người lại và nhìn em gái mình. “Em có nhớ bài ‘I Will Survive’ không?”

“Không. Em ghét bài đó. Sao em lại hát nó?”

“Hai cô thực sự nhập tâm với bài hát đó.” Jules như xát muối thêm vào nỗi khổ sở của hai chị em. “Hai cô đã gào thét bài hát đó như thể đó là bài hát do chính hai cô sáng tác hay đại loại thế.”

Bo thì thầm, “Thật tốt khi em hầu như không nhớ được hết những gì diễn ra trong tối qua.”

“Ừm,” Chelsea đồng ý.

“Này, đừng nói là hai cô đã quên hết mọi thứ tối qua nhé.” Jules cầm muống lên và tiếp tục ăn ngũ cốc. “Các cô *phải* nhớ đến màn ba người đó chứ. Làm việc đó với hia chị em sinh đôi luôn là ý tưởng kỳ quái của riêng cá nhân tôi.” Anh ta ngược nhìn lên và cười toe toét. “Điều đó, tôi nghĩ thật an toàn khi nói, tôi chia sẻ với hầu hết đàn ông trên thế giới. Tôi đã mang đến cho hai cô một vài bước tốt nhất của mình và tôi sẽ đề bẹp nếu cả hai người đều không nhớ đến nó.”

Bo tựa trán vào tay mình. “Đừng làm tôi phải giết anh, Jules,” cô nói qua tiếng thở dài đầy đau đớn. “Không phải hôm nay. Tôi không có tâm trạng dọn dẹp sự hỗn loạn đâu.”

Sau khi Jules rời đi, hai chị em ra đến đi vắng và ngồi xuống xem chương trình R&R. Hồi

phục lại sức khỏe và chương trình truyền hình thực tế. Một thùng làm lạnh nhỏ chứa đầy Coca được đặt trên bàn café, hai chân đặt trên mặt bàn và điều chỉnh bộ não đã bị mục nát bằng chương trình *New York goes to Work*.

Chelsea chỉ về phía ngôi sao truyền hình thực tế, người đã xuất hiện lần đầu tiên trong bộ phim *Flavor of Love*. “Cô ta từng có một cơ thể đẹp, nhưng cô ta đã phá hỏng nó với bộ ngực giả đó.”

Bo gật đầu. “Chị em nhà Patterson nên đánh mạnh vào đầu cô ta. Sao bất cứ người phụ nữ nào cũng đều muốn làm như thế nhỉ?”

Đó là một câu hỏi tu từ. “Nhưng chị hoàn toàn có thể hiểu được về việc thu nhỏ.” Chelsea quyết định thử em mình để xem liệu ý kiến em gái có thay đổi hay không. “Bộ ngực luôn cản trở mọi thứ.”

“Ừm, nhưng chị đã bao giờ thấy cách họ thu nhỏ nò chưa?” Bo hỏi khi New York xúc phân lợn. “Đó là một hình thức cắt xẻo.”

Chelsea đoán điều đó trả lời câu hỏi. “Nó không tệ như thế. Nó cũng không như nó thường xảy ra. Thậm chí vết sẹo cũng không lớn lắm.”

“Đừng nói với em là chị lại đang nghĩ về việc đó nhé? Họ sẽ khoét đi những miếng thịt của chị. Như một trái bí ngô vậy.”

Bo nói y chang mẹ cô. Chẳng ít gì nói với cô ấy về điều đó, vì thế cô không nhắc đến nó nữa.

“Chị còn nhớ khi chúng ta gửi băng video cho chương trình *The Real World* không?”

Chelsea cười ngất. Khi đó họ được mười chín tuổi và biết được MTV sẽ quay chương trình trực tiếp tại Hawaii. Họ cực kỳ muốn có mặt ở đó. “Ừm. Chúng ta đều nghĩ họ chắc chắn chọn chúng ta vì chúng ta là chị em sinh đôi.”

“Chúng ta đã quá chắc chắn về việc được chọn nên đã bắt đầu đi mua áo tắm.”

“Chị sẽ là cô chị sinh đôi xấu xa chuyên tán tỉnh các nhân viên casting nam và em sẽ là người quở trách chị về việc phải giữ mình cho đám cưới.” Tin rằng họ cần có một cái gì nổi bật để gây ra sự chú ý với các giám đốc casting, họ đã đóng vai chị em song sinh tốt-xấu trong video đề cử. Bo đã kéo hết tóc mình ra sau, mang một cặp kính giả để trông giống với vai cô em song sinh nghiêm túc. Trong khi đó Chelsea đã nhuộm tóc mình thành màu tím và mượn bạn mình một chiếc áo jacket da của dân đua mô-tô. Nhìn bề ngoài có vẻ họ như thể họ vẫn đang đóng những vai như thế, nhưng Chelsea không hề đùa một chút nào. Cô chỉ chính là cô mà thôi. Chelsea Ross. Một người chị song sinh và một cô con gái đáng yêu. Nữ diễn viên và trợ lý cho một siêu sao khúc côn cầu, là một ca vô phương cứu chữa của tâm trạng xấu. Khi cô xem New York thụ tinh nhân tạo cho con lợn, cô tự hỏi liệu cuộc đời cô sẽ trở nên như thế nào trong năm tới. Chúng đau đầu sau cơn say luôn làm cô buồn rầu và tự xem xét lại cuộc đời mình.

Trong năm tới, cô sẽ sống ở L.A, một lần nữa sẽ lại đi tham gia vào việc thử vai. Cô sẽ theo đuổi giấc mơ của mình, nhưng cô muốn làm những việc hơi khác một chút trong lần này vì cô đã quá mệt mỏi. Cô không còn muốn làm việc với tư cách là một trợ lý cho các ngôi sao nữa.

Có thể cô sẽ bắt đầu mở công ty chuyên tổ chức sự kiện. Thuê cho mình một trợ lý để chỉ huy để nạt nộ. Không phải cô hèn hạ hay vô lý. Cô biết việc đó là như thế nào. Cô đã làm việc với rất nhiều nhà tổ chức sự kiện trong quá khứ, và cô thích được sắp xếp hay tổ chức những sự kiện vui vẻ. Cô giỏi giang với những việc như thế, và cô thường thích ở những nơi có nhiều

người. Việc kinh doanh như thế sẽ không tốn nhiều tiền lúc ban đầu, và hy vọng sẽ có nhiều thời gian rảnh để đến các buổi thử vai.

Và vào khoảng thời gian này trong năm tới, cô thích có một người đàn ông trong cuộc đời mình. Một người đàn ông dễ thương với cơ thể rắn chắc. Hình ảnh Mark Bressler hiện ra trong đầu cô. Không đúng, phải là một người đàn ông *dễ thương cơ*.

Não của Bo ắt hẳn có cùng tần số. Điều như thế không khiến Chelsea ngạc nhiên. “Chị có bao giờ nghĩ liệu chúng ta có tìm được ai đó cho mình không?” cô em song sinh cô hỏi.

“Chúng ta sẽ sớm gặp thôi.”

“Sao chị có thể chắc chắn về điều đó?”

Chelsea nghĩ về câu hỏi đó và nói, “Vì, nếu người phụ nữ trong phim *My Big Fat Redneck Wedding* có thể tìm thấy người đàn ông dành cho mình, thì chúng ta cũng có thể.”

Một cái nhìn kinh hoàng xuất hiện trong mắt Bo. “Đó là những người đàn ông vật lộn, ăn những con vật bị xe cán chết và mặc đồ nguy trang 24/7.”

Chelsea xua đi sự lo lắng của em gái mình. “Chị nghĩ có thể khá chắc chắn khi nói rằng cả hai chúng ta sẽ không kết hôn bên dưới vòm làm từ các lon bia hay một anh chàng thô lỗ luôn mặc nguy trang đang la hét, ‘Đã xong việc’. Chúng ta có một vài tiêu chuẩn trong việc đó cơ mà.”

Bo cắn một bên môi mình. “Chị tán tỉnh với anh chàng đội chiếc mũ bóng chày có dòng chữ git’-er-done vào tối qua.”

“Đó không phải là tán tỉnh, và anh ta không phải là người thô lỗ.” Cô biết vì cô đã kiểm tra răng của anh ta. Không cái nào trong số chúng bị ố màu hay bị gãy. Anh ta chỉ là một anh chàng nào đó đang cố tỏ là mình là người chán nản đầy bi thảm. “Và chị không âu yếm anh ta như em đã làm với Jules.”

“Em chưa bao giờ âu yếm Jules,” Bo nói, và hướng sự chú ý về phía màn hình ti vi. “Xem này, New York đang cột một con ngỗng.”

“Ôi không. Đừng có làm chị sao lãng. Chị đã thấy em làm thế.”

“Chắc là một cô gái nhỏ bé với mái tóc đen nào đó.”

“Em nói đúng. Có thể đó là một người phụ nữ nào đó trông y hệt với em gái song sinh của chị.”

“Được rồi.” Bo thở dài và quay lại nhìn Chelsea với khuôn mặt xanh xao. “Em thường gọi Jules mỗi khi em uống say.”

“Việc đó thường như thế nào?”

“Chỉ mới hai hay ba lần thôi.”

“Nếu em thích anh ta, sao em lại phải đợi đến lúc say mới gọi cho anh ta?”

“Em đâu có nói là em thích anh ta.” Bo càu nhàu như thể họ lại ở lúc tuổi lên mười và bọn con trai đều kinh tởm. “Jules có cái tôi rất lớn và hẹn hò với nhiều người phụ nữ khác nhau. Bọn em chỉ là bạn. Đại khái là thế.”

Cô nhớ lại những gì mà lần trước anh ta đã nói về việc thích một cô gái mà cô gái đó không thích anh ta. “Có thể anh ta muốn nhiều hơn là một người bạn.”

“Thế tại sao anh ta không bao giờ gọi và mời em đi chơi?”

“Không. Anh ta chỉ muốn những cuộc gọi tình dục mà thôi.”

Chelsea há hốc mồm miệng. “Em nói chuyện tình dục với anh ta qua điện thoại sao?”

“Chưa, nhưng em e mình sẽ làm thế.” Cô đẩy mái tóc ngắn ra phía sau tai. “Chị đã thấy cơ

thể của anh ấy chưa? Em không biết mình còn kiên trì được bao lâu nữa trước khi em theo bản năng đối với cặp mộng cực kỳ hoàn hảo của anh ta.”

“Như dùng vật nhọn đâm vào đó sao?”

“Không. Như đẩy anh ta xuống và nhảy lên người anh ta.”

Cô thích Jules. “Có lẽ em nên nói cho anh ta biết cảm nhận của em.”

“Em không biết em cảm nhận như thế nào.” Bo thò tay vào thùng đá và lấy ra một lon Coca. “Đôi khi em chả có chút cảm tình nào đối với anh ấy. Đôi khi em lại rất thích anh ấy. Nhưng việc đó không quan trọng. Em sẽ không bao giờ có thể hẹn hò với Jules.”

“Vì sao?”

Bo mở nắp lon Coca. “Vì bọn em làm việc cùng nhau. Chị không thể hẹn hò với người làm việc cùng,”

Mắt Chelsea mở to, quên đi việc đau đầu và cau mày. “Điều đó thật lố bịch.”

“Không. Nó chẳng lố bịch chút nào. Nó giống như việc chị hẹn hò với Mark Bressler vậy.”

“Có sự khác biệt giữa làm việc với và làm việc cho.” Cô sẽ không bao giờ âu yếm với người chủ luôn cúi kính, chứ đừng nói gì đến *hẹn hò* với anh ta. Anh ta là một kẻ thô lỗ, và đó cũng là đức tính tốt của anh ta. Ý nghĩ về một cuộc điện thoại tình dục với Mark thật... thật...

Ý nghĩ đó chẳng làm cô cảm thấy bối rối chút nào như nó nên thế. Ý nghĩ về việc lướt hai bàn tay mình lên khắp các cơ của anh ta đáng lẽ phải làm cô hết hoảng chứ. Vì một lý do nào đó, cô không cảm thấy điều đó. Thay vào đó, ý tưởng về việc chạm vào cơ thể anh ta lại làm nảy sinh ý tưởng về một nụ hôn thật sâu với anh ta. Về việc nhìn vào đôi mắt màu nâu đậm khi cô luôn những ngón tay mình khắp mái tóc anh. Về việc chạm nhẹ bờ môi mình vào phần cổ nóng ẩm và áp da thịt nóng bỏng, ẩm ướt vào da thịt anh.

Sự thật là những ý tưởng đó *đã không* khiến cô thấy bối rối, chẳng còn khiến cô thấy bối rối một chút nào nữa. Phải công nhận, anh ta là một người đàn ông cực kỳ đẹp trai, nhưng cô chưa bao giờ bị ám ảnh với những anh chàng to con. Những anh chàng nam nhi đại trượng phu thường dùng cơ thể và đâm những gã khác vào đầu. Ừ thì các cầu thủ khúc côn cầu có đội mũ bảo hiểm, nhưng cô đã từng xem các cuốn băng về việc Mark đánh các cầu thủ khác và chính bản thân anh ta cũng bị đánh.

Và cô chắc chắn một điều là, cô không bị ám ảnh bởi các siêu sao và các vận động viên thể thao. Đặc biệt là các vận động viên thể thao siêu sao. Các vận động viên thể thao là kiểu siêu sao xấu xa nhất. Rất nhiều người trong số họ từng không ngớt khi không phải thi đấu và đáng nhận được những lời nhận xét xấu. Cô chưa bao giờ đọc được bất cứ điều gì xấu về Mark. Nhưng cô cho rằng nếu cô chăm chỉ tìm kiếm, cô cũng sẽ tìm ra được. Cô không tin việc anh ta là một thiên thần.

Việc Mark không còn chơi trong giải khúc côn cầu trên băng chuyên nghiệp nữa không quan trọng. Khi xuất hiện ở nơi công cộng, anh ta vẫn được đối xử như một vận động viên ngôi sao. Anh ta được mọi người tôn trọng theo kiểu mà cô luôn cảm thấy thật kinh tởm.

Vì thế tại sao ý nghĩ về việc lướt hai tay mình lên cơ thể rắn chắc của anh đã không khiến cô cảm thấy bối rối? Cô không biết rõ. Có thể vì cũng đã lâu lắm rồi cô chẳng lướt tay lên cơ thể của bất cứ ai khác ngoài chính cô. Có thể Bo cũng đang có cùng tình trạng khó xử như cô. Hoặc có thể sự thất vọng về tình dục của Bo đã chuyển sang cho Chelsea. Sự thật rằng đôi khi cô có thể cảm nhận được nỗi đau thể xác của em gái mình. Khi họ còn nhỏ, nếu một trong hai người bị té xe, người còn lại sẽ cảm nhận được điều đó. Việc đó không xảy ra nhiều trong những ngày

gần đây. Nhưng năm ngoái khi Bo bị rạn xương đòn khi trượt tuyết, Chelsea đã cảm nhận được vai bị đau và họ thậm chí còn không ở cùng trong một bang vào lúc đó. Vì thế cô cho rằng điều đó xảy ra chắc chắn vì cô đã cảm nhận được sự ham muốn nóng bỏng, bị dồn nén của Bo. Đặc biệt là khi họ đang cùng nhau ngồi ườn ra trên cùng chiếc đi văng.

Cô quay lại và nhìn vào em gái mình, người đang ngồi đó với vẻ mặt vô tội, xem chương trình ti vi nhảm nhí và uống Coca. “Em nên ngủ với một người lạ mặt tình cờ nào đó.”

Bo chỉ về phía ti vi. “Em có thể chờ đến phần quảng cáo hay em phải thực hiện điều đó ngay bây giờ?”

“Em có thể chờ.”

Chương 10

May mắn là Chelsea đã không phải phụ thuộc vào em gái mình để tự chữa cho chính mình khỏi những ý nghĩ nhiễu loạn. Mark cũng góp phần giúp sức cho điều đó với việc vẫn cau có gắt gỏng như thường lệ.

Tạ ơn chúa.

Khi cô đến làm việc vào sáng thứ hai, anh ta đứng trong bếp, nhìn cô như thể anh ta đang cố tìm hiểu điều gì đó. Một điều mà anh ta không lấy làm hạnh phúc. Cô để anh ta một mình và tiếp tục trả lời thư của người hâm mộ đang ngày càng lớn dần lên.

Vào ngày thứ ba, anh ta dường như càng không vui hơn. Và vào ngày thứ tư, anh ta hành động như thể cô phạm phải một lỗi lầm không thể tha thứ được. như thể cô đã đá vào chân anh ta hay làm trầy xước chiếc Merc vậy.

Sáng thứ năm, cô nói chuyện với một vài nhà môi giới bất động sản và cùng lập ra một vài danh sách các ngôi nhà mà Mark muốn được xem. Sau đó cô tìm anh ta trong ngôi nhà cực kỳ rộng lớn này. Sau năm phút tìm kiếm, cô leo lên cầu thang dài, uốn cong. Cô chưa bao giờ đặt chân lên lầu hai, và đứng ở đầu cầu thang nhìn khắp tầng lầu. Cô liếc nhìn qua cánh cửa phòng ngủ đang mở. Drap giường màu trắng nhàu nát cùng tấm chăn màu xanh dày nằm lộn xộn trên chiếc giường chưa được dọn. Một chiếc quần chạy bộ và đôi dép xỏ ngón nằm trên sàn kế bên chiếc divăng có quá nhiều gối, và phía kia của chiếc giường là cánh cửa thứ hai dẫn đến phòng tắm với sàn bằng đá.

Một chuỗi những tiếng kêu lạnh lạnh thu hút sự chú ý của Chelsea và cô đi về phía cuối hành lang. Cô đi qua một vài căn phòng trống và dừng lại ở cửa ra vào của căn phòng cuối cùng bên phải. Đó là một phòng tập được trang bị một ghế tập, một dây bánh tạ. Cô biết đây là nơi anh luyện tập cùng với nhân viên vật lý trị liệu, nhưng hôm nay anh chỉ có một mình.

Mark ngồi ở máy đạp đùi, đang dùng chân đẩy các thanh tập khi nhìn tiến trình của việc luyện tập trong gương. Bài hát “Black Hole Sun” của ban nhạc Soundgarden từ các loa được giấu kín vang lên khắp phòng. Mồ hôi làm ướt tóc trên đầu và vùng lông ở khắp bộ ngực trần của anh. Anh ta mặc một chiếc quần sooc cotton màu xám và đôi giày chạy màu trắng. Một vết sẹo màu hồng xấu xí xuất hiện trên da kéo dài từ đùi trái đến tận đầu gối. Trong giây lát, Chelsea đã chăm chú nhìn anh qua tấm gương, cặp chân đầy sức mạnh của anh ép và đẩy với một nhịp độ đều đặn. Cô chuyển ánh nhìn từ bờ ngực đầy cơ bắp ẩm ướt và vai, đến cái nhăn nhó đầy kiên quyết trải dài trên môi anh.

Cô với tay đến công tắc điều khiển kế bên cánh cửa và vặn nhỏ âm thanh của bài “Black hole sun” xuống. Các bánh tạ rớt xuống với một tiếng Chelseaang lớn khi Mark giật mình ngoái đầu lại nhìn quanh và nhìn thấy cô. Cái nhìn đầy u ám của anh ta đáp xuống trên mặt cô. Anh liếc nhìn cô một lúc trước khi cất tiếng. “Cô muốn gì?”

Cô đưa các tờ giấy trong tay mình lên cao. “Tôi chỉ muốn đưa cho anh một ít thông tin tôi đã in ra về các ngôi nhà mà anh muốn xem qua.”

Anh hạ chân xuống mặt sàn, dùng bàn tay không bị thương cầm chấn song ở phía trước và đứng lên. Anh chỉ về phía chiếc ghế tập cách nơi anh đứng một vài bước chân. “Để chúng ở đó.”

Thay vì làm theo như anh ta yêu cầu, cô cuộn tròn các tờ giấy lại và gõ gõ chúng vào chân

mình. “Hôm nay tôi có làm gì khiến anh tức giận sao?”

Anh ta vói tay lấy một chiếc khăn tắm trắng và lau mồ hôi trên cổ. Lông mày anh ta hạ thấp xuống khi anh ta nhìn cô từ bên kia phòng. “Hôm nay à?”

Khóe miệng anh ta hạ thấp xuống và anh ta lắc lắc đầu mình. “Không, nhưng giờ còn chưa hết ngày hôm nay cơ mà.”

Cô đi đến bên chiếc ghế tập và đặt các tờ giấy lên phía trên đó. Cô phải nói với anh ta một vài điều. Anh ta sẽ gọi nó là tọc mạch. Cô xem đó là việc cô phải làm. “Anh có được mời đến buổi tiệc mừng chiến thắng giải Stanley Cup không?”

Anh ta lau sạch mặt mình. Tiếng “Có” vang lên từ bên trong chiếc khăn tắm.

“Anh có đi dự không?”

Anh ta nhún một bên vai trần. “Chắc là có.”

“Anh đã có bộ com-lê nào chưa?”

Anh ta tũm tũm cười và quàng khăn tắm quanh cổ. “Ừm. Đã có”

Cô ngồi lên chiếc ghế tập kế bên xấp giấy và vắt chéo chân. Hôm nay cô mặc một chiếc áo tunic bằng ren màu cam, dây nịt màu nâu, và một chiếc quần lửng màu be. Cô mặc màu thật dịu. Cô tự hỏi liệu anh ta có chú ý đến điều đó không. “Anh có cần dịch vụ đưa đón không?”

“Cô khẳng khẳng lái xe đưa tôi đi nữa sao?”

“Tôi không làm việc vào ngày cuối tuần.” cô lắc lắc đầu mình. “Và nếu nó không rơi vào đêm thứ bảy thì tôi cũng phải nghỉ để đi dự tiệc với em gái tôi.”

“Hai chị em nhỏ bé.” Một bên mày anh nhướn lên. “Điều đó thật thú vị.”

Cô không biết liệu anh ta có nói từ “thú vị” theo nghĩa tốt hay không. Cô quyết định không hỏi điều đó. “Anh có suy nghĩ thêm về việc tham dự giải golf từ thiện không?”

Anh ta nghiêng đầu sang một bên nhưng không trả lời.

“Thế còn việc làm huấn luyện viên cho các em thiếu nhi?”

Anh đưa bàn tay bị thương lên, và cô nhận ra anh ta không mang thanh nẹp. “Ngừng.”

“Tôi chỉ ghét việc nhìn anh chỉ ngồi đó trong khi có rất nhiều việc mà anh có thể làm.”

Anh đưa tay lên quá đầu mình và nắm thanh xà ngang. Ngón tay giữa bàn tay phải chĩa thẳng lên trần nhà, và những đám lông xoắn ảm ướt thẫm lại bên dưới nách. “Để thay đổi, hãy nói gì đó về cô đi.”

Chelsea đặt một tay lên phía trước áo của mình. “Về tôi sao?”

“Ừm. Cô muốn biết rõ về cuộc đời tôi. Vậy giờ chúng ta hãy cùng nhau khám phá cuộc đời cô.”

Cô nắm chặt ghế dài và khóa khuỷu tay mình lại. “Tôi chỉ là một cô gái bình thường, không có gì nổi bật.” *Chỉ đang nhìn chăm chăm vào các cơ ngực rắn chắc bên dưới lớp lông đen ngắn đó.* Bình thường, Chelsea không mẫn mà gì với lông ngực, nhưng khi nhìn Mark, cô có thể trở thành một người hay thay đổi chính kiến. Lớp lông mịn mọc trên ngực bao quanh đầu ngực nam tính phẳng lì, sau đó thu hẹp dần thành một đường lông mịn chạy thẳng xuống phần xương ức đang được phô ra và kéo dài đến rốn. Giống như trong quảng cáo thức uống thể thao.

“Ừ, ừ”

“Cuộc đời tôi chẳng có gì nhiều để tìm hiểu.” Vùng cơ bụng tám múi của anh đã không còn rõ ràng nữa, nhưng vùng bụng anh vẫn căng như mặt trống. Các cơ bụng xếp lớp rõ ràng ở phía dạ dày anh. Một viên dây thun trắng mỏng hiện ra ở phía cạp chiếc quần sooc đang trễ xuống ở vùng hông nhỏ của anh.

“Dù sao cũng nên tìm hiểu điều gì đó. Cô nghĩ tôi nên làm điều gì đó với cuộc đời tôi cơ mà.”

Sự hiện diện của lớp dây thun đó có nghĩa là anh ta có mặc quần trong. Có thể là loại quần lót ống rộng vì cô không thể nào hình dung anh ta trong chiếc quần trắng bó sát nhỏ bé. Không phải là cô nên hình dung ra anh ta trong chiếc quần lót. Điều đó không đúng. Cô làm việc cho anh ta. Ừm, có thể không chính xác lắm, nhưng....

“Thế cô định làm gì với cuộc đời của mình?”

“Vào thời điểm hiện tại, tôi là trợ lý của anh.”

“Chẳng phải ‘có rất nhiều việc cô có thể làm’ ngoài việc lái xe chở tôi đi vòng vòng và can thiệp vào cuộc đời tôi sao?”

Cô đưa mắt nhìn chằm chằm vào anh trước khi sự thích thú khiến cô chú ý đến phần thấp hơn và cô bắt đầu nghiên cứu về gót kích thước lớn đó của anh ta - một lần nữa. “Tôi có một kế hoạch.”

“Như thế nào?”

Cô ngược lên nhìn vào đôi mắt nâu của anh. “Tôi đang làm việc và để dành tiền.”

Anh ra hiệu cho cô nói tiếp với bàn tay lạnh lặn của mình. “Để dành tiền cho việc gì?”

“Tôi sẽ không nói đâu.”

Một nụ cười nhẹ xuất hiện ở khóe môi anh. “Điều gì đó không thể nói ra à?”

“Đúng vậy.”

“Chỉ có một ít điều mà một người phụ nữ sẽ không nói đến.” Anh nhấc ngón tay khỏi thanh xà. “Đó là số lượng chính xác về những người yêu trong quá khứ của người đó. Phụ nữ các cô luôn muốn biết con số phụ nữ chính xác mà một người đàn ông đã ngủ cùng, mức độ làm việc đó, và mỗi một chi tiết hấp dẫn khác. Nhưng các cô lại không muốn chia sẻ cùng thông tin như thế.”

“Đó là do người ta vẫn còn có những nguyên tắc đối xử khắt khe khi nó liên quan đến tình dục ngẫu hứng.”

Anh nhún một bên vai mình và ngả người về phía trước trong khi vẫn giữ thanh xà ở phía trên đầu mình. “Tôi hiểu điều đó, nhưng phụ nữ không nên hỏi về đời sống tình dục của tôi nếu người đó không muốn nói về đời sống tình dục của mình.” Anh đứng thẳng dậy và thả hai tay xuống hai bên hông. “Có một vài điều được liệt vào loại riêng tư.” Anh di chuyển đến phần tạ và hạ thấp tay cầm xuống. “Có thể tôi không muốn bất cứ ai biết về chuyện riêng tư của tôi.”

Quá trễ rồi. Lá thư từ Lydia Ferrari đã được đăng trên trang lưu bút trong một vài tháng trước khi Chelsea xóa nó đi. Cô nghĩ mình nên nói cho anh ta về bức email đó vì nếu không người khác cũng sẽ nói cho anh ta. “Anh có biết Lydia Ferrari không?”

Lông mày anh hạ thấp xuống, và đi đến chiếc ghế tập mà anh đang ngồi lúc cô đi vào phòng. “Một loại xe à?” Anh nắm lấy thanh tạ phía trên đầu mình và hạ thấp người mình xuống.

“Không phải. Ít nhất tôi không nghĩ thế. Cô ấy viết thư cho anh trên trang lưu bút của anh.”

Anh rải rộng tay mình ra và kéo thanh tạ về phía ngực. “Tôi không biết cô ta.” “Cô ta tuyên bố rằng anh đã gặp cô ta ở Lava Lounge, đã làm tình trong căn hộ của mình ở Redmond, sau đó anh đã không gọi lại cho cô ta.”

Cặp tạ ngừng giữa lưng chừng, và anh ta nhìn cô qua gương. “Cô ta còn viết thêm gì nữa?”

“Đó là lần quan hệ tuyệt nhất trong đời cô ta và cô ta cảm thấy bị tổn thương vì anh đã

không gọi lại.”

Anh ta nâng tạ lên và hạ xuống, các cơ ở cánh tay và lưng cứng lại và giãn ra. “Cô ta là một người đồng bóng.”

“Anh có biết cô ta à?”

“Tôi đã *nhớ* ra được cô ta. Chết tiệt, thật khó để quên một người phụ nữ có quá nhiều lỗ trên cơ thể.” Hàm anh nghiến chặt lại cố kéo tạ về phía mình.

“Cô ta đã xỏ lỗ ở những chỗ nào?”

“Khắp cơ thể. Tôi đã hơi hoảng khi chạm vào những nơi chẳng chịt các lỗ xỏ và các vết sẹo đã có từ rất lâu.”

“Hiển nhiên việc sợ hãi đó không nằm bên dưới lưng quần anh.”

Một tiếng cười trầm ấm xuất hiện. “Lá thư đó vẫn tiếp tục được đăng à?”

“Tôi đã xóa nó.”

“Cảm ơn.”

“Không có gì.” Cô nhìn anh trong giây lát, sau đó nói. “Anh dường như chẳng lo ngại khi ‘mọi người’ biết ‘chuyện riêng tư’ của anh với Lydia Ferrari.”

“Điều đầu tiên, tôi nghi ngờ đó thậm chí không phải là tên thật của cô ta.” Anh hít thật sâu và nhẹ nhàng thở ra. “Thứ hai, lúc nào phụ nữ cũng nói như vậy với tôi. Ngay cả khi tôi chưa bao giờ gặp họ.”

Chelsea vừa định nói rõ ràng anh ta *đã* gặp Lydia thì anh ta nói thêm. “Tôi đã quá quen với việc đó.”

“Điều đó không làm anh khó chịu sao?”

Anh nhún vai. “Mọi người sẽ nói, viết tất cả những gì họ muốn và họ chẳng thêm bận tâm xem điều đó có đúng không. Mọi người đều có lịch trình của tôi. Khi tôi nói không muốn nó đến về vấn đề cá nhân... ý tôi là không muốn cô đột nhiên xuất hiện trong khi tôi đang ở trần và bận luyện tập. Nó có thể làm tâm trạng tôi không được tốt.” Anh hít thật sâu và sau đó nhẹ nhàng thở ra. Chelsea nghĩ đề tài về Lydia đến đây đã chấm dứt, nhưng anh ta lại nói, “Xét về những gì người phụ nữ đó say mê, tôi chỉ biết tạ ơn chúa về những gì cô ta đã không viết ra.”

Cô cắn cắn bờ môi dưới, chiến đấu chống lại sự tò mò đang trỗi dậy trong cô. Và cô đã thua. “Những điều đó là gì vậy?”

“Đó không phải là việc của cô, Quý Cô Tọc Mạch.” Anh siết chặt tay mình hơn trên thanh tạ. “Chúng ta lần nữa lại đang nói về tôi và cô vẫn chưa nói cho tôi về chuyện của cô.”

“Tại sao khi tôi đặt câu hỏi, tôi lại trở thành người tò mò và là ‘Quý Cô Tọc Mạch’?”

Anh hít vào và thở ra nhịp nhàng theo nhịp nâng và hạ tạ. “Điều thứ hai mà phụ nữ thường không muốn nói đến,” anh tiếp tục nói thay cho việc trả lời câu hỏi của cô, “là phẫu thuật thẩm mỹ. Rất nhiều người phụ nữ đã làm thế nhưng chẳng ai trong số họ thừa nhận điều đó.” Anh hơi ngoái đầu lại nhìn cô. “Cô để dành tiền để sửa mũi sao?”

“Cái gì?” Chelsea há hốc miệng. “Mũi tôi chẳng quá xấu để phải sửa chữa.” cô đưa tay lên mặt mình “Mũi tôi có vấn đề gì sao?”

“Chẳng sao cả. Vợ cũ của tôi đã đi nâng mũi nhưng cô ta xem nó như một bí mật rất ghê gớm.” Anh chuyển hướng ánh nhìn của mình vào tấm gương. “Cô ta làm như thể mọi người quen với mình sẽ không nhìn vào mặt và đoán ra được điều rõ ràng đó.”

Cô thả tay xuống hai bên người. “Không. Không phải là mũi tôi.”

“Thế là móng của cô à? Vợ của Karlsson đã hút mỡ ở hai bên bắp đùi và nhét nó vào

mông của cô ta.”

“Nó được gọi là phẫu thuật ghép mỡ tự thân[11]. Và không, tôi không muốn làm điều đó.”

Cô đứng dậy và đi đến giá để tạ chưa sử dụng. Cái quái gì thế này? Cô cần gì phải quan tâm liệu anh ta biết được điều đó hay không? Không phải cô quan tâm gì đến ý kiến của anh ta hoặc việc anh ta có thể đánh giá thấp cô. Không phải sau khi anh ta thừa nhận đã ngủ với người phụ nữ ngay cả khi sợ cô ta sẽ biến mình thành cái gối cắm kim. Cô lướt tay mình khắp cái tạ trên cùng. “Tôi muốn dành tiền để phẫu thuật ngực.”

Chiếc tạ trên tay anh ta rớt mạnh xuống, và ánh mắt anh nhìn vào ngực cô. “Cô nghĩ mình vẫn chưa đủ lớn sao?”

Cô cau mày và lắc đầu. “Tôi muốn phẫu thuật *thu nhỏ* ngực.”

“Ồ.” anh ngược nhìn vào mặt cô. “Tại sao?”

Một trường hợp điển hình. Cô biết anh sẽ không hiểu được. Quỷ tha ma bắt, ngay cả chính gia đình cô còn không hiểu nữa là. “Tôi không thích có một bộ ngực lớn. Chúng quá nặng và vướng víu. Thật khó để tìm ra được áo quần phù hợp với người tôi, và tôi bị đau lưng và vai.”

Anh đứng dậy, với tay lấy chiếc khăn vẫn còn nằm quanh cổ. “Cô muốn thu nhỏ đến cỡ nào?”

Cô khoanh tay ngang ngực mình. “Tôi đang nghĩ đến cỡ C lớn.”

Anh gạt đầu và lau một bên mặt mình. “Cỡ C là một cỡ đẹp.”

Geez. Có phải cô đang nói về việc giải phẫu ngực mình với Mark Bressler không? Một người đàn ông, và anh ta không la hét làm trò nhại về việc thu nhỏ ngực của cô sao? “Anh không nghĩ đó là một ý kiến tồi sao?”

“Liệu cô có quan tâm đến những gì tôi nghĩ không nhỉ? Nếu lưng cô đau, và cô có thể làm điều gì đó, cô nên làm.”

Giọng anh ta nghe rất biết điều.

“Giờ kích thích của cô là gì?”

Cô nhìn chằm chằm xuống sàn nhà ở giữa đôi giày của anh. “Tôi hiện là cỡ D lớn.”

“Với một người cao lớn, điều đó dường như không phải là vấn đề, nhưng cô lại là một cô gái nhỏ.”

Cô nhìn ngược lên. Nhìn vào người đàn ông đang đứng cách cô một vài bước chân. To lớn, xấu tính và đang bán khỏa thân. Mái tóc ướt đầm mồ hôi gắn chặt vào đầu, lông ngực cũng ướt đầm và gắn chặt vào ngực anh. Nếu cô không biết Mark, không biết anh ta có thể là một tên cáu kỉnh như thế nào, cô có thể gặp nguy vì phải lòng anh ta. Vì cô sẽ tự ném mình vào bờ ngực ẩm ướt và nóng đó và tặng anh ta một nụ hôn sâu đúng chuẩn. Không phải vì vẻ bề ngoài của anh ta, mặc dầu đúng thật là anh ta trông rất khá, mà vì cô hiểu được cảm giác cô có thể cảm nhận được.

“Gì?”

Cô lắc đầu và nhìn sang hướng khác. “Gia đình tôi không muốn tôi làm thế. Tất cả họ đều nghĩ rằng tôi bốc đồng và sẽ hối tiếc về điều đó.”

“Tôi nhận thấy tất cả những gì cô đã làm không bốc đồng chút nào.”

Cô quay lại nhìn anh, và đôi môi cô hé mở. Trong cuộc đời mình, cô luôn được bảo là bốc đồng, cần được hướng dẫn. Sự thôi thúc được hôn anh ngày càng trở lên lớn hơn. “So với tất cả mọi người trong gia đình tôi, cuộc đời tôi là một mớ hỗn độn. Không thể kiểm soát được.”

Anh nghiêng đầu sang một bên, chăm chú nhìn cô. “Mọi việc diễn ra quanh cô có thể hỗn loạn, nhưng cuộc đời cô vẫn nằm trong sự kiểm soát.” Một bên khóe môi anh hơi nhấc lên. “Cuộc đời tôi cũng đã từng như vậy. Giờ thì không còn nữa.”

“Với tôi mà nói, cuộc đời anh cũng nằm trong sự kiểm soát mà.”

“Đó là vì cô không biết gì về con người tôi trước đây.”

“Anh là một gã yêu thích sự kiểm soát sao?”

“Tôi chỉ thích mọi việc được làm theo cách của tôi.”

Dĩ nhiên là anh ta thích thế.

“Tôi đã mất đi sự kiểm soát cuộc đời tôi vào cái ngày tôi tỉnh dậy trong bệnh viện, dính chặt với đủ các loại máy móc và bị trói chặt xuống giường.”

“Tại sao anh lại bị trói?”

“Tôi đoán là do tôi cố giật cái ống ra khỏi thanh quản.”

Ngay cả khi nhìn thấy các vết sẹo, hiện cô vẫn thấy khó khăn khi nhìn anh và biết được anh đã từng ốm như thế nào và anh đã thoát chết trong gang tấc như thế nào. Anh ta mạnh mẽ và kiểm soát cuộc đời mình nhiều hơn những gì anh ta đã nghĩ.

“Hãy thực hiện phẫu thuật, nếu đó là điều cô muốn.” Anh nhún một bên vai trần. “Vì đó là cuộc đời của cô.”

“Bo nghĩ điều đó là một sự tổn thương cơ thể.”

“Cô không phải là Bo.”

“Tôi biết nhưng...” làm thế nào cô giải thích điều đó với một người không phải là một trong hai chị em sinh đôi cơ chứ? “Khi anh sống cả cuộc đời trông giống một người nào khác, việc thay đổi thật đáng sợ. Thật khác thường.”

“Cô đang nói đến bộ ngực của mình. Không phải là khuôn mặt.” Anh vờ tay lấy cây batoong đang tựa vào thanh tạ. “Nhưng có lẽ tôi không phải là người thích hợp đưa ra ý kiến. Tôi là một anh chàng thích những cặp đùi đẹp.” Cây batoong rơi khỏi tay anh và đáp xuống mặt thảm. “Khỉ thật.” Anh nắm lên một chiếc tạ để giữ thăng bằng và tự hạ mình ngồi xuống.

Không suy nghĩ gì, Chelsea bước đến và quỳ xuống trên một chân. Cô nắm cây batoong và ngược lên nhìn. Mặt anh ở ngay phía trên mặt cô, và có cái gì đó mơ hồ mãnh liệt xuất hiện trong đôi mắt nâu của anh.

“Tôi ước gì cô không làm thế này.” Anh nói, giọng đầy câu gắt thì thầm bên má cô.

“Làm gì?”

Anh đứng dậy và cách xa cô một đoạn khá xa. “Vội vội vàng vàng vây quanh tôi và đối xử như thể tôi là một người vô dụng.”

Cô đứng dậy, sát gần vào người anh, chỉ để hở một khoảng nhỏ chia cách mặt trước chiếc áo cánh bằng ren của cô với bộ ngực rắn chắc cùng với lớp lông ngực đen mịn màng của anh.

Anh liếc nhìn vào mặt cô khi vờ tay lấy cây batoong. Tay anh bao phủ lên tay cô, và cái nắm tay nóng ấm, mạnh mẽ làm cổ tay cho đến khuỷu tay cô tê dại. “Tôi không phải là một đứa con nít.”

Cô đứng quá gần nên có thể nhìn thấy một đường đen bao quanh gờ móng mắt và các thay đổi nhỏ bên trong đôi mắt nâu được bao quanh bởi hai hàng lông mi dày, đang ganh tị. “Tôi biết.”

Tay anh siết chặt lấy tay cô. Ánh mắt anh chuyển đến đôi môi cô. “Tôi là một người đàn ông.”

Đúng vậy. Đúng vậy. Anh ta là một người đàn ông. Một người đàn ông bán khỏa thân với các cơ bắp lớn ướt đẫm mồ hôi và đôi mắt âm ỉ cháy. Đột nhiên cô cảm thấy nóng và như mê sảng. Chắc chắn là do lượng testosterone mà cô đang hút vào. “Tôi biết.”

Anh mở miệng như thể sắp nói điều gì đó. Thay vào đó anh thả tay mình ra khỏi tay cô và bước vòng qua người cô. Cô có cảm giác là nếu anh có thể chạy, anh sẽ chạy hết tốc lực ra khỏi phòng.

“Anh không muốn xem các danh sách các ngôi nhà mà chúng tôi đã tập hợp lại cho anh à?” cô cầm lấy xấp giấy khỏi ghế tập và bước tới một vài bước về phía anh.

“Tôi không cần làm thế. Cô biết tôi đang tìm kiếm loại nhà nào.” Anh ngừng lại ở cửa ra vào, chủ yếu để đẩy nó ra bằng hai bờ vai rộng của mình. “Sắp xếp mọi thứ rồi gọi cho tôi.”

“Anh muốn tôi gọi cho anh sau khi lên lịch xem nhà cho anh sao?”

“Đúng vậy.” Anh đặt một tay lên khung cửa trắng và quay mặt sang một bên. Ánh sáng và bóng râm cắt ngang nét mặt nhìn nghiêng của anh. “Cô có số di động của tôi. Vì thế cô không cần phải đi quanh quẩn tìm kiếm tôi đâu.”

Ánh mắt cô hạ thấp từ phía sau mái tóc đen đến chỗ lõm vào xương sống của anh. “Tôi không phiền khi phải làm thế.”

“Nhưng tôi thì có.”

“Nhưng...” cô lắc đầu “Thế nếu anh ở phòng kế bên thì sao? Liệu tôi có nên gọi điện cho anh không?”

“Nên thế. Chúng ta không cần phải nói chuyện trực tiếp.”

Chuyện gì thế này? Cô bỏ lỡ việc gì không? Sao cuộc hội thoại lại biến từ việc cô muốn hôn vào mặt thành cô muốn tát mạnh vào đầu anh ta thế này?

Và tại sao cô lại ít ngạc nhiên nhất như thế này?

Chelsea gọi cho anh năm lần trong ngày đó. Hầu hết đều chỉ để chọc tức anh.

“Anh thích thăm màu hạt dẻ không?” cô hỏi. “Tôi tìm được một ngôi nhà mà có thể anh sẽ thích nhưng nó có thăm màu hạt dẻ.”

“Cứ lên lịch đi xem nhà.” *Tắt máy.*

Cô đợi nửa tiếng sau, sau đó gọi lại. “Anh có muốn đem bộ comple đến tiệm giặt khô không?”

“Không” *tắt máy.*

Vào buổi trưa, cô lại gọi cho anh và hỏi, “Còn sandwich thì sao?”

“Tôi có thể tự làm cái món sandwich chết tiệt đó.”

“Tôi biết điều đó.” Cô mỉm cười. “Tôi chỉ nghĩ nếu anh đang làm cho mình một cái, anh có thể làm cho tôi luôn. Tôi thích thịt lợn muối và pho mát. Rau diếp ở bên mặt với một miếng....”

Tắt máy.

Anh và phần sandwich của cô đã không bao giờ xuất hiện. Điều đó khiến cô bực tức hơn khi cô nghe được anh ta đang ở trong nhà bếp và đập mạnh vào mọi thứ. Cô trả lời thêm một vài lá thư nữa và đợi cho đến khi đồng hồ chỉ hai giờ, cô liền nhắc máy gọi cho anh ta. “Có một con sóc đang ở trên đường lái xe vào nhà.”

“Cô đang giỡn mặt với tôi sao?”

“Không. Tôi đang nhìn nó.”

“Cô đang gọi cho tôi chỉ vì một con sóc chết tiệt nào đó sao?”

“Ừm, đúng vậy. Anh có muốn tôi gọi cho người diệt động vật gặm nhấm không? Anh biết

đấy, mọi người cho là sóc là loài vật mang bệnh dại.”

Anh cầu nhàu điều gì đó về việc cô còn mất trí hơn cả con sóc chết tiệt đó, sau đó – *tắt máy*.

Sau đó một lúc, một chiếc xe bán tải đỏ sáng bóng rẽ vào đường lái xe vào nhà, và Mark biến đi cùng nó. Chắc chắn là một trong số các đồng đội của anh ngồi ở tay lái. Cô gọi vào di động cho anh ta nhưng nó được chuyển thẳng vào hộp thư thoại. Gã cái kỉnh đó đã tắt điện thoại.

Vào sáng hôm sau khi cô đến nơi làm việc, cô đã gọi để xem liệu anh ta đã bật máy lại chưa. Lần này cô thực sự có điều quan trọng muốn nói với anh ta.

“Tôi đã lên lịch đến xem ba ngôi nhà vào ngày thứ 2 sau cuộc hẹn với nha sĩ của anh.”

“Tôi ghét nha sĩ.”

“Mọi người đều ghét nha sĩ.” Cô lật lật các tờ ghi chú mà cô viết ra khi nói chuyện với người môi giới.

“Có một căn hộ bốn phòng ngủ ở quận Queen Anne. Một căn năm phòng ngủ ở Mercer Island, nơi tôi đã nói với anh không xa lắm tính từ đây. Và một ngôi nhà thật tuyệt rộng một ngàn tám trăm mét vuông ở Kirkland.”

“Tốt thôi. Chỉ có thể thôi sao?”

“Chưa hết đâu. Tôi nghĩ anh nên đến xem căn hộ Second Avenue. Tôi biết anh đã nói rằng anh không thích tiếng ồn ở khu thương mại, nhưng anh thực sự cần xem nó.”

“Không.” *Tắt máy*.

Cô đợi nửa tiếng sau và gọi lại. “Tôi có mang theo một ít nho. Anh có muốn một ít không? Chúng rất tươi và ngo...”

Tắt máy.

Cô đợi thêm một tiếng nữa và gọi: “Cụm từ ‘khi rơi xuống thì đầu sẽ ở phía trên gót chân’[\[12\]](#) có nghĩa là gì nhỉ? Nếu anh ngã, chẳng phải gót chân của anh sẽ ở phía trên đầu chứ?”

“Tôi thề có chúa, tôi sẽ dùng tay bóp chết cô nếu cô gọi tôi thêm một lần nữa với những chuyện tào lao như thế.” Vẻ mặt anh trông như thể anh ta sẽ làm thế thật. Đôi mắt anh ta nheo lại cùng lúc bắn ra các tia lửa căm hờn. Anh ta mặc quần jeans và áo phông trắng. Viên cổ tay áo phông màu khói sẽ hoàn toàn hợp mốt.

Cô lướt những ngón tay lên một bên cổ để cảm nhận các mạch đang đập liên hồi của mình. “Anh muốn hù chết tôi à?”

“Tôi chẳng may mắn đến như thế.” Anh nhìn chăm chăm vào cô một cách khó chịu trong một lúc, ánh nhìn mà cô chắc anh ta chỉ dành cho các đối thủ môn khúc côn cầu của anh ta. Và cô chắc rằng nó khá hiệu quả. “Tôi đang chờ một cuộc gọi vào điện thoại bàn trong vòng mười lăm phút tới. Đó là người đại diện của tôi, vì thế đừng nghe máy.” Anh bỏ đi, và giọng anh ta vọng lại. “Và vì tình yêu với chúa, không được gọi vào di động của tôi.”

Cô sáng suốt cắn vào lưỡi mình. Cô nhắc nhở chính mình rằng cô muốn công việc này. *Rất cần nó*. Trong suốt thời gian còn lại của ngày hôm đó, cô giữ cho mình bận rộn. Cô lên lịch gặp mặt với người định giá sẽ đến định giá căn nhà của Mark vào tuần tới, ngay sau khi đội vệ sinh rời đi.

Vào lúc ba giờ, nhân viên môi giới địa ốc gọi vào điện thoại của Chelsea. Một ngôi nhà ở Bellevue vừa được rao bán cách đây một tiếng. Nó chưa được đưa vào danh sách, nhưng cô biết chắc một khi nó được đưa vào mọi việc sẽ diễn ra rất nhanh. Chắc chắn là trước ngày thứ

hai. Sau khi Chelsea nói chuyện xong với người môi giới, cô nhìn vào điện thoại trong tay mình. Cô không muốn chết. Cô không muốn bị siết cổ... nhưng nếu cô không nói với anh ta về ngôi nhà, nghĩa là cô đang không làm tốt công việc của mình. Và một danh sách mới không phải là một cuộc gọi “tào lao”. Cô hít thật sâu và nhanh chóng nhấn số. Điện thoại của anh vang lên đầu đó trong ngôi nhà nhưng anh ta không nhắc máy. Cô bấm nút gọi lại và đi theo tiếng nhạc “American woman” quanh cầu thang và đi về phía sau của ngôi nhà.

Cô tìm thấy Mark đang ngủ trong phòng thư giãn. Một lần nữa, âm thanh phát ra từ tivi được mở nhỏ và anh nằm trên chiếc ghế dài rộng. Cô đứng gần cửa ra vào và gọi tên anh ta. “Ông Bressler.”

Anh ta không nhúc nhích và cô đi về phía anh ta. Tay phải đang được đặt trên ngực, và anh ta không mang thanh nẹp. “Ông Bressler.” Anh ta gãi gãi lên ngực mình qua lớp áo phông nhưng không thức dậy. Cô ngả người tới trước và chạm vào tay anh ta. “Ông Bressler. Tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Mi mắt anh từ từ nhắc lên và anh ngược nhìn cô. Sự bối rối làm anh cau mày lại, và anh cất tiếng hỏi cô với giọng chói tai và khàn đặc từ giấc ngủ. “Sao cô lại mặc quần áo?”

Chelsea khựng người lại với bàn tay đặt trên vai anh ta. “Hả?”

“Điều đó cũng tốt thôi.” Một nụ cười đẹp, *ngọt ngào* làm đôi môi anh cong lên. Anh nhìn cô như thể anh thực sự vui mừng khi nhìn thấy cô- trái ngược hoàn toàn với cách anh nhìn cô hồi sớm – sẵn sàng giết chết cô. Nhìn thấy nụ cười lan tỏa đến đôi mắt anh, cô hoàn toàn có thể tha thứ cho anh tất cả.

“Tôi cần nói chuyện với anh, Bressler.”

“Và tôi cần nói chuyện với cô.” Anh vươn tay về phía cô. Một giây trước cô còn đang nhìn xuống mặt anh, và giây tiếp theo, cô đã nằm trên chiếc ghế dài ghế bên cạnh anh, nhìn lên mặt anh.

Cô cảm thấy như mình không thể thở nổi. “Ông Bressler!”

Ánh mắt anh nhìn cô từ bên dưới mi mắt nặng trĩu. “Cô không nghĩ giờ là thời điểm cô gọi tôi là Mark sao? Đặc biệt là sau những gì cô để tôi làm với cô.”

“Đó là những việc gì?”

Anh cười tủm tỉm và hạ thấp mặt xuống. “Điều này,” anh nói ngay phía trên môi cô. “Ở đây.” Đôi môi anh lướt khắp gò má và anh thì thầm vào tai cô. “Ở khắp nơi.”

Họ chưa từng làm điều này. Cô sẽ nhớ nếu anh hôn cô. Đặc biệt là “ở khắp nơi”. Cô đưa tay lên vai để đẩy anh ra. Bên dưới lòng bàn tay cô, các cơ bắp rắn chắc của anh làm thành từng bó và cứng như đá.

“Đúng rồi,” anh thì thầm vào một bên cổ cô “Chạm vào tôi lần nữa.”

Lần nữa sao? Hơi thở mềm mại của anh vuốt ve làn da cô và mang lại hơi ấm trải dài khắp người cô. Anh hôn vào bên dưới tai cô, và cô cảm thấy thật tuyệt. Thật dễ chịu. Như một lần làm tình chậm chạp, uể oải trong một ngày mùa hè nóng ẩm. Dứt khoát đó là điều cô không nên có đối với chủ của mình. “Tôi nghĩ anh cực kỳ không thích tôi cơ mà.”

“Tôi rất thích cô.” Anh hé miệng và nhẹ nhàng mút làn da ở một bên cổ cô.

Cổ cô như thắt lại. “Tôi không nghĩ chúng ta nên làm điều này.” Cô tự kiểm chế.

“Không. Chắc chắn là không.” Anh hôn vào chỗ trũng ở cổ cô, từ từ hôn lên đến cằm, và thì thầm trên môi cô. “Nhưng, kệ mẹ nó đi.” Trước khi cô có thể phản đối, môi anh đã nuốt trọn môi cô và cướp đi hơi thở của cô. Lòng bàn tay nóng ẩm của anh ôm lấy khuôn mặt cô, ngón

tay cái cọ cọ vào gò má cô, và sự mẫn cảm tính dục lấp lánh như một làn sóng nhiệt lan tỏa khắp ngực và bên dưới bụng cô. Khát khao đột ngột và bất ngờ làm cả người cô phát nhiệt, đã khiến cô choáng váng.

Điều này thật không khôn ngoan. Điều này không phải là ý kiến tốt. Trong quá khứ, cô đã dễ dàng cự tuyệt những lời tán tỉnh tình dục từ chủ của mình. Thay vì làm điều khôn ngoan, cô lướt tay mình từ vai lên đến hai bên cổ anh và một tiếng rên rỉ trầm trầm phát ra từ sâu bên trong ngực anh. “Hôn tôi, Chelsea. Hãy hé mở đôi môi xinh đẹp của cô vì tôi.”

Và cô đã làm như anh nói, phản ứng lại với giọng nói mềm mại trầm ấm và khoái cảm từ những cái chạm nhẹ nhàng của anh. Đôi môi cô hé mở và anh hôn cô. Mềm mại, nhẹ nhàng, với chiếc lưỡi và cái miệng ướt át, trêu đùa để có được sự đáp lại từ cô. Biến cô trở thành kẻ xâm lược khi bất cứ ý nghĩ cuối cùng nào trong việc chống cự đã tan chảy dưới sự khao khát cháy bỏng của anh. Cô đẩy lưỡi vào miệng anh, mềm mại và mời gọi. Nụ hôn của anh thật tuyệt, như thể nhu cầu, ham muốn và tình dục hòa lẫn vào nhau. Cô lướt tay mình vào tóc anh, hai tay giữ chặt lấy đầu anh. Cả người cô cong lên phía trước, muốn cảm nhận được nhiều hơn hơi ấm từ cơ thể anh khi anh tặng cho cô một nụ hôn sâu nồng nàn. Một tiếng rên rỉ trầm sâu đầy khoái cảm thoát ra khỏi miệng cô và chạm vào môi anh.

Anh lùi lại và nhìn vào mặt cô, hơi thở anh nặng nề hơn. Trong bóng tối của căn phòng, anh nhấp nháy mắt và ánh mắt anh cau lại. “Chelsea”

Cô thích cách anh gọi tên cô. Nó luôn tràn đầy sự khao khát. Cô di chuyển tay mình đến phía sau đầu anh và từ từ kéo anh xuống để bắt đầu một nụ hôn mới. Cô mang đến cho anh một nụ hôn chậm rãi, đầy thèm khát. Nụ hôn đó khiến ngực cô như co thắt lại. Lòng bàn tay anh trượt xuống bên hông cô và cô gần như nín thở, chờ đợi anh chạm vào ngực mình. Cô thả lỏng người khi anh không làm thế và lướt tay mình từ phía sau đầu xuống hai bên cổ và vai anh. Cô chạm nhẹ vào phần cơ thịt rắn chắc trên ngực, và cô bấu chặt vào phía trước áo sơ mi của anh. Điểm quần thắt trong cơ thể cô di chuyển xuống sâu hơn khi Mark trượt tay khỏi hông và tiến xuống chân cô. Anh cảm nhận được làn da trần, luồn tay mình vào bên dưới vạt áo đầm và áp lòng bàn tay mình vào đùi cô.

Có tiếng chuông cửa đầu đó vọng lại. Chelsea không biết liệu việc đó đang diễn ra thật hay chỉ là do cô tưởng tượng ra. Cô chẳng thêm quan tâm. Tất cả những gì cô quan tâm là môi Mark đang gắn kết với môi cô, tay anh đang từ từ mơn trớn dần lên. Cô quay người về phía anh, và anh nắm chặt phía sau cô bằng một bàn tay nóng ấm. Ngón tay cái anh lướt nhẹ dọc theo chiếc quần bằng ren của cô và lòn vào bên dưới viền dây chun.

Tiếng chuông cửa lại vang lên lần nữa, và Mark ngẩng đầu lên nhìn xuống khuôn mặt cô, dần dần chuyển xuống cánh tay và một bên cơ thể cô, đến bàn tay đang ôm chặt bờ mông cô.

“Chết tiệt.” Anh thả tay mình và ngã người ra.

Nỗi khao khát vẫn đập mạnh khắp tĩnh mạch anh. Chelsea tự hỏi liệu anh nói “chết tiệt” là vì anh phải ngừng lại. Hay “chết tiệt” vì anh không nên bắt đầu.

Anh đưa tay lên và che lấy mắt mình. “Làm ơn, hãy để điều này là một cơn ác mộng khác.”

Cô đoán câu nói đó của anh đã trả lời cho thắc mắc của cô. Cô vung chân mình ra khỏi chiếc ghế dài và đứng lên. Sự thật của việc hôn cô được anh xem là ác mộng đã khiến cô đau đớn hơn nhiều. Nó cũng đã bộc lộ rõ bản chất mối quan hệ của họ. Họ không hẳn là bạn trai hay bạn gái của nhau. Cô làm việc cho anh. Nó chỉ là cơn ác mộng. Tuy nhiên, anh không nên

quá khiếm nhã như thế. Đặc biệt không nên sau khi nộ hôn diễn ra giữa hai người quá tuyệt vời.

“Cái quái nào chuyện này lại xảy ra?” anh hạ thấp tay mình xuống và nhìn cô. “Cô đáng lý ra không nên ở trong này.”

Nó nghe có vẻ như anh đang cố đổ lỗi cho cô, và cô là bên vô tội. Tốt thôi, có thể là không vô tội. “Tôi có điều quan trọng muốn nói với anh và anh đã không nghe điện thoại.”

Anh ngồi dậy và vớ tay về phía cây batoong đang nằm trên sàn. “Lại là chuyện trông thấy một con sóc bị bệnh dại khác chứ gì?” anh đứng dậy, quay mặt lại nhìn cô từ phía bên kia của chiếc ghế. Phía trước áo sơ mi của anh vẫn còn nhàu nát do nắm tay của cô gây ra. “Thế lý do mà cô không thể đợi được phải nói ra ngay là gì?”

“Anh nói như thể tôi đã dàn xếp cho mọi việc vừa diễn ra.” Cô đặt một tay lên ngực mình. “Ở đây tôi là người vô tội.”

“Nếu cô vô tội, sao tôi lại thấy tay mình nằm trên hông cô, và lưỡi cô lại ở trong miệng tôi nhỉ.”

Cô há hốc miệng. “Đó không phải là lỗi của tôi. Anh đã nắm lấy tay tôi và kéo tôi xuống kế bên anh.”

Cô chỉ vào anh. “Và sau đó anh hôn tôi.”

Một bên khóe miệng anh nhích lên. “Nhưng dường như cô chẳng phiền khi tôi làm thế.”

Chương 11

Mark nhìn cô trợ lý phía bên kia ghế. Mái tóc cô rối tung và đôi môi hơi sưng lên. Những ngón tay anh bấu chặt vào tay cầm của cây batoong để ngăn mình khỏi việc lao đến và ôm chầm lấy cô lần nữa. Để ngăn anh khỏi việc đẩy cô xuống và lướt lên xuống đôi chân mịn màng và cặp mông nho nhỏ săn chắc ấy.

“Ừm, đầu tiên tôi cảm thấy thật kinh ngạc. Sau đó tôi đợi anh buông lỏng tôi ra để tôi có thể bỏ chạy.” Cô nhún vai như một vai diễn nhỏ mà cô đã đóng. “Tôi đang tính đá cho anh một phát vào “khu vực trung tâm” của anh và bỏ chạy.”

Anh cười lớn. Chả trách cô bị mất việc. Cô không làm cho người ta bị thuyết phục. Không phải khi anh có thể vẫn nghe được tiếng rên rỉ dài và khao khát trong đầu anh.

Tiếng chuông cửa vang lên một lần nữa. “Tôi đâu có hẹn ai đâu nhỉ,” anh nói. “Cô có hẹn ai mà không báo cho tôi biết không?”

“Dĩ nhiên là không. Có thể là người môi giới. Cô ấy thực sự thích thú về một ngôi nhà ở Bellevue.”

Anh vung tay mình rộng ra và không cần phải nhìn xuống cũng biết được là phía trước quần jean của anh phình lên thật rõ ràng. “Cô sẽ ra mở cửa chứ?”

Ánh mắt cô lướt dần từ ngực đến phần khóa kéo đang đóng của chiếc quần jeans hiệu Lucky của anh. Cô nhìn chăm chăm vào phần đang cương cứng hiện rõ đó trong một vài giây và hai gò má cô đỏ ửng lên. “Ồi.” Cô xoay người lại, nhanh chóng vụt chạy ra khỏi phòng.

Mark nhìn cô bỏ đi, sau đó ngả người tới để lấy điều khiển tivi đang nằm ở cuối bàn. Anh tắt tivi và quảng điều khiển lên chiếc ghế dài. Anh đã từng mơ về cô. Và một lần nữa. Anh đang mơ về cô, và sau đó, cô đột nhiên trở nên sống động, trở thành một phần trong giấc mơ đó. Khi lần đầu tiên anh tỉnh dậy và nhìn thấy cô, anh đã rất bối rối. Trong giấc mơ của anh, cô đang khóa thân và họ đang làm tình đầy điên cuồng. Sau đó anh mở mắt và cô đang mặc bộ đầm Pucci khủng khiếp đó.

Anh đi về phía các cánh cửa kiểu Pháp, nhìn ra ngoài sân sau và sân golf ở phía xa xa. Việc kéo cô xuống bên cạnh và hôn vào cổ cô đều là sự mơ hồ hão huyền, hiện thực trộn lẫn với tưởng tượng. Nhưng âm thanh của tiếng rên rỉ đầy khao khát của cô đã xua tan sự bối rối, và anh đã nâng đầu lên để nhìn cô. Khi đó, trong anh thoáng qua một ý nghĩ rằng anh nên ngừng lại. Nhưng sau đó cô đã kéo đầu anh xuống, ban tặng cho anh nụ hôn đầy ướt át và nóng bỏng. Bất cứ ý nghĩ nào về việc ngừng lại trước đó đều nhanh chóng biến mất, được thay thế bằng những ý nghĩ nóng bỏng hơn, đen tối hơn. Những ý nghĩ về việc làm những điều tình nghịch với cơ thể nhỏ bé của cô mà anh đã có trong các giấc mơ suốt cả tuần qua. Anh không biết liệu điều đó khiến anh cảm thấy cô đơn hay bị ám ảnh hay bị ốm. Có thể anh mắc phải cả ba triệu chứng đó.

“Có người muốn gặp anh.”

Mark quay người lại, sẵn sàng để nói cô tổng khứ bất cứ ai xuất hiện ở mái hiên nhà anh. Anh định nói ra điều đó, nhưng không có từ nào được phát ra. Ánh mắt anh rơi vào một cậu bé con gầy còm với mái tóc đỏ ngắn dính sát vào đầu, các đốm tàn nhang màu đồng trên mặt, cùng cặp mắt kính cận gọng vàng. Trí nhớ của anh về những gì xảy ra trước tai nạn có thể không đồng nhất, nhưng anh nhớ được cậu bé đang đứng ở cửa phòng. Thật khó để quên một

cậu bé hoàn toàn không có chút kiến thức cơ bản nào về môn khúc côn cầu trên băng. Cậu bé đã trượt như một cối xay gió, quật thật mạnh vào quả cầu, và đánh mạnh vào cẳng chân của những đứa trẻ khác. “Chào Derek. Mọi việc thế nào rồi?”

“Tốt ạ, huấn luyện viên Bressler.”

Đứa trẻ này đang làm gì ở đây, và làm thế nào cậu bé lại tìm được Mark? “Chú có thể giúp gì cho cháu?”

“Cháu nhận được email của chú. Vì thế cháu mới đến đây.”

Mark nhìn qua Chelsea, người đang đứng bên cạnh cậu bé. Cô đang ngậy người ra. Anh biết cái nhìn đó. Cô cũng là một người đầy tội lỗi. “Do gặp phải tai nạn nên chú không thể nhớ tốt lắm,” anh nói với cậu bé. “Thế nên cháu phải nhắc lại cho chú về những gì chú đã viết trong email.”

Derek giơ cao đôi giày trượt patanh một hàng bánh, được thắt vào nhau. “Chú đã viết là cháu nên đến và cho chú thấy cách cháu ngừng lại.”

Chelsea há hốc miệng và cô lắc đầu. “Anh đã không viết điều đó.”

Anh nghiêng đầu sang một bên và khoanh tay trước ngực. “Tôi đã không viết thêm những điều nào nữa?”

Mắt Chelsea nheo lại khi cô liếc nhìn xuống cậu bé bên cạnh mình. “Anh đã không viết về việc cậu bé nên đến đây và cùng anh luyện tập. Đó là điều hoàn toàn chính xác.”

Derek ngược nhìn Chelsea, và đằng sau cặp mắt kính của mình, mắt cậu bé cũng nheo lại. “Sao cô biết được điều đó?”

“Ừm, tại... cô... cô đã kiểm tra chính tả cho tất cả các email của ông Bressler trước khi ông ấy gửi đi. Và vì trí nhớ của ông ấy có vấn đề. Nói tóm lại là vì cả hai điều đó.”

Đó là một lời nói dối thật ngượng ngịu, nhưng cậu bé đã tin vào nó. Cậu ta gật đầu và quay lại nhìn Mark. “Cháu có thể giúp chú. Mẹ cháu giúp cháu bằng các thẻ ghi chú.”

Điều cuối cùng Mark cần là cậu bé sẽ lại xuất hiện vào ngày mai với các thẻ ghi chú. “Cảm ơn lời đề nghị của cháu, nhưng giờ chú đã khá hơn nhiều. Sao cháu có được địa chỉ của chú?”

Derek đẩy cặp mắt kính lên bằng tay còn lại. “Trên Internet ạ.”

Câu trả lời của cậu bé như một lời cảnh báo. Nếu một đứa trẻ tám tuổi có thể tìm thấy được địa chỉ nhà anh, còn ai cũng có thể làm như thế nữa?

“Cô chắc là cháu đang phạm luật. Đầu tiên bằng cách nào đó hack địa chỉ của ông Bressler và giờ là tìm nhà của ông ấy.”

“Cháu không phạm bất cứ luật nào! Địa chỉ email của chú ấy có trên một tờ báo mà cháu đã mua vào năm ngoái. Sau đó cháu cho tên chú ấy lên Whosit và cháu có được địa chỉ.”

Whosit là gì?

Chelsea nhìn Derek và lắc lắc ngón tay mình. “Ngay cả khi cháu không phạm bất cứ luật nào, mà cô cũng không rõ lắm, nhưng thật bất lịch sự khi xuất hiện ở nhà người khác mà không báo trước. Thế mẹ cháu có biết cháu ở đây không?”

Derek nhún một bên vai gầy guộc. “Chị gái lớn đang đi mua sắm và mẹ cháu đang đi làm. Mẹ cháu sẽ không về nhà cho đến sáu giờ chiều.”

“Cháu sống ở đâu?” Mark hỏi.

“Redmond.”

“Cháu đến đây bằng gì?”

“Xe đạp ạ.”

Chẳng trách tóc cậu bé cứ dính sát vào đầu như thế. “Cháu có muốn một ít nước hoặc một ít soda không?” Anh không thể để cho cậu bé chết vì khát nước trước khi anh đưa cậu nhóc về nhà.

Derek gật đầu. “Chú có Gatorade không ạ? Giống như thức uống chúng ta đã uống ở trại hè ấy?”

“Dĩ nhiên là có rồi.” Anh siết chặt tay vào tay cầm của cây gậy batoong và đi về phía cửa. “Và cháu cần gọi cho mẹ, báo cho mẹ cháu là cháu đang ở nhà chú nhé.”

“Cháu phải làm vậy sao, Huấn luyện viên? Cháu có thể về nhà trước lúc mẹ cháu về?”

“Không.” Mark đi về phía ngưỡng cửa và ra hiệu cho Derek đi trước. Cậu bé đi ra khỏi nơi mình đang đứng và Mark liếc nhìn xuống mặt Chelsea. “Cô và tôi sẽ nói chuyện với nhau sau.”

Cô hất mặt mình lên. “Tôi chưa bao giờ bảo cậu bé đến nhà và luyện tập cùng anh.”

Anh nhìn vào đôi mắt xanh thẳm của cô. “Không phải về điều đó.”

“Thế anh muốn nói về điều gì?”

Anh hướng sự chú ý của mình đến đôi môi cô. “Về việc đã xảy ra trước khi Derek gọi cửa.”

“Ồ, về việc đó.”

“Ừ, về việc đó.” Mặc dầu anh thực sự không biết anh sẽ nói gì về *việc đó*. Còn gì nữa ngoài việc anh sẽ xin lỗi và cam kết rằng việc đó sẽ không xảy ra lần nữa.

Anh dời ánh mắt mình khỏi đôi môi cô trợ lý bé nhỏ và đi theo cậu bé về phía cuối hành lang. Đôi tất của Derek trượt xuống khỏi cẳng chân gầy gò khi cậu bé bước đi. “Cháu có tham gia trại hè năm nay không?”

Derek lắc đầu. “Mẹ cháu nói rằng nhà cháu không có tiền cho hoạt động đó vào năm nay.”

Mark biết có nhiều đứa trẻ được một trong số các công ty khác nhau của Chinooks trả chi phí cho lần tham dự trại hè. Anh khá chắc là Derek là một trong những đứa trẻ được chọn vào năm ngoái. “Cháu không nhận được học bổng sao?”

“Năm nay thì không ạ.”

“Tại sao?”

“Cháu cũng không biết.”

Mark cùng Derek đi vào nhà bếp. Ánh nắng chiếu lên khắp mái tóc đỏ, mắt kính và làn da trắng ở giữa những nốt tàn nhang trên mặt cậu bé.

“Tên mà chúng ta đã chọn cho cháu vào năm ngoái là gì nhỉ?” anh hỏi khi đi về phía chiếc tủ lạnh và mở nó ra.

Derek đặt giày trượt lên sàn nhà kế bên chân cậu bé. “Kẻ Ám Sát.”

“Đúng vậy.” Lúc ở trại, mỗi đứa trẻ đều có một cái tên dùng để gọi trong môn khúc côn cầu trên băng. Derek là Kẻ Ám Sát vì cách cậu bé đánh vào quả cầu. Mark lấy ra một chai Gatorade màu xanh lục và mở nó ra bằng lòng bàn tay phải.

“Nó có đau không ạ?”

Mark ngẩng đầu lên. “Cái gì?”

“Tay của chú.”

Anh quăng nắp chai nước lên mặt đá granite và gập những ngón tay mình lại. Ngón tay giữa vẫn hoàn toàn ngay đơ. “Đôi khi nó hơi đau nhức. Nhưng không còn nhiều như trước đây.” Anh nói và đưa cho Derek chai nước.

“Thế ngón giữa của chú có uốn cong được không ạ?”

Mark đưa tay mình lên và chỉ cho cậu bé thấy. “Không. Nó vẫn như vậy dù xảy ra bất cứ

điều gì.”

“Điều đó thật tuyệt.”

Anh cười lớn. “Cháu nghĩ vậy sao?”

“Vâng. Chú có thể cọt nhả với mọi người và không phải gặp bất cứ rắc rối nào.” Derek uống một ngụm dài cho đến khi cậu bé hết hơi và hạ chai nước xuống. “Trường học sẽ không gọi cho mẹ chú,” cậu bé nói giữa những tiếng thở, “vì nó không phải là lỗi của chú.”

Điều đó hoàn toàn chính xác. Trong trường hợp của anh, trường học sẽ không gọi cho bà nội, người luôn mách với cha anh, và ông là người đánh vào mũi anh.

“Chú có tiếp tục chơi khúc côn cầu nữa không ạ?”

Mark lắc đầu và nhìn xuống nắp chai nước nằm trên kệ bếp bằng đá hoa cương. Người đại diện đã gọi cho anh vào đầu giờ chiều về việc tường thuật cho giải ESPN. “E là không.” Khi anh chưa quyết định được, anh đang chờ đợi một lời mời đáng tin cậy hơn. Anh không phải là mẫu người yêu thích việc ngồi trong một phòng thu và nói về trận đấu hơn việc đứng ở sân băng nơi trận đấu được diễn ra. Nhưng khi người đại diện đã lưu ý với anh rằng, những lời đề nghị làm việc danh cho Mark Bressler ngày càng mất dần nhanh như các hợp đồng quảng cáo.

“Mẹ cháu đã đưa cháu đến xem trận playoff với Detroit. Chúng ta đã thắng ba một.” Derek uống thêm một ngụm nước, sau đó đẩy mắt kính mình lên. “Ty Savage đã đánh McCarty để trả thù cho cú đánh mà McCarty đã dành cho Savage trong trận thứ tư. Đó là một trận đấu hay, nhưng nó sẽ hay hơn nếu có chú cùng thi đấu.” Derek ngược nhìn lên. Đôi mắt cậu bé sáng lấp lánh sự sùng bái. “Chú là cầu thủ tuyệt vời nhất. Còn tuyệt vời hơn cả Savage.”

Mark sẽ không tự cho là mình *tuyệt vời* hơn so với Ty Savage. Ừm, có thể là hơi tuyệt vời hơn một chút thôi.

“Thậm chí còn tuyệt hơn so với Gretzky.”

Mark không chắc liệu anh có thể tuyệt hơn Gretzky không, nhưng có một điều anh hoàn toàn chắc chắn anh không bao giờ cảm thấy thoải mái trong vai trò một anh hùng. Anh chơi hockey. Anh chưa bao giờ cứu vớt ai hay hy sinh bản thân mình vì ai. Anh chưa bao giờ là một anh hùng khỉ gió nào đó, nhưng dường như việc đó khá quan trọng đối với Derek. “Cám ơn, Ké Ám Sát.”

Derek đặt chai nước lên bàn bếp. “Chú có muốn nhìn thấy động tác ngừng lại của cháu không?”

Anh thực sự không thích điều đó, nhưng khi cậu bé nhìn anh với đôi mắt như thế, anh không thể nói không với nó được. “Dĩ nhiên rồi.” Anh chỉ giày trượt của Derek và nói. “Cháu có thể biểu diễn cho chú ở phía trước nhà.” Nó đủ dài để cậu bé không đâm vào bất cứ thứ gì, ngoại trừ xe của Chelsea. Nhưng thật sự thì điều đó cũng không vấn đề gì, chẳng phải chỉ thêm một vết lõm nữa trên xe của cô thôi sao?

Derek cầm giày trượt và cả ai đi về phía trước nhà. Khi họ đi ngang qua văn phòng. Chelsea ló đầu ra khỏi cánh cửa.

“Tôi có thể nói chuyện với ông không, ông Bressler?”

Anh đặt tay lên vai Derek. “Cháu ra đó trước và mang giày vào chờ chú nhé. Chú sẽ có mặt ở đó trong một phút nữa.”

“Được thôi. Huấn luyện viên.”

Anh nhìn Derek đóng cánh cửa lớn trước khi tiến lại gần cô trợ lý của mình. Anh đoán chắc cô sẽ nói về vụ hôn vừa mới xảy ra. “Tôi xin lỗi vì đã tóm lấy cô lúc này. Điều đó sẽ không

xảy ra lần nữa.”

Một bên khoe môi cô nhếch lên. “Hãy quên những gì vừa mới xảy ra.”

“Cô có thể làm điều đó không?” Theo kinh nghiệm của anh, phụ nữ thường không thể quên những điều như thế. Họ thích lượm lặt và phân tích điều đó trong nhiều ngày.

“Ồ, dĩ nhiên.” Cô cười tủm tỉm và vẩy tay trên đầu mình như thể ký ức đó đã được xóa sạch. Hành động đó của cô làm cho gấu chiếc áo đầm cực kỳ khủng khiếp của cô kéo lên cao ở phần đùi. Nụ cười của cô quá giả tạo để có thể thuyết phục được bất cứ người nào, trừ anh. “Chuyện nhỏ í mà. Tôi đã quên nó rồi.”

Nói dối. Anh bước đến gần hơn rồi ngừng lại cách cô một khoảng nhỏ, buộc cô phải ngả đầu ra sau và ngược lên nhìn vào anh như thể cô đang mong chờ nụ hôn từ anh vậy. “Tôi mừng là cô sẽ không làm to chuyện. Lúc đó tôi đang ngủ.” Giờ đến phiên anh nói dối. “Và cũng vì các loại thuốc giảm đau nữa.” Anh đã không uống một viên Vicodin nào kể từ sáng hôm đó.

Nụ cười biến mất trên gương mặt đó. “Tôi nghĩ chúng ta đã chứng minh rằng chúng ta thậm chí không tí mảy may nào thu hút lẫn nhau. Anh nghĩ khuôn mặt tôi khá ổn, chứ không phải cơ thể tôi. Và khi tôi nhận ra anh...” Cô đưa một tay lên và nghiêng nó hết bên này đến bên kia “...được rồi, anh thật thô lỗ và tính cách của anh thật tồi tệ. Và tôi thích một người đàn ông với tính cách tốt.”

Anh cực kỳ nghi ngờ điều đó. “Vậy sao?”

“Đúng vậy,” cô cố tranh cãi với anh.

“Cô cứ nói như cô là một cô gái xấu vậy.” Và cô khá là xinh đẹp. “Chỉ có những cô gái xấu mới nói rằng cô ta thích một gã nào đó vì tính cách của anh ta.”

Cô chỉ về phía anh. “Đó chính xác là những gì tôi đang nói. Điều đó thật thô lỗ.”

Anh nhún vai. “Có thể, nhưng đó là sự thật.”

Cô cau mày và khoanh tay bên dưới ngực. “Những gì xảy ra hồi sớm không phải là điều tôi muốn nói với anh. Một nhân viên từ Windemere gọi đến về căn nhà ở Bellevue. Nó sắp được rao bán, và nhân viên đó muốn giới thiệu trước cho anh.”

“Lên lịch cho nó vào tuần tới.”

“Cô ấy muốn anh xem vào ngày hôm nay.”

Anh lắc đầu và đi về phía cửa trước. Anh nên tránh tiếp xúc với cô trợ lý càng nhiều càng tốt. “Hôm nay tôi có hẹn với Kẻ Âm Sát.”

“Đứa trẻ đó thật rắc rối.”

Derek không chỉ là người duy nhất. Mark nhìn qua vai mình vào cô trợ lý nhỏ bé xinh xắn với mái tóc gọn gàng và cái miệng thông minh. Người phụ nữ đó còn rắc rối hơn.

Anh mở cửa trước và đóng lại sau lưng mình. Derek đang thắt chặt dây giày trượt của mình ở mái hiên nhà anh. “Cô gái đó thật hung dữ.”

“Chelsea hả?” Anh đặt đầu cây batoong xuống bậc thềm bên dưới và bước xuống. Chelsea có rất nhiều tính cách, nhưng trong đó việc cô cứ thích quấy rầy người khác là dễ nhận thấy nhất, nhưng cổ chưa bao giờ là một người hung dữ.

“Cô ấy đã quắc mắt với cháu đấy.”

Mark cười ngất. “Chelsea không làm thế với cháu.” Mặc dầu cô từng quắc mắt với Mark một hoặc hơn hai lần. Cái ngày cô phát hiện ra rằng việc anh bảo cô đi mua bao cao su là một việc làm ngu ngốc xuất hiện trong đầu anh. “Cô ấy chỉ nói với cháu những điều cháu chẳng muốn nghe. Cháu cũng không nên xuất hiện ở nhà người khác mà không báo trước. Như thế là

bất lịch sự đấy.” Anh lấy điện thoại di động ra khỏi túi và đưa nó cho cậu bé. “Gọi cho mẹ cháu đi.”

Derek hoàn tất việc cột dây giày và kêu lên đầy vẻ oán thán. “Ôi, không.”

“Cháu nghĩ là chú sẽ quên sao?”

“Vâng ạ.” Cậu vé bấm bảy số và chờ đợi cơn thịnh nộ từ mẹ cậu. Sự căng thẳng trên gương mặt cậu bé biến mất với nụ cười rạng rỡ, và cậu bé thì thào. “Nó được chuyển sang hộp thư thoại của mẹ cháu.”

May mắn làm sao.

“Chào mẹ. Con đang đi dạo bằng xe đạp và bất ngờ gặp được Huấn luyện viên Mark. Con sẽ có mặt ở nhà lúc sáu giờ. Con yêu mẹ. Tạm biệt mẹ.”

Mark vờ như không nghe thấy lời nói dối vô hại đó của cậu bé.

Cậu bé tắt điện thoại và đưa lại nó cho Mark. “Giờ cháu có thể trượt lùi lại. Cháu đã luyện tập nó trong tầng hầm nhà cháu.”

Mark thả điện thoại vào lại trong túi. “Cho chú thấy nào.”

Derek đứng dậy, mắt cá chân cậu bé hướng vào trong. Cậu bé đưa tay mình ra hai bên và từ từ di chuyển giày trượt của mình lên xuống cho đến khi cậu bé trượt ra đến giữa đường. Cậu bé sử dụng chân kéo lê để dừng lại. Tốt hơn nhiều so với cái lần cày nát tuyết mà cậu bé đã làm vào hè năm ngoái, nhưng vấn đề cân bằng của cậu bé còn khá tệ.

“Cũng khá là tốt đấy.”

Derek mỉm cười khi ánh nắng cuối chiều như bắt lửa trên mái tóc và nhảy nhót trên cái trán trắng ngà của cậu bé.

“Chú hãy xem cái này.” Cậu bé cong đầu gối lại, gập cong người lại và tạo áp lực vào hai mặt trong của giày trượt. Cậu bé trượt lùi lại một vài mét và cười rạng rỡ như thể cậu nhóc vừa giành được một cú hattrick vậy. Những gì mà Derek thiếu hụt trong phần kỹ năng đã được lấp đầy bằng lòng can đảm. Lòng can đảm là một nhân tố mơ hồ có thể làm cho một cầu thủ giỏi trở thành một cầu thủ vĩ đại. Không có khối lượng luyện tập nào có thể dạy bạn về lòng can đảm.

“Cháu đã làm được.” Quá tệ là lòng can đảm không thì chưa đủ. “Nhưng cháu đã cong người lại và nhìn vào chân mình. Quy luật số một trong môn hockey là gì?”

“Không than van.”

“Số hai.”

“Ngẩng cao đầu.”

“Đúng vậy.” Anh chĩa cây batoong của mình vào cậu bé. “Cháu đã bao giờ luyện tập bước đảo chân và các bước nhảy chưa?”

Derek thở dài. “Chưa ạ.”

Anh hạ cây batoong xuống và nhìn đồng hồ. “Cháu hãy ngẩng cao đầu và cứ thế đi hết đoạn đường này và quay trở lại.”

Chelsea đẩy tấm màn cửa dày ra và nhìn Derek nhắc hết đầu gối này đến đầu gối khác. Cậu bé bước đều về phía cuối con đường lái xe vào nhà, hai cánh tay vung lên cao quá vai. Khi cậu bé cố quay người lại, cậu đã ngã xuống đất.

“Ngẩng đầu lên,” Mark hét lên.

Derek phúi bụi khỏi người và bước đều về lại vị trí cũ. Cậu bé gọi cho Chelsea nhớ về

Rupert Grint[13]. Giống như một nhân vật quái dị.

Mark tiến đến giữa đường và đưa cho cậu bé một chai Gatorade còn nguyên. Chelsea không thể nghe được những gì Mark nói với cậu bé do giọng nói trầm ấm của anh. Derek gật đầu và uống nước.

Sau đó Mark lấy lại chai nước từ cậu bé và quay trở vào phần bóng râm mái hiên. “Hai nhỏ. Một lớn,” anh hét to về phía cậu bé, và Derek bắt đầu nhảy tại chỗ. Rồi cậu bé cũng ngay lập tức té xuống.

Chelsea thả tấm màn về vị trí cũ và đi ra khỏi phòng làm việc. Cô bước ra ngoài và đứng cạnh Mark. “Tôi nghĩ cậu bé sẽ cho anh thấy một vài cú dừng lại và đi về nhà. Sao anh lại bắt cậu bé đi diễu hành và nhảy lên nhảy xuống như thế?”

“Cậu bé cần học cách giữ thăng bằng.” Anh chỉ cây batoong về phía cậu bé và la ó. “Giờ hãy đổi nhịp. Một bước nhảy nhỏ. Một bước nhảy lớn. Một bước nhảy nhỏ. Một bước nhảy lớn. Cong đầu gối của cháu lại, nhóc.”

“Anh là ai? Ông Miyagi [14] sao? Cô ngửa tay ra phía trước mặt mình. “Đánh bóng bằng tay phải. Đánh bóng bằng tay trái[15]. Cong đầu gối của cháu lại, nhóc.”

Anh cười tủm tỉm. “Ừm, đại khái thế.” Anh bước ra giữa đường lái xe vào nhà, bước đi tập tễnh nhẹ nhàng và cây batoong vung lên uyển chuyển theo nhịp sai tay của anh. Chelsea khoanh tay bên dưới ngực mình và ngồi xuống ở mái hiên. Mark chỉ về phía cuối đường lái xe vào nhà, nói một vài điều gì đó như vung gậy và lướt đi. Ngã xuống và lại đứng lên.

“Sử dụng hông của cháu. Ngẩng đầu lên.” Mark gọi với sau lưng cậu bé. Sau mười lăm phút vung gậy và lướt đi, rõ ràng cậu bé đã hoàn toàn hết hơi. Hai má cậu bé đỏ ửng, một bên đầu gối bị trầy, Chelsea gần như cảm thấy tội nghiệp cho cậu bé. Chỉ gần như thôi, vì kẻ nói dối nhỏ bé này làm cô xấu hổ.

Cậu bé thả người xuống ở mái hiên bên cạnh Chelsea, và với tay lấy chai Gatorade. “Cháu đang trở nên tốt hơn,” cậu bé nói trước khi mở nắp và uống cạn. Chelsea không phải là một chuyên gia, nhưng thậm chí cả cô cũng có thể thấy được rằng đứa trẻ này phải cố gắng thật nhiều trước khi đạt được mức “trở nên tốt hơn”.

Cậu bé ngược lên nhìn Mark với đôi mắt chứa đầy mệt mỏi và sự sùng bái. “Có lẽ cháu nên quay trở lại và luyện tập thêm nhiều hơn nữa.”

Đúng vậy, như thế Mark sẽ muốn cậu bé này quanh quẩn bên cạnh. Anh chẳng thích ai quanh quẩn bên cạnh cả.

Về mặt tư lự xuất hiện như thể anh ta đột nhiên có một cơn đau đầu vậy. “Kiểm tra trước với Chelsea ngày nào chú rảnh vào tuần tới.”

Chelsea khá sốc khi nghe những lời đó. “Anh rảnh vào ngày thứ Tư và thứ Sáu.”

Derek đặt chai nước xuống và tháo giày trượt ra. “Cháu có buổi tập ban nhạc vào các ngày thứ Tư trong mùa hè.”

Dĩ nhiên là cậu bé phải cố. Kèn tuba chắc chắn là nhạc cụ của cậu bé. Hầu hết các ban nhạc gầy gò ở trường cũ mà cô đã từng biết thường chơi kèn tuba. Kiểu nhưng hầu hết các anh chàng nhỏ con mà cô biết đều sử dụng xe bán tải.

“Thế thứ Ba và thứ Năm thì sao?” Mark lên tiếng.

“Anh phải đi xem nhà trong buổi sáng của hai ngày hôm đó.”

“Cháu có thể đến vào buổi chiều.” Derek nói khi thắt dây giày. Cậu đứng lên và nhét giày trượt vào ba lô mà cậu đã giấu kể bên mái hiên. Cậu kéo ba lô lại và luồn hai cánh tay gầy như

hai que củi qua hai dây đeo vai của nó.

“Bảo mẹ cháu gọi cho chú.” Mark đặt tay phải lên đầu tóc đầy mồ hôi của cậu nhóc. “Khi cháu về đến nhà, hãy uống thật nhiều nước cũng như hãy nghỉ ngơi thật nhiều nhé.”

“Cháu sẽ làm vậy, thưa huấn luyện viên.”

Chelsea cắn một bên môi mình. Bên trong vế cốc cần, gắt gỏng, khó chịu đó, anh ta là một người tốt bụng.

Cô đứng lên khi Derek đi về phía trước garage, nơi cậu dựng xe đạp của mình. “Chúng ta có nên chở cậu bé về không?”

“Không.” Mark chế giễu. “Thằng bé cần gia tăng sức mạnh cho đôi chân. Nó yếu ớt cứ như một cô gái vậy. Việc đạp xe đạp sẽ tốt cho nó.” Anh quay sang Chelsea, nhìn vào mái tóc hai màu và cái áo đầm kinh dị. Anh đã có một cô trợ lý, người còn rắc rối hơn nhiều so với những gì hữu ích mà cô mang lại, và giờ thêm một cậu nhóc gầy gò, ham muốn trở thành ngôi sao, sẽ đến nhà anh hai ngày một tuần nữa chứ. Tại sao điều quái quỷ này lại xảy ra cơ chứ? “Đã gần đến năm giờ rồi.”

“Tôi cũng sắp xong việc. Anh có cần thứ gì trước khi tôi đi không?”

Cô ta lại bắt đầu. Hỏi anh cần gì. “Không gì cả.” Anh quay mặt về phía đường lái xe vào nhà khi Derek đạp xe đi.

“Thế thì gặp anh vào thứ Hai nhé,” Chelsea gọi với sau lưng anh.

Anh đưa tay lên và đi về phía cửa garage từ từ cuốn lên. Nếu anh sẽ giúp cho cậu bé, anh cần còi của huấn luyện viên. Anh cúi người xuống bên dưới cánh cửa và đi qua chiếc Mercedes. Tuần này anh đã không uống quá nhiều thuốc. Tay phải anh có thể nắm được tốt hơn, và anh chắc rằng mình sẽ sớm lái được xe. Anh bật đèn và tiếp tục đi về phía hàng kệ ở phía cuối garage.

Lần cuối cùng anh nhìn thấy còi và đồng hồ đếm giờ của mình, anh đã nhét chúng vào túi tập. Anh dựng cây batoong của mình tựa vào tường và lướt nhìn các hàng kệ từ thấp cho đến cao. Ánh mắt anh bắt gặp chiếc túi đựng dụng cụ màu xanh nước biển, và anh không thể nào thở được như thể ai đó vừa tống cho anh một cú thật mạnh vào ngực vậy. Chiếc túi cũ, sờn và đã đi được hàng ngàn dặm đường hàng không. Anh không cần nhìn vào cũng biết trong đó có giày trượt và đệm ống chân của anh. Mũ bảo hiểm và áo đồng phục. Quần thi đấu, tất và dĩ nhiên là cả chén bảo vệ cũng có mặt trong đó.

Khi ban giám đốc đến thăm anh ở bệnh viện, họ đã nói rằng các đồng đội muốn giữ đồ dùng của anh trong tủ đựng đồ của anh. Nhưng anh đã bảo họ đóng gói tất cả và gửi tới nhà. Đồng đội của anh đã có đủ chuyện phải nghĩ ngoài anh ra. Họ không cần phải hằng ngày nhìn thấy các đồ vật gợi nhớ đó. Bản thân anh cũng không muốn một ngày nào đó tự mình phải bước vào phòng thay đồ và thu dọn tất cả.

Kế bên túi đựng dụng cụ là chiếc túi đựng gậy đánh bóng của anh. Anh không cần nhìn thấy các cây gậy hiệu Sher-Wood bên trong cũng biết rằng mỗi một lưỡi của gậy được chế tạo dành riêng cho anh, với độ cong sâu nửa inch và có độ nghiêng 6.0. Băng quấn màu trắng được quấn quanh tay cầm, quanh thân gậy màu đen và quanh cả lưỡi gậy. Cuộc đời xưa cũ của anh đều nằm trong hai cái túi đó. Tất cả những gì còn sót lại sau 19 năm tham gia vào NHL đều nằm trong các chiếc túi đó. Chúng và một cậu bé chín tuổi đầy sùng bái với đôi chân tong teo và mắt cá chân yếu ớt.

Anh đã hứa sẽ dạy cho cậu bé hai ngày một tuần, và anh không rõ việc đó đã diễn ra như

thể nào. Giây trước anh đang còn nghĩ đến việc đi vào bên trong nhà để tránh đi cái nóng, và giây tiếp theo anh đã bảo với cậu nhóc kiểm tra với Chelsea để xem ngày thích hợp nhất cho việc luyện tập. Anh không bao giờ nghĩ đến việc hướng dẫn cho Derek. Nhưng cậu nhóc đã nhìn anh với ánh mắt hệt như anh đã từng nhìn vào Phil Esposito và Bobby Hull trước đây. Cái nhìn đó còn hạ gục anh nhanh hơn cả cú đánh bất ngờ để giành được chiến thắng.

Anh là một thằng ngốc. Điều đó có thể giải thích được cho những việc đã xảy ra.

Dĩ nhiên, một lý do khác cho bị cáo đó là anh đã không còn nhiều thứ lắm trong cuộc đời mình. Anh vươn tay lấy một chiếc túi tập nhỏ hơn từ một trong giá chiếc kệ nằm phía bên trên. Anh không có việc làm và không gia đình. Anh đã ba mươi tám tuổi, ly dị, và không có bất kỳ đứa con nào. Bà nội và cha anh sống cách nơi anh ở một vài bang. Họ có cuộc sống riêng của họ, và anh chỉ gặp họ chỉ mỗi một lần trong một năm.

Những gì anh có là một căn nhà quá lớn, một chiếc Mercedes chưa thể lái được cùng với một cô trợ lý chỉ biết làm cho anh điên tiết lên mà thôi. Điều điên khủng nhất là anh đang bắt đầu thích Chelsea vì một lý do nào đó mà bản thân anh cũng không thể giải thích được. Cô ta có một cái miệng nhanh nhẩu, và xét về cơ thể thì cô không phải là mẫu phụ nữ của anh. Anh cao hơn cô ít nhất là gần một mét và nặng hơn cô đến bốn mươi lăm cân. Và như một quy luật chung, anh bị thu hút bởi một phụ nữ thích anh, chứ không phải là những người phụ nữ nhìn anh như thể anh là một gã đầu bự vậy. Mặc dầu anh cho rằng anh không thể đổ lỗi cho cô về chuyện như vậy. Anh là đầu bự và điều ngạc nhiên là điều đó khiến anh cảm thấy buồn hơn so với trước.

Anh mở chiếc túi màu xanh ra, bên trong là một cây còi, đồng hồ bấm giờ và một chiếc mũ lưỡi trai mà những đứa trẻ đã tặng anh vào mùa hè năm ngoái với dòng chữ “Huấn luyện viên Số Một” được thêu quanh mũ.

Anh lấy một vài cây gậy có kích thước dành cho các cậu bé và các cọc giao thông màu cam ra khỏi giá. Derek White không có năng khiếu bẩm sinh để chơi trong giải khúc côn cầu chuyên nghiệp. Cậu bé không thể trở thành một vận động viên thể thao, nhưng có nhiều chàng trai yêu thích môn khúc côn cầu và chơi trong các giải nghiệp dư. Các anh chàng yêu thích môn khúc côn cầu và vẫn có nhiều niềm vui với mỗi lần đánh cầu. Mark không thể nhớ lần cuối anh thắt dây giày trượt của mình với lý do duy nhất là có một khoảng thời gian chơi vui vẻ là khi nào.

Anh đội mũ vào và chỉnh chỉnh nó một vài lần cho đến khi anh cảm thấy đã hoàn toàn hoàn chỉnh. Việc này thật tuyệt. Đúng vậy. Như thể không có bất cứ điều gì biến mất trong quãng thời gian đó, việc chơi nó đã không còn là niềm vui nữa. Nó đã trở thành việc giành chiến thắng. Trong mọi trận đấu. Trong mọi lúc.

Anh nghe được tiếng xe của Chelsea lái ra khỏi đường lái xe vào nhà, và anh đi về phía cánh cửa sau. Anh chỉ mới biết cô trợ lý ít hơn hai tuần. Mười hai ngày. Nhưng anh cảm giác như họ đã biết nhau lâu hơn thế, vì cô chịu trách nhiệm về những việc trong ngày và còn xâm chiếm vào trong giấc ngủ của anh.

Mới đây cô đã bảo anh rằng anh trông như kiểm soát được cuộc đời anh. Nhưng không phải thế. Trước tai nạn, anh kiểm soát được cuộc đời anh trong và ngoài sân băng. Anh kiểm soát khá tốt đời sống cá nhân cũng như sự nghiệp hỗn loạn của mình. Đôi khi anh phải kiểm soát luôn cả các trò hề không thể kiểm soát nổi của các đồng đội, và anh đã kiểm soát được người có thể bước vào nhà anh.

Một cơn nhói đau xuất hiện ở hông và đùi khi anh đi qua cánh cửa vào phòng bếp. Anh

cho tay vào ngăn kéo và lấy ra một chai Vicodin. Giờ anh chẳng thể kiểm soát được gì cả. Anh mở nắp và nhìn xuống các viên thuốc màu trắng tràn ra lòng bàn tay mình. Mọi việc sẽ trở nên thật dễ dàng. Chỉ cần tống một ngụm vào miệng như PEZ và quên hết tất cả các rắc rối. Hãy để cho nó làm tê liệt não của anh và đưa anh đến một nơi ấm cúng và thoải mái, nơi mà chẳng có gì là quan trọng.

Anh nghĩ về Chelsea và cuộc đối thoại của họ về việc kiểm soát. Anh tống đồng thuốc đó vào lại trong chai. Anh vẫn cần chúng để giảm đau, nhưng trong phần lớn thời gian, anh đã không sử dụng chúng để làm giảm các cơn đau trong cơ thể. Nếu anh không cẩn thận, anh sẽ kết thúc với việc thích uống chúng mất thôi.

Anh nghĩ về hình ảnh Chelsea chơi khúc côn cầu trong chiếc váy ngắn cũn của cô. Nếu anh không thật sự, *thật sự* cẩn thận, anh có thể kết thúc bằng việc sẽ ngày càng thích cô nhiều hơn.

Chương 12

Đêm thứ Sáu khi Bo về nhà sau giờ làm việc, cô đưa cho Chelsea một tấm danh thiếp. Ở phía trước là tên và thông tin của một công ty truyền thông mà Chinooks thường chọn để thực hiện tất cả các quảng cáo. Chữ viết tay ở đằng sau là tên và số điện thoại của công ty tài năng mà họ thường dùng.

“Em nghĩ có thể chị sẽ thích điều này,” Bo nói. “Phần lớn họ sử dụng các cầu thủ trong các quảng cáo của bọn em, nhưng đôi khi họ sử dụng các diễn viên địa phương.”

Cô nhìn kỹ danh thiếp trên tay mình và kiểm tra thông tin về công ty tài năng trên Internet. Cô sẽ ở Seattle trong một vài tháng nữa hoặc có thể sẽ lâu hơn, phụ thuộc vào việc cô quyết định thu nhỏ ngực mình ở đâu. Cô phải tính toán một số việc phải làm trong khi cô ở lại

đây ngoài việc xem tivi, đi đến các hộp đêm, trả lời email từ người hâm mộ cho Mark Bressler, và sắp xếp các cuộc hẹn gặp với các nhân viên môi giới bất động sản. Thế tại sao lại không thử gặp họ nhỉ? Nếu cô không thích công ty tài năng đó, cô sẽ biết được ngay khi bước vào cửa công ty. Không tổn hại gì, không có gì xấu cả. Cô chỉ việc lấy lại lý lịch và rời đi thôi.

Trên đường đi làm vào sáng thứ Hai, cô đã gọi cho công ty đó và lên lịch gặp mặt phỏng vấn vào ngày thứ Ba khi Mark đang huấn luyện cho Derek. Một tiếng sau, cô đổi xe và chở Mark đi xem căn nhà ở Bellevue. Khu biệt thự rộng hai ngàn mét vuông ở khu bờ sông thuộc Newport Shores với sàn nhà lát gỗ được làm thủ công và các cây gỗ sồi lớn. Các cánh cửa sổ lớn ở phía sau nhà nhìn ra ngoài sân sau với một căn nhà nhỏ và spa kế bên bể bơi. Căn nhà có một quầy bar và một phòng rượu tự điều chỉnh nhiệt độ. Về sự sang trọng, nó được xếp ngang hàng với căn nhà hiệu anh đang sống và nó được ra giá thấp hơn một triệu đôla.

Mark đứng trong phòng để thức ăn có diện tích bằng toàn bộ căn hộ của Bo và nói, “Tôi không cần một ngôi nhà lớn như thế này.”

Chelsea khá chắc là mình đã nói với anh ta diện tích sàn của căn nhà trước khi họ ra khỏi nhà anh ta.

“Và tôi không muốn sống đằng sau các cánh cổng,” anh nói thêm.

Anh ta chưa bao giờ nhắc đến việc ghét các cánh cổng, nhưng nếu đã xem thông tin về căn nhà mà cô đã in ra, anh ta chắc chắn phải biết rõ điều đó. Sau khi họ rời khỏi ngôi nhà đó, cô nhìn anh ở phía bên kia trong chiếc Mercedes và hỏi, “Có phải anh chỉ ngồi ì ra đó và suy nghĩ các cách gây khó khăn hay đó chỉ là một phản xạ tự nhiên? Ý tôi là việc đó cũng như việc hít thở vậy.”

Anh đặt cặp mắt kính mát trắng gương lên gò mũi. “Tôi nghĩ hôm nay tôi khá dễ chịu đấy chứ.”

“Anh không đùa phải không?”

“Ừ.” Anh nhún vai trả lời cô.

Cô lắc đầu. “Tôi đã không chú ý.” Cô tập trung hơn khi chở anh đến gặp nha sĩ. Và cô cho là nếu việc ngồi im lặng một cách khó chịu tương đương với việc khá dễ chịu với anh ta, thì ừ, anh ta đúng là dễ chịu. Nhưng một tiếng sau trên đường về nhà từ phòng khám nha, anh ta đã hoàn toàn phá vỡ điều đó với việc trở thành tài xế băng sau khó chịu. Kỳ lạ là, cô cảm thấy việc đó khiến cô thấy thoải mái hơn so với nỗ lực cố tỏ ra dễ chịu của anh ta.

“Đèn giao thông sắp chuyển sang màu đỏ.”

“Nó vẫn còn ở màu vàng,” cô chỉ ra khi cô lái nhanh băng qua một ngã tư. “Tôi nghĩ anh đang tỏ ra mình là người dễ chịu cơ mà.”

“Tôi không thể khi tôi đang lo cho việc mình sẽ bị tông chết. Cô có chắc là bằng lái xe của cô hợp lệ không?”

“Rất hợp lệ. Nó được bang California cấp.”

“Ừm, điều đó đã giải thích cho mọi việc.”

Cô trợn mắt ngạc nhiên bên dưới cặp mắt kính mát và cô thay đổi chủ đề, “Anh bị sâu răng à?”

“Tôi không hẹn gặp vì việc đó. Ông ấy chỉ muốn kiểm tra hàm được cấy ghép răng của tôi để chắc chắn chúng vẫn còn ổn mà thôi.”

Chelsea biết rõ về việc cấy ghép răng trong nha khoa. Cô có một người bạn đã mất các răng trước trong một tai nạn gặp phải khi lướt sóng. Nha sĩ đã bắt chốt vào hàm trên của cô ấy,

sau đó nhét các mào răng sứ lên các phần đỉnh nhọn của các chót đó. Nếu ai đó không biết được rằng cô ấy đã bị gãy hết trong tai nạn, họ chẳng thể nhìn ra đó không phải là răng thật của cô ấy. “Anh phải cấy bao nhiêu cái răng?”

“Ba cái phải cấy ghép và bốn mào răng sứ.” Anh chỉ lên phía trên bên trái của miệng, “Tôi khá may mắn.”

Cô tự hỏi anh cho điều gì là *không may mắn*.

Chiều thứ Ba cô mang theo hồ sơ năng lực để đến văn phòng công ty tài năng có văn phòng ở khu mua sắm của Seattle. Cô đã có cuộc gặp mặt với chủ công ty, Alanna Bell, người gọi cho Chelsea về vẽ bề ngoài hơi giống với Janeane Garofalo. Nhưng là Janeane của mười năm trước, trước khi người nữ nghệ sĩ này trở nên cay đắng về cuộc sống.

“Màu tóc gốc của cô là gì?” Alanna hỏi khi lật nhanh các trang giấy trong tập hồ sơ của cô.

“Lần cuối cùng tôi kiểm tra, nó là màu nâu.”

“Tôi có thể kiểm cho cô nhiều việc hơn nếu tóc cô không có hai màu. Cô có bằng lòng nhuộm lại màu nâu nếu tôi yêu cầu cô không?”

Cô ngược nhìn các tấm poster và các bức ảnh có chữ ký được treo trên tường trong văn phòng của Alanna. Không khí trong công ty khá tốt. Cô từng gặp phải một vài người đại diện chẳng đứng đắn chút nào. “Chắc là có, tôi sẽ nghĩ về điều đó.”

“Tôi thấy là cô đã học ở trường nghệ thuật.”

“Đúng vậy. Tôi cũng đã theo học một vài năm ở UCLA.”

Alanna đưa cho cô một đoạn độc thoại từ phim *White Oleander*. Chelsea không phải là một người hâm mộ lớn những tác phẩm lạnh lùng, nhưng đó là một phần công việc. Cô hít thật sâu, loại bỏ tất cả mọi thứ trong đầu, chỉ tập trung vào những dòng chữ trước mắt cô và bắt đầu đọc: “Santa Anas thổi vào...” Khi đọc xong, cô đặt tờ giấy lên bàn và chờ đợi như cô đã làm nhiều lần trước đây. Khá kỳ lạ là, việc ngồi trong văn phòng của người đại diện cách Hollywood một ngàn dặm, đọc một đoạn văn lạnh lùng, cô lại cảm nhận được sự gặm nhấm đầy trêu chọc của ham muốn được diễn xuất. Chỉ khác là khao khát đó dường như điềm đậm hơn so với những năm trước đây. Cô không phải chứng minh bất cứ điều gì với bất cứ ai ở Seattle này. Ngoài một người duy nhất, đó chính là bản thân mình. Cô không bị bất cứ áp lực nào buộc phải gặp đúng người hoặc phải cạnh tranh cho đúng vai diễn có thể sẽ mang đến cho cô sự nghiệp. Ở đây, những gì cô cần làm chỉ là diễn xuất. Cô có thể thư giãn và vui thú với nó. Một điều mà cô đã không làm trong một quãng thời gian dài.

“Tôi có thể có một vài vai nền dành cho cô vào cuối tuần này.” Bà ấy liếc nhanh vào phần lý lịch của cô. “HBO đang gọi một nhóm đến để quay quanh Bảo tàng Âm nhạc Seattle.”

Chelsea thầm rên rỉ. Cô không phải là một người thích việc đứng quanh quần đàu đó làm phông nền trong hàng giờ đồng hồ, nhưng nó có thể là một khởi đầu mới và việc đó sẽ không gây trở ngại cho công việc thật sự của cô. “Nghe có vẻ rất tuyệt.”

“Tôi cho là cô có thể công đoàn.”

Chelsea lấy thẻ từ trong ví ra và đẩy nó qua phía bên kia bàn. Sau một vài cuộc trò chuyện, cô bắt tay Alanna và lái xe về hướng Medina. Giữ cho đầu cô luôn hoạt động và tích cực luyện tập cách diễn xuất của mình trước khi quay trở lại L.A. là một ý kiến hay. Cô nghe nói về các diễn viên nổi tiếng, sau khi đóng một vài bộ phim lớn, đã rời bỏ sự vinh quang đến diễn kịch ở các sân khấu không nổi tiếng cách xa Broadway, chỉ để sau đó quay trở lại với sự trẻ trung và một tâm trí không chút vướng bận. Cô chưa bao giờ hiểu được điều đó trước đây,

nhưng giờ cô lại có thể hiểu được. Cô cảm thấy tâm trí hoàn toàn thanh thản. Việc theo đuổi giấc mơ trong mười năm qua đã lấy mất đi niềm vui thích khi được diễn xuất của cô. Niềm yêu thích được đóng vai một ai đó trong một quãng thời gian ngắn.

Cô đỗ xe bên lề đường phía trước nhà Mark. Giờ mới hơn hai giờ, và Mark đang đứng giữa đường lái xe vào nhà khá dài, một tay cầm cây batoong, tay còn lại đặt ở hông. Thay cho trang phục thường dùng – áo phông trắng và quần tập, anh mặc một chiếc áo phông polo màu xanh lục đậm và quần jeans. Một chiếc mũ lưỡi trai màu be che phủ đôi mắt và tạo bóng râm cho nửa mặt bên dưới của anh. Derek đứng cách đó một vài mét, gậy khúc côn cầu trên tay, đang đẩy quả cầu từ bên này sang bên kia. Chelsea đậu xe ở trên đường để cho họ nhiều khoảng trống hơn. Một ngọn gió nhẹ làm rối tóc cô và thổi bay phần dưới chiếc váy ngắn hiệu Burberry khi cô bước về phía anh. Cặp mắt kính đen bảo vệ đôi mắt cô khỏi ánh nắng mặt trời.

“Cháu phải làm điều này trong bao lâu ạ?” cậu bé hỏi.

“Cho đến khi cháu có thể làm được và ngẩng cao đầu của cháu lên,” Mark trả lời, trông anh thật sự to lớn và mạnh mẽ khi đứng kế bên một cậu bé gầy dơ xương.

Chelsea dừng lại trước mặt anh và đẩy mắt kính mát lên trên đỉnh đầu. “Hai người có cần bất cứ thứ gì không?”

Anh nhìn cô, và bóng râm từ chiếc mũ trượt xuống từ mũi đến vòng cong của môi trên.

“Như thứ gì?”

“Nước? Gatorade?”

Một bên khóe môi anh từ từ nhấc lên. “Không. Đó không phải là những thứ tôi cần.”

“Thế anh cần gì?”

Từ bên trong vành mũ, ánh nhìn anh hướng từ đôi mắt đến miệng, sau đó tiến xuống cằm, cổ và phía trước chiếc áo trắng của cô. Cái nhìn chăm chú của anh khiến cô cảm nhận gần như một sự mơn trớn cơ thể. Dạ dày cô thắt lại và hơi thở như mắc lại trong lồng ngực khi ánh nhìn của anh ngừng lại ở phần ngực trước khi cảm nhận được sự kích thích trong đôi mắt bên dưới bóng râm của chiếc mũ, và cô đã hơi hy vọng rằng anh nói điều anh muốn chính là cô.

“Cuộc hẹn của cô diễn ra thế nào?” anh hỏi.

“Cuộc hẹn nào?”

“Với người đại diện của công ty tài năng.” Anh quay lại nhìn Derek và cô có thể thở lại được. “Đó không phải là nơi cô đến sao?”

Ồ, cuộc hẹn đó. “Mọi việc thật tốt. Bà ấy muốn tôi đóng vai nền ở Bảo Tàng Âm Nhạc Seattle kế bên Space Needle [\[16\]](#).”

“Thế cô phải làm gì khi đóng vai nền?” anh hỏi khi vẫn tập trung sự chú ý vào Derek.

“Thì nó y hệt ý nghĩa của từ đó vậy. Nó có nghĩa là tôi sẽ đứng ở phía sau, trông như thể tôi đang làm điều gì đó thực sự quan trọng.” Cô đẩy tóc ra khỏi mặt. “Bà ấy yêu cầu tôi nhuộm tóc thành một màu.”

“Ngẩng đầu lên và xoay cổ tay,” anh hét to về phía Derek. “Thế cô có nói ‘không’ với bà ấy không?”

Cô liếc nhìn anh và há hốc miệng vì kinh ngạc. “Anh ghét tóc của tôi.”

“Tôi không ghét nó.”

“Anh nói tôi trông như con nhà quê mới lên phố.”

“Khi đó là tôi nói hơi quá về áo quần của cô.” Anh cúi xuống nhìn cô, và một lần nữa bóng râm của đầu anh trượt xuống phía bên trên đầu môi anh. “Tóc của cô cũng không tệ cho lắm.”

Tôi đã quen với việc nhìn nó rồi.”

“Anh đang cố tỏ ra dễ chịu nữa sao?”

“Không. Nếu tôi đang cố tỏ ra dễ chịu, tôi sẽ nói với cô rằng trông cô thật tuyệt.”

Chelsea liếc xuống chiếc áo trắng và chiếc váy hiệu Burberry của mình. “Vì nó có màu sắc khá ôn hòa hơn so với những gì tôi thường mặc sao?”

Anh cười tủm tỉm. “Vì chiếc váy của cô ngắn.” Anh chỉ cây batoong của mình về phía Derek. “Giờ cháu có thể ngừng bài tập đó. Chú nghĩ cháu đã sẵn sàng cho một vài động tác chuyển bóng.” Anh bước vào garage và khi quay trở lại, anh cầm theo một cây gậy khúc côn cầu ở tay phải. Anh đẩy cây gậy về phía Chelsea. “Derek, cháu sẽ bắt đầu chuyển quả cầu cho Chelsea.”

“Tôi sao?”

“Cô ấy sao? Cô ấy là con gái.”

“Đúng vậy,” Mark gật đầu đồng ý với Derek, và cô hơi muốn anh nói điều gì đó về thành kiến giới tính. “Cô ấy nhỏ con và nhanh nhẹn, vì thế cháu có thể quan sát cháu tốt hơn.”

Cô cầm cây gậy và chỉ nó vào chân. “Tôi đang mang giày cao ba phân đấy.”

“Cô không cần phải di chuyển. Tất cả những gì cô cần làm là chặn quả cầu mà thôi.”

“Tôi đang mặc váy.”

“Thế thì tôi nghĩ cô sẽ phải thật sự cẩn thận đừng có cong người xuống.” Một nụ cười toe toét xuất hiện trên khuôn mặt anh. “Tôi thì không sao, nhưng chúng ta phải thật cẩn thận vì Derek chỉ là vị thành niên và tôi cũng đã hứa với mẹ cậu bé.”

“Tôi làm việc này là vì công việc thôi nhé.” Cô đá giày ra và hạ mắt kính xuống gờ mũi.

Mark bước lùi lại vài bước và chỉ về phía Derek. “Di chuyển về cuối sân băng. Lấy quả cầu và chuyển cho cô ấy.”

Derek di chuyển về phía cuối đường lái xe vào nhà, khó có thể giữ vững cơ thể trên đôi giày trượt. Cậu bé không chỉ không thể trượt, mà còn bị cây gậy làm vướng. Có đôi lần cậu bé gần như suýt ngã dúi dụi. Và khi cậu giữ được thăng bằng và thực hiện được cú chuyển thì đường đi của quả cầu lại quá rộng khiến Chelsea phải vất vả đuổi theo nó.

“Cháu phải xem chừng những quả cầu chứ,” Mark bảo với cậu bé. “Ngẩng cao đầu lên và hướng mắt về phía cháu muốn quả cầu đến.” Cậu bé thử lại một lần nữa, và lại không thể giữ vững cân bằng của mình, còn Chelsea lại tiếp tục đuổi theo quả cầu. Sau bốn lần như thế, cô bắt đầu phát cáu.

“Tôi phát mệt vì phải chạy đuổi theo quả cầu rồi,” cô phàn nàn khi mang quả cầu đặt ở giữa đường lái xe vào nhà.

“Derek, quy tắc đầu tiên của môn khúc côn cầu là gì?”

“Không than vãn, thừa huấn luyện viên.”

Chelsea cau mày và nhìn vào khuôn mặt ửng đỏ của Derek rồi chuyển sang khuôn mặt của Mark. “Điều đó có trong cuốn sách luật chính thức không?”

“Đúng vậy. Cùng với tầm quan trọng của việc nói láo lếu.” Giữ cho chân phải thẳng, Mark cúi người xuống nhặt quả cầu lên. “Vì thế chúng ta hãy bắt đầu với một ít câu đối thoại nhé,” anh nói khi đưa quả cầu cho cậu bé.

“Được thôi, huấn luyện viên.” Lần này khi Derek trượt về phía cô, cậu bé đã nói, “Mái tóc của cô thật ngốc nghếch và cô có cặp mắt thật hung dữ.” Cậu bé đánh mạnh vào quả cầu khiến nó bắn mạnh vào gậy của Chelsea và nảy bật ra.

“Cô có cái gì cơ?”

“Cặp mắt thật hung dữ.”

Cô chỉ tay vào một bên mắt kính mắt của mình. “Tôi có vậy sao?” Derek cười lớn và Mark lắc đầu mình. “Không. Lời nói láo lếu đó không phải là sự thật. Nó chỉ được sử dụng với mục đích làm phân tán sự chú ý mà thôi.” Anh nhặt quả cầu lên và quăng nó về phía Derek. “Cú chuyển bóng đó thật tuyệt. Cháu làm tốt hơn khi cháu thả lỏng người.”

Lần này khi cậu trượt về phía Chelsea, cô đã sẵn sàng dành cho cậu bé một vài điều cô cho là hợp với tuổi và là từ dành riêng cho Derek. “Cháu gầy như que củi, cháu có thể lắc vòng bằng một khoanh Cheerio,” cô nói, và nghĩ rằng mình khá thông minh.

Derek đánh cầu. Đường đi của nó hơi rộng nhưng cô có thể chặn nó mà không cần phải chạy theo quá xa. Cậu bé lắc lắc đầu mình. “Điều đó nghe thật ngu ngốc.”

Đó là câu nói của một đứa nhóc vừa mới bảo cô có cặp mắt hung dữ đó sao? Cô nhìn Mark và anh nhún nhún vai. “Có lẽ cô nên tiếp tục với những câu lếu láo của mình.”

Cô không phải là người duy nhất. Ngoài việc nói cô có cặp mắt hung dữ, Derek không có bất cứ lời xúc phạm nào trong phần biểu diễn của mình. Và sau ba lần cậu bé nói điều đó với cô, cô sẵn sàng dùng gậy quất cho cậu ta một phát vào mông. Vì thế khi cậu bé bị vấp hai chân với nhau và ngã xuống, cô chẳng cảm thấy tội cho cậu bé chút nào cả.

“Ồi!” Cậu bé ngã ngửa ra sau và ngẩng mặt lên nhìn trời.

“Cháu có ổn không?” Mark hỏi khi anh bước về phía cậu bé.

“Cây gậy đánh vào bi của cháu.”

“Ồi.” Mark hít không khí qua kẽ răng. “Điều đó thật tệ. Đó là điều tệ nhất trong môn khúc côn cầu.”

Cậu bé trông có vẻ không đau đớn lắm. Cậu bé không đau quần quai hay bất cứ điều gì tương tự như thế, và Chelsea có thể nghĩ một vài điều tệ hơn cơn đau của cậu bé. Như quả cầu đánh vào mặt và làm cho răng bạn văng ra ngoài.

“Nó thật sự đau.”

“Tôi nghĩ sẽ không có sự than van nào trong môn khúc côn cầu,” cô nhắc nhở cả hai người họ.

Mark cau mày như thể cô nói điều gì đó cực kỳ vô tình. “Cô có thể than van về điều bị đánh mạnh vào bi.”

“Thế điều đó cũng là một điều có thực trong cuốn sách về khúc côn cầu trên băng sao?”

“Nếu nó không có, thì nó nên được bổ sung vào. Mọi người đều biết điều đó.” Anh khuyu người xuống trên một chân kế bên cạnh cậu nhóc. “Cháu sẽ ổn chứ?”

Derek gật đầu. “Cháu nghĩ thế.” Anh đứng thẳng người dậy, và Chelsea khá chắc rằng nếu anh không đứng ở đó, thằng bé sẽ ôm chỗ đó và rên rỉ thảm thiết.

“Thế chúng ta chấm dứt buổi tập hôm nay nhé,” Mark đề xuất, và giúp Derek đứng dậy.

Tất nhiên Chelsea là người sẵn sàng nghỉ nhất. Cô bước về nơi để giày và phúi bụi phía dưới chân. Cô dùng cây gậy làm điểm tựa để xỏ chân vào đôi giày cao gót.

Derek đã thay giày trượt và cho chúng vào ba lô. Cậu bé đưa trả cho Mark cây gậy và cẩn thận leo lên xe đạp. “Cháu có thể đạp xe về nhà không? Cháu có cần chú đưa về không?” Mark hỏi, và Derek lắc lắc đầu mình.

“Cháu ổn mà, huấn luyện viên.”

Cô đoán sẽ ổn khi để cho cậu bé đạp xe về nhà khi cậu bé kiệt sức. nhưng với việc ‘bi bị

đau' thì lại là một vấn đề khác.

Khi Derek đạp xe đi, Mark đi về phía cửa garage, "Cô định làm gì cho đến hết ngày?" anh hỏi cô.

"Trả lời email của các người hâm mộ anh." Cô đi theo, để ánh mắt mình di chuyển từ phía sau chiếc mũ xuống bên dưới cổ và bờ vai rộng đến vòng eo thon và cặp hông rắn chắc của anh. Người đàn ông này khiến mọi thứ trông thật tuyệt. "Có chuyện gì sao?"

"Một vài người bạn của tôi sẽ đến chơi bài poker vào tối mai. Tôi nghĩ nếu mình viết cho cô danh sách những gì tôi cần mua, cô có thể đến cửa hàng và mua cho tôi một ít bai và snack."

"Bây giờ sao?"

"Ừ." Anh cầm lấy gậy từ tay cô và đặt nó lên kệ, phía trước một chiếc túi tập lớn. "Tôi sẽ đưa cho cô một ít tiền mặt." Anh lấy ví từ túi sau chiếc quần jeans và mở nó ra. "Ừm, tệ thật. Tôi chỉ có một tờ năm đôla," anh nói, và nhét ví vào lại phía sau quần. "Tôi đoán điều đó có nghĩa cả hai chúng đều cùng đi."

Cô nhướn mày. "Anh đi mua sắm à? Anh tự đi mua hàng tạp phẩm sao? Anh không phải là người quá nổi tiếng sao?"

"Cô nhầm tôi với một trong số các ngôi sao nổi tiếng của cô rồi." Anh di chuyển về phía cửa sau, vói tay vào trong nhà. Anh quay trở lại với một chùm chìa khóa và quăng nó về phía cô. "Có một cửa hàng Whole Foods[\[17\]](#) ở cuối đường."

"Anh có thể trở thành tài xế bằng sau không?"

"Không."

Cô đứng yên ở phía ngoài và từ chối không vào xe. "Hứa nhé." Anh đưa tay phải lên và trông như thể anh đang đùa giỡn với cô chứ không phải là đang thề thốt. "Tôi sẽ không làm thế ngay cả khi cô gián tiếp đâm vào một cái cây và giết chết tôi."

"Đừng có khích tôi." Cô mở cửa và chui người vào bên trong xe. Ghế xe lùi lại quá xa khiến cô không thể vói tới được vô lăng, chứ đừng nói đến là phanh. "Anh có lái xe à?"

"Không." Anh nhìn ra phía khác và đóng cửa. "Tôi tìm thứ gì đó vào ngày hôm kia."

"Là gì?"

"Thứ gì đó."

Anh ta không muốn nói với cô. Tốt thôi. Đến chừng nào anh ta không trở thành tài xế bằng sau xấu tính, anh ta có thể giữ bí mật cho mình. Và thật đáng ngạc nhiên, anh ta hoàn toàn làm theo những gì đã nói. Anh ta chẳng cất tiếng than phiền một chút nào về việc lái xe của cô. Ngay cả khi cô thử bằng cách vượt qua vạch ngừng của xe ô tô tại điểm ngừng.

Cửa hàng Whole Foods là một trong những cửa hàng kiêu hãnh với việc bán thực phẩm tự nhiên và hữu cơ cho những người có đủ khả năng chi trả. Kiểu cửa hàng chuyên bán một loại thức ăn sẵn và loại bánh mì ngon tuyệt. Kiểu cửa hàng mà Chelsea thường tránh xa nếu cô đi mua sắm cho những bữa ăn rẻ tiền của mình.

Cô nắm xe đẩy và họ tiến đến dãy hàng bia đầu tiên. Mark chọn các loại bia địa phương. Mọi hãng từ Red Hook và Pyramid cho đến những loại mà cô chưa bao giờ biết đến. Anh lấy một vài gói tortilla chip[\[18\]](#) và sốt hữu cơ ăn kèm. Anh mua một vài gói bánh quy giòn và ba loại pho mát khác nhau. Thịt giảm bông và xúc xích Ý thái lát mỏng.

"Cô có biết cách làm món nachos không?" anh hỏi khi họ tiến về phía kệ sữa.

"Không." Có một vài ranh giới hiển nhiên mà cô không vượt qua đối với những người thuê mình. Làm việc quần quật trong bếp của họ là một trong số đó.

“Nó không khó lắm đâu.”

“Thế thì anh làm đi.”

“Tôi đã cố thử một lần.” Anh lấy một chai kem chua, một gallon sữa và cho vào xe đẩy,

“Và tôi đã bị phỏng tay, sau đó tôi đã không thể mang găng tay trong một tuần.”

“Tôi nghiệp cung.”

“Cô có thể nói thế. Vết bỏng đó là nguyên nhân chính cho việc tôi đã không dành được cup Art Ross năm 2007.”

“Cup gì cơ?”

“Art Ross. Đó là chiếc cup dành cho cầu thủ có nhiều điểm nhất vào cuối mùa giải thưởng. Sidney Crosby đã có nó vào năm đó. Đánh bại tôi chỉ với năm điểm, tất cả đều nhờ món nachos.”

Cô cười tủm tỉm. “Điều đó có đúng không?”

Anh mỉm cười và đưa bàn tay bị thương lên như thể anh lại là một cậu bé hướng đạo sinh. Anh nhìn có vẻ khỏe mạnh, nếu không có ngón tay giữa không thể gập vào được. anh vớ tay lấy một vài túi pho mát đã được bào nhỏ. “Nó rất dễ. Cô thậm chí sẽ không cần phải mài pho mát nữa cơ.”

“Xin lỗi. Nhưng việc làm nachos vượt quá mức lương được chi trả cho tôi.”

Anh thả một vài túi pho mát dày vào xe đẩy. “Mức lương được chi trả của cô là bao nhiêu?”

“Có chuyện gì không?”

“Chỉ tò mò về việc giữ cô quay trở lại làm việc mỗi ngày.”

“Sự tận tâm vĩnh cửu và trung thành đối với những người cần đến tôi,” cô nói dối.

Anh lắc đầu mình. “Cho cô nói lại.”

Cô cười lớn. “Tôi được trả mười lăm đô một giờ.”

“Mười lăm đô cho một giờ chỉ để trả lời email và lái xe của tôi à? Tiền đó thật dễ kiếm.”

Cô nói như thể nó là một cơn đau đặc thù ở phía sau lưng. “Tôi phải chịu đựng anh và giờ thêm Derek nữa.”

“Derek chơi rất rắn. Cô nên bảo bộ phận nhân sự trả thêm cho cô tiền rủi ro mạo hiểm.”

Ắt hẳn mọi người đã không kể cho anh ta nghe về phần tiền thưởng. Cô tự hỏi liệu mình có nên nói cho anh ta về điều đó không. Chinooks chưa bao giờ bảo cô không được nói điều đó với bất cứ ai. Cô không nghĩ số tiền đó là điều bí mật, nhưng có cái gì đó đã giữ cô lại. “Tôi có thể sẽ làm thế nếu như cậu bé đánh trúng cẳng chân tôi.”

“Đầu tiên cậu nhóc phải tập đứng vững trên đôi chân mình.” Anh mỉm cười và nó làm cho các nếp nhăn ở khóe mắt anh lan rộng ra.

“Chào Mark.”

Anh nhìn qua vai về phía người phụ nữ cao lớn đứng phía sau họ. Nụ cười trên gương mặt anh biến mất. “Chrissy.”

“Anh khỏe không?” người phụ nữ với mái tóc vàng bạch kim và đôi mắt màu ngọc lam. Cô ta trông lộng lẫy, như một siêu mẫu, nhưng giống như phần lớn người mẫu, cô ta không hoàn hảo. Mũi cô ta hơi dài. Y như mũi của Sarah Jessica Parker, người đóng trong bộ phim *The Family Stone*. Chứ không phải giống với Sarah Jessica Parker, người đóng trong phim *Sex and the City*. Cô Sarah Jessica đó lại quá ốm yếu.

Anh giang rộng hai tay mình ra. “Tốt.”

Trong khi Chrissy chăm chú quan sát Mark, Chelsea lại chăm chú nhìn chiếc túi đeo vai quý phái hiệu Fendi với móc gài chữ Fendi cổ điển màu đen của Chrissy. Chiếc túi đó thật khó kiếm, chắc nó là hàng đã có từ lâu rồi.

“Anh vẫn trông khá tốt ấy nhỉ.”

“Vẫn ở cùng ông già mà cô đã cưới sao?”

Ồi. Giọng nói của hai người nghe mới chua cay làm sao, và Chelsea đoán chắc rằng Chrissy ắt hẳn là bạn gái cũ của anh. Cô ta là kiểu phụ nữ Chelsea cho rằng phù hợp với anh.

“Howard không già đến thế Mark. Và, đúng vậy, chúng tôi vẫn sống cùng nhau.”

“Không già đến thế? Ông ta sắp được bảy mươi tuổi rồi đấy.”

“Sáu mươi lăm,” Chrissy sửa lại lời Mark nói.

Nếu cô ta cho rằng người đàn ông bảy mươi lăm tuổi sống cùng với mình không già, thì ít ra cô ta cũng phải ở độ tuổi ba mươi lăm. Điều đó dẫn đến việc không biết người phụ nữ trước mặt mình bao nhiêu tuổi rồi. Nhưng Chelsea là ai mà có quyền xét đoán người khác cơ chứ? Cô chắc mình cũng phải lấy một ông già mới sờ được vào chiếc túi Fendi quý phái như thế.

Sự chú ý của người phụ nữ đó hướng về phía Chelsea. “Bạn gái của anh à?” Việc ai đó nhằm cô với bạn gái của Mark thật khôi hài. “Ồ, tôi...”

“Chelsea,” anh cắt ngang lời cô. “Đây là Christine, vợ cũ của tôi.”

Vợ? Cô nhớ Mark đã từng nói điều gì đó về vợ cũ của mình sửa mũi. Cô tự hỏi trước đây mũi cô ta sẽ lớn cỡ nào. “Rất vui được gặp cô.” Cô đưa tay mình ra.

Những ngón tay của Chrissy chỉ chạm nhẹ vào tay của Chelsea trước khi cô ta lấy tay lại và thả xuống bên hông. Sau đó chuyển sự chú ý của cô ta về phía Mark. “Tôi nghe nói anh đã ở trong bệnh viện hồi phục chức năng cho đến tháng vừa rồi.”

“Tôi đã nhận được hoa của cô. Thật cảm động. Thế Howard có biết việc đó không?”

Cô ta chỉnh chỉnh dây đeo của chiếc túi Fendi. “Ừm, dĩ nhiên là ông ấy biết. Anh vẫn còn sống ở nhà chúng ta sao?”

“Nhà của tôi?” Anh nhẹ nhàng đặt tay mình vào phần lưng bé nhỏ của Chelsea. Cô hơi giật mình vì sức nặng của bàn tay anh. Hơi ấm từ bàn tay anh xuyên qua lớp vải cotton làm làn da nóng bừng lên, một cảm giác râm ran lan tỏa khắp xương sống và hông cô. Đây là Mark Bressler. Cô được trả tiền để làm việc cho anh ta. Đáng lẽ cô không nên có bất cứ cảm giác nào. “Tôi đang dự tính chuyển ra khỏi đó ngay khi tôi tìm được nhà mới,” sau đó anh nói thêm.

“Chelsea đang giúp tôi làm điều đó.”

“Cô đang làm gì?” cô ta hỏi Chelsea.

“Tôi là diễn viên.”

Chrissy cười lớn. “Vậy sao?”

“Ừ,” Mark trả lời thay cho cô. “Chelsea đã đóng nhiều loại phim khác nhau đấy.”

“Như phim gì?”

“*The Bold and the Beautiful*, *Juno*, *CSI: Miami*, và một vài phim quảng cáo như ‘Thịt ươi, tiến lên’.”

Cô ngạc nhiên khi thấy anh nhớ tất cả. “Hillshire Farms,” cô nói rõ. Sau đó ngược nhìn anh, rồi chuyển ánh mắt mình đối diện vợ cũ của anh. “Tôi chủ yếu đóng thể loại phim kinh dị.”

Chrissy nhướn một bên mày với vẻ khinh khỉnh. “Những bộ phim về những kẻ giết người hàng loạt sao?”

Giọng Mark trầm ấm nhẹ nhàng khi anh nói, “Chelsea là người la hét thật sự đấy. Cô biết

rồi đó, tôi luôn thích những người kêu thét.” Anh mỉm cười và khoe môi từ từ cong lên đầy kiêu
gợi.

“Đó là một trong những rắc rối của anh.”

“Điều đó không bao giờ là rắc rối cả.”

Có thể là do nụ cười, cũng có thể là do cái chạm nhẹ nhàng ấm áp của bàn tay anh, Chelsea không thể nào ngăn bản thân mình lại. Trí óc cô tràn ngập việc đó, cô tự hỏi chính xác người đàn ông đang đứng kế bên cô đã làm gì để khiến một người phụ nữ có thể hét lên. Cô chưa bao giờ la hét. Chỉ một lần việc đó gần như đã xảy ra, nhưng thực sự mà nói, cô chưa bao giờ la hét lớn khi làm việc đó.

Đôi mắt của Chrissy nheo lại. “Tôi thấy tai nạn đó đã chẳng thay đổi con người anh. Anh vẫn là một người thô lỗ như trước, Mark.”

“Gặp lại cô sau nhé, Chrissy.” Anh lấy tay mình ra khỏi lưng Chelsea và đẩy xe về hướng ngược lại vợ cũ.

Chelsea đi bên cạnh xe đẩy và nhìn anh với khoe mắt mình. “Điều đó thật thú vị.”

“Với ai?” anh hỏi, và đi xuống phía dưới quầy ngũ cốc.

“Tôi. Cô ta chính xác là mẫu người tôi nghĩ anh sẽ kết hôn hoặc hẹn hò.”

“Mẫu người gì?”

“Cao. Xinh đẹp. Xa hoa.”

“Tôi không thích mẫu người như thế.” Anh thả hai hộp Wheaties vào xe đẩy. “Ít nhất giờ chẳng còn thích chút nào nữa.”

Chương 13

Mark mang các túi hàng cuối cùng vào bếp và đặt chúng trên mặt đảo bếp[19] Anh tựa cây batoong vào phía trên mặt đá granite, cầm sữa và một vài hộp pho mát ra khỏi túi. Lúc sáng, phần đùi anh có dấu hiệu đau nhức và anh đã nốc một vài viên Vicodin trước khi Dereck đi xe đạp tới. Giờ với cơn đau đã giảm, anh có thể di chuyển tương đối dễ dàng.

“Cô không cần cất đồ hộ tôi đâu,” anh bảo với Chelsea khi cô phải mở một vài ngăn tủ bếp mới tìm được nơi anh đựng muối.

“Thế tôi phải sẽ làm gì trong một tiếng nữa?” Gấu váy của cô được kéo lên cao phía sau chân cô khi anh nhìn cô bỏ hộp muối biển vào tủ.

Mark mở miệng nhưng quên mất những gì anh định nói. Đôi mắt anh gắn chặt vào hông cô. Chân anh gắn chặt vào sàn nhà như khi anh còn là một cậu nhóc, chờ đợi một cách vô vọng để có thể nhìn thoáng qua cặp hông của phái nữ. Thay cho một người đàn ông đã trưởng thành, người đã nhìn được nhiều cặp hông hơn so với những gì anh ta còn có thể nhớ được. Anh đi nhanh về phía tủ lạnh và mở cửa ra khi cô hạ thấp cánh tay mình xuống. “Cô nên mặc quần vào những ngày Dereck đến luyện tập.” Anh cho sữa và pho mát vào tủ lạnh nhưng để cửa mở rồi quay trở lại đảo bếp.

Cô quay người lại và nhìn anh. Lông mày cô cau lại như thể cô sẽ không thích câu trả lời mà anh sẽ dành cho cô. “Tại sao?”

“Tôi nghĩ tôi sẽ để cho cô chơi ở vị trí thủ thành.”

Miệng cô hé mở và cô lắc lắc đầu mình. “Không thể nào. Đứa trẻ đó bảo tôi có cặp mắt thật hung dữ.”

“Tôi đã nói với cô rồi, đó chỉ là những lời lếu láo thôi. Mỗi một cầu thủ khúc côn cầu trên băng đều phải học cách nói về những điều lếu láo đó. Tôi đã học chúng trước khi tôi gia nhập vào đội.”

“Lúc đó anh được mấy tuổi?”

Anh vớ tay lấy chai kem chua và thịt rồi mang chúng đi về phía tủ lạnh. “Mười tuổi.”

“Thế anh làm điều đó có tốt không?”

Anh mỉm cười. “Tôi làm tốt rất nhiều điều trên sân băng. Việc nói nhăng nói cuội đó chỉ là một trong số các tài năng của tôi.”

Cô nắm chặt mặt kệ ở phía sau lưng bằng cả hai tay và bắt chéo chân qua nhau. “Như việc làm cho người phụ nữ phải hét lên.”

“Cái gì?” Anh thả mọi thứ vào trong các học nhỏ và đóng cửa tủ lạnh lại. “Cô đang nói về cuộc nói chuyện giữa tôi và Chrissy sao?”

“Đúng vậy. Đó là một kiểu nói chuyện không phù hợp khi đứng giữa cửa hàng Whole Foods.”

Anh đang cố phản công lại vợ cũ và anh đã làm thế. Anh nhận ra sự bức tức trong mắt cô ta. Không phải vì cuộc nói chuyện đó không phù hợp khi đứng giữa một cửa hàng tạp phẩm, mà vì anh nhắc cô ta nhớ về tất cả những lần anh khiến cô ta phải hét lên vì sung sướng. Điều thú vị là, anh đã không còn quan tâm đến việc Chrissy nghĩ hay làm gì cách đây đã lâu lắm rồi.

“Anh vẫn còn yêu cô ấy à?”

“Chúa ơi, không.” Thế tại sao anh lại phải cố ý chọc tức vợ cũ của mình? Anh không hoàn toàn chắc chắn, nhưng nó liên quan đến việc vợ cũ nhìn cô trợ lý của anh. Mark nhận ra cái nhìn đó. Như thể cô là người thuộc đẳng cấp trên, chỉ vì cô ta đang lợi dụng tiền của một lão già để có được vị trí tốt hơn tại các sự kiện trong câu lạc bộ của vùng.

Chelsea đẩy người ra khỏi kệ bếp và bước về phía anh. Tiếng gót giày cao gót của cô vang lên những âm *tap tap* nhẹ nhàng và đầy quyến rũ trên nền gạch lát. “Anh đã ly hôn trong bao lâu?”

“Chưa tới một năm.”

Cô cầm các hộp Wheaties và di chuyển về tủ bếp kế bên bếp lò. Cô mở cửa và nhón chân lên. Gót chân cô trượt ra khỏi một chiếc giày và gấu váy được kéo cao lên phía trên đùi cô. Ngũ cốc thường được đặt trong phòng đựng thức ăn, nhưng sao anh phải bảo với cô điều đó. Anh không muốn việc đang diễn ra trước mặt mình ngừng lại. “Thế điều gì đã xảy ra?” cô hỏi khi cô vớ lên phía trên cao với mỗi hộp ngũ cốc trên mỗi tay.

“Chrissy thích tiền. Nhiều, thật nhiều tiền.” Anh đi đến phía sau và lấy các hộp ngũ cốc khỏi tay cô. “Cô ta đã rời bỏ tôi để đến với người nào đó có nhiều tiền hơn và một vị trí tốt hơn trong câu lạc bộ của vùng.”

“Một người đàn ông già hơn và giàu có hơn sao?”

“Ừm.” Anh dễ dàng đặt các hộp ngũ cốc vào đúng vị trí.

Cô thả chân xuống giày và ngược nhìn anh qua bờ vai. “Tôi không thể tưởng tượng việc người ta có thể ở cùng với một người đàn ông chỉ vì tiền của họ.”

“Thế thì cô không giống với hầu hết những người phụ nữ.” Ít nhất không giống với những người phụ nữ anh quen biết.

Anh đang phải chống lại sự kích thích kể từ khi cô đi vào đường lái xe vào nhà, về phía anh. Gió thổi bay tóc và nâng phía dưới váy cô lên cao. Quỷ thần, anh bắt đầu chống lại điều đó trong giấc mơ đầu tiên về cô cách đây một vài tuần. Anh đặt hai tay mình lên hai vai cô và kéo lưng cô ngả vào lồng ngực anh. Anh nhắm mắt lại và cọ xát lên xuống hai cánh tay cô. Anh chẳng muốn chống lại điều đó nữa.

“Ông Bressler?”

“Mark.” Làn da cô thật ấm và mềm mại, cặp mông bé nhỏ của cô áp sát vào khóa kéo phía trên chiếc quần jeans hiệu Lucky của anh.

“Mark, tôi làm việc cho anh.”

“Cô làm việc cho Chinooks.”

Cô quay người lại và ngược nhìn anh bằng đôi mắt xanh trong trẻo. Anh tự hỏi anh sẽ mất bao lâu mới khiến chúng trở nên dờ dẫm vì sự ham muốn lần nữa. “Anh có thể làm cho tôi nghỉ việc.”

“Và tại sao tôi lại phải làm thế?”

Thay vì trả lời câu hỏi của anh, cô nói, “Tôi là trợ lý của anh. Vì thế sẽ có một ranh giới mà chúng ta không thể vượt qua.”

“Chúng ta đã vượt qua nó vào ngày hôm kia.”

“Điều đó là sai lầm của tôi. Tôi không nên làm thế.”

Cho đến tận đêm xảy ra tai nạn, khả năng kiềm chế các ham muốn của anh cực kỳ cao. Anh hiện tin tưởng vào khả năng đó của mình và bước lùi lại. “VẬY tại sao cô lại làm thế?”

Cô đi lướt qua người anh và đi đến giữa nhà bếp. “Ừm, tôi...” Cô nhìn xuống chân mình và lắc đầu. “Tôi cũng không rõ lắm. Anh là một anh chàng đẹp trai.” Một trái cam nằm trên mặt đá granite của đảo bếp, và cô cầm nó lên. “Điều đó chẳng có ý nghĩa gì cả. Tôi đã làm việc cho nhiều anh chàng đẹp trai trước đây, và tôi chưa bao giờ làm bất cứ điều gì đi quá giới hạn.” Cô lẩn lẩn quả cam ở giữa hai bàn tay nhỏ và phần bụng dưới của anh co thắt lại. “Chưa bao giờ muốn làm thế.”

Anh bước ngang qua phòng bếp về phía cô. “Chưa một lần sao?”

“Ừm.” Cô quay người về phía anh, và sự bối rối làm lông mày cô cau lại. “Tất cả những gì tôi có thể nghĩ về việc đã xảy ra có thể là do tôi đã không có một người bạn trai nào cả trong hơn bảy tháng qua. Hoặc có thể sẽ lâu hơn.”

“Thế cô đã không quan hệ trong bao lâu?”

“Tôi không nhớ.”

“Nếu cô không thể nhớ, đó hẳn là một quan hệ dở hơi. Mà điều đó, trong phần lớn các trường hợp, so với việc không quan hệ còn tệ hơn rất nhiều.”

Cô gật đầu. “Tôi nghĩ có thể nó xảy ra do sự dồn nén bên trong.”

Ồi Chúa ơi. Anh với tay cầm lấy bàn tay không cầm gì của cô và nhẹ nhàng lướt ngón cái mình lên những ngón tay của cô. “Điều đó không tốt cho sức khỏe.” Anh biết điều đó. Anh có quá nhiều ham muốn hình thành bên trong đến nỗi muốn nổ tung. Đúng vậy, anh từng là người có khả năng kiềm chế ham muốn của mình tối đa. Hoàn toàn đúng, nhưng anh cũng là một người đàn ông quen với việc có được những gì mình mong muốn. “Cô có bàn tay thật mềm mại.” Và anh muốn tay cô chạm vào anh. Sau đó di chuyển khắp cơ thể. Miệng cô hé mở nhưng cô không nói được gì. Anh cầm tay cô và hướng nó về phía ngực, sau đó đẩy nó lên bờ vai mình. “Và một đôi môi thật mềm mại. Tôi cứ nghĩ mãi về nó.”

Cô nuốt mạnh xuống, và mạch trong cổ tay cô đập mạnh bên dưới ngón tay cái của anh. “Ồ.”

Anh đưa tay còn lại của mình chạm vào bên dưới chiếc cằm mịn màng của cô. “Tôi sẽ không bao giờ đuổi việc cô, Chelsea. Không phải vì những việc chúng ta có thể làm, hay có thể không làm. Tôi không phải là người như thế.” Anh hạ thấp miệng mình xuống bên trên miệng

cô và mỉm cười. “Trong phần lớn thời gian.”

“Chúng ta nên dừng trước khi những việc đó đi quá xa.”

Anh trượt tay vào một bên cổ cô và kéo nhẹ đầu cô ngã ra sau. “Chúng ta sẽ,” anh nói, nhưng sẽ không có việc như là đi quá xa. Chỉ có duy nhất một việc đó là cô trần truồng và anh đang tìm thấy sự giải thoát ở giữa hai bắp đùi mềm mại của cô. “Nhưng sự thật là, anh thích em và em ắt hẳn cũng thích anh. Ít nhất thì cũng có một chút. Em vẫn ở đây sau khi anh gọi em là đồ đần, nói dối về việc em không hấp dẫn, và bắt em mua chiếc vòng khoái cảm đó.”

“Em đoán là mình cũng hơi hơi thích anh.” Hơi thở cô hỗn loạn và cô nói, “Và anh cần em.”

Đúng là anh cần cô. Trong mười lăm phút tiếp theo, anh rất rất cần cô. Anh đặt tay mình lên phần cong của eo cô và cô buộc mình phải hít thật sâu. Đôi môi cô hé mở, mời gọi và anh không có ý định từ chối lời mời đó. Anh hôn cô. Từ tốn. Nhẹ nhàng. Anh cảm nhận được vị ngọt của kẹo trong miệng cô. Một loại kẹo đầy ngọt ngào, đầy mê hoặc, và anh phải ngăn lại ước muốn được đẩy cô xuống và hôn vào phần bên trong đùi cô. Rồi từ đó tiến lên phần trung tâm ngọt ngào hấp dẫn và xem liệu ở đó có ngọt ngào và đầy mê hoặc không. Để thay thế cho điều đó, anh lại tiếp tục nụ hôn của mình, nhẹ nhàng khám phá khắp miệng cô, mang lại cho cô cơ hội ngăn anh lại nếu cô muốn. Mang lại cho cô cơ hội để quay đi và để anh lại với phần căng cứng đầy nhức nhối và một trái tim tan vỡ.

Trái cam rơi khỏi tay cô và đập mạnh xuống mặt sàn nhà. Cô nhón chân lên và quấn hai tay mình quanh cổ anh. Ngực cô áp sát vào người anh, sức nặng mềm mại của nó tựa hẳn vào ngực anh. Anh trượt tay mình từ phần eo xuống đến hông cô. Và anh nhẹ nhàng kéo cô áp sát vào người cho đến khi phần váy chạm vào phần khóa kéo của chiếc quần jeans. Anh cảm thấy mình như đang ở độ tuổi mười lăm một lần nữa. Đó là lúc chỉ cần những cái chạm nhẹ vào phần bên dưới cũng có thể khiến anh căng cứng và có thể giải phóng bất cứ lúc nào. Nhưng không giống với lúc mười lăm tuổi, anh có thể kiểm soát mình tốt hơn. Chỉ vừa đủ.

Không cần lấy môi mình khỏi môi cô, anh nhấc cô lên và đặt cô lên đảo bếp. Miệng cô dính chặt vào anh, cho và nhận những nụ hôn ướt át trong khi những ngón tay cô lướt khắp đầu anh. Anh từ từ đẩy tay mình lên phía ngực và ôm lấy ngực cô.

Cô giật mạnh môi mình ra khỏi môi anh và bất động. Sự ham muốn làm mi mắt cô hạ thấp xuống và làm đôi mắt xanh của cô mờ đi. “Ngực của em lớn,” cô nói.

“Anh biết. Chúng ta đã nói về ngực của em một vài lần.”

“Chúng không được miễn cảm cho lắm.” Cô liếm lên đôi môi đã sưng mọng của mình. “Một vài người đàn ông đã khá thất vọng về điều đó.”

Anh mở nút áo sômi của cô. “Anh không phải là những người đó.” Anh nhìn vào mắt cô và tiếp tục mở nút cho đến khi chiếc áo mở ra và rơi xuống phần eo cô. “Anh chỉ làm tốt hai điều. Khúc côn cầu và tình dục.” Anh nhìn xuống cô. Nhìn vào bộ ngực lớn đang ẩn mình bên trong chiếc áo ngực bằng lụa trắng, và vào vùng bụng phẳng lì của cô. “Sự nghiệp khúc côn cầu của anh đã chấm dứt. Vì thế chỉ còn lại duy nhất một điều mà anh có thể làm tốt.” Phần thắt lưng của chiếc váy kẻ ô nhỏ bé nằm ngay bên dưới rốn cô. “Cởi áo em ra đi.” Khi cô làm như anh bảo, anh cúi người xuống và đặt những nụ hôn nhỏ lên khắp cổ và hai vai cô. Anh có thể cảm giác mình lại trở lại với tuổi mười lăm, nhưng anh không còn là cậu nhóc vụng về loay hoay với móc áo ngực. Anh dễ dàng mở nó ra, kéo hai dây xuống hai cánh tay cô, và quăng chiếc áo ngực sang một bên. Hai đường màu hồng mảnh xuất hiện trên hai vai, và anh hôn vào những vết

xước không hoàn hảo trên làn da tuyệt đẹp của cô. Anh tiếp tục hôn xuống phần ngực và tiếp đến phần khe ngực thật sâu, nơi cô có mùi của thánh thần và có vị của tội lỗi. Hai đầu ngực hồng đậm nằm chính giữa mỗi bên ngực lớn, tương ứng với kích thước ngực của cô. Chúng hơi co nhúm lại, chờ đợi sự chú ý của anh. Cô ưỡn người ra, và anh ôm trọn ngực cô trong hai tay. Anh lướt nhẹ ngón cái mình lên xuống đầu ngực cô một vài lần trước khi nó săn lại. Anh chạm đầu lưỡi mình vào đầu ngực cô và cuốn nó vào trong. Khi anh nhận thấy sự phản ứng, anh quấn tròn nó bên dưới lưỡi, từ từ và nhẹ nhàng cho đến khi nó cứng lên như một viên đá cuội nhỏ. Bụng dưới anh co thắt, dạ dày anh đau nhói với khoái lạc. Sau đó anh hút nó vào thật sâu trong miệng mình và anh không biết tiếng rên nào lớn hơn, của anh hay là của cô.

Đầu cô ngả ra sau và miệng cô phát ra những âm thanh nho nhỏ đầy khêu gợi, “Ồiii. Thật tuyệt. Tiếp tục đi.” Cô ưỡn éo cả người, cạ cạ vào phía trước quần anh khiến anh chút nữa là bùng nổ. Anh hôn vào ngực bên kia cho đến khi hơi thở cô trở nên mong manh và anh biết sẽ không còn đường quay lại. Cô sẽ mang đến cho anh những gì anh muốn. Để anh áp dụng tất cả các cách thức anh biết được với cô.

Anh trượt nhẹ môi mình từ vùng bụng mịn màng đến phần bên dưới rốn cô. Anh muốn hôn vào bắp đùi và làm thỏa mãn sự khát khao điên cuồng, gào thét đang cần được giải thoát. Một hộp bao cao su nằm trong ngăn kệ bên dưới nơi Chelsea đang ngồi, chỉ chờ anh mở chúng ra và mang vào.

Khi đang đẩy váy cô lên thì cơn đau nhức đầu tiên xiết chặt lấy đùi anh. Anh đứng yên với hi vọng nó sẽ nhanh chóng biến mất. “Khỉ thật!” Nó dường như xoắn lấy các cơ, và anh nắm chặt lấy gờ đá granite để giữ cho mình khỏi ngồi phịch xuống. “Chết tiệt!”

“Cái gì cơ?”

Cơn đau lan đến tận phần hông và anh không thể di chuyển được.

“Anh ổn không?”

Anh cúi đầu xuống và xiết chặt lấy mặt đá. “Không ổn.” Một cách cẩn thận, anh hạ thấp người mình xuống trên sàn nhà trước khi anh có thể ngã. Anh ngồi xuống, lưng tựa vào đảo bếp, một tay nắm chặt đùi. Anh hít thật sâu bằng đường mũi, sau đó thở mạnh ra bằng miệng. Anh không biết điều gì tệ hơn. Cơn đau trong cơ thể anh, hay sự bẽ bàng mà nó mang lại trước khi anh có thể tự thỏa mãn chính mình và người phụ nữ bán khóa thân đang ngồi trên mặt đảo bếp. Chắc chắn là về sau. Cơn đau trong cơ thể anh có thể từ từ dịu đi. Nhưng sự bẽ bàng sẽ theo anh trong một khoảng thời gian.

“Mark.” Chelsea quỳ bên anh, cô đã mang áo ngực và áo sômi cô đã được cài nút. “Em có thể giúp gì cho anh?”

“Chẳng sao cả.” Anh hít thêm một hơi thật sâu và cắn chặt răng. “Chỉ cần cho anh một vài phút.”

“Có phải em... em đã làm điều gì khiến anh bị đau sao?”

Cho đến giây phút đó, anh đã nghĩ sự bẽ bàng của anh đã chấm dứt. “Không có.”

“Chuyện gì đã xảy ra.”

Các cơ của anh bắt đầu giãn ra và anh nhìn vào khuôn mặt xinh đẹp, đôi môi vẫn còn đang sưng mọng từ những nụ hôn của anh. “Đôi khi anh quên mất nhược điểm của chính mình. Khi anh di chuyển quá nhanh hoặc không đúng cách, các cơ ở phần đùi của anh sẽ bị chuột rút.”

“Em có thể massage cho anh?”

“Không cần.”

“Nhưng nếu anh đang đau, em có thể xoa bóp chân cho anh.”

Anh cười ngất khi cơn đau dần biến khỏi hông. “Chân anh không phải là nơi đau duy nhất. Nếu em muốn xoa bóp, cứ việc và massage cho phần đang căng cứng của anh luôn nhé?”

Cô cắn một bên môi mình. “Cái đó không nằm trong bảng miêu tả công việc của em.”

“Cưng à, mọi thứ chúng ta đang làm đều không nằm trong phần miêu tả công việc của em.”

Cô ngồi lúi lại. “Em không nên để anh bảo em cởi áo mình ra.”

“Cũng đâu có nói gì nhiều đâu.”

“Em biết.” Hai má cô ửng hồng như phần đuôi tóc của cô. “Đôi khi em có vấn đề với việc kiểm soát sự bốc đồng, nhưng em không thể ngủ với anh. Điều đó là sai lầm.”

“Không, nó không sai lầm.”

“Có mà.” Cô lắc đầu mình và đẩy tóc ra phía sau tai. “Em làm việc cho anh, và có các ranh giới mà em không thể vượt qua. Xin đừng yêu cầu em làm thế. Em không muốn mình mất đi công việc này.”

Họ lại quay trở về với điều đó. Anh hít thật sâu và thở ra. Cơn đau vừa rồi đã biến mất khỏi cơ thể, nhưng anh biết chỉ một cử động sai lầm, cơn đau đó sẽ quay trở lại. Anh tựa đầu mình ra sau và nhắm mắt lại. “Anh đã nói với em là em sẽ không bị đuổi việc cơ mà.”

“Em sẽ vẫn phải ra đi. Sẽ thật kỳ cục khi em vẫn ở lại sau khi làm chuyện đó. Việc đó như thể em được trả tiền để đến đây và ngủ cùng anh. Em biết sau những gì vừa mới xảy ra, anh có thể sẽ không tin điều em nói. Nhưng về phương diện đạo đức, em không thể làm điều đó.”

Về phương diện đạo đức và phẩm hạnh, anh không có vấn đề gì khi ngủ với trợ lý của mình. Chẳng sao cả, nhưng anh chưa bao giờ là một gã luôn thúc ép một người phụ nữ không muốn tình dục. Ngay cả khi anh cực kỳ muốn đến nỗi rằng anh đau nhức và bi anh nhức nhối vì ham muốn.

“Em không biết phải làm gì.”

Anh liếc qua cô. Đột nhiên anh cảm thấy mệt mỏi. Và già đi. Như thể anh vừa mới chạy hai vòng cùng với Darren McCarty. “Em không cần phải nói bất cứ điều gì. Anh đã tống một ngụm Vicodin ngay trước khi em đến và anh đã mất tự chủ.”

Cô đứng lên và anh nhìn vào phần chân trần của cô. “Việc đó có thường làm cho anh mất kiểm soát trí óc mình không?”

Không, chỉ có cô mới làm cho anh loạn trí. “Nó làm cho anh quên đi mọi việc, và anh đã quên rằng anh không thể ngủ với em.” Nhưng anh sẽ không bao giờ quên. Anh có ‘cơn đau tinh hoàn’ và cô sắp bước ra khỏi cửa. Y như lần trước. Cô xinh xắn và quyến rũ và anh thích cô, nhưng anh đã thích rất nhiều cô xinh xắn và quyến rũ như thế. Những người phụ nữ xinh xắn, quyến rũ sẽ chẳng bao giờ để cho những điều như đạo đức và phẩm hạnh ngăn cản sự quần quít nóng bỏng và đầy dâm dục trên giường đâu.

Nếu không phải vì cơn đau nhói ở chân anh, Chelsea đã quan hệ với Mark. Ngay tại phía trên mặt đá granite của đảo bếp. Cô chẳng có chút nghi ngờ gì về điều đó. Anh không phải là người duy nhất bị loạn trí sau những gì diễn ra trên bếp vào buổi chiều. Và không còn nghi ngờ gì về việc cô sẽ làm tình với anh, và việc đó sẽ thật tuyệt biết bao.

Rất rất tuyệt.

Tiếng thét vang từ bên trong cơ thể cô, đá phăng cánh cửa thiên đường, và cầu xin anh dừng ngừng lại vì điều anh đang làm cho cô mới tuyệt làm sao.

Cô đã không biết những điều khác về anh ngoài vẻ bề ngoài khỏe mạnh và cơ thể đầy cuốn hút. Ngoài ánh mắt nâu nóng bỏng, những cái chạm nhẹ của đôi tay và đôi môi đầy kỹ thuật đã làm cô quên đi mọi thứ. Quên đi đạo đức, phẩm hạnh, cô là ai và những gì cô muốn làm với cuộc đời mình.

Cô từng làm việc cho nhiều người đàn ông có vẻ ngoài cực kỳ đẹp trai trước đây. Những người đàn ông khôn ngoan không bao giờ để lộ ra việc họ muốn ngủ với cô. Cô chưa bao giờ bị quyến rũ bởi những người đàn ông đó. Đối với họ cô chỉ là một người phụ nữ mà họ cảm thấy quyến rũ. Chỉ là cơ thể. Chứ không phải con người cô.

Mark lại khác. Đôi khi có cái gì đó trong cách anh nhìn cô. Không phải là anh *muốn* cô, mà như thể anh *cần* cô. Nó bao bọc quanh người anh như một kiểu lực từ đã kéo cô vào và hút hết không khí trong não cô. Nó làm cho tất cả các mút thần kinh như tê dại đi và mang đến cho cô sự ham muốn nồng nhiệt. Nó làm cô vứt bỏ sự thận trọng và suy xét cùng với áo quần vào những cơn gió. Không những thế cô còn muốn được áp sát cơ thể trần truồng của mình vào người anh ta. Vuốt ve khắp cơ thể anh ta và cảm nhận những cái vuốt ve đáp trả của anh đối với cô.

Anh chỉ làm tốt hai điều. Khúc côn cầu và tình dục. Sự nghiệp khúc côn cầu của anh đã chấm dứt. . Vì thế chỉ còn lại duy nhất một điều mà anh có thể làm tốt.

Cô chưa bao giờ xem anh chơi khúc côn cầu, nhưng cô tưởng tượng cách anh tiếp cận cả hai điều đó. Cô tưởng tượng anh sử dụng sự chính xác thận trọng khi ghi bàn cũng như khi anh ghi điểm với những người phụ nữ. Anh chống đỡ và tận dụng thời gian với điều đó. Không nóng vội và làm bất cứ điều gì cho đến khi xong việc.

Ở khu vực đông lạnh của Whole Foods, cô đã tự hỏi một người đàn ông sẽ làm điều gì để khiến người phụ nữ phải hét lên; giờ thì cô đã biết. Và giờ sau khi biết rõ về điều đó, cô lo lắng việc phải chịu đựng điều đó trong những ngày sắp tới. Khỉ thật, ba tháng tới sẽ đầy tra tấn đây.

Nhưng cô không phải lo lắng gì. Ngày kế tiếp, Mark đã trở lại với một phần tính cách trước đây của anh và lờ cô đi. Anh cũng không đếm xỉa gì đến cô trong ngày sau đó nữa. Sự thật, trong hơn một vài tuần sau đó, anh chỉ thực sự nói chuyện với cô là khi cô chở anh đến các cuộc hẹn hay làm tài xế chở anh đi quanh quanh để xem nhà. Anh đã xem rất nhiều nhà, nhưng cô không nghĩ anh đã tìm được cho mình một ngôi nhà phù hợp. Cái thì quá to hoặc quá nhỏ. Nếu anh thích sàn nhà, anh sẽ không thích diện tích của nó và ngược lại. Hoặc nó quá tách biệt hay các căn nhà quá sát vào nhau. Anh là cô bé Goldilocks của những người thợ săn nhà và không thể kiếm được ngôi nhà nào phù hợp với anh.

Thường thì các bạn anh sẽ đến đón anh, hoặc anh sẽ ở trong phòng tập trên lầu hoặc ở sân golf ngay bên ngoài sân sau. Trong một vài dịp thật hiếm hoi, anh nói chuyện với cô, anh khá là lịch sự. Và cô muốn đánh mạnh vào tay anh và bảo anh thôi trò đó đi. Hãy bảo cô làm những việc lật vật ngu ngốc hay lăng mạ áo quần và đầu tóc của cô.

Thay vào đó, anh hỏi về những việc an toàn như việc diễn xuất của cô. Cô đã kể cho anh nghe về công việc làm nền cô đã làm cho HBO. Cô đã được thuê đóng trong một cảnh quay cho phim quảng cáo về một tiệm café địa phương, và cô cũng đã cố để có được vai Elaine Harper trong *Arsenic and Old Lace* một sản phẩm địa phương. Cô đã không có được vai đó, điều đó làm

cô hơi thất vọng nhưng cô vẫn ổn. Vở kịch vẫn chưa được sắp xếp lịch biểu diễn cho đến tận tháng Chín. Cô không chắc sau tháng Chín cô sẽ ở lại Seattle trong bao lâu.

Óái oăm thay, anh càng ít chú ý đến cô, cô lại chú ý hơn đến anh. Anh càng lờ cô đi bao nhiêu, cô càng chú ý hơn nhiều điểm ở con người anh. Như cách anh thường phát âm chữ O khi nói chuyện. Hay cách từ “ừm” của anh sẽ chỉ còn là “ừ” khi anh điên tiết. Cô chú ý cách giọng anh phát ra qua lớp kính khi cô đứng trong văn phòng và xem anh huấn luyện cho Dereck trên đường lái xe vào nhà. Kiểu huấn luyện của anh cân bằng giữa sự cổ vũ và kích động, và anh sẽ thay đổi từ dễ chịu thành khó chịu với sự thiếu phối hợp hoàn toàn của Dereck.

Cô chú ý đến mùi hương trên người anh. Như một hỗn hợp tuyệt hảo có thể gây chết người của xà phòng, chất khử mùi và làn da anh. Cô chú ý đến cách anh bước đi. Anh không còn mang thanh nẹp nữa, và anh đã chuyển cây batoong sang tay phải. Bước sải của anh được thực hiện ngày càng dễ dàng hơn. Nhịp nhàng uyển chuyển hơn. Cô chú ý anh dường như thoải mái hơn và cơn đau hiểm khi xuất hiện ở khoe môi anh. Và cô cũng chú ý rằng anh ngủ ngày càng ít vào ban ngày nhưng anh trông thường mệt mỏi vào giờ cô ra về.

Đó là tất cả những gì cô nhận biết về anh, nhưng anh dường như chẳng thêm quan tâm gì đến cô. Đôi lúc, cô mặc áo quần với màu sáng chói đến nỗi cô phải chắc chắn rằng anh sẽ có phản ứng khi nhìn thấy nó. Nhưng chẳng có gì. Như thể việc xảy ra trong bếp chiều hôm đó chưa từng xảy ra. Như thể anh chưa bao giờ chạm vào cô, hôn cô và khiến cô muốn nhiều hơn nữa.

Chưa nói đến... chưa nói đến có đôi khi cô nghĩ cô bắt gặp một điều gì đó lờ mờ thoáng hiện ra trong mắt anh. Đó là sự ham muốn nóng bỏng đang bùng cháy ngay bên dưới bề mặt. Đó là khao khát không thể kiểm soát được, nhưng rồi anh lại xoay người bỏ đi, để lại cô đứng đó và tự hỏi chính mình rằng liệu cô có bị điên hay không.

Trong hơn một tháng qua, cô đã xem anh như là một điều gì đó thú vị. Một điều cô khao khát như món kem mềm socola. Một điều gì đó không tốt cho cô, nhưng khi cô càng tự bảo chính mình là cô không thể có nó, cô dường như càng khao khát chạm vào nó hơn, dù chỉ là một miếng nhỏ. Và cũng tương tự như món kem mềm socola, cô biết rằng một khi cô cho phép mình làm việc đó, một miếng cắn nhỏ sẽ không bao giờ đủ. Miếng thứ nhất rồi sẽ dẫn đến miếng thứ hai. Miếng thứ hai lại dẫn đến miếng thứ ba. Miếng thứ ba sẽ kéo theo miếng thứ tư, cho đến khi cô ăn hết toàn bộ cây kem, và rồi sẽ chẳng còn gì ngoài sự hối tiếc và một cơn đau dạ dày tồi tệ.

Cô cũng biết được nơi cô sẽ bắt đầu thưởng thức Mark. Ngay phần cổ áo phong chạm vào phía bên dưới cổ anh. Cô sẽ hôn vào phần lõm ở cổ ngay bên dưới phần hay nhô ra của quả táo Adam.

Làm việc cho anh cũng vừa khó và cũng vừa dễ. Cô không cần phải biết chắc chắn về việc anh có được mời đến đúng buổi tiệc hay các sự kiện đã được sắp xếp như cô từng làm với các người chủ trước đây. Cô không phải gọi cho các nhà thiết kế và chắc chắn rằng người chủ của mình có áo quần phù hợp cho các sự kiện. Anh khá giản dị, nhưng tính khí giản dị đó của anh là điều thường khiến cho anh trở nên khá khó tính.

Ba ngày trước khi buổi tiệc chúc mừng chiến thắng Stanley Cup, anh đột nhiên nhớ ra rằng anh phải mua một chiếc áo sơ mi. Chelsea đưa anh đến cửa tiệm Hugo Boss và ngồi trên ghế kế bên tấm gương ba cánh khi anh thử một vài mẫu áo sơ mi khác nhau. Kể từ khi tai nạn diễn ra, anh khám phá ra rằng anh giảm mất đi một ít phân ở cổ, ngực và eo. Điều đó có nghĩa

là anh phải mua một bộ đồ vét mới và đem nó sửa lại cho buổi tiệc. Anh cầm lấy một chiếc áo vét làm bằng len cài hai nút và chiếc quần màu chì than kinh điển. Để phù hợp với chúng, anh thử hai màu áo sơmi khác nhau. Đầu tiên là quần màu chì than và áo sơmi màu đen, sau đó là áo sơmi màu trắng tinh khiết.

Người bán hàng mang đến cho anh một hộp với nhiều mẫu cà vạt khác nhau, và anh chọn chiếc cà vạt màu xanh biển có các sọc màu xanh lục uớm thử vào chiếc áo sơmi trắng. Chelsea nhìn anh qua tấm gương khi anh lật cổ áo lên và quàng nó quanh cổ. Ngay cả khi anh đã hồi phục được sự khéo léo với các ngón tay thì ngón tay giữa của anh vẫn cứ chết cứng như thế.

“Khỉ thật,” anh rửa sau lần thứ ba cố thắt cà vạt không thành công.

Chelsea đứng dậy và đi đến trước mặt anh. “Để tôi,” cô nói, và đẩy tay anh ra. Mặt sau các khớp ngón tay cô chạm vào phần vải pô-pơ-lin của chiếc áo khi cô điều chỉnh độ dài của nó.

“Cô đã làm điều này trước đây sao?”

Cô gạt đầu và tập trung vào bề mặt vải lụa trong hai tay cô thay vì phải nhìn chằm chằm vào đôi môi của anh chỉ cách đỉnh đầu cô một vài phân. “Rất nhiều lần.” Cô bắt chéo phần lớn lên phần nhỏ của cà vạt và quấn nó hai vòng. “Anh muốn thắt kiểu chỉ một nửa hay hoàn chỉnh?”

Anh lắc đầu. “Gì cũng được.”

“Tôi thích kiểu thắt chỉ một nửa. Trông nó gọn gàng hơn.” Mùi hương trên người anh thật dễ chịu, và cô tự hỏi anh sẽ phản ứng như thế nào nếu như cô ngẩng đầu lên một chút. Những ngón tay cô lướt nhẹ trên ngực anh, ngón cái chạm vào cổ anh và cô nghĩ về việc nhón chân lên, hôn vào làn da ấm áp đó của anh. Nếu cô tháo hết tất cả nút của chiếc áo sơmi rồi lướt bàn tay mình lên khắp bờ ngực trần của anh... Dĩ nhiên cô sẽ không bao giờ làm điều đó.

“Đừng nhìn tôi kiểu như thế,” anh thì thầm nói. “Nếu không, tôi thề tôi sẽ đẩy cô vào tường và làm tình với cô ngay tại đây.”

Cô ngước nhìn lên cổ, môi và đôi mắt đầy sự giận dữ của anh. “Gì cơ?”

Anh hất mạnh tay cô khỏi người mình. “Quên đi.” Anh nắm một bên chiếc cà vạt và kéo nó ra khỏi cổ.

Rõ ràng anh đang điên tiết lên vì một điều gì đó cô đã làm. Đã quen với thái độ của anh, cô nhanh chóng rời khỏi đó và đợi anh ở quầy tính tiền, nơi anh để lại hơn ba ngàn đô cho một bộ vét, hai áo sơmi, và một cái cà vạt.

Trên đường lái xe về nhà Mark, một sự im lặng ngưng đọng diễn ra trong xe. Ít nhất thì nó cũng làm Chelsea khá khó chịu và cô đã về nhà sớm hơn thường lệ. Khi Bo về nhà tối hôm đó, hai chị em nhìn vào tủ quần áo của Chelsea để chọn trang phục cho buổi tiệc mừng chiến thắng. Chelsea không có ba ngàn đô la để bỏ ra một lần cho việc mua quần áo, nhưng cô sở hữu một số lượng nhỏ nhưng khá ấn tượng các bộ sưu tập của các nhà thiết kế.

Sau ba mươi phút đắn đo dự, Bo vươn tay cầm lấy chiếc áo đầm được may bằng chất liệu vải taffeta dài phủ gót màu đen của Donna Karan. Nó có một chiếc nơ hình bướm với phần lưng khoét sâu hình chữ V. Chelsea từng mặc nó trong một buổi tiệc Oscar ở đồi Holmby ba năm trước đây. Dĩ nhiên, nó hoàn toàn vừa vặn với Bo, và cô ấy trông thật xinh đẹp khi mặc nó.

Chelsea không phải nghĩ nhiều đến việc cô sẽ mặc gì vào hôm đó. Năm ngoái cô tìm được một chiếc đầm bó chẽn màu be của Herve Leger ở một cửa hàng kí gởi. Nó được làm bằng tơ nhân tạo và sợi Spandex, với hai dây đeo được đính trang sức vàng. Cô chưa bao giờ có cơ hội để mặc nó, cho đến tận bây giờ.

Vào ngày diễn ra buổi tiệc, hai chị em sinh đôi đã nuông chiều chính mình. Chelsea xóa đi mái tóc nhuộm highlight hồng đỏ của mình và thay bằng mái tóc vàng như ánh nắng mùa hè. Cô duỗi thẳng tóc trong khi Bo lại uốn quăn tóc mình. Họ cùng nhau chỉnh sửa, sơn móng tay và chân tại một tiệm spa ở địa phương. Chelsea từ lâu đã nhận ra rằng một trong những nơi tốt nhất và chẳng đắt đỏ tí nào để làm mặt chuyên nghiệp là tại một quầy bán son phấn. Hai chị em lái xe đến một khu thương mại ở Bellevue, và Chelsea chọn MAC cho việc trang điểm trong khi Bo lại chọn Bobbi Brown.

Lần cuối cùng Chelsea có thời gian cực kỳ vui vẻ cùng Bo là đêm vũ hội của lễ tốt nghiệp trung học. Buổi khiêu vũ đã kết thúc trong thảm họa khi những anh chàng đang hẹn hò với họ quyết định đổi hai chị em cô với nhau. Nhưng cô và Bo đã có khoảng thời gian tuyệt vời cho đến khi lời đề nghị được đổi vị trí đó được đưa ra.

“Ngực của chị trông thật lớn trong chiếc áo đầm đó,” Bo nói khi xỏ chân vào đôi giày cao gót màu đỏ và ngồi xuống giường.

“Ngực chị luôn lớn. Cả em cũng vậy mà.” Chelsea quay người qua lại và nhìn vào chính mình trong gương. Chiếc áo đầm này không thuộc style thường ngày của nó. Nó ôm sát vào cơ thể cô như lớp da thứ hai, và màu sắc của nó khá dịu.

“Chị có thể ngồi với cái áo đầm đó không?”

“Dĩ nhiên là được.” Cô xỏ chân vào một đôi giày có đính đá cao chín phân và ngồi kế bên Bo để thắt dây giày quanh cổ chân. Sáng hôm nay cô đã gọi cho một bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ và hẹn gặp ông ấy để nói chuyện. Cô đang chờ đợi thời điểm thích hợp để nói với Bo. Họ từng có khoảng thời gian vui vẻ bên nhau, và cô đoán rằng hiện tại cũng khá tốt như mọi khi. “Chị sẽ sử dụng khoản tiền chị có được từ Chinooks để thực hiện phẫu thuật thu nhỏ ngực,” cô buột miệng nói ra.

“Đừng nói vậy.”

Cô ngước lên, sau đó hướng sự chú ý vào đôi giày. “Chị nghiêm túc đấy Bo à.”

“Sao chị có thể làm điều khủng khiếp như thế với cơ thể chị cơ chứ?”

“Nó không giống với việc rằng chị đang cắt bỏ nó. Đã bao giờ em mong ước mình có một bộ ngực nhỏ hơn chưa?”

Bo lắc đầu mình. “Có, nhưng không đủ để cắt bỏ cơ thể mình.”

“Nó không phải là việc cắt bỏ.”

Bo đứng dậy. “Sao chị luôn muốn tỏ ra khác biệt như thế?”

“Chị làm việc này không phải vì chị muốn có sự khác biệt với em. Chị muốn làm điều đó vì chị không muốn lúc chị năm mươi tuổi, chị sẽ phải chịu cảnh giống như mẹ vậy.” Cô hoàn tất việc thắt dây giày và đứng lên. “Chị có buổi tư vấn với một bác sĩ phẫu thuật thẩm mỹ địa phương vào tuần kia. Chị muốn em đi cùng chị.”

“Lần này em sẽ không về phe với chị đâu.” Bo lắc đầu. “Em thậm chí không muốn nhắc đến chuyện này.”

Chelsea cầm lấy xâu chuỗi hạt ra khỏi ngăn kéo. Người duy nhất trên thế giới hiểu và ủng hộ quyết định của cô đã không làm thế. Một người duy nhất khác trên thế giới, người dường như hiểu rõ việc đó, đã chẳng hề mở miệng nói chuyện với cô trong khoảng thời gian khá dài.

Chương 14

Khán phòng Sycamore bên trong Four Seasons sang rực bên dưới ánh sang màu vàng của các ngọn nến. Khăng trải bàn màu vàng và các đồ sứ tinh xảo được sắp xếp quanh các bàn với vật trang trí giữa bàn là một bình hoa cực kỳ đẹp. Bên ngoài các cánh cửa sổ lấp lánh suốt từ sàn lên trần, thành phố sáng lấp lánh, và các ánh đèn rải rác chiếu sang lấp lánh như những viên kim cương trên vịnh Elliot.

Trên một chiếc bục được đặt cao ở phía trước phòng là chén tách của môn khúc côn cầu: Cup Stanley. Ánh sang phản chiếu ra từ lớp bạc bong loáng như nó là quả cầu disco. Chelsea phải thừa nhận rằng, ngay cả từ hàng ghế của cô ở cuối phòng, nó vẫn là một hình ảnh khá ấn tượng. Nó cũng hoàn toàn gây ấn tượng như bộ áo vest màu chàm sọc trắng và áo sơ mi màu đỏ fuchsia của Jules.

Khi món tráng miệng được dọn ra, huấn luyện viên Nystrom đứng ở bục kế bên chiếc cúp và nói về mùa giải khúc côn cầu. Nói về mặt mạnh và mặt yếu của đội. Ông nói về cái chết của người chủ đội bong, Virgil Duffy và tai nạn gần như lấy đi cuộc đời Mark.

“Chúng ta đã rất sung sướng. Không chỉ về phương diện nghề nghiệp, mà quan trọng hơn còn cả về phương diện cá nhân. Mark Bressler đã chơi cho đội trong 8 năm, đã dẫn dắt nó trong hơn 6 năm qua. Cậu ấy là một trong số các cầu thủ xuất sắc trong mọi thời đại, một người chỉ huy và một người đàn ông tốt. Cậu ấy là gia đình, và khi chúng ta biết về vụ tai nạn, mọi thứ dường như ngừng lại. Không ai trong chúng ta biết được thành viên đó trong đại gia đình của chúng ta sẽ sống hay chết. Mặc dù mọi người trong chúng ta đều hết sức lo lắng cho Mark, chúng ta không thể ngừng lại. Toàn bộ đội đều nghĩ như thế. Phải nhanh chóng nghĩ ra một điều gì đó để cứu vớt mùa giải. Chúng ta phải tìm người nào đó có thể tham gia và đảm đương vai trò cực kỳ quan trọng của Mark. Một người biết tôn trọng các cầu thủ và các chương

trình tập luyện của chúng ta. Chúng ta đã tìm được người đó ở Ty Savage.”

Khi vị Huấn luyện viên nói về Ty, Chelsea nghiêng người sang trái và thì thầm vào tai Jules, “Ông Bressler ngồi ở đâu?” Cô và Bo đến khi món ăn đầu tiên đã được dọn ra và đã có hơn một trăm người trong căn phòng, hầu hết họ đều cao lớn hơn hai chị em cô.

“Bàn của chủ ở phía trước”.

Qua một vài cuộc trò chuyện với Jules, cô biết được anh ta không chỉ là trợ lý của chủ đội bóng khúc côn cầu mà còn là một người bạn tốt của cô ấy. “Sao anh không ngồi ở bàn đó?”

“Tôi đã được mời nhưng tôi thích ngồi đây với cô và Bo.”

Cô hơi ngả người ra phía trước và nhìn qua cô em gái đang ngồi bên trái Jules. Bo đang mím chặt môi. Có thể tối nay không phải là thời điểm tốt để nói cho cô ấy về cuộc hội chẩn với bác sĩ.

Tiếng vỗ tay vang lên và lôi kéo sự chú ý của Chelsea hướng về phía trước một lần nữa. Hai người đàn ông đứng dậy và đi về phía bục. Cả hai đều có mái tóc đen với đuôi tóc nhẹ nhàng lướt qua phần cổ của hai bộ vest màu đen của họ. cả hai đều có bờ vai rộng. Mark Bressler là một trong hai người đó. Chelsea không cần phải nhìn mặt cũng biết đó là anh.

Một niềm kiêu hãnh dâng lên trong lồng ngực và làm cho dạ dày cô quặn thắt. Anh mạnh mẽ và đã sống sót qua nhiều sự kiện. Cô nhìn anh di chuyển dễ dàng về phía bục. Nếu cô không biết gì về tai nạn, cô sẽ không thể nói gì được vào tối nay. Những bước chân của anh thật nhịp nhàng, đúng hơn là dáng đi của anh – cho đến khi anh bước đến những bậc thang dẫn đến bục phát biểu. Anh ngừng một vài giây trước khi nắm chặt lấy rào chắn, và bước lên phía bục. Anh trong khỏe mạnh, đẹp trai trong chiếc áo sơ mi trắng, cà vạt sọc và chiếc áo vest bằng vải bố tuyệt đẹp. Cô tự hào về anh, đúng vậy. Nhưng còn có thêm một điều gì đó khác nữa, một điều gì đó thật nóng bỏng và nhức nhối và hoàn toàn vượt quá giới hạn, đang xáo trộn và gia tăng trong trái tim cô.

“Chào mọi người,” Mark nói, giọng anh thật trầm và đầy tự tin. “Bà nội tôi luôn bảo tôi rằng nếu con chăm lo cho gia đình mình, gia đình con sẽ luôn chăm lo cho con. Trong tám tháng qua, gia đình Chinooks của tôi đã hết long chăm lo cho tôi. Tôi chân thành cảm ơn các bạn về điều đó.”

Ngọn đèn trên đầu anh chiếu sáng mái tóc và phản chiếu lại chiếc áo sơ mi rất rất trắng của anh, và cảm giác trong ngực Chelsea ngày càng lớn dần lên. “Được chơi cho Chinooks hơn tám năm qua là niềm vinh dự và đặc ân đối với tôi. Tất cả mọi người trong căn phòng này đều biết được rằng chỉ một người thì không mang lại chiến thắng. Nó cần phải có các cầu thủ xuất sắc. Nó cần phải có một sự huấn luyện tốt và ban quản lý đầy tận tụy sẵn sàng lắng nghe và đầu tư cho đội. Vì thế tôi muốn gửi đến ngài Duffy quá cố, các huấn luyện viên, các nhà đào tạo, và toàn bộ nhân viên. Quan trọng nhất xin cảm ơn cô gái ở văn phòng du lịch, những người luôn chắc rằng tôi có phòng ở cách xa khu vực thang máy.”

“Chúng tôi yêu anh Mark”, một người phụ nữ hét lên.

“Cảm ơn Jenny.” Anh cười tủm tỉm. “Tôi cũng cần cảm ơn tất cả mọi người, những người đã liên lạc với tôi sau tai nạn để chúc tôi mau bình phục. Tôi xin cảm ơn đến tất cả những người đồng đội mà tôi đã sát cánh trong tám năm qua. Phần đông trong số đó đều có mặt trong căn phòng này. Đặc biệt tôi muốn cảm ơn người mà tôi chưa bao giờ chơi cùng, Ty Savage. Trong sáu năm qua, Ty Savage và tôi đã thường xuyên gặp nhau trong phần mở đầu để trao đổi những lời pha trò. Phần lớn thời gian anh ấy thường nghi ngờ về tư cách làm cha của

tôi, tôi còn nghi ngờ về thiên hướng tình dục của anh ấy. Nhưng có một điều tôi không bao giờ nghi ngờ đó là kỹ năng của anh ấy. Trên sân băng và với vị trí đội trưởng. Tôi biết rằng hầu hết mọi người khác ở Chinooks đều đã cảm ơn anh ấy về công việc xuất sắc mà anh ấy đã làm, dẫn dắt đội giành chiến thắng trong hoàn cảnh cực kỳ khó khăn.” Mark quay lại nhìn người đàn ông đang đứng phía sau mình. “Tôi muốn được thêm vào lời cảm ơn của mình.”

Ty bước về phía trước và hai người bắt lấy tay nhau. Chelsea nhớ về ngày Mark gọi Ty là thẳng khốn, và cô tự hỏi liệu anh có thay đổi quyết định của mình hay không. Hai người đàn ông nói một vài lời với nhau, sau đó Ty ngả người về phía micro. “Việc làm đội trưởng đội khúc côn cầu của Chinooks vừa dễ dàng và cũng là một trong những điều khó khăn nhất mà tôi đã từng làm. Dễ dàng vì Mark là một đội trưởng xuất sắc đã để lại cho tôi một tấm gương. Khó khăn vì tôi thật khó để bắt chước theo con người của anh ấy. Như mọi người đều biết không ai trong đội xứng đáng được có tên trên chiếc cúp nhiều như Mark.”

Căn phòng như vỡ tung trong tiếng vỗ tay, và sau một vài bài phát biểu, mọi người đi về phía chiếc cup Stanley để có cái nhìn rõ hơn về giải thưởng danh giá đó. Chelsea đứng phía sau với Bo và Jules, nhưng ánh mắt cô lại tập trung và người đàn ông đứng kế bên chiếc cup sang chổi đó. Ngay từ một khoảng cách xa như thế, cô vẫn thấy anh dường như khá thoải mái. Hoàn toàn thư giãn và hào nhập vào không khí xung quang mình. Chelsea chưa bao giờ biết đến Mark Bressler, một cầu thủ khúc côn cầu. Một vận động viên danh giá. Ngoài những gì cô đọc trên internet và lượm lặt từ những bức email từ những người hâm mộ. Cô đã không biết đến khía cạnh đó của anh và phần nào đó của cuộc đời anh. Cô tự hỏi liệu mình có thích anh không. Vì bất chấp tính cách thô lỗ và khó chịu của anh, cô thích anh nhiều hơn những gì cô nên làm.

“Sao cô không thể thư giãn chỉ trong đêm nay thôi?” Jules hỏi Bo, lôi kéo sự chú ý của cô khỏi phía trước căn phòng. “Hãy uống một ít rượu, Chill. Vì Chúa, đây là một buổi tiệc cơ mà.”

Bo đứng dậy và cầm lấy ví cầm tay đang nằm trên bàn lên. “Tôi sẽ quay lại. Một trong số chúng ta phải làm việc. Tôi phải nói chuyện với những nhà nhiếp ảnh của tờ Times,” cô nói, và bước ra cánh cửa đang mở phía sau lưng họ.

Jules cầm ly trên tay uống cạn. “Đi nào. Tôi muốn đưa cô đến gặp một người.”

Chelsea đứng dậy và cầm lấy chiếc túi nhỏ của mình. “Có chuyện gì xảy ra giữa anh và Bo sao?”

Anh ta chỉh lại cái cà vạt có họa tiết hình cánh hoa và cầm lấy khuỷu tay cô. “Em gái cô có tính khí thất thường như quỷ”.

Jules nói đến Bo sao? Bo có thể hơi trái tính một chút. Bực dọc và luôn muốn làm mọi việc thật hoàn hảo, nhưng cô ấy không phải là một người có tính khí thất thường. “Có chuyện gì xảy ra thế?” Chelsea cảm thấy mình như một chú cá hồi đang bơi ngược dòng khi hai người họ tìm đường đến một trong số các bàn được sắp xếp phía trước.

“Tôi đã nói rằng cô ấy thật đẹp, và thay vì chỉ cần nói cảm ơn như tất cả những người phụ nữ bình thường khác, cô ấy đột nhiên nổi giận. Cô ấy nói tôi chỉ nói thế khi cô ấy đang mặc đồ được thiết kế.”

Cô mỉm cười. “À ra thế.” Đám đông trong khán phòng Sycamore bắt đầu di chuyển về phòng khiêu vũ, nơi buổi tiệc thật sự sắp được bắt đầu. « À giờ thì mọi việc đã được giải thích. Vào năm lớp năm. Bo có để ý đến anh chàng tên là Eddy Richfield. Vì thế cô ấy đã đắm vào tay

cậu ta. Cậu ta bỏ chạy, khóc lóc và chuyện tình lãng mạn ấy không hề được diễn ra .”

Jules nhìn xuống gương mặt cô. “Ý nghĩa của câu chuyện đó là gì?”

Chelsea gạt đầu và đẩy mái tóc mượt mà của cô ra phía sau tai. “Bo không phản ứng như những người bình thường khác.”

“Nói rõ cho tôi xem nào?”

“Và cô ấy thường hay đánh các chàng trai mà con bé thật sự thích”.

“Tại sao?” anh hỏi khi họ đến gần người sở hữu Chinooks, Faith Duffy. Người phụ nữ ấy càng xinh đẹp hơn khi nhìn gần.

“Để nhìn xem liệu anh có bỏ chạy và khóc lóc hay không.”

“Điều đó chẳng có nghĩa gì cả.”

“Đó là Bo cơ mà.” Faith quay người về phái Chelsea Ross, và Jules giới thiệu họ với nhau.

Faith mỉm cười và đưa tay mình ra. “Rất vui được gặp cô, Chelsea . Jules đã kể cho tôi nghe những điều tuyệt vời về cô.”

Cô bắt tay người chủ đội khúc côn cầu. Và cách đó vài bước chân, nụ cười chầm ầm của Mark vang đến làm cho những cảm giác tê lạnh trải khắp sống lưng cô. Lưng cô quay về phía anh nhưng cô không cần phải nhìn anh để biết được anh đang đứng cùng một nhóm người đang ca ngợi chiếc cup cách đó một vài bước chân.

“Tôi đã có mặt ở Key và đêm Chinooks giành chiến thắng.” Cô nói với Faith. “Cả Bo và tôi đều nghĩ rằng nụ hôn vào cuối trận đấu đó là một trong những điều lãng mạn nhất mà hai chị em tôi từng thấy.”

“Lãng mạn và gây sốc.” Faith mỉm cười và nhìn quanh. “Bo đâu?”

“Cô biết cô ấy mà.” Jules thở dài đầy bức tức. “Luôn làm việc như một thiên thần.” Một cái cau mày xuất hiện trên gương mặt anh và anh vươn tay cầm lấy tay trái Faith. “Đây có phải là nhẫn đính hôn không?”

“Ty đã cầu hôn tôi.”

“Và cô đã không nói không với anh ấy sao?”

Ty đến phía sau Faith và vòng hai tay quanh eo của cô ấy. “Sao cô ấy phải làm thế?”

Cô ấy ngả người tựa vào Ty và mỉm cười. “Tôi đang tính nhờ anh làm phụ dâu cho tôi đó, Jules.”

Ty cười lớn và Jules càng cau có hơn. “Khôi hài nhỉ?”

“Tôi không đùa đâu. Tôi muốn anh có mặt trong đám cưới của tôi.”

Trong khi cả ba người họ nói chuyện về các kế hoạch cho buổi lễ cưới, Chelsea xon phép rời đi. Phần lớn mọi người đều đã rời phòng, và cô bước một vài bước về phía chiếc cup. Cô dừng lại kế bên Mark và cảm nhận sức nóng một lần nữa lại trào dâng trong ngực mình. Cô muốn nói với chính mình rằng sự tự hào đã làm cô đau đớn, nhưng mặc dù cô là một diễn viên giỏi, cô lại là một kẻ nói dối tệ hại. Đặc biệt là với chính cô.

Anh đã không nói bất cứ điều gì khi nhìn chăm chú vào biểu tượng cho thành tích của anh. Mục tiêu cho cuộc đời anh. Giấc mơ của anh. Anh nhìn nó như thể anh đang bị quyến rũ vậy. Như bị thôi miên bởi sự sáng bóng của nó. Hoặc có thể anh chỉ đang muốn lờ cô đi lần nữa.

“Nó to hơn tôi nghĩ,” cô nói, “Chắc chắn nó cũng sẽ khá nặng nữa.” Cô chỉ có thể tưởng tượng ra xúc cảm mà anh ắt hẳn đang cảm nhận. Cô biết rằng nếu cô giành được giải Oscar hay thậm chí một giải Emmy, cô sẽ chết ngất vì sung sướng. Cô chắc chắn mình mắc phải chứng

căng trương lực. “Tôi không biết nhiều lắm về môn khúc côn cầu, nhưng khi nhìn thấy những cái tên được khắc lên chiếc cup mang đến một cảm giác đầy kính sợ. Như lần đầu tiên tôi đứng ở đài tưởng niệm Lincoln. Nó thật hùng vĩ và mang đầy tính lịch sử.” Anh vẫn không nói gì.

“Anh nghĩ sao?”

Không thềm nhìn cô, anh nói: “Cái áo đầm của cô quá bó sát. Đó là những điều tôi nghĩ.”

“Cái gì” Cô quay lại nhìn anh. “Điều đó thật điên rồ. Nó dài đến tận đầu gối của tôi.”

“Nó có cùng màu với màu da cô.”

“Tôi nghĩ anh sẽ thích nó vì nó có màu thật nhã nhặn.”

Mark liếc nhìn xuống gương mặt đang nhìn lên của cô. Nhìn vào đôi mắt xanh to và đôi môi hồng. Anh thật sự thích nó. Rất thích. Anh sẽ thích nó nhiều hơn nếu như họ chỉ có một mình. “Cô trông như đang trần truồng vậy.” và thật xinh đẹp.

“Tôi không trông như thế.”

“Chào, Sếp Bé.”

Mark làu bàu phản đối trong bụng.

“Chào Sam,” cô nói.

“Trông cô thật nóng bỏng.”

Mark có ham muốn phi lý là giết chết Sam. Hay ít nhất là đâm mạnh vào đầu cậu ta. Đã lâu rồi Mark không đánh bất cứ ai vào đầu. Cảm giác đó ắt sẽ thật tuyệt.

Chelsea mím cười với anh chàng hậu vệ. “Cảm ơn, anh cũng thế.”

“Cô nói sao nếu cô và tôi đi đến phòng khác? Tôi sẽ mua cho cô đồ uống.”

Mark khoanh tay ngang ngực. “Nó là quầy bar miễn phí, đồ ngốc.”

Sam cười lớn và đặt tay lên khuỷu tay Chelsea. “Miễn phí sao, thế thì còn gì bằng.”

“Cậu không đem theo người yêu sao?” anh hỏi người đàn ông anh thường xem như một người bạn.

“Không tớ đi một mình. Một vài anh chàng khác cũng thế.”

Tuyệt. Một nhóm những gã chơi khúc côn cầu hứng tình và Chelsea trong bộ áo đầm như chẳng mặc gì. Anh nhìn họ đi khỏi như có thứ gì đáng ghét xuất hiện trong dạ dày mình. Cảm giác này thật hiếm thấy, nhưng anh nhận ra nó là gì. Anh đang ghen và anh không thích điều đó.

“Mini Pit đã nhuộm tóc.”

Anh nhìn sững anh chàng thủ thành Marty Darche ngang qua vai mình. “Đó không phải là Mini Pit. Đó là chị gái song sinh của cô ấy, Chelsea.”

“Cô ấy trông như chẳng mặc gì trong chiếc áo đầm đó.”

“Ừm.” Ánh mắt anh trượt dài từ sống lưng đến cặp mông nhỏ bé săn chắc của cô. Anh không cần Marty nói thêm mới biết các ý nghĩ của cậu ta đang hướng về đâu.

Anh chàng thủ môn cuối cùng cũng nói thêm. “Cậu có nghĩ bộ ngực của cô ta có thật không?” cậu ta hỏi.

Chúng là thật, và Mark lại cảm thấy một ham muốn được đánh vào đầu một người đồng đội khác nữa. “Bộ ngực to lớn như thế sẽ khiến cho vai và lưng đau,” anh nghe chính mình nói. Anh nói như một cô gái, cổ anh như bắt lửa.

Anh chàng thủ môn cười lớn như thể Mark đang nói đùa vậy. “Tớ tự hỏi nếu tớ mua đồ uống cho cô ấy, cô ấy có thể chơi khúc côn cầu bằng bộ ngực lớn như vậy không?”

“Đừng ăn nói láo toét thế Marty.”

“Cái gì?” Marty nhìn Mark như thể anh mọc ra một cái sừng ở giữa trán. Như thể cậu ta không thể nhận ra người cựu đội trưởng của mình.

Trong quá khứ, những câu hỏi như thế sẽ chẳng làm phiền anh. Quỷ tha ma bắt anh có thể đã nói một, hai hay ba lần những câu tương tự như thế nhưng luôn có quy tắc. Anh sẽ không được nói kiểu đó về vợ hay bạn gái của đồng đội. “Không có gì. Quên đi”. Mark lắc đầu và bỏ đi. Chelsea không phải vợ hay bạn gái của anh. Cô chỉ là trợ lý và anh đang cố hết sức để đối xử với cô như thể cô làm việc cho Chinooks, chứ không phải là một ảo tưởng tình dục sống động, có thể thở mà họ đã cài vào nhà anh chỉ để khiến anh bị mất trí. Anh đang cố để làm cho hình ảnh cô bán khỏa thân ngồi trên mặt đảo bếp biển khỏi đầu mình. Nhưng phần lớn anh không thể thoát khỏi hình ảnh đó, và cái chạm nhẹ nhàng vào ngực anh ngày hôm trước và ánh mắt cô nhìn anh như thể cô muốn làm tình với anh ngay tại đó, trong cửa tiệm Hugo Boss. Anh chẳng thể nào thoát được.

Anh đi ra khỏi khán phòng Sycamore và bước vào sảnh nghỉ đầy chật người. Tiếng nhạc phát ra từ các cánh cửa của phòng khiêu vũ khi ban nhạc bắt đầu chơi bản nhạc đầu tiên.

“Chào, Bressler.”

Mark quay về phía bên phải và mặt đối mặt với một trong số các “chiến binh” vĩ đại nhất từng chơi ở NHL. “Rob Sutter. Anh có khỏe không?” Anh chìa tay mình ra.

“Cũng đã lâu rồi nhỉ, “ Rob đã từng là “Chiến binh” của Chinooks cho đến khi một cô gái cổ động đã bắn anh ấy và kết thúc sự nghiệp của anh ấy vào năm 2004. “Mark, đây là vợ tớ, Kate.”

“Rất vui được gặp chị, Kate.” Mark bắt tay với người phụ nữ xinh đẹp có mái tóc đỏ mà đôi mắt màu nâu lớn. Sau đó anh thu tay về lại. “Hiện anh đang làm gì?”

“Chúng tôi có một cửa hàng dụng cụ thể thao và một cửa hàng tạp hóa tại một thị trấn nhỏ ở Idaho,” Rob trả lời. “Con gái lớn nhất của chúng tôi hiện đang sống cùng chúng tôi, và chúng tôi có hai cậu con trai nhỏ.”

“Rob đang dạy cho chúng cách câu Fly[\[20\]](#),” Kate nói “Nó rất vui nhộn.”

Rob mỉm cười, “Nó giống như phim Three Stooges vậy.” Nụ cười của anh ấy khựng lại và long mày lại hạ thấp xuống. “Nghe này, tôi rất tiếc khi nghe về tai nạn xe hơi của cậu.”

Mark nhìn xuống những ngón chân trong đôi giày da đen. “Nó thay đổi mọi thứ.”

“Tôi biết những gì cậu nói.” Và nếu có một người nào khác trên hành tinh này hiểu được cuộc đời của một người đã bị hủy hoại sẽ như thế nào, đó chỉ có thể là Rob “Búa Gõ” Sutter. Một ngày cậu có mọi thứ và ngày tiếp theo cậu chẳng còn gì.”

Mark ngẩng đầu nhìn lên.

“Tôi cũng đã nghĩ cuộc đời mình sẽ chẳng bao giờ tốt đẹp nữa. Giờ thì nó còn tốt hơn nhiều những gì tôi tưởng tượng. Và tôi cho rằng những cái quỷ quái đã diễn ra đó đều có nguyên nhân nào đó.”

Chúa ơi, anh nhớ Búa Gõ làm sao. Không một ai có thể để cho mặt mình đắm chìm vào các bảng bao quanh sân thi đấu và có tất cả sự bình tĩnh ngay sau đó như Rob. “Anh nói nghe như một tấm thiệp Hallmark.”

Rob toe toét cười. “Khi cậu quan tâm đúng mực...”

“Ngừng lại hoặc anh sẽ làm em khóc đấy.”

“Ôi cô gái éo lá yếu ớt của anh.” Rob cười tủm tỉm và lắc đầu. “Em luôn là người suy

nhược cảm xúc khi em đang vào kỳ.”

“Rob?”

Cả hai người đàn ông đều nhìn Kate. Đôi mày hạ thấp xuống như thể cô ấy không nhận ra chồng mình.

Rob chớp chớp mắt một vài cái và đôi gò má anh đột nhiên ửng đỏ. “Anh xin lỗi, Kate.”

Mark cười lớn. “Anh đã gặp Luc chưa?”

Rob nhìn quanh. “Martineau? Chưa. Chỉ mới đụng trúng Fishy thôi.”

Mark không thấy Bruce Fish vì anh ta đã giải nghệ một vài năm trước. Cùng nhau anh và nhà Sutter đi băng qua phòng khách để đến phòng khiêu vũ, nơi một ban nhạc tao nhã đang chơi nhạc. Bên trong các bàn tròn được bày trí nến đèn trà chiếu sang quanh sàn khiêu vũ khi hai quầy bar dùng để phục vụ cho đám đông khát nước. Ánh nhìn của anh lướt qua căn phòng được chiếu sáng mờ mờ và gặp phải hình ảnh quen thuộc của chiếc váy bó chèn màu be nhỏ xíu. Cô đứng giữa một nhóm nhỏ cười đùa với Sam như thể cậu ta là một ông vua hài.

Anh quay sang Kate. “Rất vui được gặp chị” sau đó bắt tay với Rob. “Rất vui lại được gặp anh lần nữa”.

“Nhớ chăm lo cho chính mình nhé”.

Khi Mark chuẩn bị băng ngang qua phòng về phía cô, anh đã gặp phải Hugh Miner và vợ ông, Mae. Hugh là một huyền thoại của đội khúc côn cầu ở Seattle. Một người đàn ông hoang dại từng là một cầu thủ ghi nhiều bàn thắng nhất cho Chinooks cho đến khi ông được chuyển nhượng đến Dallas một năm sau khi Mark ký hợp đồng với Seattle.

Khi anh liếc nhìn về hướng Chelsea, cô đã biến mất. Ánh mắt anh lướt khắp phòng, và anh nhận ra cô đang ở trên sàn khiêu vũ với Walker Brooks. Anh dựa sát vào vợ Hugh để nghe được những gì bà ấy đang nói nhưng anh vẫn theo dõi Chelsea. Thật ra cô ấy không hẳn là đang quay cuồng. Chính xác. Nhưng cô đang nhảy với hai cánh tay đưa lên cao và uốn éo hông mình như thể cô là một người vũ công múa bụng hay tương tự như thế. Cô không thật sự giống với những người đó nhưng cô trông thật tuyệt trong bộ áo đầm đó nên chẳng có vấn đề gì với việc cô thực sự có thể nhảy hay không thể nhảy.

Sau khi Mark nói chuyện với Tổng giám đốc Darby Hogue. Ông ấy bảo anh rằng vị trí phụ tá huấn luyện viên vẫn đang còn trống. Ông muốn Mark đến gặp ông và cùng nhau trao đổi về việc đó vào sáng thứ Hai. Mark nói mình sẽ làm thế, nhưng lúc đó tâm trí anh dường như đang ở một nơi nào khác. Một nơi nào đó các nơi anh đang đứng khoảng sáu mét. Trong khi lắng nghe Darby nói, anh nhìn Chelsea nhảy với Frankie, sau đó với Sam.

“Bỏ đi,” anh lầu bàu, và sau đó đi thẳng đến quầy bar. Anh sẽ không đuổi theo cô nữa. Đặc biệt là vì anh chẳng có gì để nói và cũng chẳng muốn khiêu vũ.

Đối với hầu hết mọi lĩnh vực, các cầu thủ khúc côn cầu khá tao nhã trên sàn khiêu vũ. Họ có sự điều chỉnh và nhịp nhàng tự nhiên trong cơ thể họ. Ngay cả khi đó không phải là cách thức yêu thích nhất để giết thời gian, Mark nhảy cũng chẳng tệ chút nào. Nhưng điều đó không có nghĩa là anh phải lê mông mình ra sàn nhảy. Anh cảm thấy cơ thể mình tối nay khá tốt. Đủ tốt để anh bỏ lại cây batoong ở nhà. Anh đã không uống một viên thuốc nào. Trong thước chia độ từ một đến mười, cơn đau của anh chỉ ở mức độ số ba, gần như không tồn tại. Nhưng ngay cả khi anh cảm thấy tràn ngập ước muốn lao ra sàn nhảy, túm lấy cô và kéo cô ra khỏi đó, cũng không có sự đảm bảo nào đối với việc anh sẽ không ngã ra sau một lần nữa. Như ngày trong

phòng bếp anh làm cô gần như trần truồng và bàn tay anh chỉ cách phần bí mật của cô một vài phân. Anh đã hy vọng mình có thể có năm phút để làm tình với cô nhưng thay vào đó anh lại kết thúc trên sàn nhà, thở hổn hển với cơn đau nhói và sự xấu hổ.

Anh uống một ngụm bia dài và nhìn Jules dẫn cô ra sàn nhảy. Jules là một người đàn ông trẻ, khỏe mạnh và chẳng bao giờ ngã nện mông xuống sàn như anh. Jules kéo cô sát vào người anh ta. Vị axit trong dạ dày của Mark dâng lên trên ngực, xói mòn một điểm ngay trên xương ức của anh.

Anh hạ chai bia xuống và nhìn thấy cô mỉm cười. Không hiểu sao chỉ trong hai tháng ngắn ngủi, anh đã biến đổi từ việc cố gắng cố cô ra khỏi nhà anh thành tìm kiếm hình ảnh cô trong đám đông. Từ việc lẩn tránh cô vì anh không thích cô thành lẩn tránh cô vì anh quá thích cô. Cô là người duy nhất trên hành tinh này làm cho anh cảm nhận được sự bình an. Như một người đàn ông.

Jules xoay tròn cô, sau đó làm cho lưng cô tựa vào ngực anh ta. Đột nhiên Mark cảm thấy mệt mỏi và già đi. Anh đặt chai bia xuống một cái khay trống và đi thẳng ra phía cửa. Thật mỉa mai thay khi người duy nhất trên hành tinh này làm cho anh cảm thấy trọn vẹn, lại gọi cho anh nhớ rằng anh là người cô độc.

Chương 15

Chelsea liếc qua vai Jules khi ban nhạc hát bài “Harder to Breathe” với tông nhạc nhẹ nhàng hơn. Cô cảm thấy sức nặng của bàn tay Jules trên eo và hơi ấm tỏa ra từ bàn tay anh ta. Cô thích Jules. Anh ta là một người đàn ông đẹp trai với cơ thể ấn tượng, nhưng còn một người đàn ông đẹp trai với cơ thể ấn tượng khác nữa mà cô đang tìm kiếm trong bóng tối của phòng khiêu vũ. Một vài phút trước đây, cô nhìn thấy Mark ngồi ở quầy bar. Nhưng bây giờ thì anh đã đi mất.

“John Kowalsky được bổ nhiệm vào Tòa nhà Danh vọng cách đây một vài năm,” Jules nói với cô. “Ông ấy cũng là một trong số các anh chàng đó, như Bressler và Savage, những người có thân hình to lớn nhưng lại có những cú đập bóng có tốc độ hơn một trăm dặm một giờ.”

“Ông ấy ở đâu?”

“Tôi vừa nói với cô mà. Cô có nghe không vậy?”

Không. “Xin lỗi. Nhạc lớn quá.”

“Ông ấy là người to cao đang nhảy với người phụ nữ cao có mái tóc nâu ở bên trái cô. Căn phòng này toàn là các huyền thoại khúc côn cầu.”

Jules nghe có vẻ rất hứng thú, như thể anh sẵn sàng đập vỡ một chiếc bình quan trọng. Như thể anh ta vừa mới nói to ra các con số thống kê. “Thế, anh có mời em gái tôi đi chơi cho một lần hẹn hò thực sự không?” cô hỏi trước khi anh ta bắt cô phải chịu đựng những điều chán ngấy điển hình anh thường hay nói.

Jules ngừng lại nửa bước. “Chúng tôi cãi nhau quá nhiều.”

“Đó là vì cả hai người đều bị khủng hoảng tình dục đấy.” Chelsea ngừng lại và ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt xanh lục của Jules. “Hai người như hai con mèo thích gào thét và cào vào mặt nhau. Vì Chúa, hãy đi tìm em gái tôi và làm điều đó ngay bây giờ.” Jules mở miệng để nói điều gì đó nhưng sau đó liền im lặng. Tiếng nhạc chấm dứt. Chelsea tiến đến một trong những chiếc bàn tròn và cầm lấy ví của mình. Cô đi ra sảnh nghỉ và liếc nhìn xung quanh để tìm kiếm dấu hiệu chỉ phòng vệ sinh và nhìn thấy Mark đang đứng với một nhóm đàn ông và một vài phụ nữ cách đó một vài mét. Đầu anh nghiêng sang một bên khi anh chăm chú lắng nghe Faith Duffy. Anh đẩy vai áo vét của mình ra sau và cho một tay vào túi trước của chiếc quần bằng len. Như thể cảm nhận được sự hiện diện của cô ở phía bên kia của sảnh nghỉ, anh hơi ngược đầu lên và nhìn Chelsea qua vai người phụ nữ. Đôi mắt nâu của anh nhìn chằm chằm vào mắt cô, sau đó tiến xuống đôi môi cô. Anh vẫn mỉm cười và nói điều gì đó với người chủ đội khúc côn cầu nhưng ánh mắt lại hoàn toàn tập trung vào Chelsea. Nó từ từ tiến từ cổ xuống đến phần ngực cô. Một cơn ớn lạnh chạy khắp sống lưng cô và bước chân cô dần dần chậm lại. Cô buộc chính mình phải tiếp tục bước đi. Bước này kế tiếp bước kia, di chuyển nhanh hơn và xa hơn về phía cuối của sảnh nghỉ dài cho đến khi cô ở bên trong phòng vệ sinh mát mẻ. Trong số tất cả đàn ông hiện có trên hành tinh này, tại sao cô lại có cảm giác với một người đàn ông ngoài giới hạn đối với cô?

Cô đi vệ sinh, sau đó đặt ví lên mặt kệ kế bên chậu rửa khi cô rửa tay. Trong số tất cả đàn ông trên hành tinh này, tại sao cơ thể cô lại phản ứng lại với cơ thể anh? Cô không tự lừa dối mình rằng những gì cô cảm nhận là tình yêu. Cô không yêu anh cũng như anh chẳng yêu cô. Những gì diễn ra giữa họ không gì khác ngoài trừ sự ham muốn. Kiểu cảm giác nhanh chóng cháy bùng lên và rồi nhanh chóng lụi tàn.

Cô lau khô tay và mở ví ra. Cô lấy từ trong ví ra một ống son môi màu hồng và tô nó lên khắp môi mình. Cô không cần kiểu rắc rối đó trong cuộc đời mình. Cô biết mình muốn gì. Cô đã lên kế hoạch, và anh là người duy nhất có thể hủy hoại nó. Tốt hơn hết là không nên mơ tưởng và tránh xa anh ra. Dĩ nhiên, điều đó cũng sẽ không dễ dàng gì. Đặc biệt là khi anh đứng ở ngoài hành lang đối diện với nhà vệ sinh, tựa lưng vào cánh cửa thoát hiểm. Cánh cửa nhà vệ sinh đóng lại sau lưng cô, và ánh nhìn chăm chú của anh làm cô bất động.

“Anh đang tìm kiếm phòng vệ sinh dành cho nam sao?”

Anh lắc đầu. “Tôi đang đi tìm cô.”

“Ồ. Anh cần gì sao?”

Ánh mắt anh hạ xuống phòng cổ cô. “Ừm.”

Dạ dày cô hơi nhói, và cô buộc mình bước về phía anh. “Đó là gì?”

Anh chớp chớp mắt và ngược nhìn khuôn mặt cô. Thay vì trả lời câu hỏi của cô, anh hỏi, “Khiêu vũ cùng với các chàng trai có vui không?”

“Họ rất dễ thương.” Nếu được nhảy cùng với anh ắt sẽ vui hơn. “Tôi thấy anh nói chuyện với Ty Savage. Đó có phải là những gì anh đã nói về việc đối xử dễ chịu với anh ta không?”

“Có thể thế. Anh ta cũng không phải là một anh chàng tồi.” Một bên khóe miệng anh nhếch lên. “Với một thằng khốn.”

Nụ cười đầy lo lắng của cô nghe rõ cả tiếng thở. “Anh có thấy chiếc nhẫn anh ta tặng cho Faith Duffy không?”

“Khó lòng bỏ qua nó. Như thể anh ta đã nghĩ rằng nếu anh ta mua một chiếc nhẫn đủ lớn, thì cô ấy sẽ phải nói đồng ý.”

“Thật khó mà nói không với một chiếc nhẫn như thế.”

“Một chiếc nhẫn lớn không có nghĩa hai người sẽ là vợ chồng với nhau mãi mãi.” Anh ngả đầu ra sau cánh cửa và nhìn cô bên dưới lớp mi mắt đang khép hờ. “Tin tôi đi. Tôi biết rõ điều đó.”

Anh trông mệt mỏi, khuôn mặt anh hơi buồn rầu. “Tôi gọi xe đến đón anh nhé?”

“Không.”

“Không sao đâu.”

“Thôi đi. Tôi không bắt lực đến thế.”

“Tôi biết.” Cô mở ví và lấy điện thoại di động của mình ra. “Nhưng nếu...”

“Tôi đi xe đến.”

Cô ngược nhìn anh. “Gì cơ?”

Anh nâng một bên vai lên. “Tôi đi xe đến.”

“Bằng chính xe của anh sao?”

“Thế còn của ai khác?”

Cô thả điện thoại vào lại ví. “Nếu anh không thể gọi được cho dịch vụ đưa đón, anh nên gọi cho tôi.”

“Chelsea...” Anh lấy tay vò mặt mình. “Tôi đã tự lái xe trong suốt một tháng nay.”

“Nhưng...” Cô đã chở anh đến cuộc hẹn với bác sĩ vào chiều hôm trước. “Nhưng tôi đã lái xe cho anh vào ngày hôm qua.”

“Tôi biết.” Anh thả tay mình xuống.

“Tôi không hiểu.” Hoặc là cô bị khủng hoặc là anh. Cô tin là về sau. “Anh ghét việc tôi lái xe cơ mà.”

“Đúng thế. Nhưng tôi thích được nhìn cách những chiếc váy của cô trượt lên phía trên đùi khi cô lái xe.” Anh vươn tay nắm lấy tay cô và kéo cô sát vào anh. “Cô đang mặc gì bên dưới áo đầm vậy.”

Có thể đó là cô, vì cô nghe chính mình trả lời, “Không gì cả,” và cô biết rõ hơn. Cô biết chính xác rằng câu trả lời của cô sẽ khiến ánh mắt anh trở nên nóng bỏng và dữ dội khi anh nhìn xuống cơ thể cô.

Và nó đúng như những gì cô nghĩ. “Đừng giỡn với tôi.”

“Tôi không đùa đâu. Tôi đã mặc quần lột khe nhưng vì tôi có thấy được dây quần ở hông,

thể nên tôi đã cởi nó ra và chẳng mặc gì bên trong cả.”

Với cánh tay còn trống, anh mở cánh cửa sau lưng và kéo cô vào cầu thang.

“Mark!”

“Cô thực sự nghĩ cô có thể nói với tôi một vài điều như thế, và tôi sẽ để cô đi với Sam sao?” Anh đẩy cô tựa lưng vào cánh cửa và đặt hai tay lên hai bên đầu cô. “Việc đó sẽ không xảy ra.”

Hai tay cô nắm chặt lấy hai ve áo anh và cô ngẩng đầu nhìn vào mặt anh. “Tôi sẽ không đi bất cứ nơi nào với Sam hoặc với bất cứ người nào khác.”

“Đúng vậy.” Anh hạ tay mình xuống và kéo theo một bên dây váy xuống cánh tay cô. “Cô chỉ đi cùng với tôi thôi.”

Lòng bàn tay cô trượt vào bên dưới áo vét và tiến lên phần ngực anh. “Để làm gì?”

“Làm tình. Suốt đêm.”

Cô thích được cùng anh làm tình suốt một đêm. “Anh biết đó là một ý tưởng cực kỳ tệ hại. Tôi làm việc cho anh.”

Anh lắc đầu và lướt tay mình từ cánh tay lên một bên má cô. “Không, cô không làm việc cho tôi. Tôi không trả tiền cho cô cơ mà.”

“Tôi được trả tiền để làm việc cho anh.”

“Hôm nay là ngày thứ Bảy. Cô không phải làm việc.”

Với tâm trí tràn đầy ham muốn, đó là một lý do đủ logic đối với cô. Cô nhón chân lên và hôn vào một bên cổ anh. “Thế, về mặt ngữ nghĩa, thì hiện tôi không được trả lương để làm việc này.”

Một tiếng gầm nhẹ vang lên trong cổ anh khi anh trượt tay xuống phần lưng nhỏ và xuống thấp hơn ôm lấy phần hông cô. Cô mút lấy phần da ấm áp, có vị mặn và kéo nút thắt chiếc cà vạt cho đến khi nó được treo lơ lửng ở hai bên ngực anh. “Hay việc này.” Những ngón tay của cô chơi đùa với những nút áo ở cổ cho đến khi ba hạt được mở ra và phô bày phần hõm ở bên dưới cổ anh. “Em muốn anh, Mark Bressler.” Cô đưa lưỡi mình tiến lên phía trên cổ anh. “Em muốn được hôn khắp cơ thể anh.”

Những ngón tay anh quấn chặt vào mái tóc cô, và anh áp môi mình xuống môi cô. “Chưa đâu, hãy để anh hôn em trước,” anh nói qua hơi thở nóng bỏng. Và anh hôn cô, đầy khát khao và một cảm xúc đam mê đầy nóng bỏng lan khắp da thịt cô. Nó xiết chặt bộ ngực và làm ấm đùi cô. Ngay lập tức, nụ hôn biến thành sự mê loạn, điên cuồng, tham lam và nhu cầu thống trị. Hai tay anh lướt khắp người cô, đẩy mạnh phần trên của chiếc áo đầm cho đến khi ngực cô bật ra và đầu ngực lướt qua phía trước áo sơ mi của anh. Cô cảm nhận được những thớ vải cọ sát vào đầu ngực nhạy cảm của mình. Một tay anh quàng sau lưng cô, kéo cô thẳng người dậy, áp sát vào người anh. Vào vùng ngực rắn chắc và phần dưới rắn chắc. Cô nhẹ nhàng đưa đẩy cơ thể mình áo sát vào anh, cảm nhận chiều dài của nó.

Mark luồn bàn tay ấm áp của mình xuống bên dưới chiếc áo đầm và áp sát vào giữa hai đùi cô. Nhiệt lượng lan tỏa tận sâu trong cơ thể và hai chân cô khuỵu xuống. Cánh tay anh siết chặt hơn để giúp cô khỏi ngã.

Anh tựa trán mình vào trán cô. “Chúng ta hãy làm điều gì đó.”

“Ở đây sao?”

Anh lắc đầu và lấy tay mình từ giữa hai chân cô ra. “Gặp anh ở ngoài trong năm phút nữa.”

Cô liếm hai bên khốe môi mình. “Chúng ta sẽ đi đâu?” Điều đó không thành vấn đề. Cô sẽ đi theo anh đến bất cứ nơi nào anh muốn.

“Về nhà. Nhà của anh.”

Cô hạ hai tay xuống và đẩy chiếc áo đầm về lại vị trí cũ. Cô cho đó là nơi tốt nhiều so với việc làm tình ở khu vực cầu thang. “Em đến đây cùng em gái mình.”

“Em sẽ rời khỏi đây cùng với anh.”

Cô cắn cắn môi mình khi cô kéo áo đầm phủ kín ngực mình. “Em trông thế nào?”

Một bên khốe môi anh nhếch lên. “Hứng tình. Nhưng thể em sẵn sàng cho việc quan hệ.”

Cô chỉnh lại mái tóc. “Tốt hơn chút nào không?”

“Không.” Anh kéo mạnh phần trên của chiếc áo đầm, sau đó cho tay vào ngực cô và chỉnh lại nó. Anh ngả người ra sau và nhìn cô. “Em không thể đi ra ngoài với bộ dạng như thế được.”

Cô nhìn xuống và thấy đầu ngực mình tạo thành hai điểm có thể nhìn thấy rõ ràng ở mặt trước của chiếc áo đầm. Cô áp hai lòng bàn tay mình lên hai bên ngực và cố đẩy chúng vào.

Mark rút cà vạt khỏi cổ mình và cho nó vào túi áo vét. “Làm thế cũng chẳng giúp được gì.” Anh cởi áo vét ra và quàng nó lên vai cô. “Năm phút nhé.” Anh cầm lấy hai tà của chiếc áo và kéo chúng phủ lên ngực cô. “Nếu em không ra phía trước trong năm phút, anh sẽ quay trở lại và mang em đi đấy.”

“Em sẽ có mặt ở đó mà.”

Chelsea quăng chiếc áo vét của Mark lên mặt đảo bếp trong khi anh đào bới trong một hộp tủ và lấy ra một hộp bao cao su. Cô kéo mạnh phần đuôi áo sơ mi của anh ra khỏi quần. Và vào thời điểm họ tiến đến thang máy, giày của cô và áo sơ mi của anh đã nằm trên sàn nhà. Trên đường lên tầng hai của ngôi nhà, cô xử lý dây nịt của anh. Tất và giày của anh được vứt bừa bãi trên hàng lang dẫn đến phòng ngủ, và anh hôn cô khi anh đi lùi về phía đi vắng. Anh mở khóa kéo áo đầm cô khi cô mở khóa kéo quần anh. Áo quần họ rớt xuống sàn, và cô nhẹ nhàng lướt một tay lên khắp bờ ngực rắn chắc, tay còn lại trượt vào bên dưới chiếc quần lót của anh. Ngoài trừ nó, cả hai đều trần truồng. Họ đứng sát vào nhau đến nỗi đầu ngực cô chạm vào phần lông trên ngực anh.

Mark hít thật sâu, sau đó lùi lại để ngấm cô khi tay cô bao quanh “thằng bé” to lớn và nóng bỏng của anh. Cô cau mày vì lo lắng khi cọ cọ ngón cái mình dọc theo phần tĩnh mạch đang căng phồng lên. Một vấn đề cần đáng quan tâm là sẽ như thế nào khi làm tình với một người đàn ông có “thằng bé” lớn như một ngôi sao phim khiêu dâm.

Anh quăng hộp bao cao su lên ghế sofa, sau đó đặt tay mình lên tay cô và đẩy nó lên xuống phần to lớn đầy khiêu khích của mình. “Em trông có vẻ lo lắng.”

“Em sao?”

“Anh sẽ làm cho điều này trở nên thật tuyệt.”

Cô tin anh và đẩy quần lót của anh xuống bên dưới chân. Cô quỳ xuống trước mặt anh, chuyển động đầu lưỡi mình quanh phần đầu nóng bỏng, phồng lớn.

Anh rên rỉ, và cô ngược nhìn anh với đôi mắt đầy thèm khát. “Anh thích điều này không?”

“Có.”

“Muốn nữa không?”

“Chúa ơi, có.” Cô mỉm cười và ngậm lấy nó sâu hết mức có thể. Đầu anh ngả ra sau và những ngón tay quăn chặt vào tóc cô. Cô tiếp nhận anh thật sâu, dùng lưỡi cọ cọ vào mạch

nhảy cảm bên dưới đầu “thằng bé”. Chỉ trong một vài phút, một luồng nóng bỏng bắn mạnh vào miệng cô. Cô vẫn giữ anh trong miệng mình cho đến khi việc đó chấm dứt. Cho đến khi anh với tay ôm lấy cô và nhắc cô lên.

“Cám ơn,” anh nói, và kéo cô đang trần truồng áp sát vào ngực anh. Anh hôn và giữ cô áp sát vào người mình khi anh ngồi xuống trên sofa. Cô trần truồng ngồi trong lòng anh. Anh có thể vừa mới đạt cực khoái, nhưng cô thì vẫn hứng tình. Tay cô sờ soạng khắp vai, hai cánh tay và cổ anh. Một suy nghĩ khủng khiếp xuất hiện trong đầu cô, và cô lùi lại nhìn anh.

“Anh có thể lên lại không?”

Anh cười lớn. “Đó là câu hỏi hay yêu cầu?”

“Cả hai.”

“Ừm. Anh nghĩ có thể giải quyết được điều đó.” Anh trượt tay xuống hông cô. “Đứng dậy trên ghế và giạng chân ra,” anh chỉ dẫn cô.

“Cái gì?”

“Đến lượt anh.” Vòng tay xiết chặt hơn và anh giúp cô đứng dậy. Cô hạ thấp người xuống trong ghế da. “Như thế này.” Anh ngược nhìn cô khi anh ngả người tới trước và hôn vào phần bên trong đùi cô. “Đặt chân em lên vai anh.” Cô làm như anh nói. “Anh đã mơ làm điều này với em trong nhiều tuần qua.” Anh dùng tay còn lại tách nó ra và ngậm nó bằng cái miệng nóng bỏng.

“Ôi... ôi Mark,” cô rên rỉ. Lưỡi anh liếm dọc theo phần thịt bóng mượt và cô cảm thấy đây là lần tuyệt nhất trong đời. Anh biết chính xác mình đang làm gì. Anh nhẩn nại, kết hợp giữa những cái chạm nhẹ nhàng đầy trêu chọc và những nụ hôn như thể anh vẫn tiếp tục làm như thế cho đến khi một làm sóng khoái cảm chạm đến cơ thể cô. Cô hét lớn, “Ôi, Chúa ơi, Mark.” Đó không hẳn là một tiếng hét; rồi một tiếng rên rỉ trầm thấp, đầy thỏa mãn xuất phát từ những đầu ngón chân và sau đó lan tỏa khắp cơ thể cô. Khi sự khoái cảm đó tan biến cũng là lúc cơ thể cô như nhũn ra, và cô từ từ trượt xuống. Miệng Mark từ từ trượt khắp vùng bụng và dạ dày. Anh hôn vào bầu ngực và khe ngực cô. Cô hạ người xuống trên hai đầu gối, và anh dùng tay còn lại xé mở một bao cao su và mang nó vào. Anh lại cương cứng và đặt “thằng bé” vào giữa đùi cô. Cô nhìn vào mặt anh khi cô ngồi xuống. Một cơn đau nhói làm mắt cô mở lớn. “Em không biết có làm được điều này không.”

Anh hít thật sâu. “Đừng rời anh.” Ánh mắt nóng bỏng của anh chăm chú chiếu vào cô bên dưới mí mắt trĩu nặng xuống. “Ngay bây giờ, đừng rời anh.”

Cô hạ thấp người và từ từ trượt xuống. “Em sẽ không rời bỏ anh.” Mỗi giây trôi qua, ánh mắt anh dường như ngày càng nóng bỏng hơn.

“Em thật chặt.”

“Anh thật lớn.” Từng chút, từng chút một, cô tiếp tục và cảm thấy nơi đó của mình như căng ra và hoàn toàn bị đâm xuyên. Anh đặt hai tay lên đùi cô và nhẹ nhàng đẩy cô xuống bên dưới. Cô không cảm thấy đau, nhưng cô không cảm thấy thoải mái cho lắm.

Anh ôm vào phía sau hông cô. “Em thật xinh đẹp.”

Khi anh nhìn cô, đôi mắt anh tràn ngập sự ấm áp và dịu dàng, cô cảm thấy chúng thật xinh đẹp. Anh vừa mới mang đến cho cô một sự khoái cảm tuyệt nhất trong đời cô, và trái tim cô siết chặt hơn trong ngực mình. “Cám ơn.”

“Em sẵn sàng chưa?”

Cô gật đầu, và anh nhắc cô lên khỏi phần hưng khí cực đại của mình. Điều đáng tiếc là anh

phải mang đồ bảo vệ vì cô thích được cảm nhận sự nóng bỏng khi da thịt tiếp xúc với nhau. Các tĩnh mạch dày chạm vào thành âm đạo trơn mượt. Phần đầu chạm vào điểm G và một lần nữa đánh thức đam mê của cô. Cô nhẹ nhàng cùng anh chuyển động lên xuống, tạo ra một nhịp điệu hòa hợp giữa hai người. Rồi nhịp điệu đột nhiên cao hơn và nhanh hơn. Cô nắm chặt hai vai anh và cùng anh chuyển động. Cô ngã đầu ra sau và không muốn việc này kết thúc, ngay cả khi cô sắp về đích.

“Ôi Chúa ơi!” Cô cười trên người anh với tất cả khoái lạc và phóng túng. Khoái lạc cứ như triều dâng hình thành trong cơ thể cô. Cô có thể đã gọi tên anh. Cô không chắc vì cô cứ lên xuống điên cuồng như vậy. Nhịp độ càng nhanh và nóng bỏng hơn cho đến khi cô đạt được khoái cảm mãnh liệt hơn nhiều so với lần thứ nhất. Sức nóng làm các bắp cơ co thắt lại và nhiệt lượng từ bên trong tỏa ra bên ngoài cơ thể cô. Mỗi một tế bào đều bốc cháy, và cô mở miệng ra, thầm hét lên khi anh vẫn tiếp tục đưa đẩy trong người cô. Lần này đến lần khác cho đến khi hai bàn tay anh siết chặt hông cô và anh lặng người đi. Cơ bắp trên hai cánh tay và ngực anh như biến thành đá. Dường như tất cả không khí trong phổi anh đều tuôn ra ngoài và anh chửi một tiếng thật lớn và ngân dài. Đối với một người đàn ông, tiếng chửi đó tương đương với một tiếng hét.

Chelsea mỉm cười.

“Anh có làm em đau không?”

“Em ổn.” Cô cảm thấy hơi buốt, nhưng vì quá hài lòng nên cô không quan tâm. “Anh ổn không.”

Một nụ cười tự phụ đậm chất đàn ông xuất hiện ở khóe miệng anh. “Ừm. Cơ cực khoái của em kéo dài thật lâu.”

“Anh lo lắng mình không thể kéo dài hơn em sao?”

“Không. Anh có thể kéo dài hơn so với em.” Anh lắc đầu và trượt tay mình từ đùi lên đến eo cô.

Cô vui mặt mình vào vùng cổ nóng ấm của anh. “Chúng ta có thể làm điều đó thêm vài lần nữa không?”

Anh lướt tay mình lên xuống tấm lưng trần mịn màng của cô. “Em yêu, chúng ta sẽ làm điều đó suốt đêm.”

Và họ đã làm thế thật. Thêm ba lần trước khi Chelsea nhẹ nhàng rời giường và cầm lấy áo đầm của cô nằm trên sàn. Mặt trời chiếu xuyên qua các khe hở của rèm cửa khi cô mặc áo vào. Họ đi ngủ đầu vào khoảng bốn giờ sáng, sau khi Mark làm một bữa ăn thịnh soạn với pizza và kem.

Chelsea với tay kéo khóa ở sau lưng mình lên và đi về phía cửa. Cô đưa mắt nhìn về phía người đàn ông đang ngủ, quấn mình trong tấm drap trắng trước khi bước vào hành lang. Cô bước nhẹ nhàng, không một tiếng động xuống cầu thang hình xoắn ốc và đi vào bếp. Cô cầm lấy giày và lấy điện thoại từ chiếc ví cầm tay nhỏ. Cô gọi taxi và bước ra khỏi nhà, đi vào trong không khí ban mai trong lành.

Trong đời cô đã có một vài lần cô trải qua những lần đi bộ với sự xấu hổ sau khi quan hệ. Khi sự bốc đồng của đêm trước làm cô cảm thấy hổ thẹn trong ánh nắng ban mai chói chang. Khi sự hối tiếc khiến cô có cảm giác dường như có một cái bướu nặng hai mươi ký trong dạ dày mình.

Điều buồn cười là cô không cảm thấy những điều đó sau khi ngủ với Mark. Cô không cảm

thấy hổ thẹn. Cô nên thế. Việc ngủ cùng anh là điều không đúng. Đó là điều xấu, và chắc chắn cô sẽ cảm thấy xấu hổ và hối tiếc. Sau này.

Nhưng hiện tại... ngay bây giờ, cô chỉ cảm thấy thật thanh thản. Thoải mái. Hạnh phúc và hoàn toàn kiệt sức.

Chương 16

Chelsea cầm giày, đi bằng ngón chân, một cách nhẹ nhàng nhất vào căn hộ của Bo.

“Cô đã ở đâu vào tối qua?”

Giày tuột khỏi tay khi cô quay người lại. Jules đang đứng trong bếp, một lần nữa không mặc áo. “Chúa tôi,” cô thở hắt và đặt tay lên tim mình. “Anh đang làm gì ở đây vậy?”

Anh ta nhún vai. “Pha café.”

Café nghe có vẻ tuyệt. “Tôi sẽ ra ngay,” cô nói, và đi vào phòng ngủ của mình. Cô thay một chiếc áo có mũ lớn và một chiếc quần thun thể thao lửng. Giường của cô vẫn sạch sẽ, như thể không có ai ngủ trên đó. Cô đi về phía bên kia hành lang và nhìn vào phòng em gái mình. Bo vẫn đang nằm xoài người trên tấm drap màu vàng, mơ màng ngủ và hoàn toàn khóa thân.

Chelsea đi vào phòng bếp và lấy một cái tách từ tủ bếp. “Vây, kể cho tôi nào?” Cô rót café vào tách và liếc nhìn người đàn ông đang ngồi ở bàn. “Anh sẽ cưới em gái tôi chứ?”

Anh ta ngẩng đầu nhìn cô từ tờ báo. “Thế Bressler sẽ cưới cô chứ?”

“Ai nói tôi ở cùng Ông Bressler?” Thánh thần ơi, cô hy vọng không ai khác có thể đoán được điều đó.

“Cô rời đi với áo vest của anh ta trên vai.”

Ôi trời. “Làm sao anh biết được đó là của anh ta?”

“Chỉ có hai người đàn ông mặc áo vest màu than chì của Hugo Boss ngày hôm đó. Mark và Ty Savage.”

Khỉ thật, tại sao Jules lại chú ý đến những điều như thế.

“Tôi biết rõ là cô không về nhà cùng với Ty,” Jules tiếp tục nói, và nhìn chăm chú vào trang thể thao. “Ngoài ra, Bo nói với tôi rằng cô lái xe đưa anh ta về.”

“Điều đó không có nghĩa là tôi qua đêm – anh biết đó – qua đêm cùng với anh ấy. Không như anh và Bo.” Cô ngồi đối diện anh ta và uống một ngụm café. “Ngôi nhà đó có đến sáu phòng ngủ.” Rồi cô nói dối Jules với vẻ mặt hoàn toàn bình thường, không chút ngượng ngùng. “Ông Bressler thậm chí cũng chẳng thích tôi.” Lông mày cô hạ xuống. Có thể điều đó hoàn toàn không phải là một lời nói dối. Đúng vậy, anh chỉ thích cô khi cô cười lên anh như cười trên một con bò máy ở Gilley’s. Anh dường như thích cô khi ở trong bồn tắm có hệ thống massage và sau đó là trên giường anh ấy.

“Và cô ở một trong sáu căn phòng đó?” Anh ta nhìn cô với cái nhìn đầy ngờ vực, trong khi bản thân anh ta đang đứng bập bênh trên gờ của sự tin tưởng.

Cô gạt đầu khi ký ức về lần cuối họ cùng nhau xuất hiện trong đầu cô. Chúa ơi, đời cô chưa bao giờ có được những giây phút tuyệt vời như thế. Người đàn ông đó đã không xin phép để làm bất cứ điều gì. Anh chỉ làm nó, và đã làm thật tốt. Anh đã buộc cô phải cầu xin anh đừng ngừng lại. Hai má cô nóng bừng và cô nhìn ra hướng khác.

“Cô đang nói dối.”

“Anh đang hẹn hò với em gái tôi sao? Hay đây chỉ là tình một đêm.”

Anh ta cau mày. “Đừng thay đổi chủ đề.”

Cô mỉm cười và lặp lại câu hỏi.

“Tôi thích Bo. Rất thích. Tôi sẽ không bao giờ lợi dụng cô ấy.”

Lời tuyên bố đó khá rõ ràng, nhưng điều buồn cười là, cô không cảm thấy mình bị lợi dụng. Có thể nói một chút lo lắng và sợ hãi vì ôc không biết được Mark sẽ đối xử với cô thế nào khi cô quay trở lại làm việc vào sáng thứ Hai. Nhưng cô không cảm thấy mình bị lợi dụng.

“Chị về nhà khi nào thế?” Bo hỏi khi bước ra từ phòng ngủ, vừa đi vừa thắt dây áo khoác.

“Cách đây một vài phút.” Bo mở miệng, và Chelsea đưa một tay mình lên. “Mark có sáu phòng ngủ. Chị chọn một trong số đó.” Đó là sự thật. Cô đã chọn phòng ngủ của anh.

“Tôi nghĩ anh ta được gọi là Ông Bressler cơ,” Jules nhắc nhở cô.

Chelsea nhún vai. Cô chăm chú nhìn em gái mình khi Bo tự rót một tách café. Bo từ từ đưa ánh mắt về phía Jules, và một nụ cười nhỏ xuất hiện ở khóe môi. Jules cũng nhìn thấy nó và anh ta cũng cười đáp trả. Những gì xảy ra đêm qua giữa hai người họ còn nhiều hơn cả tình dục. Nhiều hơn cả sự thỏa mãn của cả hai.

Chelsea đứng dậy. Đột nhiên, tất cả các hối tiếc mà cô nghĩ mình có thể cảm nhận đột ngột xuất hiện trong đầu cô, nhưng đó không phải là những gì cô mong đợi. Cô không hối tiếc những gì xảy ra đêm qua với Mark Bressler. Không, cô cảm thấy hối tiếc vì anh sẽ không bao giờ nhìn cô như Jules nhìn Bo.

“Chị sẽ đi ngủ,” cô nói, và đi về cuối hành lang. Nỗi e sợ cô vừa mới cảm nhận một vài giây trước đột nhiên tấn công vào cảm xúc của cô. Cô sẽ phải nói gì với anh vào sáng thứ Hai? Và liệu anh có quay lại tâm trạng bình thường và lờ cô đi không?

Cô đã không phải đợi cho đến thứ Hai mới tìm ra câu trả lời. Mark đã gọi cho cô vào buổi trưa. Cô đang ngủ nhưng vẫn biết đó là anh trước khi mở mắt mình ra. Không phải vì cô là một bà đồng mà vì tiếng nhạc chuông điện thoại đặc biệt của anh.

“Em đang ở đâu?” anh hỏi. Giọng anh lắng lại trong ngực cô và làm cô cảm thấy mọi vật như mờ đi và đầy ấm áp.

“Em đang ngủ.”

“Em phải mất bao lâu để chuẩn bị?”

Cô ngồi bật dậy. “Để làm gì?”

“Chở anh đến Issaquah.”

“Sao em lại phải đưa anh đến Issaquah?”

“Anh muốn xem một ngôi nhà ở khu vực đó. Em đi cùng anh.”

Tính cách đặc thù của anh là không bao giờ thêm nhờ vả. “Hôm nay là ngày nghỉ của em.”

“Thế thì sao?”

“Thì anh phải nhờ em.”

Anh thở dài, và cô gần như có thể cảm nhận được sự vuốt ve của hơi thở bên tai cô.

“Chelsea, cô có *vui lòng* đi cùng tôi đến Issaquah?”

Cô vung chân ra khỏi giường. “Đến đó để xem căn nhà mà em đã chỉ cho anh vào tháng trước sao?”

“Ừm. Nó vẫn còn rao bán chứ?”

“Em không rõ. Sao anh không nói gì sớm hơn?”

Anh cười lớn. “Vì anh muốn em chỉ cho anh nhiều nhà hơn.”

Điều đó thật vô nghĩa.

“Em có thể sẵn sàng trong vòng nửa tiếng không?”

Cô nghĩ về em gái mình và Jules. “Cho em một tiếng và gặp em ở trước nhà.” Cô không muốn em gái cô hay Jules nhìn thấy cô đi cùng với người đàn ông cô làm việc cho, nhưng cô đã không phải lo lắng. Khi cô ra khỏi phòng tắm, em gái cô và Jules đã đi ra ngoài.

Chelsea mặc một cách thoải mái với một chiếc váy dài ngang mắt cá chân màu xanh biển và một chiếc áo cánh rộng cổ điển. Cô cột tóc mình thành đuôi ngựa và xỏ chân vào một đôi dép kẹp có đính trang sức bằng đá. Khi cô đóng cánh cửa căn hộ phía sau lưng, chiếc Mercedes của Mark đã rẽ vào phía trước khu nhà, sáng lấp lánh bên dưới ánh nắng ban chiều. Anh đỗ xe ở ngay trước mặt Chelsea, và cánh cửa xe bật mở. Một bàn tay lớn nắm lấy thành xe và anh đứng dậy. Anh bước nhanh về phía cô. Phong cách ăn mặc của anh đã quay lại như cũ với áo phông trắng và quần chạy bộ nylon màu xanh. Hôm nay bước đi của anh hơi chậm hơn.

“Anh ổn chứ?”

“Anh ổn.” Đôi lông mày anh gần như dính sát vào đôi mắt nâu, như thể anh đang tức giận về một điều gì đó. Không giống với thời điểm anh đang đe dọa sẽ giết chết cô vì tức giận, nhưng rõ ràng anh khá tức giận. Hoặc có thể cơn đau trong cơ thể anh lại xuất hiện.

“Anh trông...” Lời nói của cô bị cắt đứt giữa chừng khi anh đột ngột hôn cô. Như nhiều thứ anh đã làm với cô tối qua, nụ hôn này hoàn toàn mang tính cướp đoạt. Ngay khi cô bắt đầu say mê nó, anh liền lùi lại và nói, “Đừng bao giờ lên đi khỏi nhà anh lần nữa.”

Cô chạm nhẹ vào vành môi dưới ẩm ướt. “Em không có lên đi.”

“Em đã lên đi.”

Có phải anh thực sự giận dữ vì cô đã rời đi vào giữa đêm không? “Anh khó chịu vì em đã không đánh thức anh dậy trước lúc em rời đi sao?”

“Anh không khó chịu.” Anh nhìn sang hướng khác. “Anh không cảm thấy khó chịu.”

Nhưng anh thực sự khó chịu. “Xin lỗi, em không có ý làm tổn thương cảm xúc của anh.”

Anh quay sang nhìn cô và thở dài đầy phiền muộn. “Anh không có *cảm giác* gì tổn thương cả. Anh không phải là một cô gái.”

Đó là một lời tuyên bố buồn cười khiến cô phải cố để không mỉm cười. “Em biết anh không phải là một cô gái. Em nghĩ anh đã chứng minh điều đó vào tối qua.”

Một bên khoe miệng anh co rúm lại. “Em còn đau không?”

Anh đưa tay lên ôm lấy mặt cô và nhìn vào mắt cô. “Em không phải là một người phụ nữ nào đó mà anh tán tỉnh ở một quán bar, Chelsea. Em không phải là người tình một đêm của anh. Đừng có lên khỏi nhà anh như thế nữa.”

Nếu cô không phải là tình một đêm, thế cô là gì? “Em biết rồi.”

Anh cầm tay cô và đi về phía ghế phụ. “Anh đang đói. Em có muốn ăn chút gì đó ở đây hay ở Issaquah không?”

Cô quay lại và ngược nhìn anh. Ánh nắng ban chiều trải khắp mái tóc anh. Cô có thể không phải là tình một đêm, nhưng cô cũng chẳng phải là bạn gái của anh. Cô làm việc cho Mark. Cô không thể hẹn hò với anh. Vậy nên, cô vào xe anh để làm gì? “Từ đây đến Issaquah bao xa?”

“Chúng ta vừa mới tới đó một vài tuần trước đây.”

“Chúng ta đã đến rất nhiều nơi trong một vài tuần trước đây.” Cô ngồi vào ghế phụ và liếc nhìn anh. “Em không thể nhớ hết chúng.” Và rồi, chỉ có một miếng sandwich. Một miếng sandwich không có nghĩa gì cả. Nó chỉ mất năm đôla và cô có thể tự mình trả nó.

“Nó cách đây khoảng mười phút.” Anh đóng cửa xe và đi về phía tay lái. “Hoặc chúng ta có thể làm theo kế hoạch B,” anh nói khi leo vào xe. “Đi về nhà anh, gọi pizza, và sau đó ăn nó trên giường.”

Cô cười lớn. “Thế Issaquah chỉ là một trò bịp thôi sao?”

“Không, nhưng đằng nào chúng ta cũng sẽ kết thúc trên giường ở nhà anh. Thế sao ta lại phải mất thời gian nhỉ?” Anh cho chiếc Mercedes lùi lại và lái ra khỏi khu vực đỗ xe.

Cô nên cảm thấy khó chịu về việc anh cho rằng cô sẽ lại lên giường với anh lần nữa. Có lẽ cô nên có một vài thái độ chống lại điều đó. Hoặc chỉ việc chống lại tất cả mọi sự quyến rũ. “Thế anh không muốn đi xem nhà sao?”

“Anh có thể đi xem nó vào ngày mai với người môi giới.” Anh nhìn cô ngang qua vai mình, ánh mắt và giọng nói đầy âu yếm. “Tùy em lựa chọn.”

“Kế hoạch B.” Cô thật yếu đuối. Một người phạm tội không có một chút sức mạnh ý chí chống lại sự quyến rũ.

Anh cười tủm tỉm. “Câu trả lời thật chính xác. Em sẽ không phải hối tiếc đâu.”

Và đúng thế thật. Họ ăn pizza trong phòng thư giãn và xem phim bằng chiếc tivi khổng lồ đó. Dĩ nhiên, anh có đủ tất cả các kênh.

“Ngay cả tivi của anh cũng có gói cước đặc biệt,” cô nói.

Anh cười tủm tỉm và cầm lấy cái đĩa trống trơn của cô. “Em chỉ cần lo lắng về một gói cước duy nhất,” anh nói khi đặt đĩa xuống trên mặt sàn kế bên chiếc ghế dài. Anh kéo cô nằm trên người cho đến khi cô ngồi giạng chân ra trong lòng anh. Cô đặt hai tay mình lên bờ ngực rộng và cúi xuống nhìn vào đôi mắt màu nâu đậm của anh.

“Anh thức dậy và lại khao khát có được em lần nữa.”

“Chúng ta đã làm điều đó đến bốn lần.” Sheesh. Cô chưa bao giờ làm bốn lần trong một đêm tính từ... có thể không bao giờ làm thế.

Anh lướt hai tay ấm áp của mình lên xuống phần đùi cô. “Nó không đủ. Anh muốn nữa. Anh muốn em.” Anh lướt nhẹ hai ngón cái mình lên khắp phần vải lụa ở giữa quần lót cô. Da thịt cô trở nên nóng bỏng và siết chặt lại trong nỗ lực đáp trả lại anh. “Nói cho anh nghe em cũng muốn anh đi.”

Cô liếm đôi môi đột nhiên khô khốc của mình và gật đầu.

Anh luồn một ngón tay vào bên dưới quần lót cô và chạm vào phần da thịt mềm mại đó.

“Nói với anh đi em.”

Điều đó dường như khá quan trọng với anh nên cô nói, “Em cũng muốn anh, Mark.” Cô cầm lấy phần đuôi áo và kéo nó lên qua khỏi đầu mình.

“Vì sao?” Anh lướt ngón cái mình lên xuống phần da thịt đó và cô bật ra những tiếng rên rỉ lớn.

“Vì anh thật giỏi trong việc làm em muốn anh.” Cô hạ thấp mặt mình xuống trên mặt anh. “Vì em cần anh.”

Cô trải qua suốt cả buổi chiều đó với việc cần anh. Cô sờ nắn khắp cơ thể rắn chắc đang trở nên nóng bỏng và đầy mồ hôi của Mark. Vào thời điểm cô rời nhà anh, đồng hồ chỉ mười giờ tối, và cô cảm thấy cực kỳ mệt mỏi trên giường mình. Bà đã nhắc lại là cô sẽ qua đêm với Jules. Và Chelsea đã không gặp em gái mình cho đến khi cả hai cùng rời nhà đi làm vào ngày hôm sau. Khi cô đặt chân lên cửa trước của Mark, sự e sợ một lần nữa lại đè nặng lên dạ dày cô. Hôm nay là sáng thứ Hai, và ký ức về những ngày cuối tuần ở bên Mark đột nhiên hiển hiện. Cô chưa bao giờ muốn trở thành một trong số những người phụ nữ có quan hệ tình cảm với những người nổi tiếng, đặc biệt là người chủ của mình. Cô chưa bao giờ mong muốn trở thành một trong số những người phụ nữ phải rời đi với hai bàn tay trắng cùng với một trái tim tan vỡ và không việc làm.

Cánh cửa trước của nhà Mark không khóa, và anh đang gõ gì đó trên máy tính bằng hai ngón tay trong phòng làm việc. “Ngôi nhà ở Issaquah đó đã giảm hai mươi ngàn đô so với giá ban đầu,” anh nói mà không cần nhìn lên. “Đó không phải là ngôi nhà có phòng thay quần áo lớn riêng biệt mà em thích sao?” Anh nhấn nút gọi, sau đó với tay lấy cây batoong đang tựa vào bàn làm việc.

“Ừm. Nó có các giá đựng giày xoay tròn.” Có điều gì quan trọng nếu cô thích nó? “Anh có ổn không? Em không hề thấy anh sử dụng cây batoong một vài ngày gần đây.”

“À, do vết thương của anh ngày càng tốt hơn.” Anh đứng dậy và đi về phía cô. “Nếu em lo lắng, em có thể đi lên lầu và giúp anh xoa bóp.” Anh đẩy một bên tóc ra sau tai cô.

“Cái đó không nằm trong bản miêu tả công việc của em.” Cô bước lùi lại trước khi cô nhượng bộ sự cám dỗ và tựa mặt mình vào lòng bàn tay anh. “Nếu em tiếp tục làm việc cho anh, chúng ta phải đặt ra các ranh giới.” Nếu có thể có các quy tắc, cô sẽ không trở thành một người phụ nữ thiếu kiên nhẫn buồn chán.

Anh đặt một tay lên hông. “Ranh giới gì?”

“Không quan hệ từ thứ Hai đến thứ Sáu.”

“Điều đó thật ngớ ngẩn. Sao anh lại chỉ làm điều đó vào cuối tuần.”

“Được rồi,” cô thỏa hiệp. “Không quan hệ trong giờ làm việc.” Và cô cũng có ý như thế. Nếu cô muốn giữ cái gọi là phẩm cách nhỏ bé còn sót lại của mình, ít nhất cô phải cố tách biệt công việc với mối quan hệ cá nhân giữa cô với Mark.

“Anh sẽ cố nhớ điều đó.”

Nhưng anh đã không làm thế. Anh thậm chí không thèm nhớ. Chỉ có cô là người mạnh mẽ và duy trì khoảng cách. Cô phải nhắc anh rằng việc anh lướt tay mình lên phần lưng hay lên phía trên đùi cô không phải là hành động thích hợp trong giờ làm việc. Và việc chạm vào mông cô trong suốt thời gian chơi khúc côn cầu ba người hoàn toàn là việc tiếp xúc trái luật. Thậm

chỉ ngay cả khi cô ngã nện mông xuống mặt đường. Sau đó, sau khi Derek rời đi và đồng hồ tiến đến con số năm, cô đã để anh làm những gì anh muốn.

Trong suốt cả tuần, cô đã không thường xuyên nhìn thấy em gái mình. Nhưng cô không ngạc nhiên. Đó là cách Bo hành động. Dù đó là công việc hay một người bạn trai mới, cô ấy cũng một lòng một dạ với nó. Phần lớn các mối quan hệ của cô ấy đều kết thúc với một trái tim đầy đau khổ. Mặc dù vậy, Chelsea có một cảm giác tốt về Jules. Cô có cảm giác mọi việc sẽ như mong muốn. Cô ước cô có thể nói với chính mình điều tương tự như thế.

Cô không biết mối quan hệ giữa cô và Mark sẽ đi đến đâu. Nó thật mới mẻ, khó khăn và kinh sợ. Điều đáng sợ nhất đó là việc quay lại L.A. đang trở nên không hấp dẫn. Cô không muốn trở thành một trong số những người phụ nữ từ bỏ giấc mơ của mình vì một người đàn ông. Trái tim và lý trí của cô đang chống lại nhau, và cô kinh hãi khi nhận ra rằng trái tim cô đang giành phần thắng.

“Em đã đổi nhạc chuông điện thoại khi anh gọi tới,” cô nói với anh khi họ nằm trên giường xem *Big Trouble in Little China*. Đối với một cầu thủ khúc côn cầu mà nói, anh nhớ khá tốt các đoạn hội thoại trong phim.

Anh cầm lấy điện thoại của mình từ bàn đầu giường và quay số. Âm thanh của bản “Trouble” của Pink vang lên từ ví cô.

“Em rắc rối,” anh nói. “Cảm ơn vì đã xác nhận điều đó.”

“Anh mới là rắc rối.”

Anh cầm tay cô lên và hôn lên các đầu ngón tay cô. “Em không là gì ngoài rắc rối kể từ ngày em xuất hiện ở mái hiên nhà anh.” Một lần nữa, cô tự hỏi liệu mối quan hệ này sẽ đi đến đâu.

Ngày thứ Bảy sau buổi tiệc mừng cup Stanley diễn ra, Mark khiến cô ngạc nhiên với hai vé xem vở *Oklahoma!* Và trái tim cô mắc cạ thêm một chút nữa. “Em có thích nhạc kịch không?”

“Ừm, có.”

Thật là kẻ nói dối.

Sau vở kịch, anh đưa cô đến nhà mình. Thay vì đưa cô đến phòng ngủ, anh cầm lấy tay cô và dẫn cô đi xuyên qua căn nhà tối om. Anh mở cánh cửa kéo dẫn đến phòng khách chính – căn phòng đó trống rỗng ngoại trừ chiếc Cup Stanley đang nằm trên sàn ở giữa một tấm thảm trắng. Một chai Dom Pérignon được đặt phía trên chiếc cup, bao quanh bởi đá, trong khi ngọn đèn trần bằng pha lê tỏa sáng các màu khác nhau khắp phần bạc sáng bóng của chiếc cup.

“Ôi Chúa ơi.” Chelsea đi về chiếc cup cao gần một mét. “Cuối cùng cũng đến phiên anh giữ chiếc cup.”

“Đúng vậy.”

Cô liếc nhìn căn phòng trống không. “Em nghĩ phải có một đại diện đến từ Nhà Danh vọng ở cùng chiếc cup mọi lúc chứ.”

“Không phải mọi lúc.” Anh di chuyển ra phía sau và dùng cánh tay dài của mình quấn lấy phần eo cô. “Tất cả các anh chàng khác đã mang chiếc cup đến các câu lạc bộ thoát y hay các quầy bar thể thao. Walker đã mang nó lên đỉnh của Space Needle, và Daniel thì chở nó đi vòng quanh trên chiếc mui trần của mình. Tất cả những cầu thủ có giấc mơ giành được chiếc cup đều mơ về việc họ sẽ làm gì với nó. Giờ là lúc anh thực hiện giấc mơ của chính mình.” Anh hôn vào một bên tóc cô. “Nếu em không phiền, anh muốn được bắn champagne lên khắp cơ thể

trần trụi của em và làm tình với em trước chiếc cup này.”

“Đó là giấc mơ mà anh luôn có sao?”

Anh lắc đầu và môi anh lướt qua đỉnh đầu cô. “Nó còn tuyệt hơn những gì anh đã mơ.”

Cô với tay ra sau khóa kéo chiếc váy hè. Trái tim cô tưởng như vỡ ra đá khiến ngực cô đau đớn. Và trong giây phút đó, đứng trong căn phòng đó, cô không thể nhớ được một lý do chính đáng nào cho việc tại sao cô lại muốn rời bỏ người đàn ông này. Trong tất cả những người xứng đáng được chia sẻ giây phút này với anh, anh lại muốn chia sẻ nó với cô.

Chiếc váy tụt xuống nền nhà, và cô đứng trước mặt anh chỉ với áo ngực, quần lót và đôi giày sandal da rắn bầy phân.

“Em cứ để giày như thế,” anh nói khi anh nắm lấy chai champagne và nhắc nó ra khỏi chiếc cup. “Chúng làm anh hứng tình.”

Nhiều như cô có thể nói đến, mọi thứ đều khiến anh hứng tình. “Anh thật dễ chịu.”

“Và bối rối nữa.”

Hầu như không có điều đó. Cô quăng áo ngực và quần lót sang một bên khi anh dùng ngón tay cái đẩy nút bấm ra khỏi chai. “Anh sẽ làm tấm thảm ướt và nhóp nhóp mất thôi.”

“Anh đang tính làm em ướt và nhóp nhóp.” Với một tiếng pop nhẹ, nút bần bay vọt sang phía bên kia phòng, va vào tấm màn dây đang được đóng kín. Một lớp sương màu vàng nhạt xuất hiện từ miệng chai và sau đó một lớp bọt khí màu trắng tràn ra. Anh đưa chai lên môi và uống một vài ngụm. “Nhắm mắt lại đi em.”

Cô làm theo, và dòng nước mát lạnh của champagne rơi xuống ngực cô. Nó có mùi của cánh hoa hồng. “Lạnh quá,” cô kêu ca.

“Anh sẽ làm em ấm lên trong một phút.” Anh hạ thấp miệng mình xuống trên miệng cô và bắt đầu hôn cô khi anh đổ nguyên cả chai rượu lên đầu cả hai. Nó chảy qua đôi mắt đang nhắm lại và một bên mặt cô. Sự tương phản giữa cái lạnh của champagne và cái miệng nóng ấm của anh làm đầu ngực cô co lại, và ham muốn chảy tràn giữa hai chân cô. Anh quăng chai rượu trống không sang bên, lướt hai tay và môi mình khắp cơ thể ướt át và nhóp nhóp của cô.

Không biết vì sao những cái chạm của anh vào cơ thể cô dường như khá khác biệt. Nhẹ nhàng hơn, và anh cứ la cà ở mỗi khu vực kích thích. Anh tận dụng thời gian của mình, không nóng vội để hoàn thành công việc. Thậm chí ngay cả khi cô xé áo quần anh cho đến khi anh cũng trần truồng như cô, anh hôn lên vai và một bên cổ cô. Anh chuyển động lưỡi mình ngang qua bầu ngực và tiến đến phần bụng, sau đó anh đặt cô nằm xuống dưới chân chiếc cup Stanley. Lãng kính của ánh sáng trải dài khắp ngực, bụng cô và một bên mặt anh. Anh nhắc môi mình khỏi môi cô.

“Em có dùng thuốc tránh thai không?”

Cô biết tại sao anh lại hỏi điều đó, và ý nghĩ về việc hai nơi đó gặp nhau đầy nóng bỏng gần như khiến cô gần như ngất đi. “Em đã làm xét nghiệm hằng năm và đã tiêm Depo loại ba tháng trước khi chuyển đến đây. Em sạch như một xử nữ.”

Anh mỉm cười. “Sau tai nạn, anh đã thực hiện tất cả các loại xét nghiệm có trên hành tinh này. Anh sạch, như không hẳn là một xử nam.” Anh tiến về phía cô cho đến khi mặt anh chỉ cách một khoảng nhỏ phía trên mặt cô. “Em có tin anh không?”

“Có. Anh có tin em không?”

Thay vì trả lời, anh đẩy mạnh vào trong cô. Da thịt tiếp xúc với da thịt. Quá tuyệt, cô rên rỉ. “Ôi Chúa ơi.”

Anh dùng hai tay giữ mặt cô và nhìn chăm chú vào mắt cô. “Em và chiếc cúp,” anh nói. “Hai trong số các tưởng tượng lớn nhất của anh.” Anh hôn lên chóp mũi cô khi nhẹ nhàng chuyển động hông mình, tiến sau hơn vào trong cô và đưa cô đến cảm xúc mê mẩn ngọt ngào nhất trong cuộc đời. Cả cơ thể cô phản ứng lại với cái chạm của anh, phát hỏa và đốt cháy đi khả năng kiểm soát. Anh tiến sâu hơn vào trong cô, hết lần này đến lần khác. Phóng cô về phía cực khoái. Vào thời điểm cực khoái xuất hiện, trái tim và linh hồn cô hoàn toàn đảo lộn và cô gọi lớn tên anh.

Và khi chấm dứt, anh cầm lấy tay cô và cùng cô tắm rửa. Sự va chạm của anh nhẹ nhàng hơn nhiều so với trước đây. “Cảm ơn.”

“Cảm ơn.” Cô lau khô lưng và vai anh. “Em khá sốc vì anh muốn chia sẻ đêm nay cùng em.”

“Thế anh phải chia sẻ đêm nay cùng ai?”

“Bạn thân.”

Anh cầm lấy khăn tắm mềm mại to lớn từ tay cô và quấn nó quanh vai cô. “Em đã ở lại với anh khi anh cố làm em ra đi.” Anh cúi xuống nhìn vào mắt cô. “Điều đó rất có nghĩa đối với anh.”

“Cái gì?”

“Anh không chắc. Có lẽ nó có nghĩa em là một kẻ bướng bỉnh.” Anh đẩy một lọn tóc ướt ra sau tai cô. “Hoặc có thể do em thích anh chàng cầu thủ khúc côn cầu ốm yếu bệnh tật.”

Cô nên nói với anh về tiền thưởng mười ngàn đô. Ngón cái anh lướt qua hàm cô, và đôi mắt anh biến thành màu nâu đậm đẹp đẽ. “Anh không phải là người ốm yếu bệnh tật.” Ngay bây giờ. Cô nên nói cho anh ngay bây giờ. Cô mở miệng, và một điều gì đó khác lại được cô nói ra. “Anh cần em.” Và có thể cô cần anh nhiều hơn một chút.

“Anh vẫn cần em.”

Cô nhắm mắt lại để ngăn sự nhức nhối ở phía sau hốc mắt và cơn đau trong ngực cô. Nếu cô không cẩn thận, cô sẽ làm điều không thể tưởng tượng được. Nếu cô không cẩn thận, cô có thể phải lòng Mark Bressler. Và điều đó sẽ thật tệ. Cô sẽ rời đi, và việc phải lòng ai đó sẽ thật tệ. Tệ đến độ cô phải bảo vệ mình, chống lại nó. Và cô đã làm thế. Mọi việc đều tiến triển tốt cho đến sáng hôm đó, anh đã khẳng khẳng đưa cô đến cuộc hẹn với bác sĩ của cô. Anh ngồi trong phòng đợi, đọc tạp chí golf khi cô có cuộc nói chuyện với bác sĩ phẫu thuật. Và trên đường lái xe về nhà, anh chờ đợi để cô kể cho anh nghe những gì bác sĩ đã nói.

“Bác sĩ nói em chắc chắn sẽ mất đi độ nhạy cảm,” cô nói khi họ lái xe bằng cầu nổi. Giờ cô đã biết nhiều hơn về các rủi ro, cô cảm thấy hơi sợ hãi.

“Trong bao lâu?”

Cô nhún vai. “Có thể từ sáu đến mười hai tháng. Cũng có thể là cả đời.” Cô biết về các phản ứng phụ và các rủi ro, nhưng được nghe chúng trực tiếp từ bác sĩ đã làm cho chúng trở nên thật hơn.

Từ đằng sau mắt kính mát của mình, Mark liếc nhìn sang phía cô. “Em sẽ mất cảm giác ở ngực sao?”

“Ừm, và em có thể không cho con bú được.” Cô nhìn xuống đôi bàn tay đang siết chặt vào nhau được đặt trong vạt váy cô. Dù đã biết rõ tất cả, nhưng cô vẫn muốn thực hiện việc thu nhỏ. Cô liếc nhìn khuôn mặt nhìn nghiêng của anh. “Gia đình em sẽ chết khiếp mất,” cô nói, nhưng điều cô thực sự muốn biết là Mark nghĩ như thế nào. Cô sợ phải hỏi anh điều đó. Quá lo

ngại về việc anh có thể làm cô đổi ý.

Im lảng bao trùm giữa hai người trong một vài phút trước khi anh cất tiếng, “Anh yêu cơ thể em. Em rất xinh đẹp như chính con người em.” Anh vươn tay chạm vào tay cô, và cô hoàn toàn cho rằng anh sẽ nói với cô là anh đồng ý với gia đình cô. “Nhưng nếu em cảm thấy không thoải mái với kích thích ngực của mình, hãy làm điều gì đó đi.” Anh lướt nhẹ lên các khớp ngón tay cô. “Hãy làm những gì khiến em cảm thấy hạnh phúc.”

Đó là khi điều đó xảy ra. Trái tim cô tưởng như vỡ tan ra. Hốc mắt cô như bị thiêu cháy, và cô đã phải lòng Mark Bressler ngay tại đó, trên lối ra đầu tiên đến Medina. Việc cô phải lòng anh diễn ra quá nhanh và quá mãnh liệt khiến cô như ngừng thở.

Ngày thứ Hai thứ ba của tháng Tám, Mark nhảy vào chiếc Mercedes và đi đến văn phòng chính của Chinooks. Họ đã sắp xếp một cuộc hẹn để nói về vị trí phụ tá huấn luyện viên. Và anh cũng không cương quyết chống lại chức vụ đó như anh đã từng làm một vài tháng trước đây. Sự thật, anh bắt đầu có thiện cảm với ý tưởng đó. Không có gì xấu trong việc lắng nghe những gì họ nói.

Anh lái ra khỏi đường lái xe vào nhà và đi thẳng về phía trung tâm Seattle. Anh cần một công việc. Việc nằm nhà và chẳng làm gì khiến anh điên lên được. Anh cần phải làm gì đó, ngoài việc tự hỏi làm cách nào để thay đổi ý định của Chelsea về chính sách không-tình-dục-trong-giờ-làm-việc.

Điều đó thật vớ vẩn. Anh chỉ đồng ý vì cho rằng mình có thể thay đổi ý nghĩ của cô. Nhưng cô chưa bao giờ thay đổi ý nghĩ đó. Cả tuần đầu và cả tuần thứ hai cũng vậy. Ngay cả khi họ lái xe về nhà sau khi đi xem nhà ở quận Queen Anne và anh vươn tay về phía cô, sau đó vuốt ve dần lên phía trên phần đùi của cô. Anh lòn các ngón tay vào bên trong quần lót của cô. Cô đã ẩm ướt và gần như sẵn sàng. Cô để anh chạm vào cô trong một vài giây trước khi cô đẩy tay anh đi. Để lại anh cương cứng và hoàn toàn sẵn sàng cho việc đó. Anh phải chống lại trạng thái cương cứng đó gần như cả một ngày, cho đến khi đồng hồ điểm năm giờ. Cô đến tìm anh trong garage khi anh đang cất gậy của Derek và một vài quả cầu. “Giờ em đã xong việc,” cô nói, và gần như quăng người về phía anh. Cô kéo mạnh quần anh xuống. Anh làm cô cong người xuống trên mui chiếc Mercedes, đẩy chiếc váy ngắn của cô lên và tiến vào cô từ đằng sau. Nhanh chóng và đầy nhục dục.

Và ngọt ngào.

Nhưng không ngọt ngào bằng cái đêm cô để anh làm tình dưới chân chiếc cup Stanley. Anh đã quan hệ với nhiều phụ nữ trong đời mình. Anh cũng từng quan hệ với cô, nhưng đêm đó thật khác biệt. Anh cảm giác như mọi tế bào trong cơ thể mình bùng nổ. Anh cảm giác như mình bị thổi bay đi, và khi anh quay lại, anh đã thay đổi. Cách anh nhìn nhận cuộc đời mình. Và cách anh nhìn cô.

Anh không thể nói rằng anh yêu Chelsea. Cái kiểu như là một viên kim cương lớn và một lời thề nguyện đám cưới. Anh từng yêu ai đó trước đây, nhưng lần này thật sự khác biệt. Nó thật nhẹ nhàng, thoải mái, như thể trượt mình vào một bể nước ấm chứ không phải là bể tắm có chế độ massage.

Không, anh không thể nói rằng anh yêu cô, nhưng anh đã thật sự nhớ cô khi cô rời đi. Nhớ giọng nói và tiếng giày của cô trên mặt sàn đá hoa cương.

Anh thích được ở cùng cô. Anh thích nói chuyện và làm cô cười. Anh thích những ngoắt ngoéo trong đầu cô và sự hài hước của cô. Anh thích cách cô nghĩ mình bốc đồng trong khi cô

thật sự kiểm soát được mọi việc xung quanh mình. Anh thích cái nhìn trong mắt cô khi cô quyết định làm theo ý mình. Anh đặc biệt thích cái nhìn trong mắt cô khi cô kiên quyết làm tình với anh.

Không, anh đã không thích điều đó về cô. Anh *yêu* điều đó. Anh yêu cách cô chạm và hôn anh và giành thế kiểm soát. Anh yêu cách cô làm với tay và miệng cô và âm thanh như hơi thở của cô khi anh chạm vào cô. Anh yêu việc nhìn vào mặt cô khi anh ở sâu bên trong cơ thể nhỏ nhắn đó. Cách sự quả quyết trong đôi mắt cô trở nên kịch liệt, gây nghiện khi anh đẩy mạnh vào trong. Và anh hoàn toàn yêu sự co bóp của thành âm đạo của cô khi nó xiết chặt và ôm chặt lấy thằng bé cứng ngắc của anh, tạo ra sự cực khoái từ tận sâu bên trong linh hồn anh.

Khi anh nghĩ lại về cái ngày lần đầu tiên cô xuất hiện ở mái hiên nhà anh. Anh vui vì cái quyết định gàn bướng đó đã khiến anh điên tiết khi anh cố loại bỏ cô, cũng là cái quyết định đã khiến cho cô ở lại. Chúa biết được rằng cô có thể có được một công việc tốt hơn. Một công việc có thể được trả nhiều tiền hơn.

Anh không còn là gã đàn ông như anh đã từng tám tháng trước đây. Anh đã không còn là một siêu sao khúc côn cầu trên băng. Anh đã không sống hào phóng nữa. Các phóng viên thể thao đã không còn thích anh nữa, và các lời chào mời quảng cáo trị giá hàng triệu đô đã mất dần đi. Anh là một cựu vận động viên chấn thương, người thức dậy mỗi sáng với các cơ đau nhức và cần một cây batoong trong phần lớn thời gian.

Anh lái xe vào khu vực đỗ xe và đậu kế bên thang máy. Chelsea dường như không quan tâm. Cô làm cho anh có cảm giác mình được sống lại một lần nữa. Như một người đàn ông, nhưng nó có gì đó ngoài tình dục. Nếu nó chỉ thuần túy như thế, bất cứ người phụ nữ nào cũng có thể làm được. Nó là cách cô nhìn anh. Như thể cô không nhìn thấy các vết sẹo và cuộc đời đầy tuyệt vọng của anh. Cô vẫn ở lại với anh khi những người khác đã bỏ đi. Anh không biết lý do cho việc cô ở lại. Anh chỉ biết cảm ơn Chúa vì cô vẫn ở lại trong cuộc đời anh.

Đã hai tháng kể từ khi anh có mặt ở Key. Tám tháng kể từ trận đấu cuối cùng của anh. Anh đã ghi được một hat trick vào đêm gặp đội Penguins. Anh đã nghĩ đây là khoảng thời gian vàng son của cuộc đời mình. Anh đã ở trên đỉnh của thế giới.

Anh bấm nút thang máy lên tầng hai. Rồi việc dở hơi đó đã xảy ra. Cuộc đời anh thay đổi. Giờ là lúc anh phải tiếp tục tiến về phía trước, và không dăm mình trong quá khứ. Cửa thang máy bật mở, và Connie Backus, giám đốc bộ phận trợ cấp và đền bù, đứng bên ngoài. Anh biết Connie từ vô số cuộc cãi cọ với cô ấy về vấn đề nhân viên chăm sóc sức khỏe tại nhà.

“Chào, Mark.”

Anh giữ cửa cho cô. “Chào, Connie.”

“Anh trông khá khỏe mạnh,” cô nói với anh, và giữ chặt các tệp hồ sơ trong tay vào sát ngực.

“Cảm ơn. Cuối cùng tôi cũng đã khỏe lên.”

“Tôi đã nói chuyện với Chelsea Ross vào ngày hôm kia. Cô ấy nói hai người khá hòa thuận với nhau.”

Cô có thể nói như thế. “Mọi thứ đều ổn. Không có gì phải lo lắng.”

“Tốt. Chúng tôi hơi quan tâm khi thấy cô ấy mặc một chiếc áo vét nam ở buổi tiệc chúc mừng cách đây một vài tuần. Chúng tôi nghĩ đó có thể là áo của anh.”

Anh liếc nhìn đồng hồ. Anh đã trễ hai phút. “Đúng vậy. Cô ấy lạnh. Không có gì to tát cả.”

“Tốt.” Connie bước vào, và Mark thả tay mình ra khỏi cửa thang máy. “Chúng tôi ghét

phải nghĩ rằng cô ấy đang cố kiếm được số tiền thưởng kia bằng cách khác.” Connie nhấn nút tầng cần đến của mình và cười như thể họ đang nói chuyện phiếm.

Cánh cửa bắt đầu đóng và anh đưa tay mình lên và đẩy nó mở ra. “Tiền thưởng gì?”

Chương 17

Chelsea ngồi ở bàn làm việc của Mark, buồn chán và đang trả lời các email khi anh đang có cuộc họp quan trọng nào đó tại văn phòng của Chinooks. Anh đã không nói với cô cuộc họp đó về vấn đề gì, và cô cũng không biết khi nào thì anh quay về. Cô ngả đầu ra sau và liếc nhìn các bức ảnh chụp khác nhau và poster của anh trên các bức tường. Cô nhìn vào bức ảnh anh đang cầm quả cầu với con số “500” được viết trên đó. Cách đây một vài ngày, anh kể với cô rằng đó là quả cầu đánh dấu bàn thắng thứ năm trăm trong sự nghiệp thi đấu của anh. Cô mỉm cười như thể cô hiểu được tầm quan trọng của nó, và anh cười lớn vì cô chẳng biết gì về điều đó cả.

“Đó là một trong những điều khiến anh thích em,” anh nói. “Em không bị mê hoặc bởi tiền và danh vọng.”

“Ôi, em không biết.” Cô nghĩ về phần tiền thưởng. Cô nghĩ có lẽ cô nên nói với anh, nhưng dường như đó không phải là thời điểm tốt để nói điều đó. Không phải khi anh đang nói rằng cô không bị tiền bạc mê hoặc. Thay vì thế, cô đã nói với anh rằng, “Em thích được nổi tiếng để các vai diễn được viết chỉ dành cho em.”

“Điều đó khác. Điều em thích được thúc đẩy từ việc em muốn được làm, không phải vì tiền hay danh vọng mà nó có thể mang lại. Anh biết được nhiều anh chàng chỉ biết đuổi theo tiền và danh vọng trong khi đáng lẽ ra họ nên tập trung vào việc chơi khúc côn cầu trên băng một cách tốt hơn.”

Cô nhìn quanh nhà anh. “Anh không bao giờ bị tiền bạc thúc đẩy sao?”

Anh nhún vai. “Có thể là một ít lúc bắt đầu sự nghiệp. Nhưng điều đó là sai lầm.”

Vấn đề tiền bạc đã thúc đẩy cô lúc bắt đầu sự nghiệp, nhưng cô không thể gọi nó là một sai lầm. Không phải bây giờ. Cô đã phải lòng anh và không còn đường để lùi lại.

Cô đứng xuống và đi về phía bức ảnh. Cô đi dưới ánh sáng bằng bạc lọt qua các tấm màn cửa khép kín, và cô đưa tay mình lên lớp kính mát lạnh. Cô nhìn vào khuôn mặt đang mỉm cười của Mark và tự mình mỉm cười đáp lại.

Tay cô lướt khắp bề mặt bằng phẳng, và cô cảm nhận cả cơ thể mình như sống lại, tràn đầy hạnh phúc. Mọi thứ sẽ chẳng quay trở lại những ngày đó khi cô nghĩ rằng anh chỉ là một thằng khốn to xác. Đã quá trễ. Cô yêu mọi thứ thuộc về anh. Cô yêu âm thanh giọng nói và nụ

cười của anh. Cô yêu mùi hương từ người anh và cái chạm nhẹ của anh lên cánh tay hay phần lưng nhỏ của cô. Cô yêu cách cô cảm nhận khi anh nhìn cô hoặc đơn giản chỉ đi vào phòng. Cô yêu cái vỏ bọc cứng rắn bên ngoài và một trái tim yếu mềm bên trong của anh.

Dù vậy, cô không biết cảm nhận của anh về cô. Ồ, cứ cho là anh thích cô đi. Trong tất cả những người anh có thể chọn để chia sẻ thời gian anh giữ chiếc cup, anh đã chọn cô. Nhưng thích không hẳn là yêu. Cô biết anh thích quan hệ với cô, nhưng tình dục không phải là một lời cam kết.

Cô hạ thấp cánh tay xuống. Nỗi sợ hãi siết chặt lấy dạ dày cô bên dưới trái tim hạnh phúc. Cô đang có suy nghĩ nghiêm túc về việc thay đổi toàn bộ cuộc đời mình vì một người đàn ông *thích* cô. Cô chưa bao giờ thay đổi chỉ vì một người đàn ông, và cô đã lướt qua một danh sách trong đầu mình về tất cả các lý do cho việc tại sao sống ở Seattle lại là một kế hoạch tuyệt hảo. Các lý do chẳng liên quan gì đến Mark.

Cô thích Seattle. Cô thích cảm giác về nó và cô thích thời tiết mát mẻ hơn. Cô thích gần với em gái mình hơn. Và cô thích một vài quảng cáo cho các nhân viên địa phương mà cô đã thực hiện. Có lẽ cô nên thử lần nữa cho một vai trong nhà hát kịch địa phương.

Tuy nhiên, sẽ không phải là trong vở *Oklahoma!* Cô không thể hát, và Mark rõ ràng rất ghét ca kịch. Cô mỉm cười, nhưng niềm thích thú của cô chỉ tồn tại trong một thời gian ngắn. Cô phải nói với anh về tiền thưởng. Nó đang đè nặng lên tâm trí cô, và cô biết mình phải nói với anh về điều đó. Hy vọng, khi cô giải thích về nó, nó sẽ không là chuyện gì to tát lắm. Số tiền đó không liên quan gì đến tình cảm cô dành cho Mark. Cô đồng ý với mức tiền thưởng đó trước cả khi cô gặp anh. Cô đã rơi vào tình yêu với anh bất chấp sự chống cự của cô với nó, nhưng gần đây số tiền đó bắt đầu trở thành một bí mật bí ẩn mà cô đang giấu giếm anh.

Tiếng động ở cửa khiến cô quay người lại, Mark đang đứng đó và nhìn cô, một bên vai anh tựa vào khung cửa, trái tim nhỏ bé đầy hạnh phúc của cô đập mạnh khi nhìn thấy hình bóng anh.

“Em không nghe thấy tiếng xe của anh.”

Anh khoanh tay lại trước bờ ngực rộng của mình, anh nhìn anh lướt từ đỉnh đầu đến đầu mũi các ngón chân cô. “Mười ngàn đôla là một số tiền rất lớn. Cô hay thật đấy, Chelsea. Có thể cô đáng có được nó.”

Cô không nghĩ những gì anh nói là một lời khen, và những lời nói đó như thể những cây đinh đâm sâu vào ngực cô. “Anh đang nói về tiền thưởng sao?”

“Đúng vậy.” Anh không giận dữ. Điều đó khá tốt. “Tôi chỉ cần lời giải thích về điều đó.”

“Em đang tính nói với anh.” Không, không giận dữ. Chỉ cô lập như trước kia, nhưng cô có thể giải thích. Anh sẽ hiểu cho cô. “Em chỉ đang đợi thời điểm thích hợp.”

“Thời điểm thích hợp sẽ là ngày cô xuất hiện ở mái hiên nhà tôi. Phải nói với tôi điều đó ngay lúc đầu. Hay nếu đó không phải là thời gian thích hợp, thế còn tất cả những lần mà tôi cho rằng cô ở lại đây vì cô muốn ở lại đây thì sao? Thế còn những lần tôi ngu ngốc khi nghĩ rằng cô là một người nào đó khác so với chính con người cô, thì sao?”

“Con người em của hôm nay cũng chính là con người em của ngày hôm qua.”

“Tôi không biết cô là ai.”

“Có, anh có biết.” Cô đi về phía anh. Cô có thể giải thích. Rồi mọi chuyện sẽ đâu vào đấy. Cô là người có thể làm cho mọi việc đâu vào đấy cơ mà. “Em nên nói với anh. Em muốn thế, nhưng em cho là em sợ anh sẽ không hiểu.”

“Ồ, tôi hiểu. Tôi hiểu rằng cô nghĩ tôi là một thằng khờ.”

Cô lắc mạnh đầu mình. “Em chưa bao giờ nghĩ như thế.”

“Tôi thường nhìn thấy được những lý do không thể nói ra cách đó một vài dặm, nhưng khi cô xuất hiện, cuộc đời tôi như một mớ bòng bong và tôi đã không suy nghĩ gì được. Cô đã sử dụng cơ thể mình như một mồi câu thượng hạng và tôi đã mắc câu. Tôi thật là một thằng khờ.”

Bước chân cô đột ngột dừng lại giữa phòng, và mọi thứ trong cơ thể cô dường như cũng ngừng lại. “Cái gì? Em đã không sử dụng cơ thể mình. Nó không như anh nghĩ.”

“Nó chính xác như những gì tôi nghĩ. Cô cần mười ngàn để làm giải phẫu. Tôi chỉ là điều kiện để cô có được điều cô muốn.” Anh đứng thẳng người dậy. “Cô không cần ngủ với tôi, Chelsea. Cô không cần phải đi xa đến thế.”

Cô há hốc miệng và lắc mạnh đầu mình. “Đó không phải là lý do cho việc em quan hệ với anh. Em đã cố không làm thế, nhưng...” Cô đưa một tay lên, sau đó thả nó xuống bên người cô. “Em đã cố giữ cho công việc của mình một cách chuyên nghiệp.”

“Cô đã không cố gắng hết sức nhỉ?”

Cô không thể cãi điều đó. Cô đã không cố gắng hết sức mình. “Lúc ban đầu, em đã ở lại đây vì số tiền thưởng đó. Mười ngàn đôla là một số tiền khá lớn. Có thể nó không là gì đối với anh, nhưng nó thật nhiều đối với em.” Cô chỉ vào ngực mình. “Em đã không yêu cầu số tiền thưởng đó. Phía Chinooks đã đưa ra lời đề nghị đó, và em phải nắm bắt lấy cơ hội. Em sẽ không xin lỗi anh vì điều đó. Ngay từ ban đầu, em đã ở lại vì tiền. Anh đã làm cho cuộc sống em trở nên khó khăn. Nhưng đó không phải là lý do em ngủ với anh và đó cũng không phải là lý do tại sao em vẫn còn ở đây.”

“Thế tại sao cô vẫn còn ở lại đây?”

Cô nhìn anh đang đứng đó. Hoàn toàn cô lập với sự giận dữ và với cả cô. Cô yêu anh. Cô yêu anh nhiều hơn so với bất cứ người đàn ông nào trước đây. “Vì em cần biết về anh và anh bắt đầu có ý nghĩa rất lớn đối với em.” Trái tim cô đang tan vỡ, và cô chẳng biết nói gì ngoài việc nói với anh sự thật. Một sự thật khủng khiếp. “Em yêu anh, Mark.”

Anh cười lớn, nhưng chẳng có chút vui vẻ nào trong đó. Thế rồi, cuối cùng, cô đã nhìn thấy được sự giận dữ trong đôi mắt anh. Một sự giận dữ vô tình, lạnh lùng. “Nói hay lắm, nhưng tôi không phải là thằng ngốc. Ít nhất, không phải hôm nay.”

Cô vừa mới thổ lộ với anh mọi thứ, và anh đã không tin cô. Sao điều đó lại có thể xảy ra? Anh không nhìn thấy sự thật đó đau đớn đến thế nào sao? “Đó là sự thật. Em không có ý định phải lòng anh, nhưng em đã yêu anh.”

“Cô mong chờ tôi tin điều đó sao?” Hàm anh siết chặt lại. “Ngay lúc này? Sau tất cả sao?”

Sự tức giận và tổn thương và tuyệt vọng cuộn lại với nhau trong dạ dày và ngực cô, nó làm tê buốt phía sau hốc mắt cô. Nước mắt đua nhau tràn khắp mi mắt dưới và chảy xuống khắp bờ mi cô. “Đó là sự thật.”

“Nước mắt cũng là một vũ khí tốt. Cô diễn giỏi hơn tôi đã nghĩ.”

“Em không diễn.” Cô lấy tay lau đi nước mắt ở má. Cảm giác nôn nao trong dạ dày trở nên rất thật. Anh phải nhận ra điều đó. Cô phải làm cho anh lắng nghe và tin cô. “Em yêu anh.” Cô chỉ một ngón tay về phía anh. “Anh đã làm cho em phải yêu anh ngay cả khi em biết đó thật là một ý tưởng chẳng hay ho gì. Anh đã làm em yêu mọi thứ thuộc về anh.” Cô thả tay mình xuống khi một dòng nước mắt khác lại lăn dài trên má. “Anh đã làm cho em yêu anh nhiều hơn so với

bất cứ ai em từng yêu trong cuộc đời mình.”

Anh lắc đầu. “Tôi không tin cô.”

“Đó là sự thật. Được ở bên anh trong một vài tháng qua có ý nghĩa rất lớn đối với em. Xin anh, hãy tin em.”

“Ngay cả khi tôi tin cô, việc đó cũng chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Nó phải có. Cô chưa bao giờ van nài với bất cứ người đàn ông nào khác. “Em yêu anh.”

Anh nhìn vào mắt cô và đóng cây đinh cuối cùng vào trái tim cô. “Tôi không yêu cô.”

Cô không thể thở được như thể anh vừa mới tống một phát vào bụng cô và cô quay mặt đi. Anh không yêu cô. Cô đã biết là anh không yêu cô, nhưng được nghe nó từ chính miệng anh đã làm tổn thương cô nhiều hơn so với những gì cô đã hình dung. “Em biết anh sẽ làm tổn thương em,” cô thì thào trong cơn đau của mình. Một sự đau đớn và thịnh nộ, với anh và với cả chính cô, ngày càng lớn dần lên đến độ cô không thể nào kìm giữ nó được nữa. “Em đã đứng về anh ngay từ lúc đầu. Anh cũng chỉ là một người nổi tiếng khác, người luôn nghĩ mình có thể lợi dụng người khác.”

“Cung này, cô là người lợi dụng tôi để có được mười ngàn đôla đó chứ.”

“Em đã nói với anh mọi việc không phải như anh nghĩ. Em không phải là người như thế.” Cô quay lại và nhìn anh. Nhìn vào đôi mắt nâu đầy giận giữ trên khuôn mặt anh, đôi mắt mà cô yêu với toàn bộ trái tim tan vỡ và một tâm hồn đầy đau đớn. “Nhưng anh lại thế. Anh làm xáo trộn cuộc đời của người khác, sau đó tiếp tục sống cho chính bản thân mình. Anh không quan tâm. Tất cả những gì anh quan tâm là có được những gì anh muốn.” Tay cô siết chặt lại. Cô sẽ không đánh anh. Không, nhưng cô cực kì muốn làm điều đó. “Anh chẳng khác gì so với những người nổi tiếng tôi đã làm việc. Anh ích kỷ và hư hỏng. Em đã để cho chính mình nghĩ rằng anh là người khác biệt.” Cô nuốt mạnh xuống, qua cả phần cay đắng trong cổ cô. “Em đã để chính mình quên rằng anh thực sự là người thế nào. Anh là người đã lăng mạ em trong ngày đầu chúng ta gặp nhau. Anh cũng chỉ là một thằng khốn.”

Anh lại bật cười lớn tiếng. Tiếng cười chua cay như trước. “Và cô vừa mới nói cô yêu tôi đó thôi.”

Phần đau đớn nhất của việc này là cô đã thật sự yêu anh. Cho dù anh không yêu cô. Cô chẳng là gì đối với anh. Anh theo đuổi cô, đưa cô lên giường, và giờ thì mọi việc kết thúc. “Và anh đã luôn nói rằng anh sẽ không chơi trù phi anh có thể chiến thắng. Chúc mừng, Mark. Anh đã chiến thắng. Tôi thua.” *Mọi thứ.*

Anh nhún vai. “Chinooks vẫn không biết cô đã ngủ với tôi, và tôi sẽ không nói với họ điều đó. Cô chỉ còn một vài tuần nữa là kết thúc hợp đồng, và rồi tiền sẽ là của cô. Cô đã có được nó.”

Cô quay về bàn làm việc và cầm lấy túi xách. Cổ cô thít chặt, nóng và cô đẩy mạnh vào người anh trên đường cô ra khỏi cửa. Điều cuối cùng cô muốn làm là ngã xuống trước mặt anh. Điều cuối cùng cô muốn là nghe thêm tiếng cười nhạo báng nào của anh nữa.

Bằng cách nào đó, cô có thể đi đến được xe của mình. Hai tay cô run rẩy khi cô cho chìa khóa vào lỗ khóa. Cô hơi hơi hy vọng anh sẽ đuổi theo và nói cô quay trở lại. Rằng anh tin cô và anh chỉ nói cô chẳng có ý nghĩa gì với anh là do giận dữ và đầy đau đớn. Rằng họ có thể giải quyết dứt điểm việc này, nhưng đó chỉ là lừa gạt. Phần đã muốn tin rằng việc phải lòng Mark sẽ giải quyết được mọi việc. Phần khác, phần lý trí biết rằng anh sẽ không đuổi theo cô. Biết rằng cô đã mất nhiều hơn số tiền mười ngàn đôla đó. Cô đã mất đi điều gì đó còn quan trọng hơn cả tiền bạc. Cô đã đánh mất phẩm giá và trái tim của mình.

Những giọt nước mắt lăn dài trên mặt cô khi cô lái xe về căn hộ của Bo. Khi về đến đó, cô đã khóa mình trong phòng và để cho tất cả sự đau đớn và giận dữ lan tỏa khắp người cô. Vào thời điểm cô nghe tiếng chìa khóa mở cửa trước của Bo, ngực cô đau nhức vì khóc và mắt cô bông rát và đỏ.

“Chels?” em cô gọi lớn.

Chelsea không muốn gặp hay nói chuyện với bất cứ người nào, nhưng vì đây là một căn hộ nhỏ và em gái cô sẽ tìm được cô. “Chị ở trong này.”

Bo đứng ở cửa phòng cô, nhìn cô và hỏi, “Có chuyện gì vậy chị? Đã xảy ra điều gì?”

Chelsea không biết phải kể cho em mình từ đâu.

“Mark Bressler đã làm gì với chị sao?”

Để cho em gái song sinh của cô tự xem xét tỉ mỉ nó mà không cần Chelsea phải nói một lời. Cô nhìn em gái mình, và nước mắt lại chảy xuống, rơi vào gối.

“Anh ta đã làm gì?”

Chẳng làm gì. Ngoài việc khiến cô phải lòng anh ta. Cô cứ tưởng mình có thể nói dối, nhưng em gái cô sẽ biết, và Chelsea lại quá mệt mỏi để có thể nghĩ ra được điều gì đó có thể tin được. “Chị yêu anh ấy. Chị đã cố để không yêu anh ấy, nhưng chị đã thất bại.” Cô lắc đầu. “Anh ấy không yêu chị. Sự thật là anh ấy chẳng quan tâm gì đến chị cả.”

Bo đứng ở bên giường cô. Chelsea chờ đợi sự chỉ trích. Chờ đợi một sự quở trách về tính bốc đồng đã luôn khiến cô gặp phải rắc rối như thế nào. Sao cô không bao giờ rút kinh nghiệm. Thay vào đó, em gái song sinh, một nửa linh hồn, phần tối đối với phần sáng của cô, đã leo lên giường và ôm lấy cô. Để hơi ấm cơ thể cô ấy làm ấm những phần lạnh lẽo trong người cô. Cuộc đời cô đã vỡ tan từng mảnh. Hoàn toàn là một mớ rắc rối. Không có phần nào trong con người cô mà không yêu Mark. Và cô không biết mình sẽ phải vượt qua điều đó trong một vài giờ và một vài ngày và một vài tuần tới như thế nào. Cô muốn sự đau đớn đó biến mất. Cô chỉ muốn chết lặng đi.

Nhưng ba ngày sau đó, xúc cảm của cô vẫn y nguyên như thế. Và dường như cô không thể nào kiềm chế được những giọt nước mắt luôn rơi xuống. Cuộc đời cô bị xáo trộn, và ý nghĩ về việc sống trong cùng một bang với Mark, và có thể sẽ nhìn thấy anh trong đám đông, khiến cô không thể nào chịu nổi. Tuy nhiên, cùng lúc, ý nghĩ về việc rời khỏi Washington, và có thể sẽ không bao giờ nhìn thấy anh trong đám đông, cũng khiến cô không thể nào chịu nổi.

Cô bắt đầu lại nhịp sống của mình. Tìm kiếm các quảng cáo tìm việc. Phần lớn thời gian cô ăn uống vô bổ và xem các chương trình truyền hình vớ vẩn nào đó.

“Georgeanne Kowalsky có một công ty cung cấp thực phẩm,” Jules nói với cô trong bữa ăn tối vào tối thứ Năm ở một quán bar thể thao trên đường Mười hai. Jules dường như rất thích các quán bar thể thao, điều đó cũng khá ổn với Chelsea, chừng nào anh ta không nói dài dòng về các con số thống kê. “Ít nhất cô ấy đã làm được vài năm,” anh nói thêm. “Tôi có thể gọi cho cô ấy và hỏi xem có cần giúp đỡ không.”

“Được bao nhiêu tiền?” cô hỏi khi nhúng miếng khoai tây chiên vào sốt cà. Cô biết em gái cô và Jules đưa cô đi ăn, cố làm cho cô phấn khởi hơn. Nó thực sự không hiệu quả, nhưng ít nhất các chương trình thể thao chiếu trên vô số các tivi màn hình phẳng đã lấp đi các khoảng im lặng đầy khó xử.

“Tôi không chắc,” anh ta trả lời, và với tay cầm lấy nĩa của mình. “Chắc là sẽ nhiều hơn việc cô đang làm hiện nay.”

Điều đó, dĩ nhiên, trước đây chẳng là gì. Nhưng giờ cô cần tiền. Cô chỉ mới có đủ tiền thuê tháng đầu tiên và tháng tiếp theo, tiền đặt cọc cho một căn hộ một phòng, nhưng cô cần nhiều hơn. Đặc biệt nếu cô quyết định quay về lại Los Angeles.

“Có lẽ cô nên mặc chiếc áo tunic của Gaultier cho buổi phỏng vấn,” Jules gợi ý. “Và chải tóc cho đằng hoàng vào.”

“Em nghĩ chị trông thật tuyệt trong bộ áo đó,” Bo khích lệ cô. Bo lấy một miếng bánh mì nướng giòn từ đĩa salad của Jules và cho vào miệng. Hai người họ đã đến giai đoạn sẵn sàng cùng nhau chia sẻ thức ăn. Việc liếm champagne từ cơ thể mỗi người không được tính.

“Có lẽ chị có thể làm việc gì đó với việc cung cấp thực phẩm.” Miễn là nó chẳng liên quan gì đến việc cung cấp thực phẩm cho những người nổi tiếng và vận động viên thể thao. Và chùng nào mà cô không biết mình phải làm gì với cuộc đời của chính mình.

Đây là lần đầu tiên mà cô có thể nhớ được, cô không cho mình một kế hoạch nào cả. Thậm chí cả một kế hoạch mơ hồ cũng không. Cô không cảm nhận được khát khao cháy bỏng cho bất cứ điều gì. Cảm giác tê liệt mà cô mong ước đã lắng sâu vào con người cô và cô chẳng có chút năng lượng nào để cảm nhận về bất cứ điều gì diễn ra quanh cô.

Một quảng cáo dành cho chân vận động viên chớp xuất hiện trên một vài chiếc tivi màn hình phẳng, và cô lại nhón thêm một miếng khoai tây chiên khác. Cô sẽ không thu nhỏ ngực lại. Đó là điều cô luôn mong muốn, nhưng giờ cô không thêm quan tâm đến. Đại diện của cô đã gọi về một số vai phụ cho các sản phẩm địa phương, nhưng cô đã từ chối chúng. Cô chẳng cảm nhận được chút sức lực nào trong con người mình. Như thể cuộc đời đầy màu sắc tươi đẹp của cô đã biến thành một màu xám xịt.

Phía bên kia bàn, Bo và Jules cười lớn về một điều gì đó mà rõ ràng là những chuyện vui đùa giữa hai người họ. Anh ta thì thào điều gì đó vào tai Bo, và Bo cúi mặt xuống và mỉm cười. Chelsea liếc nhìn Bo. Cô vui mừng vì em gái song sinh dường như đang rất hạnh phúc và đang yêu, nhưng một phần cô cũng ước điều đó cũng xảy ra với mình. Cô cầm nĩa lên và cảm nhận được sự trống rỗng xen lẫn với sự đổ kị trong con người mình.

Trên màn hình lớn phía trên vai Jules, một buổi họp báo xuất hiện trên khắp màn hình. Chelsea liếc lên nhìn màn hình với hình ảnh của Tổng Giám đốc Darby Hogue của Chinooks, huấn luyện viên Larry Nystrom, và Mark Bressler. Mọi thứ xung quanh cô dường như ngừng lại, biến mất khi cô ngược nhìn lên màn hình. Âm thanh đã được tắt đi nhưng lời chú thích vẫn xuất hiện. Chelsea đọc thông báo rằng Mark vừa mới ký hợp đồng làm phụ tá huấn luyện viên cho đội Chinooks Seattle. Anh ngồi tại bàn họp báo với áo sơ mi đen và áo vét màu than chì mà anh đã chọn mua ở cửa hàng Hugo Boss vào ngày anh đe dọa sẽ làm tình với cô ngay tại phòng thay đồ. Phần đuôi mái tóc đen nhánh xoắn tít quanh phần gờ của chiếc mũ bóng chày anh đang đội trên đầu. Đôi mắt nâu xuất hiện bên dưới vành mũ màu xanh đậm. Và linh hồn trống rỗng của cô say sưa hút lấy hình ảnh của anh như đó là nguồn nước mát trong lành. Khuôn mặt anh sạm hơn so với một vài ngày trước đây. Chắc chắn là do huấn luyện Derek mà không đội nón.

Bressler: “Tôi rất vinh dự khi được giao cho cơ hội này. Tôi đã làm việc với những người này trong tám năm, và tôi mong chờ được đứng đằng sau chiếc ghế dài khi chúng tôi thực hiện cuộc hành trình chinh phục chiếc cup vào mùa giải này,” dòng chữ chú thích màu đỏ hiện lên khi anh nhìn Chelsea từ hàng tá hay đại loại thế màn hình tivi lớn.

Trái tim cô co bóp mạnh và cô đặt nĩa xuống. Tình yêu và sự mất mát như xé nát bên

trong linh hồn cô. Và cô có cảm giác một lần nữa anh lại đang tâm xé nát trái tim cô.

“Có chuyện gì vậy?” Bo hỏi, sau đó quay người lại và nhìn ra phía sau cô ấy. “Ồ.”

“Anh ta đã chấp nhận công việc đó,” cô nói thì thào.

“Ừm. Vào sáng nay.”

Trên màn hình, anh vươn người tới trước và chỉnh lại chiếc micro nằm trên bàn trước mặt anh. Ngón tay giữa không cử động được của anh chĩa lên như thể đang làm ngón tay thối với cả thế giới. Đó cũng là bàn tay bị thương đã lướt lên xuống đùi và làm cả người cô nóng bừng.

Anh đã đổ lỗi cho cô về việc cô ngủ với anh chỉ vì số tiền thưởng đó. Anh đã ném trả cảm xúc của cô với anh vào lại mặt cô như thể cô chẳng là gì, thế nhưng trái tim cô vẫn phản ứng với hình ảnh anh. Và cơ thể cô khao khát những cái chạm nhẹ nhàng của bàn tay anh.

“Chị ổn không?” Bo hỏi.

“Chị ổn.”

Người duy nhất biết rõ cô cũng như chính cô biết về chính mình không hề ngốc. Bo đứng dậy và chuyển sang ngồi kế bên Chelsea. “Mọi việc sẽ tốt hơn.”

Mắt cô mờ lệ, cô chuyển ánh mắt khỏi hình ảnh Mark và nhìn vào mặt em gái mình. “Anh ta đã xé nát con tim chị, Bo. Làm thế nào mà nó trở nên tốt hơn được?”

“Chị có thể vượt qua điều đó.”

“Bằng cách nào?”

Cô ấy lắc đầu. “Chị sẽ làm được. Em hứa mà.”

Chelsea không chắc lắm về điều đó, nhưng Bo đang cố hết sức để thuyết phục cô, Chelsea đã gật đầu. “Được rồi.”

“Tôi có thể giúp gì?” Jules hỏi từ phía bên kia bàn.

“Anh có thể đi và đá vào mông Mark Bressler,” Bo trả lời.

Chelsea liếc nhìn khuôn mặt Jules qua làn nước mắt và gần như bật cười. Anh trông giống một con nai đang trong tầm ngắm. “Cô ấy chỉ đùa thôi.” Cô không muốn Mark bị thương. Ngay cả lúc này. Ngay cả sau khi anh đã tổn thương cô nặng nề đến nỗi cô hầu như ngừng thở để vượt qua nỗi đau.

Anh đã nhận công việc huấn luyện viên. Và nếu cô ở lại Seattle, cô sẽ phải nhìn thấy anh trong các bản tin. Đứng đằng sau chiếc ghế dài và hò hét vào mọi người. Làm thế nào cô có thể vượt qua được cảm xúc của cô đối với anh nếu cô luôn có cơ hội nhìn thấy anh đang cúi xuống nhìn cô từ hàng tá màn hình tivi?

Chelsea lau hai gò má mình. Cô cần phải đi khỏi Seattle. Đó là cách duy nhất để có thể quên Mark. “Anh có thể gọi cho Georgeanne Kowalsky vào ngày mai không?” Cô cần một công việc, có thể hai. Càng sớm càng tốt. Càng sớm cô càng nhanh có đủ số tiền cô cần, càng sớm cô có thể vượt qua được nỗi đau và sự mất mát. Cô càng sớm vượt qua được nỗi đau và sự mất mát, cô càng có thể nhanh chóng quay trở lại với cuộc sống trước đây. Cuộc sống mà không liên quan gì đến Mark Bressler.

Chương 18

Mark chìa ra một góc bài và đưa một ngón tay lên. Người chia bài xì lác ăn anh với một con đầm và anh bỏ bài. Vận may của anh như cút. Nó đã tồi tệ như thế kể từ khi anh và các chàng trai đến Vegas vào đêm thứ Sáu. Cách đây hai ngày, và anh đã mất hơn mười một ngàn đô. Đó là chưa kể đến hai trăm đô anh đã bỏ ra cho màn múa khêu gợi trong lòng tồi tệ ở Scores.

Anh ngồi cùng bàn với Sam và Daniel bên trong Players Cub ở Mandalay Bay. Hôm anh đau nhức từ lúc tối và đầu anh ong ong vì uống quá nhiều rượu. Dĩ nhiên, đây ắt hẳn là ý tưởng của Sam. Một bữa nhậu quên trời đất cuối cùng trước khi Mark trở thành phụ tá huấn luyện viên. Trước khi anh không còn sát cánh bên các anh chàng với tư cách là cầu thủ nữa. Trước khi anh chính thức trở thành thành viên của ban huấn luyện.

Anh cảm thấy quyết định mình đưa ra thật tốt. Tốt vì anh có cái gì đó để làm hơn là ngồi ở nhà trong khi cuộc đời cứ mãi trôi qua như thế. Nếu anh không đánh được quả cầu vào gôn, thì việc kêu gọi mọi người làm thay anh từ đằng sau ghế huấn luyện viên cũng là một sự lựa chọn khá tốt. Một vài tháng trước đây, anh đã để cho cơn giận lấn át tất cả nên anh thậm chí không muốn suy nghĩ gì đến vị trí trong ban huấn luyện. Giờ, anh chờ đợi một cách vui thích với việc hòa mình vào trận đấu và tạo cho mình một con đường đi khác đến với chiếc cup. Có thể lần thứ hai anh lại được khắc tên lên đó.

“Tôi đi đây,” anh nói, và cầm lấy các thẻ của mình.

Sam ngược nhìn lên từ các lá bài. “Còn sớm mà.”

Hiện giờ đã là nửa đêm. “Gặp các cậu vào sáng mai.” Anh đổi các thẻ thành tiền mặt và đi ra khỏi câu lạc bộ riêng biệt đó và đi xuôi về cuối hàng lang đến thang máy. Khi Sam gọi anh vào tối thứ Sáu và đề cập rằng anh ta và một vài anh chàng nữa sẽ đến Vegas, Mark đã tận dụng cơ hội đó để ra khỏi thành phố. Anh chưa rời Seattle kể từ trước tai nạn, và một chuyến đi đến Thành phố Tội lỗi nghe có vẻ là một kế hoạch hay. Anh cho rằng mình sẽ đi cùng với các chàng trai này lần cuối cùng, đi đến các câu lạc bộ vũ thoát y và đánh bạc. Chắc chắn rằng hai trong số các trò tiêu khiển yêu thích của anh sẽ giúp tâm trí anh thoát khỏi các rắc rối.

Đúng hơn là một rắc rối. Anh chỉ có một rắc rối duy nhất. Chelsea Ross.

Ngay cả khi anh đi xuyên qua sông bài chứa đầy người, anh vẫn cảm thấy thật cô độc. Một sự giận dữ không rõ ràng mà anh đã không cảm nhận trong nhiều tháng qua đột nhiên lại xuất hiện anh cau có mặt mày. Anh đã yêu cô thật sâu đậm. Sâu đậm hơn rất nhiều so với những người phụ nữ trước đây mà anh còn nhớ được. Sâu đậm hơn nhiều so với mức mà anh có thể tưởng tượng được. Cô đã mang ánh sáng và nụ cười vào cuộc đời anh trong khi nó chẳng có gì

ngoài bóng tối và sự giận dữ. Cô như một ngôi sao băng bay ngang quan bầu trời đêm, thấp sáng nó trong một vài giây ngắn ngủi. Giờ thì bóng tối đã quay trở lại.

Anh nhấn nút thang máy và cánh cửa đằng sau anh mở ra. Anh vào trong và đi lên phòng.

Anh đã phải lòng cô còn cô thì đến với anh chỉ vì tiền. Cô làm cho anh muốn cô, làm anh tin rằng cô cũng muốn anh. Trong khi đó cô chỉ muốn có được tiền. Và điều kỳ lạ là anh dường như hoàn toàn có thể tha thứ cho cô tội lừa dối anh. Mười ngàn đô la là một số tiền lớn, và anh biết tại sao cô cần nó. Khỉ thật, anh muốn cô có được nó. Và anh cũng có thể tha thứ cho cô bất cứ điều gì chỉ để cô thấp sáng cuộc đời anh thêm một ít lâu nữa.

Bất cứ điều gì ngoại trừ lời nói dối cuối cùng của cô. Cô nói là cô yêu anh. Và điều gì đó thật gay gắt, giận dữ và cay đắng đã đánh mạnh vào anh. Ngay vào bụng như một cú đâm dữ dội. Anh có thể không phải là người đàn ông mà anh đã từng cách đây tám tháng. Anh có thể đã từng là một thằng ngố vì làn da thơm ngát và bàn tay mềm mại của cô, nhưng anh không thích mình bị trêu đùa như một thằng ngốc. Chúa ơi, có phải cô đã nghĩ rằng cô có thể nói dối vào thẳng mặt anh như thế sẽ khiến anh cảm động và tin cô sao?

Anh nghĩ rằng việc đi cùng các chàng trai này sẽ khiến anh không nghĩ đến Chelsea nữa. Anh đã sai. Cô vẫn luôn hiển hiện trước mặt anh bất kể những gì anh đã làm hoặc anh đã chạy bao xa.

Khi vào trong phòng, anh cởi quần áo và leo lên giường. Nhìn lên trần nhà tối đen, anh cố làm cho Chelsea đi ra khỏi đầu mình.

Anh đã làm em phải yêu anh ngay cả khi em biết đó thật là một ý tưởng chẳng hay ho gì. Anh đã làm em yêu mọi thứ thuộc về anh, cô đã nói với những dòng nước mắt lăn dài trên má cô. Anh làm cho em yêu anh nhiều hơn so với bất cứ ai em đã từng yêu trong cuộc đời mình.

Anh muốn tin cô. Anh muốn nắm lấy tay cô và ấn cô vào ngực mình cho đến khi lời nói dối của cô trở thành hiện thực. Cho đến khi anh nghiền nó thành từng mảnh nhỏ và nặn nó thành bất cứ điều gì anh muốn. Cho đến khi anh tin nó.

Mark với tay cầm điều khiển trên bàn cạnh giường và mở tivi. Anh chuyển từ kênh này đến kênh khác cho đến khi nó quay trở lại với kênh xem trả tiền. Anh xem bản phim khiêu dâm, nhưng chẳng có gì thú vị cả. Anh bấm nút xuống và chọn phim kinh dị. Trên màn hình xuất hiện các bộ phim mới nhất và một vài phim “kinh điển” như *Psycho*, *The Omen* và *Slasher Camp*.

Anh nhướn mày và ngồi thẳng dậy. Ai có thể nghĩ được *Slasher Camp* là “phim kinh điển” cơ chứ? Anh nhấn nút chọn và tựa lưng vào sau gối. Bộ phim mở đầu khá vô tội. Với hình ảnh các nhân vật tự vẫn đi vào các cabin và chuẩn bị sẵn sàng cho mùa lễ hội. Sau khi bắt đầu được khoảng mười phút, Chelsea bước ra khỏi xe buýt của trường, cô đang mặc quần soóc ngắn và áo thun dài chỉ ngay phía trên rốn. Mái tóc vàng của cô được kẹp phía sau đầu, và đôi mắt màu xanh chỉ hơi lộ ra bên dưới cặp mắt kính mát. Cô đã nói đúng. Họ chỉ thuê cô vì bộ ngực của cô, nhưng cặp mông trong chiếc quần soóc ngắn mới thu hút được sự chú ý của anh. Một sức đè nặng lên hõm thượng vị và ngực anh siết chặt lại.

“Chào mọi người,” cô gọi lớn khi thả chiếc túi du lịch lên mặt đất. “Các thiên thần đã đến. Chúng ta hãy bắt đầu tiệc tùng nào.” Cô trông như một đứa con gái hư hỏng. Như một người cố vấn trại hư hỏng. Như trí tưởng tượng của tất cả các cậu bé ở tuổi thanh thiếu niên. Cũng như trong tưởng tượng của anh.

Trong mười phút tiếp theo hoặc hơn, Mark xem các cổ vấn trại bỏ lại các đồ tạp phẩm và

tuôn ra khỏi các cabin, sự chú ý của anh hoàn toàn tập trung vào một vài cảnh nhỏ có Chelsea. Anh lắng nghe tiếng cô nói và cười, và anh nhìn mông cô trong các cặp quần soóc ngắn đó. Chỉ nhìn hình ảnh cô trong bộ phim kinh dị năm năm tuổi khiến anh thấy thật khó khăn.

Một nam diễn viên với mái tóc nâu bồm xồm như một tay lướt sóng, mặc một chiếc áo sơmi Abercrombie màu xanh lục tìm thấy một cái rìu cắm chặt vào một bức tường. Cậu ta giật nó ra khỏi đó và đặt nó lên kệ kế bên bình cứu hỏa. Sau đó cậu ta cho tay vào túi quần và lấy ra một bao cần sa. Mark nhớ Chelsea đã từng nói với anh rằng, những kẻ xấu xa thường là người đầu tiên bị giết chết trong một bộ phim kinh dị. Và Mark đoán rằng Quý ông Lướt sóng Đầu Bồm Xồm này sẽ là người ra đi đầu tiên. Máy quay phim quay lướt qua cửa sổ và cái gì đó trông như ai đó mang mặt nạ đang quan sát khu trại từ cánh rừng.

Lúc chạng vạng, cảnh phim được thay đổi với hình ảnh Chelsea đang đứng ở phía cuối cầu tàu. Mặt trời đang lặn như trái vàng lên khắp cơ thể cô khi cô cởi quần soóc và áo dây ra. Cô mặc một chiếc quần lót màu trắng, “thằng bé” của Mark ngay lập tức căng lên. Cô nhảy vào hồ và bơi trước khi lên bờ. Nước chảy xuống ngực và nhỏ xuống từ cằm cô khi cô bước lên bờ. Một người đàn ông xuất hiện trong khung hình, lưng cậu ta quay về phía máy quay. Cô há hốc miệng đầy ngạc nhiên, sau đó mỉm cười.

“Anh làm em sợ quá,” cô nói khi vươn tay về phía Ông Lướt Sóng Đầu Bồm Xồm. Cô hôn cậu ta thật lâu và thật nồng nhiệt và họ trượt người xuống trên bãi cát. Mark có sự ham muốn vô lý là đâm vào đầu thằng nhóc kia một phát. Xé toạc cậu ta ra. Anh cảm thấy ồm khi âm thanh của khoái lạc phát ra từ miệng Chelsea. Khoái lạc mà cô ấy có được với một người khác.

Điều này thật điên khùng. Chelsea không thuộc về anh, nhưng ngay cả khi cô thuộc về anh đi chăng nữa, đây chỉ là phim ảnh, và đó không phải là âm thanh cô phát ra khi cô quan hệ. Anh biết cô phát ra âm thanh như thế nào và những gì trên phim không phải là nó. Âm thanh của cô như hơi thở, nhỏ hơn trong lúc quan hệ. Cô nói, “Ồi Chúa ơi,” hay “Ồi Chúa tôi” rất nhiều lần. Đôi khi là “Ồi Chúa ơi, Mark!” Và khi cô đạt cực khoái, tiếng rên rỉ của cô xuất phát từ điểm thỏa mãn tận sâu, sâu bên trong con người cô.

Một bàn tay dơ bẩn nắm lấy cái đầu bồm xồm của tay lướt sóng và cắt đứt đầu của cậu ta. Máu bắn lên khắp người Chelsea và cô hét lớn. Tiếng hét ghê rợn khi cô đứng dậy và chạy trốn vào rừng. Mark nhớ cô đã kể cho anh và các chàng trai về cảnh này. Anh chờ đợi chiếc rìu cắt ngang cổ cô, và khi nó làm thế, anh quay đầu sang hướng khác.

Mark Bressler, cựu đội trưởng của Chinooks Seattle, người đã trải qua vô số lần đổ máu. Anh đã chứng kiến tiếng gãy xương và máu phun ra. Anh đã từng nhìn thấy đế sắc như dao cạo của giày trượt lướt qua da thịt và tiếng va chạm của cơ thể với sức va đập mà anh có thể cảm nhận được sự tổn thương. Trong hầu hết các trường hợp, đó chỉ là chuyện bình thường mà thôi. Nhưng lần này. Anh không thể xem nó. Anh không thể xem bất cứ ai làm tổn thương Chelsea. Ngay cả khi anh vẫn còn tức điên vì cô, nó vẫn làm anh nóng gan nóng ruột. Ngay cả khi anh biết rõ rằng cảnh đó chỉ là giả. Cái rìu. Máu. Tiếng hét.

Cô là một diễn viên. Cô làm cho điều đó trông giống như thật. Như thật như khi cô nói, “Em yêu anh.”

Anh tắt tivi, và vào sáng hôm sau, anh quăng áo quần mình vào vali và đi chuyển bay sớm nhất quay về Seattle. Anh cảm thấy cô đơn hơn khi anh đến Vegas. Anh cầm lấy tạp chí *In Flight* và đọc về các căn hộ cao cấp ở một sân golf ở Scottsdale. Anh nghĩ về các căn nhà mà anh và Chelsea đã đến xem gần đây nhất. Anh cần sớm đưa ra lựa chọn.

Sau chuyến bay dài hai tiếng, anh bước vào căn nhà trống vắng của mình, và chiếc vali rơi từ trên tay anh xuống. Sự trống vắng của căn nhà rộng hơn một ngàn tám trăm mét vuông đè nặng lên anh. Không có ai đợi anh ở đó. Không ánh sáng. Không tiếng cười. Không ai cổ chỉ huy anh. Cuộc đời anh hoàn toàn là một sự thất bại. Tệ như khi anh gặp phải lớp băng mỏng và nó phá hủy mọi thứ. Và cũng như lớp băng mỏng vô hình đó, các cảm xúc của anh đối với Chelsea thật đáng ngạc nhiên và đầy đau đớn.

Tiếng chuông cửa vang lên, và anh đã không nhận ra mình nửa mong đó sẽ là Chelsea cho đến khi anh mở toang cánh cửa và nhìn vào một người phụ nữ ở độ tuổi trung niên với mái tóc đen cắt ngắn và cặp lông mày hình quả lê. Chỉ chưa đến ba giây, trái tim anh đột ngột đập mạnh và cũng đột ngột ngừng hẳn lại.

“Tôi là Patty Egan. Tôi là nhân viên chăm sóc sức khỏe tại nhà mới của anh.”
“Chelsea đâu rồi?”

“Ai cơ? Tôi không biết Chelsea nào cả. Chương trình chăm sóc sức khỏe của Chinooks đã thuê tôi qua Life Force.”

Life Force? “Tôi không cần y tá.”

“Tôi còn hơn cả một y tá.” Cô ta đưa cho anh một chồng thư.

Chelsea đã từng hơn một trợ lý. Cô từng là người yêu của anh. Không hiểu sao anh không nghĩ mình có cùng rắc rối với Patty. Nhưng anh vẫn không muốn có một ý tá trong nhà anh và làm việc dưới quyền anh.

Đã có thời gian trong cuộc đời mình, anh sẽ sẵn sàng đóng sầm cửa lại ngay trước mặt Patty và chẳng thêm bận tâm gì nhiều về hành động đó. Chelsea từng gọi anh là đồ đầu bù ếch lù. Anh thích nghĩ rằng anh chẳng còn ích kỷ chút nào nữa. “Cám ơn, nhưng tôi không thích lắm,” anh nói, và cầm lấy bức thư của mình từ tay cô ta. “Tôi không cần cô.” Anh bắt đầu đóng cửa lại và thêm vào một lời tốt lành, “Dù thế nào, chúc cô một ngày tốt lành.”

Tiếng chuông cửa lại vang lên lần nữa nhưng anh đã lờ nó đi. Anh bước vào phòng làm việc và gọi Connie Backus. Ất hẳn ai đó đã phát hiện ra mối quan hệ giữa anh và Chelsea và đã đuổi việc cô.

“Tại sao lại có người chăm sóc sức khỏe mới xuất hiện ở mái hiên nhà tôi?”

“Xin lỗi vì đã mất nhiều thời gian tìm kiếm ai đó. Nhưng Chelsea đã nghỉ việc chỉ với một lời nhắn để lại khiến chúng tôi rất khó khăn.”

Đống thư trên tay anh rớt mạnh xuống mặt bàn. “Chelsea đã nghỉ việc sao?”

“Vào tuần trước. Tôi nhớ không lầm là vào hôm thứ Ba.”

Ngay sau ngày cô bước ra khỏi đời anh. “Cô ấy có rõ lý do với cô không?”

“Cô ấy nói gì đó về việc sẽ quay trở lại L.A.”

Chelsea đứng trong bếp với một túi bắt bông kem trong một tay, đang nặn các hình trái tim lên ba tá bánh nướng nhỏ. Một vài lớp kem lệch sang một bên và rớt xuống mặt bàn. May mắn của cô gần đây dường như cũng đang biến dần đi. Hết điều này đến điều khác xảy ra. Cách đây một vài ngày, cô bị bể bánh xe. Và hôm qua, cô đánh mất điện thoại di động của mình. Cô nhớ lần cuối cùng nhìn thấy nó là trước khi cô đi tắm vào ngày hôm qua.

Cô làm việc cho Georgeanne Kowalsky đến nay đã được ba ngày, và thật tình mà nói, nó

cũng không tệ. Cô dứt khoát đã từng làm những việc còn tệ hơn nữa. Việc giữ tóc của một ngôi sao ngu ngốc nào đó trong khi cô ta nôn vào xô đựng đá xuất hiện trong đầu cô.

Cô cũng đã nộp đơn cho công việc nữ hầu bàn ở một vài nhà hàng và quán bar khác. Dĩ nhiên không có các quán bar thể thao. Không có tivi được treo trên các bức tường.

Georgreanne lộ đầu mình ra từ một trong những cánh cửa thấp dẫn đến phòng bếp lớn. “Chelsea, có người muốn gặp em.”

“Ai thế?”

“Anh,” Mark trả lời và bước vào phòng bếp.

Tim Chelsea đập mạnh và cô dường như quên thở.

“Em có ổn khi ở một mình với anh ta không?” Georgeanne hỏi.

Không ổn chút nào. Chelsea gạt đầu và chủ của cô rời khỏi phòng bếp. “Anh đang làm gì ở đây thế?”

“Tìm em.”

Anh vẫn cao lớn và đẹp trai như cô nhớ. Ngực cô như co thắt lại khi cô nhìn thấy anh. Cô hít thật sâu để vượt qua được tất cả các nỗi đau và nói, “Chúng ta chẳng có gì để nói với nhau cả, Mark.”

“Anh có rất nhiều điều phải nói. Tất cả những gì em cần làm là chỉ việc lắng nghe mà thôi.”

“Anh không còn có thể ra lệnh cho em phải làm gì được nữa.”

Anh hơi mỉm cười khi băng qua chiếc máy trộn kiểu dáng công nghiệp và đi về phía cô. “Em yêu, em không bao giờ giỏi trong việc nghe sai bảo. Anh *đang đề nghị* em lắng nghe.”

“Sao anh tìm được tôi?”

“Jules.”

Jules biết rõ toàn bộ câu chuyện xấu xa này. “Jules nói cho anh sao?” Thằng khỉ. Anh ta phải biết việc nhìn thấy Mark sẽ làm cô tổn thương đến thế nào chứ. Cô sẽ đánh anh ta khi cô gặp anh ta vào tối nay.

“Anh đã đe dọa sẽ đánh anh ta bán sống bán chết nếu anh ta không nói cho anh về em. Vì lý do nào đó anh không rõ, anh ta cảm thấy chuyện đó khá vui.”

Jules là mẫu người tai quái. Ất hẳn đó là lý do tại sao mà anh ta yêu Bo.

Anh đi vòng quanh bàn về phía cô. “Sao em lại bỏ việc?”

Cô nhìn ra hướng khác. Trốn khỏi ánh mắt nâu dữ dội của anh. Cô không cần phải hỏi đó là công việc gì. Cô nhún vai. “Tôi không thể tiếp tục làm việc. Nhất là sau tất cả những gì đã xảy ra.”

Anh không nói một lời nào trong một quãng thời gian. “Anh đã trả giá cho ngôi nhà ở quận Queen Anne. Ngôi nhà mà em thích.”

“Ồ.” Anh ta đã lái xe cả quãng đường đến đây chỉ để nói với cô điều đó sao?

“Anh đã chấp nhận vị trí phụ tá huấn luyện viên.”

“Tôi biết.” Cô yêu anh, nhưng việc nhìn thấy anh mang đến cho cô sự sung sướng lẫn với đau đớn, trái tim tan nát của cô như bị xé tan thêm một lần nữa. “Tôi phải quay trở lại làm việc,” cô nói, và quay người về phía những chiếc bánh nướng.

“Anh đã nói dối em.”

Cô nhìn qua vai mình. “Anh đã không nhận công việc từ Chinooks sao?”

“Không. Anh có nhận.” Anh lắc đầu. “Anh nói dối về điều đã nói trước đó.”

“Về ngôi nhà à?”

“Anh đã nói dối khi anh bảo em rằng em chẳng là gì đối với anh. Anh đã nói dối khi anh nói rằng anh không yêu em.”

Cô quay về phía anh. “Tại sao?”

Anh nhún vai. “Vì anh thật ngốc. Vì anh yêu em và anh đã sợ rằng em chỉ đang diễn mà thôi. Sợ em chỉ chơi đùa với anh như một thằng ngốc, và anh đã giận điên lên vì anh không muốn quay trở lại cuộc sống trước khi em xuất hiện trên mái hiên nhà anh với mái tóc hai màu và chiếc áo khoác màu cam. Anh nói dối vì anh không nghĩ rằng em có thể yêu anh.”

Dĩ nhiên là cô có thể yêu anh. Cô không thể ngăn được chính mình.

Anh cầm lấy túi bắt bông kem từ tay cô và đặt nó lên bàn. “Chinooks đã gọi đến cho anh một người chăm sóc sức khỏe khác vào sáng nay.”

“Thế anh có gọi cô ấy là ‘đồ đần’ không?”

“Không. Anh đã đối xử rất tốt với cô ấy vì em.” Không hiểu sao Chelsea cảm thấy nghi ngờ về việc anh đã đối xử rất tốt ấy. “Anh đã trở thành một người tốt hơn kể từ khi em xuất hiện trong cuộc đời anh,” anh nói tiếp. “Anh muốn trở nên tốt hơn vì em.”

Giống y như Jerry Maguire, chỉ khác là Mark nóng bỏng hơn nhiều so với Tom Cruise. Cao hơn nữa.

“Anh yêu em và anh xin lỗi vì đã không tin khi em nói rằng em yêu anh.” Anh cho tay vào túi quần jeans và lấy ra chiếc điện thoại đã bị mất của cô.

“Anh lấy nó ở đâu thế?”

“Jules trộm nó cho anh.” Anh đưa nó cho cô, sau đó lấy điện thoại của mình ra và nhấn số. “Anh nghe được bài hát này trên một chương trình phát thanh cũ vào ngày hôm kia. Nó thật sến.” Hai má anh hơi ửng đỏ như thể anh đang xấu hổ vậy. “Nhưng mỗi khi anh gọi, em sẽ biết được cảm nhận của anh đối với em.” Màn hình chiếc BlackBerry của cô sáng lên, sau đó Glen Cambell hát về việc lúc nào cũng mong muốn và khao khát.

Cô ngược nhìn lên khi trái tim cô tưởng như vỡ ra vì xúc động và nước mắt che mờ cả mắt cô. “Jules đã tải bài này xuống cho anh sao?”

“Anh đã tự làm việc đó. Anh đã phải mua đĩa CD và chép nó qua điện thoại của em. Anh phải mất nhiều thời gian mới làm được.”

Cô mỉm cười với hình ảnh anh đang cố gắng chọn lựa đoạn nhạc phù hợp để chép sang điện thoại của cô. “Em không biết anh có thể làm điều này.”

“Anh có thể làm được rất nhiều điều, Chelsea.” Anh nhét điện thoại vào lại túi quần. “Anh có thể yêu em và làm em hạnh phúc, nếu em để anh làm điều đó.” Anh lấy ra một chiếc nhẫn. Một chiếc *nhẫn kim cương cực lớn*.

Cô há hốc miệng vì kinh ngạc. “Nó là đồ thật sao?”

“Em nghĩ là anh sẽ mua cho em một chiếc nhẫn giả à?”

Cô không biết phải nghĩ gì. Anh đang ở đây. Anh yêu cô. Anh đang đeo chiếc nhẫn kim cương bốn carat vào ngón tay cô. Tất cả đều có vẻ không thật.

“Em đã từng nói thật khó để nói ‘không’ với một chiếc nhẫn lớn.” Anh đặt đầu những ngón tay mình bên dưới cằm cô và nhẹ nhàng nhấc mặt cô lên. “Chelsea, anh biết khi em xuất hiện trên mái hiên nhà anh rằng em sẽ là một rắc rối với anh. Em hách dịch và ồn ào. Em đã mang ánh nắng vào khoảng thời gian rất đen tối trong cuộc đời anh. Em đã cứu lấy anh khi anh thậm chí không biết mình cần phải được cứu vớt. Anh yêu em vì điều đó. Anh sẽ luôn yêu em vì

điều đó.” Anh đưa tay cô lên môi và hôn vào các khớp ngón tay cô. “Xin hãy nói với anh rằng em sẽ ở lại mãi trong cuộc đời anh và vĩnh viễn làm phiền anh, em nhé.”

Cô gật đầu, và nụ cười tươi tắn của cô hợp với nụ cười toe toét của anh. “Em chấp nhận, Mark, em yêu anh. Những ngày qua không có anh thật là khủng khiếp.”

Anh kéo cô sát vào ngực anh, như thể anh không bao giờ muốn thả cô ra, khi anh hạ thấp miệng mình xuống tận miệng cô. Nụ hôn nhẹ nhàng của anh chạm đến tận sâu trong linh hồn cô, và khi nó kết thúc, cô vòng hai tay mình quanh hông và tựa má mình lên bộ ngực rắn chắc của anh. Tai cô lắng nghe âm thanh nhịp đập trái tim anh. Đôi mắt cô đong đầy nước mắt và anh hôn lên mái tóc cô. “Anh biết rằng em muốn quay trở về L.A và theo đuổi sự nghiệp diễn xuất của mình. Anh hiểu điều đó quan trọng với em. Anh có một giải pháp. Em có thể gọi nó là kế hoạch B.”

Cô mỉm cười bên trong mặt trước chiếc áo phông trắng của anh. “Kế hoạch B đó là gì?”

“Khi em không đóng phim hay quảng cáo, em sẽ đến Seattle và sống cùng anh. Trong thời gian không thi đấu, anh sẽ đến và sống với em ở L.A.”

“Em không nghĩ thế.” Cô lắc đầu và ngược nhìn lên. Cái nhìn trong mắt anh gần như làm trái tim cô như vỡ tan ra. “Nếu em không ở đây, ai sẽ chắc chắn rằng anh không quay trở lại con người gàn dở trước đây của anh? Ai sẽ là người trả lời tất cả email từ người hâm mộ và chơi khúc côn cầu ba người chứ? Ai sẽ là người quắc mắt nhìn Derek?”

Anh mỉm cười, và cô nói tiếp, “Em có kế hoạch C.”

“Đó là gì?”

“Trước đây anh đã từng nói với em rằng anh chỉ giỏi có hai điều. Khúc côn cầu và tình dục. Anh đã đánh giá thấp mình rồi.” Cô nhón chân lên và hôn vào cằm anh. “Anh giỏi rất nhiều thứ, Mark à. Anh giỏi vì đã khiến cho em phải yêu anh. Em sẽ không đi đâu cả. Em sẽ ở lại đây.”

Mark lướt tay mình lên vai, cổ và giữ khuôn mặt cô trong hai bàn tay anh. “Với anh.”

Cô mỉm cười. “Anh may mắn lắm đấy.”

Cựu ngôi sao khúc côn cầu và anh chàng xấu tính toàn diện của giải NHL Mark Bressler nhìn vào đôi mắt xanh của Chelsea và cười tủm tỉm. Cô thật hách dịch và huênh hoang. Và cô khiến anh thật hạnh phúc vì được sống. “Ừm,” anh nói. “Anh thật may mắn.”

HẾT

[2] *Từ viết tắt của Most valuable player: cầu thủ xuất sắc nhất*

[3] *Với hình phạt này, bất cứ cầu thủ vi phạm nào, trừ thủ môn, sẽ bị đuổi khỏi sân băng trong vòng bốn phút và trong thời gian đó không được phép thay cầu thủ*

[4] *Là ngũ cốc được bỏ lò nướng, nén, và cắt thành thanh nhỏ nhỏ như thanh chocola*

[5] *Một loại thuốc mỡ dùng để chữa bệnh trĩ. Thuốc giúp co chỗ sưng cho các mô trĩ bị viêm, làm dịu tạm thời, giúp ngăn đau và ngứa ở các mô trĩ*

[6] *Loại thuốc dùng để chữa trị bệnh sùi mào gà, một loại bệnh chủ yếu lây truyền qua đường tình dục.*

[7] *Khởi đầu là một trang rao vặt cho các chuyên viên lập trình phần mềm ở Bờ Tây vào năm 1955, hiện nó trở thành một hiện tượng Internet có dịch vụ tại 500 thành phố ở 50 quốc gia, là trang web xếp thứ 11 trong số các trang được truy cập nhiều nhất ở Mỹ, thậm chí còn phổ biến hơn cả Amazon.com và CNN.com. Trên Craigslist, bạn có thể mua hoặc bán bất kỳ vật dụng nào, từ nhà cửa cho đến mẫu tem. Bạn cũng có thể tìm thấy các dịch vụ cá nhân hữu dụng như thợ sửa ống nước, nhưng thậm chí bạn cũng có thể tìm thấy một ông chồng trên đó, hay một phụ nữ nào đó mới li dị chồng*

[8] *Crack là một sản phẩm của Cocaine, xuất hiện trên thị trường vào năm 1985. Sở dĩ có tên crack là vì khi hút, thuốc phát ra âm thanh kêu lách tách. Crack trở nên rất thông dụng và được chế biến từ cocaine dưới tác dụng của baking soda và nước. Giá bán crack tương đối rẻ, được bán khắp nơi, dưới hình thức để hút hoặc dùng chung với thuốc lá. Tác dụng của crack rất mau, chỉ sau vài giây đồng hồ thuốc đã tới não, làm người dùng thấy khoái lạc, nhiều năng lực, không lo âu, nhiều tự tin, nhiều dục tính. Nhưng khi hết tác dụng thì con người trở nên buồn rầu, ủ rũ, bi quan, cáu kỉnh và có đòi hỏi thuốc ngay. Việc sử dụng loại cocaine này rất dễ gây nghiện và gây độc cho cơ thể, nhất là làm tê liệt hệ thần kinh trung ương*

[9] *Là biệt danh của người phụ nữ độc thân 33 tuổi Nadya-Guiterrez, từng làm việc trong một bệnh viện phụ sản với con số kỷ lục lên đến 16 đứa, trong đó nổi bật là ca sinh tám và tất cả đều sống vào năm 2009*

[10] *Nachos là một trong những món ăn nổi tiếng của người Mexico, rất được mọi người ưa chuộng. Từng thành của món ăn đều được chế biến riêng như bánh bột ngô chiên giòn, đậu nghiền, thịt bò hoặc ga mang hương vị đặc trưng... được xếp chồng lên nhau rồi mang đốt lò cùng với phô mai Chedda. Khi lấy ra, món ăn sẽ có màu sắc rất bắt mắt từ màu vàng ruộm của bánh bột ngô, màu xanh tươi mát của sốt quả bơ, đỏ tươi của sốt quả cà và màu trắng của sốt kem chua mang vị béo dịu từ sữa tươi*

[11] *Phẫu thuật ghép mỡ tự thân: mỡ được lấy ở vùng mỡ thừa thường là vùng bụng. một phần sẽ được bảo quản dự trữ. Một phần tiêm vào vùng dưới da hông. Do các tế bào mỡ tham gia vào chuyển hóa của cơ thể, nên một phần sau khi tiêm sẽ được hấp thụ. Nên cứ 6 tuần một lần phải tiêm thêm bằng mỡ đã lưu trữ trước đó. Để cho mỡ ghép ở đúng vị trí, bệnh nhân phải được định hình hông trong 5 ngày. Trong kỹ thuật này, mỡ được hút ra bằng phương pháp hút chân không với dụng cụ hút chuyên dụng. sau đó ly tâm loại dịch nổi, nghiền đồng thể để tách từng tế bào mỡ. Tiêm vào lớp dưới da hông qua từng vết rạch nhỏ khoảng 0.2cm. Khó khăn của phương pháp này là phần lớn những người muốn tăng kích cỡ hông đều gầy và không có nhiều mỡ thừa để lấy, do đó đôi khi không có đủ lượng mỡ cần thiết cho trị liệu*

[12] *Trong ngữ cảnh này, Chelsea đã diễn giải cụm từ 'fall head over heels' theo nghĩa đen của câu để chọc tức Mark. Thực tế cụm từ đó thường được hiểu theo nghĩa bóng nhằm ám chỉ đến tình yêu sét đánh*

[13] *Tên đầy đủ là Rupert Alexander Lloyd Grint (24/8/2988) là diễn viên nổi tiếng với vai Ronald Weasley trong bộ phim Harry Potter*

[14] *Là nhân vật thủ vai bậc thầy karate trong bộ phim The Karate Kid*

[15] *Nguyên tác: Wax on. Wax off – Ở đây Chelsea đã trích diễn một thế võ trong phim Karate Kid để trêu chọc Mark. Theo như trong phim Karate Kid, động tác “Wax on. Wax off” là một dạng huấn luyện do một vị sư phụ lập dị yêu cầu người học trò đầy hoài nghi của mình thực hiện. Đôi khi kiểu huấn luyện này được ngụy trang bằng những trò lật vặt, nhưng đó là bài tập để nâng cao thể lực và tinh thần. Ban đầu kiểu huấn luyện này luôn bị xem là mất thời gian, nhưng sau đó lại luôn được đánh giá cao*

[16] *Là tòa tháp nổi tiếng tại thành phố Seattle, Washington. Tháp là biểu tượng của Seattle. Tọa lạc ở trung tâm Seattle, tháp được xây dựng để chào mừng Hội chợ thế giới năm 1962. Tháp cao 184m và nặng 9,550 tấn, có chân rộng ở mặt đất và thu hẹp lại ở giữa, còn trên đỉnh thì được thiết kế như một chiếc đĩa bay. Khi mới hoàn thành tháp là một tòa nhà cao nhất ở phía Tây sông Mississippi. Khách tham quan có thể lên đỉnh của tháp nhờ thang máy có vận tốc 16km/h, phải mất 43 giây mới lên được đỉnh. Vào những ngày nhiều gió, thang máy sẽ giảm tốc độ xuống còn 8.5km/h*

[17] *Whole Foods là chuỗi bán lẻ thực phẩm sinh thái lớn nhất tại Bắc Mỹ và Vương quốc Anh, cung cấp thực phẩm hữu cơ có lợi cho sức khỏe.*

[18] *Là loại chip làm từ tortilla, bằng cách cắt tortilla ra và chiên như chiên khoai tây vậy. Tortilla là loại “bánh tráng” được làm từ bột bắp, có ý nghĩa trong đời sống của người Mexico.*

[19] *Đảo bếp là một khối bàn – tủ độc lập hình vuông hoặc hình chữ nhật được đặt giữa không gian phòng bếp. Kích thước*

của đảo bếp thông thường là 1x1m, 0.6x1.2m, 0.6x1.5m... tùy thuộc vào diện tích và hình dáng của không gian phòng bếp. Bề mặt “đảo bếp” được bố trí gồm nhiều chức năng có thể làm bàn soạn, chế biến thức ăn, gắn thêm bếp nấu... kết hợp với hệ thống ngăn kéo, hộc tủ bên dưới làm nơi chứa đồ. Một chức năng khác rất thú vị của phần đảo bếp này là bạn có thể biến nó thành một chiếc quầy bar nhỏ xinh dành cho những bữa ăn điểm tâm khởi đầu một ngày mới hay bữa ăn đêm nhẹ nhàng trong sự thư giãn và thân mật

[20] *Câu Fly là hình thức câu cá sử dụng các loại mồi giả bắt chước theo hình dạng côn trùng sống trong nước như thiêu thân, bọ gậy, ấu trùng, chuồn chuồn,..v.v cũng như các loại côn trùng sống trên cạn như bọ gậy, ruồi, muỗi,v.v*

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>